NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI

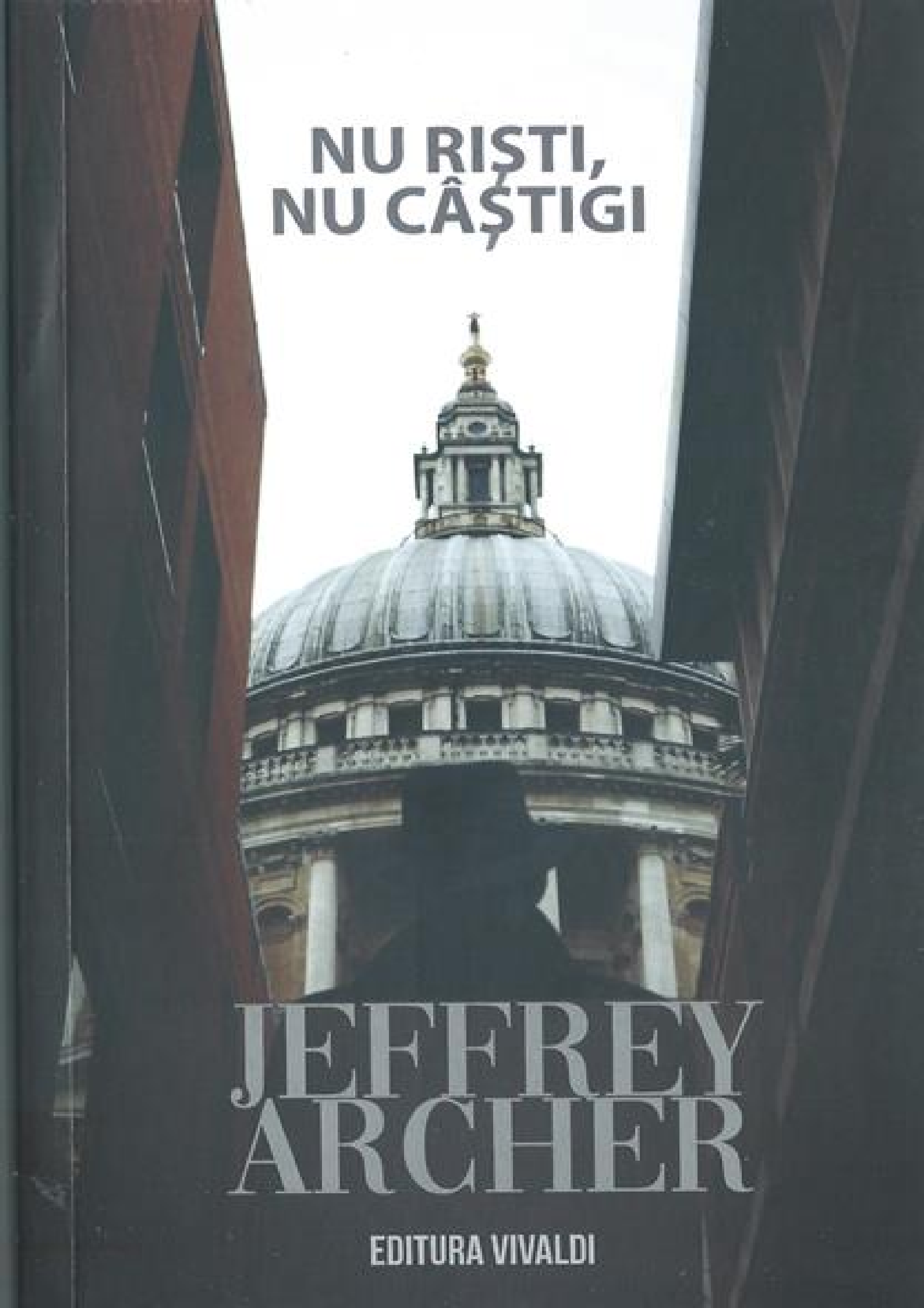

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

JEFFREY ARCHER

NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI
Seria William Warwick 1

Traducere Ana Andreescu
Titlul original: *Nothing Ventured,* 2019

Editura Vivaldi, 2020

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Comandantului William Hucklesby QPM

Mulțumesc pentru sfaturile și cercetările lor neprețuite lui: Simon Bainbridge, Jonathan Caplan QC, Gregory Edmund, Colin Emson, Eric Franks, Vicki Meilor, Alison Prince, Ellen Radley (Forensic Handwriting and Document Examiner, rtd), Catherine Richards, Susan Watt and Johnny Van Haeften.

Mulțumiri speciale sergentului detectiv Michelle Roycroft (rtd) și superintendentului-șef John Sutherland (rtd).

Dragă cititorule,

După ce am terminat de scris ultimul volum din Cronicile Clifton, au fost cititori care mi-au scris că doresc să știe mai multe despre William Warwick, eroul eponim al romanelor lui Harry Clifton.

Mărturisesc că mă gândisem oarecum la acest lucru înainte de a începe să lucrez la primul roman din seria William Warwick.

NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI începe când William părăsește școala și decide, spre marea nemulțumire a tatălui său, să intre în Poliția Metropolitană, în loc să-i urmeze cariera de avocat. William persevorează și, în acest roman, îi urmărim viața în înfruntarea cu personajele, unele pozitive, altele nu așa de pozitive, care îi ies în cale, în timp ce el încearcă să devină detectiv și se transferă la Scotland Yard.

Veți urmări, de-a lungul seriei, întâmplările prin care trece William pe parcursul său de la calitatea de polițist la cea de comisar al Poliției Metropolitane.

În prezent, lucrez la al doilea roman din serie, care se va concentra asupra perioadei sale de tânăr sergent în Unitatea de elită pentru droguri.

Dacă va reuși vreodată să ajungă comisar depinde în egală măsură de hotărârea și de abilitatea sa, precum și de speranțele mele de longevitate – ale mele, nu ale tale, cititorule.

Jeffrey Archer, septembrie 2019.

Acesta nu este un roman polițist,
acesta este un roman despre un detectiv.

1

14 iulie 1979

— Nu se poate să vorbești serios.

— Mai serios de-atât nu se poate, tata, și ți-ai fi putut da seama de lucrul acesta, dac-ai fi ascultat vreodată ceea ce ți-am tot spus eu, în ultimii zece ani.

— Dar ți s-a oferit un loc la vechiul meu colegiu de la Oxford, la drept, și, după absolvire, vei putea să lucrezi cu mine în barou. Ce altceva mai mult de-atât și-ar putea dori un tânăr?

— Să i se permită să urmeze cariera pe care și-o alege singur și să nu se aștepte de la el să meargă pe urmele tatălui său.

— Asta ar fi un lucru chiar așa de rău? La urma-urmelor, eu mă bucur de o carieră fascinantă și meritorie și, îndrăznesc să sugerez, de oarecare succes.

— De un succes strălucitor, tata, dar nu despre cariera ta discutăm noi, ci despre a mea. Și poate că eu nu vreau să fiu un avocat de vârf care își petrece întreaga viață apărând o șleahtă de tâlhari pe care niciodată nu s-a gândit să-i invite la masă la clubul său.

— Pari să fi uitat că acei tâlhari ți-au plătit educația și stilul de viață de care te bucuri în prezent.

— Niciodată nu mi se permite să uit lucrul acesta, tata, și acesta este motivul pentru care intenționez să-mi petrec viața asigurându-mă că asemenea răufăcători sunt închiși pe lungi perioade de timp și nu să fie eliberați și să-și continue o viață de crime, mulțumită talentului tău avocățesc.

William a crezut că, în sfârșit, îl redusese la tăcere pe tatăl său, dar s-a înșelat.

— Poate că ești de acord cu un compromis, băiete, dragă.

— Nicio șansă, tata, a spus cu fermitate William. Semeni cu un avocat care pledează pentru reducerea pedepsei, deși știe că apără o cauză pierdută. Dar, de această dată, elocința ta se lovește de niște urechi surde.

— Nu-mi permiți nici măcar să-mi expun cazul, înainte de a-l respinge fără ezitare?

— Nu, pentru că eu nu sunt vinovat și nu trebuie să dovedesc unui juriu că sunt nevinovat, numai ca să-ți fac ție plăcere.

— Dar ai fi gata să faci ceva care să-mi facă plăcere, nu-i așa, dragul meu?

În iureșul bătăliei, William și uitase că mama lui stătea așezată, tăcută, la celălalt capăt al mesei, urmărind îndeaproape turnirul dintre soțul și fiul ei. William se pregătise bine să lupte cu tatăl lui, dar știa că, pentru mama lui, nu era loc de niciun meci. A tăcut încă o dată. Tatăl s-a folosit de tăcerea lui.

— La ce te gândești, Onorată Instanță? a întrebat sir Julian, netezindu-și reverele jachetei și adresându-se soției ca și cum ea ar fi fost judecător la Înalta Curte.

— Lui William i se va permite să meargă la ce universitate vrea, să-și aleagă materiile de studiu pe care le dorește și, odată ce va absolvi, să urmeze ce carieră vrea să urmeze, a spus Marjorie. Și, mai important, tu vei renunța cu grație și niciodată nu vei mai deschide acest subiect.

— Mărturisesc că, deși accept judecata ta înțeleaptă, aș putea considera ultima parte cam dificilă, a spus sir Julian.

Mama și fiul au izbucnit în râs.

— Mi se permite să pledez pentru moderație? a întrebat sir Julian, cu inocență.

— Nu, a spus William, pentru că eu voi fi de acord cu termenii mamei numai dacă, timp de trei ani, îmi vei susține necondiționat decizia de a intra în Poliția Metropolitană.

Sir Julian Warwick QC s-a ridicat de la locul lui din capul mesei, i-a adresat soției o scurtă înclinare a capului și a spus fără convingere:

— Dacă așa dorește Înălțimea Voastră…

***

William Warwick își dorise să devină detectiv încă de la vârsta de opt ani, când rezolvase misterul dispariției „tabletelor de Mars”. A fost o misiune simplă care nu a necesitat existența unei lupe i-a explicat el directorului internatului.

Dovada – ambalajul dulce – a fost descoperită în coșul pentru hârtii al vinovatului și acesta nu a putut demonstra că-și cheltuise din banii de buzunar la magazinul din perimetrul școlii, în acea perioadă de timp.

Și ceea ce a înrăutățit situația pentru William a fost faptul că Adrian Heath era unul dintre cei mai apropiați tovarăși ai lui și el considerase că între ei va urma o prietenie pentru toată viața. Când a discutat cu tatăl lui, pe la jumătatea trimestrului, acesta i-a spus: „Trebuie să sperăm că Adrian a învățat ceva din această experiență, altfel cine știe ce va deveni băiatul acesta”.

În ciuda faptului că William a fost ironizat de colegii lui, care visau să devină doctori, avocați, profesori, chiar și contabili, responsabilul pentru cariere nu s-a arătat deloc surprins când William l-a informat că el va deveni detectiv. Înainte de încheierea trimestrului, ceilalți băieți îl porecliseră Sherlock.

Tatăl lui William, sir Julian Warwick, dorea ca fiul său să meargă la Oxford să studieze dreptul, așa cum făcuse și el cu treizeci de ani înainte. Dar, în ciuda celor mai mari eforturi din partea tatălui său, William rămăsese hotărât să lucreze în poliție, în ziua în care va termina școala. Cei doi bărbați încăpățânați au ajuns, în cele din urmă, la un compromis aprobat de către mama lui William.

Acesta va merge la Universitate, în Londra, pentru a studia Istoria artei – un subiect pe care tatăl a refuzat să-l considere serios – și dacă, după trei ani, fiul său va continua să-și dorească să devină polițist, sir Julian era de acord să renunțe de bunăvoie la dorința lui. William știa că asta nu se va întâmpla niciodată.

William s-a bucurat de fiecare clipă din cei trei ani ai săi la King's College London, unde s-a și îndrăgostit de câteva ori. Prima dată de Hannah și Rembrandt, apoi de Judy și Turner și, în cele din urmă, de Rachel și Hockney, înainte de a se stabili definitiv la Caravaggio, un amor care va dura toată viața chiar dacă tatăl lui subliniase că marele artist italian fusese un ucigaș și că ar fi trebuit să fie spânzurat. Un motiv destul de bun pentru abolirea pedepsei cu moartea, a sugerat William. Încă o dată, tatăl și fiul nu s-au înțeles unul cu celălalt.

În timpul vacanțelor de vară, William a călătorit cu rucsacul în spate prin Europa, la Roma, Paris, Berlin și chiar la St. Petersburg, pentru a se așeza la cozile formate de alți pasionați care voiau să-i venereze pe maeștrii din trecut. Când a sosit, în cele din urmă, momentul absolvirii, profesorul lui i-a sugerat să se gândească la un doctorat cu subiectul părții mai întunecate a lui Caravaggio. Partea mai întunecată era exact ceea ce intenționa să cerceteze, a răspuns William, dar mai degrabă dorea să afle mai mult despre criminalii din secolul al douăzecilea, decât despre cei din secolul al șaisprezecelea.

***

La ora trei fără cinci minute, în după-amiaza zilei de duminică, 5 septembrie 1982, William s-a prezentat la Hendon Police College din nordul Londrei. Din momentul în care a jurat credință reginei până la parada de absolvire petrecută cu

șaisprezece săptămâni mai târziu, s-a bucurat de fiecare minut de instrucție.

În ziua următoare, a fost dotat cu uniforma din serj albastru-marin, casca și bastonul de polițist și nu se putea stăpâni să nu-și privească imaginea, ori de câte ori trecea pe lângă o fereastră. Comandantul l-a informat din prima zi de paradă că uniforma de polițist poate schimba personalitatea omului și nu întotdeauna în bine.

Cursurile la Hendon începuseră din a doua zi și se împărțeau în ore de clasă și exerciții fizice. William a învățat toate capitolele legii până a putut să le repete pe de rost. S-a desfătat cu analizele juridice și ale scenelor în care au avut loc crimele, cu toate că, atunci când i-a fost prezentat simulatorul, a descoperit repede că talentele lui în condusul autovehiculelor erau de-a dreptul rudimentare.

Cum suportase ani de zile o atmosferă de competiție și ceartă cu tatăl lui în timpul micului dejun, William s-a simțit în largul lui în sala de judecată, unde, așezat în boxa martorilor, a fost examinat serios de către ofițerii – instructori și chiar și-a susținut lecțiile de autoapărare, unde a învățat cum să dezarmeze, să pună cătușele și să rețină pe cineva care este mult mai mare decât el. I s-au predat, de asemenea, cunoștințe despre dreptul unui agent de poliție de a aresta, cerceta și intra, despre folosirea forței rezonabile și, cel mai important dintre toate, despre discreție. „Să nu rămâi întotdeauna la litera legii. Uneori, trebuie să folosești bunul simț, care, atunci când ai de-a face cu oameni simpli, vei afla că nu este chiar așa de comun.” Așa l-a sfătuit instructorul său.

Examenele erau la fel de regulate ca bătăile ceasului, în comparație cu cele din timpul cursurilor de la universitate, și William n-a fost surprins că mai mulți candidați au renunțat, înainte de terminarea cursului.

După ceea ce el a resimțit ca interminabilă o pauză de două săptămâni, după parada de absolvire, William a primit, în sfârșit, o scrisoare în care era anunțat să se prezinte la poliția Lambeth, la ora opt dimineața, în următoarea zi de luni. O zonă a Londrei pe care el nu o vizitase niciodată.

***

Agentul de poliție 565LD se alăturase Poliției Metropolitane ca absolvent, dar a decis să nu se folosească de schema de promovare accelerată care i-ar fi permis să avanseze mai repede, pentru că a vrut să se alinieze, în prima zi, cu fiecare celălalt nou recrut, în termeni de egalitate.

A acceptat ca, fiind polițist în perioada de probă, să rămână cel puțin doi ani la patrulare, înainte de a spera să devină detectiv și, era adevărat, abia aștepta să fie aruncat în vâltoare.

În prima zi ca polițist-stagiar, William a fost ghidat de mentorul său, agentul de poliție Fred Yates, care avea douăzeci și opt de ani în serviciul poliției sub cureaua lui și i se spusese de către inspectorul-șef „să aibă grijă de băiat”.

Cei doi bărbați aveau puține în comun în afară de faptul că voiseră amândoi să fie ofițeri de poliție de la o vârstă fragedă și tații lor făcuseră tot ce le stătuse în puterea lor pentru a-i împiedica să-și urmeze cariera aleasă.

— ABC a fost primul lucru pe care l-a spus Fred, când i-a fost prezentat tânărului recrut ud de sudoare până în dosul urechilor. Nu a așteptat întrebarea lui William și a continuat:

— Nu accepți nimic. Nu crezi pe nimeni. Verifici tot. Este singura lege cu care trăiesc eu.

În decursul următoarelor câteva luni, Fred i-a făcut cunoștință lui William cu lumea hoților, vânzătorilor de droguri și proxeneților, precum și cu primul său cadavru. Cu zel de sir Galahad,

William voia să aresteze fiecare răufăcător și să facă din lume un loc mai bun; Fred era mai realist, dar, niciodată, nici măcar o dată, nu a încercat să stingă flacăra entuziasmului tineresc al lui William. Tânărul stagiar a aflat repede că oamenii nu știu dacă polițistul poartă uniforma de două zile sau de douăzeci de ani.

— E vremea să oprești prima ta mașină, i-a spus Fred lui William în a doua lui zi pe teren, oprindu-se la un semafor. Ne învârtim pe-aici, până când trece cineva pe roșu și atunci, tu poți merge în mijlocul străzii și-l tragi pe dreapta.

William arăta neîncrezător.

— Lasă restul în seama mea, a continuat Fred. Vezi copacul acela, la o sută de yarzi depărtare? Mergi și te ascunde după el și așteaptă până când îți dau eu semnalul.

William își auzea inima bătându-i când s-a oprit în spatele copacului. N-a avut mult de așteptat, până când Fred a ridicat un braț și a strigat:

— Hillman-ul albastru! Pune mâna pe el!

William a ieșit în stradă, și-a ridicat brațul și i-a indicat șoferului să tragă la marginea trotuarului.

— Să nu spui nimic, a spus Fred, când s-a alăturat proaspătului recrut. Urmărește cu atenție și notează tot.

Au mers amândoi la mașină, în timp ce șoferul cobora geamul.

— Bună dimineața, domnule, a spus Fred. Știți că ați trecut pe roșu?

Șoferul a aprobat dând din cap, dar nu a vorbit.

— Pot să vă văd permisul de conducere?

Șoferul a deschis torpedoul, a extras permisul și i l-a dat lui Fred. După ce-a studiat documentul câteva secunde, Fred a spus:

— Este deosebit de periculos, în acest moment al dimineții, pentru că, în apropiere, sunt două școli, domnule.

— Îmi pare rău, a spus șoferul. Nu se va mai întâmpla.

Fred i-a dat înapoi permisul.

— De această dată, primiți numai avertisment, a spus el, în timp ce William nota numărul mașinii. Poate veți fi un pic mai atent, în viitor, domnule.

— Vă mulțumesc, domnule polițist, a spus șoferul.

— De ce numai avertisment când îi puteai da amendă? a întrebat William, în timp ce mașina se îndepărta încet.

— Datorită atitudinii. Omul a fost politicos, a recunoscut greșeala, și și-a cerut scuze. De ce să enervezi un cetățean care prețuiește legea în mod normal?

— Așadar, cum ar fi trebuit să fie pentru a-l amenda?

— Dacă ar fi spus: „Nu ai nimic altceva mai bun de făcut, domnule polițist?" sau, mai rău, „N-ar trebui să te ocupi de adevărații criminali?" sau favorita mea „Nu ești conștient de faptul că eu îți plătesc salariul?". Dacă mi s-ar fi adresat cu oricare din aceste exprimări, l-aș fi amendat fără ezitare. Ține minte, odată a trebuit să duc la sediu un individ și să-l arestez pentru câteva ore.

— A fost violent?

— Nu, cu mult mai rău. Mi-a spus că era prieten bun cu comisarul și că voi mai auzi de el. Așa că i-am spus că-l poate suna pe comisar de la sediu. William a izbucnit în râs. Gata, a spus Fred, du-te în spatele copacului. Data următoare, poți purta tu conversația și eu o voi urmări.

***

Sir Julian Warwick QC stătea în capul mesei, cu capul îngropat în *Daily Telegraph.* Scotea ocazional câte un sunet ț-ț, în timp ce soția sa, așezată la celălalt capăt al mesei, continua să se lupte cu cuvintele încrucișate. În zilele bune, Marjorie completa ultimul cuvânt înainte ca soțul ei să se ridice de la masă pentru a pleca la

Lincoln's Inn. În zilele proaste, trebuia să-i ceară lui sfatul, un serviciu pe care el îl taxa de obicei, cu o sută de lire pe oră. În asemenea situație, el îi amintea cu regularitate că îi datorează peste 20.000 de lire sterline. Zece pe orizontală și patru pe verticală o jefuiau, pur și simplu?

Sir Julian ajunsese la conducători în momentele în care se lupta cu ultimul cuvânt. Tot nu era convins că pedeapsa cu moartea ar trebui să fie abolită, în mod special când victima era un polițist sau un funcționar public, dar nici *Daily Telegraph* nu era. A întors pagina pentru a afla scorul cu care câștigase clubul de rugby Blackheath împotriva echipei Richmond, în derby-ul lor anual. După ce-a citit raportul meciului, a abandonat pagina de sport, deoarece considera că jurnalul acorda prea mult spațiu fotbalului. Încă un semn că națiunea se ducea de râpă.

— Încântătoare fotografie a lui Charles și a Dianei, în *The Times,* a spus Marjorie.

— Asta nu va dura, a spus Julian, în timp ce se ridica de la locul lui și se îndrepta spre celălalt capăt al mesei, cum făcea în fiecare dimineață, și și-a sărutat soția pe frunte. Au făcut schimb de ziare, așa încât să poată studia raportul juridic în timpul călătoriei cu trenul, spre Londra.

— Să nu uiți că duminică vin copiii să mâncăm împreună la prânz, i-a reamintit Marjorie

— William și-a susținut examenul de detectiv? a răspuns, el cu o întrebare.

— După cum știi foarte bine, nu-l poate susține decât după ce-și încheie cei doi ani de muncă pe teren, ceea ce nu se va întâmpla decât peste minimum șase luni.

— Eu încă nu am renunțat, a spus sir Julian.

— Fii măcar mulțumit că cel puțin fiica noastră a mers pe urmele tale.

— Dacă mă asculta, acum era deja un avocat calificat.

— Dacă l-ai fi ascultat, ai fi știut că este de departe mai interesat să caute criminali decât să afle căi de a-i lăsa în libertate.

— Grace n-a făcut deloc acest lucru, a pufnit sir Julian. Fata asta va ajuta pe orice om lipsit de speranță pe care-l va întâlni.

— Are o inimă de aur.

— Atunci te urmează pe tine, a spus sir Julian, studiind soluția pe care nu o găsise pentru careu: *personaj care arată ca un baston.* Șapte. Subțire, a spus sir Julian, pe ton triumfător. Singurul bărbat care intră în armată ca soldat și sfârșește ca mareșal.

— Parcă ești William, a spus Marjorie. Dar, abia după ce el închisese ușa în urma lui.

2

William și Fred au părăsit secția imediat după ora opt să-și facă patrularea matinală. „Nu prea se petrec crime la această oră a dimineții”, l-a asigurat Fred pe tânărul stagiar. „Criminalii sunt ca bogătașii, nu se trezesc înainte de ora 10.”

În cele optsprezece luni trecute, William se obișnuise cu des-repetatele perle de înțelepciune ale lui Fred, care se dovediseră mult mai folositoare decât orice se putea găsi în manualul Poliției Metropolitane despre îndatoririle unui polițist.

— Când îți dai examenul de detectiv? l-a întrebat Fred, în timp ce mergeau agale pe Lambeth Walk.

— Nu mai devreme de un an, a răspuns William. Dar nu cred că vei scăpa de mine prea repede, a adăugat el, în timp ce se apropiau de chioșcul de ziare local. A aruncat o privire peste titluri: PC (Partid Conservator) Yvonne Fletcher ucisă în fața Ambasadei Libanului.

— Mai mult ca sigur ucisă, a spus Fred. „Sărmana!.” Un timp, Fred n-a mai spus niciun cuvânt. Am fost polițist toată viața, și mi se potrivește foarte bine, a reușit el să spună, în cele din urmă. Dar tu…

— Dacă voi reuși, a spus William. Ție va trebui să-ți mulțumesc.

— Eu nu sunt ca tine, Coristule, a spus Fred.

William s-a temut că va rămâne cu porecla asta, toată cariera sa. Prefera Sherlock. Nu recunoscuse niciodată în fața vreunui coleg de-al lui de la poliție că fusese corist și își dorise întotdeauna să pară mai în vârstă, cu toate că mama lui îi spusese odată „Cândva, vei dori să pari mai tânăr”. „Oare nimeni nu este mulțumit cu vârsta pe care o are?” s-a întrebat William în sinea lui.

— Când vei ajunge comisar, a continuat Fred, eu voi fi depus într-un azil de bătrâni și tu îmi vei fi uitat numele.

Nu-i trecuse vreodată prin minte că putea ajunge comisar, deși era sigur că niciodată nu-l va uita pe agentul de poliție Fred Yates.

Fred l-a zărit pe tânărul care ieșise alergând din chioșcul cu ziare. Un moment mai târziu, l-a urmat domnul Patel, dar nu a reușit defel să-l prindă. William a început urmărirea, cu Fred la numai un yard în urma lui. Amândoi l-au depășit pe domnul Patel, exact când băiatul dădea colțul. După alți 100 de yarzi, William a pus mâna pe el. Cei doi polițiști l-au dus pe flăcău înapoi la chioșcul de ziare, unde acesta i-a înapoiat domnului Patel un pachet de Capstan.

— Veți depune plângere, sir? a întrebat William, care își deschisese deja caietul și-și scosese creionul.

— La ce bun? a spus vânzătorul, punând pachetul de țigări înapoi pe etajeră. Dacă-l închideți pe el, îi va lua locul imediat fratele lui mai mic.

— Asta e ziua ta norocoasă, Tomkins, a spus Fred, apucându-l pe băiat de-o ureche. Fă bine să ajungi la școală până ne întoarcem noi, altfel s-ar putea să-i spun tatălui tău ce era să faci. Ține minte, a adăugat el, întorcându-se spre William, țigările erau probabil pentru taică-său.

Tomkins a luat-o la fugă. Când a ajuns la capătul străzii s-a oprit, s-a întors și a strigat tare: „Polițiști buni-de-nimic!” și a făcut un gest obscen.

— Poate ar fi trebuit să-l țintuiești.

— Despre ce vorbești? a întrebat Fred.

— În secolul al XVI-lea, când un băiat era prins furând, era țintuit de un stâlp, cu un cui trecut prin lobul uneia din urechile lui și singurul mod de a se elibera era să se smulgă sfâșiindu-și propria ureche.

— Nu e o idee rea, a spus Fred. Pentru că trebuie să recunosc că eu nu pot înțelege practicile poliției moderne. Când vei ajunge tu la pensie, va trebui probabil să le spui criminalilor „sir”. Totuși, eu nu mai am decât optsprezece luni până la prima pensie și, atunci, tu vei fi la Scotland Yard. Deși, a adăugat Fred pe punctul să-i furnizeze doza zilnică de înțelepciune, când am intrat eu în poliție, acum aproape treizeci de ani, obișnuiam să-i legăm pe flăcăii asemenea acestuia de radiatoare, cu cătușele, să dăm drumul la căldură, la maximum, și să nu-i eliberăm până când nu mărturiseau.

William a izbucnit în râs.

— Nu glumeam, a spus Fred.

— Cât crezi că va dura până când Tomkins va ajunge în închisoare?

— Eu aș paria pe o scurtă trecere pe la reeducare, înainte de a merge la închisoare. Ceea ce înrăutățește cu adevărat lucrurile este faptul că, odată ce este închis, va avea propria celulă, trei mese pe zi și va fi înconjurat de criminali de carieră care vor fi foarte fericiți să-l învețe secretele meseriei, înainte de a absolvi Universitatea de Crimă.

În fiecare zi, lui William i se reamintea cât de norocos era că se născuse într-un cuibușor din clasa mijlocie, cu părinți iubitori și o soră mai mare care îl adora, cu toate că niciodată nu recunoscuse în fața vreunuia dintre colegii lui că fusese educat la una dintre cele mai bune școli publice din Anglia și că își luase diploma de Istoria artei la King’s College din Londra. Și, cu siguranță, niciodată nu spusese că tatăl lui primea în mod regulat plăți substanțiale de la unii dintre cei mai notorii criminali ai națiunii.

În timp ce-și continuau rondul, localnicii remarcau prezența lui Fred și, unii, chiar îi spuneau lui William „Bună dimineața”.

Când, după câteva ore de patrulare, s-au întors la sediu, Fred nu s-a gândit să-i raporteze

sergentului de serviciu întâmplarea cu micul Tomkins, pentru că avea aceeași părere proastă despre documente ca și despre practicile poliției moderne.

— Nu simți nevoia de o cană de ceai? l-a întrebat Fred pe William, îndreptându-se spre cantină.

— Warwick!, s-a auzit o voce puternică în spatele lor.

William s-a întors și l-a văzut pe sergentul de la arest arătând spre el cu degetul.

— A leșinat un prizonier, în celulă. Ia rețeta asta și mergi la cea mai apropiată drogherie să cumperi medicamente. Repede.

— Să trăiți, domnule sergent! a spus William.

A apucat plicul în care era rețeta și a pornit alergând spre farmacia de pe strada principală, unde a găsit o coadă formată din câteva persoane care așteptau cu răbdare în fața ghișeului. Și-a cerut scuze de la doamna aflată în fruntea cozii și i-a dat plicul farmacistei.

— Este o urgență, a spus el.

Tânăra farmacistă a deschis plicul, a citit cu atenție indicațiile și a spus:

— Costă o liră șaizeci, domnule polițist.

William s-a căutat prin buzunare după ceva mărunțiș și i-a plătit farmacistei. Ea a marcat vânzarea, s-a întors cu spatele, a luat un pachet de prezervative de pe o etajeră și i l-a dat lui William. Acesta a deschis larg gura, dar nu a scos niciun cuvânt. A remarcat cu durere că unii dintre cei aflați la coadă zâmbeau. Când era pe punctul să se strecoare afară, farmacista a spus:

— Să nu uitați să vă luați rețeta, domnule polițist. Apoi, i-a înapoiat plicul. Mai multe perechi de ochi amuzați l-au urmărit, în timp ce ieșea în stradă. El a așteptat până a ieșit din raza lor vizuală, a deschis plicul și a citit rețeta.

Stimate Domn sau Doamnă,

Eu sunt un polițist timid care are, în sfârșit, o fată cu care să iasă și sper să am noroc în seara aceasta. Dar, cum nu vreau s-o las însărcinată, vă rog să mă ajutați, dacă puteți.

William a izbucnit în râs, a pus pachetul cu prezervative în buzunar și s-a întors la sediu; primul lui gând a fost: „Aș vrea eu să am o prietenă”.

3

Agentul Warwick și-a închis stiloul fixându-i capacul, convins fiind că a trecut examenul de detectiv cu ceea ce tatăl lui ar fi numit „vântul în pânze”.

Când a revenit, în aceeași seară, în camera sa single de la Trenchard House, pânzele coborâseră pe la mijlocul catargului și, când a stins veioza, era sigur că va mai rămâne în uniformă și la patrulare, cel puțin încă un an.

— Cum a mers? l-a întrebat polițistul de serviciu, când William s-a prezentat la slujbă, în dimineața următoare.

— Am ratat fără speranță, a spus William, în timp ce verifica registrul de deplasări. El și Fred urmau să patruleze în zona Barton, măcar pentru a le reaminti borfașilor locali că Londra mai are încă polițiști de teren.

— Înseamnă că va trebui să încerci din nou anul viitor, a spus sergentul, nedorind să-l încurajeze pe tânăr. Dacă agentul Warwick voia să se complacă în neîncredere în sine, el n-avea nicio intenție să-l scoată din această stare.

***

Sir Julian a continuat să ascută cuțitul, până a fost sigur că va curge sânge.

— Două felii sau una singură, băiete? și-a întrebat el fiul.

— Două, te rog, tată.

Sir Julian a tăiat feliile de pâine cu îndemânarea unui sculptor experimentat.

— Deci, ai luat examenul de detectiv? l-a întrebat întinzându-i farfuria.

— Nu voi ști decât peste vreo două săptămâni, a răspuns William, dându-i mamei castronul cu varza de Bruxelles. Dar nu sunt optimist. Cu toate

acestea, vei fi încântat să auzi că sunt în finala campionatului de snooker[1] al secției de poliție.

— Snooker? s-a uitat mirat tatăl, de parcă nu auzise de acest joc.

— Da, încă ceva ce am învățat în ultimii doi ani.

— Dar vei câștiga? a întrebat tatăl.

— Nu cred. Lupt împotriva favoritului, care a câștigat competiția mereu, în ultimii șase ani.

— Deci ai căzut la examenul de detectiv și ești pregătit să rămâi pe locul doi în…

— Întotdeauna m-am întrebat de ce i se spune varză de bruxel și nu numai varză, ca la morcovi și cartofi, a spus Marjorie, încercând să împiedice un alt duel între tată și fiu.

— Au început prin a-i spune varză de Bruxelles, a intervenit Grace, și, în decursul anilor, majuscula B a devenit literă mică și s-ul a dispărut și, în cele din urmă, toată lumea a ajuns să accepte bruxel ca pe un substantiv comun, cu excepția unora dintre noi mai pedanți.

— Ca în situația lui OED, a sugerat Marjorie, zâmbindu-i fiicei sale.

— Și, dacă ai luat examenul, cât mai durează până devii detectiv, a spus sir Julien, refuzând să se lase atras de etimologia verzei de bruxel.

— Șase luni, posibil un an. Va trebui să aștept eliberarea unui loc pentru a fi promovat.

— Poate vei merge direct la Scotland Yard? a spus tatăl, ridicând o sprânceană.

— Asta nu-i posibil. Trebuie să-ți dovedești calitățile într-o altă divizie, înainte chiar de a face cerere pentru ocuparea unui alt post la Sfântul Graal. Oricum, mâine, voi intra, pentru prima oară, în Yard.

Sir Julian s-a oprit din tăiatul pâinii.

— De ce? a întrebat el.

— Nici eu nu știu, a recunoscut William. Vineri, m-a chemat superiorul la el și mi-a spus să mă prezint luni dimineață la ora nouă la comandantul Hawksby, dar nu mi-a spus pentru ce.

— Hawksby… Hawksby… a repetat Sir Julian, în timp ce ridurile de pe frunte i se adânceau. De unde știu eu acest nume? Ah, da! Ne-am încrucișat odată săbiile, într-un caz de fraudă, pe când el era inspector-șef. O inteligență impresionantă. Își făcuse lecțiile și a fost așa de bine pregătit încât nu am avut de unde să-l apuc. Nu e un bărbat pe care să-l subestimezi.

— Spune-mi mai multe, l-a rugat William.

— Neobișnuit de scund pentru un polițist. Să te păzești de oamenii scunzi; deseori, au creierele mai mari. I se spune Uliul. Se rotește deasupra ta înainte de a te ataca năprasnic și de a trage totul în favoarea lui.

— Inclusiv pe tine te-a atacai, după cât se pare, a spus Marjorie.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat sir Julian, turnându-și un pahar cu vin.

— Tu îți amintești, întotdeauna, numai martorii care îți țin piept, a spus Marjorie.

— *Touché,* a spus sir Julian, ridicând paharul, în timp ce Grace și William au izbucnit în aplauze spontane.

— Te rog să-l saluți din partea mea pe comandantul Hawksby, a adăugat sir Julian, neluând în seamă reacția celor doi.

— Este ultimul lucru pe care am de gând să-l fac, a spus William. Sper să-i fac o impresie bună, nu să mi-l fac dușman pe viață.

— Așa de proastă e reputația mea? a întrebat sir Julian, cu un oftat de exasperare demn de un îndrăgostit respins de iubita lui.

— Mă tem că reputația ta este atât de bună, a spus William, încât simpla menționare a numelui tău în secție stârnește exclamații de dezaprobare, toți dându-și seama că va fi eliberat încă un criminal, care ar trebui să stea închis pe viață.

— Cine sunt eu să-i contrazic pe cei doisprezece bărbați demni de toată încrederea, care formează juriul?

— Tata, e posibil să-ți fi scăpat, dar, din 1920, au fost cooptate în jurii și femeile, a intervenit Grace.

— Mai mult decât păcat, a replicat sir Julian. Eu nu le-aș fi dat niciodată dreptul de vot.

— Nu răspunde la asta, Grace! a spus mama. Nu vezi că încearcă să te provoace?

— Așadar, care este următoarea cauză fără speranță pentru care te vei bate? și-a întrebat sir Julian fiica, înfigând mai adânc cuțitul în rană.

— Drepturile ereditare, a spus Grace, sorbind o gură de vin.

— Ale cui anume, îndrăznesc să te întreb?

— Ale mele. Poți să fii tu sir Julian Bt., dar când vei muri…

— Ceea ce sper să nu se întâmple prea curând, a spus Marjorie.

— William va moșteni titlul tău, în ciuda faptului că eu sunt prima-născută în familie, a continuat Grace ignorând întreruperea.

— O situație degradantă, a spus în zeflemea Sir Julian.

— Tata, asta nu e ceva de care să râzi și eu îți prezic că vei apuca să vezi legea schimbată, în cursul vieții tale.

— Nu-mi pot imagina că Luminățiile-Lor lorzii vor accepta cu ușurință propunerea ta.

— Și, tocmai de aceea, ei vor fi următorii la rând, pentru că odată ce Camera își dă seama că e vorba de voturi aici, încă o citadelă sacră se va prăbuși sub greutatea proprie-i absurdități.

— Cum veți proceda? a întrebat Marjorie.

— Vom începe de la vârf, cu Familia Regală. Ave, deja un conte fără drepturi ereditare care dorește să prezinte în Cameră un proiect de lege privitor la dreptul de primogenitură, care va permite unei femei să urmeze ca monarh, dacă este prima-născută, și să nu fie înlăturată de la succesiunea la tron de fratele mai tânăr. Nimeni nu a sugerat vreodată că prințesa Anne nu ar face o

treabă la fel de bună ca și prințul Charles. Și vom cita în sprijinul cauzei noastre exemplele reginei Elisabeta I, reginei Victoria și reginei Elisabeta a II-a.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— În cursul vieții tale, tata, a repetat Grace.

— Eu credeam că tu nu ești de acord cu titlurile, Grace, a intervenit William.

— Dar dacă ai deveni comisar și ți-ai câștiga titlul ca pe un drept al tău? a intervenit tatăl.

William a ezitat destul de mult timp să răspundă și tatăl a ridicat din umeri.

— Sărmana fată pe care ai apărat-o săptămâna trecută a reușit să scape? a întrebat-o Marjorie pe Grace, sperând la o întrerupere a ostilităților.

— Nu. A primit șase luni.

— Și va ieși după trei luni, când, fără nicio îndoială, se va întoarce direct în stradă, a spus tatăl.

— Tati, nu deschide acest subiect.

— Eu i-aș fierbe cu bucurie în ulei încins, a spus Grace, dar el n-a fost nici măcar acuzat.

— În ulei? a întrebat tatăl. Așadar, vei vota cu conservatorii.

— Niciodată!, a răspuns Grace.

Sir Julian a pus mâna pe cuțit.

— Mai vrea cineva o serie?

— Să îndrăznesc să te întreb dacă ai cunoscut pe cineva, recent? a întrebat Marjorie, adresându-se fiului ei.

— Mai multe persoane, mama, a răspuns William, amuzat de eufemismul mamei lui.

— Știi bine la ce mă refer, l-a mustrat ea.

— Nicio șansă. În ultima lună, am fost prins cu sarcinile de serviciu șapte nopți la rând, ieșind din tură la ora șase dimineața, moment în care tot ce vrei să faci este să dormi. Apoi, ești așteptat să te prezinți la muncă, și, două zile mai târziu, să începi tura de dimineață. Mama, hai să spunem

lucrurilor pe nume, P(oliștistul) S(tagiar) Warwick nu prea este un cuceritor.

— În timp ce, dacă mi-ai fi urmat sfatul, ai fi fost de-acum un avocat eligibil și, te pot asigura, sunt câteva tinere atrăgătoare, în barou, a intervenit tatăl.

— Am cunoscut eu una, a spus Grace, ceea ce l-a redus la tăcere pe tatăl ei, pentru prima oară. Acesta a pus cuțitul și furculița jos și a ascultat cu interes. Este avocat consultant în City, a continuat Grace, dar mă tem că tata n-ar fi de acord cu ea, pentru că e specializată în divorțuri.

— Eu abia aștept s-o cunosc, a spus Marjorie.

— Oricând vrei, mama, dar te previn că nu i-am spus cine este tatăl meu.

— Ce? Sunt eu vreo combinație între Rasputin și judecătorul Jeffreys? a întrebat Sir Julian, punând vârful cuțitului în dreptul inimii.

— Nu ești așa de fain, i-a răspuns soția, dar chiar ești folositor și tu la câte ceva.

— Dă-mi un exemplu, a spus Grace.

— În careul de ieri există un cuvânt pe care nu l-am identificat încă.

— Îți stau la dispoziție. Consultă-mă, a spus sir Julian.

— „Doamnă îngrijorată că evenimentul social nu avansează”, treisprezece litere. A treia literă e „s”, a zecea e „o”.

— „Disfuncțional”! au strigat ceilalți trei la unison și au izbucnit în râs.

— Își cere cineva scuze?

***

William îi spusese tatălui său că nu credea că va câștiga, dar, acum, era ca și sigur, sau, pentru a fi mai explicit, era gata să lovească ultima bilă de pe masă și să câștige campionatul de snooker al secției Lambeth și să încheie, astfel, șirul de șase victorii ale lui Fred Yates.

„E oarecum ironic” se gândea William, pentru că cel care-l învățase pe el să joace snooker era chiar Fred. De fapt, William nici n-ar fi intrat în sala de snooker, dacă Fred nu i-ar fi sugerat că aceasta l-ar putea ajuta să-i cunoască pe câțiva din băieții care nu erau prea lămuriți în legătură cu „băiatul de la cor”.

Fred îl învățase pe pupilul său să joace snooker cu același zel pe care-l dovedise la introducerea flăcăului în viața de polițist de teren și, acum, pentru prima dată, William era să-l învingă pe mentorul său, la propriul său joc.

La școală, William excelase pe terenul de rugby în timpul iernii, ca aripă pe trei sferturi și, în timpul verii, ca sprinter, la atletism. În ultimul său an la Universitatea din Londra, primise mult râvnitul premiu Purple, în urma câștigării Campionatului între facultăți. Chiar și tatăl său reușise să arboreze un zâmbet crispat de fiecare dată când William atingea finișul la 100 de yarzi, distanță scurtă cum zicea el, cu toate că William bănuia că RERACK, șansă maximă, și IN OFF nu făceau încă parte din vocabularul tatălui său.

William s-a uitat pe tabela cu scorul. Trei jocuri câștigate. Rămânea acum runda finală. Pornise bine cu un break de 42, dar Fred nu se grăbise, a analizat, a evaluat poziția, până când jocul s-a echilibrat frumos. Cu toate că William conducea cu 26 de puncte încă, toate culorile erau la locurile lor, așa încât, când Fred s-a întors la masă, tot ce-a avut de făcut a fost să rezolve ultimele șapte bile, pentru a pune mâna pe trofeu.

Sala de la subsol era plină cu ofițeri de toate rangurile; unii erau cocoțați pe calorifere, alții stăteau pe trepte. Peste cei adunați acolo s-a lăsat tăcerea când Fred s-a aplecat deasupra mesei pentru a ataca pe galben. William s-a resemnat cu pierderea șansei de a deveni campion în timp ce urmărea bilele galbenă, verde, maron și albastră dispărând în buzunare și lăsându-l pe Fred numai

cu cea roz și cea neagră, care urmau să dispară și ele de pe masă și el să câștige meciul.

Fred a aliniat bila colorată înainte de a lovi bila albă. Numai că a lovit-o puțin prea puternic și, cu toate că bila roz a pornit spre buzunarul din mijloc și a dispărut în gaură, bila albă s-a oprit pe-o margine, într-o poziție dificilă pentru tac, chiar și pentru un profesionist. Mulțimea și-a ținut respirația când Fred s-a înclinat. Nu s-a grăbit în timp ce-și poziționa lovitura finală și, dacă introducea bila în buzunar, prelua conducerea cu 73 la 72, devenind prima persoană care a câștigat titlul timp de 7 ani la rând.

Stătea țeapăn, în mod clar nervos, dădea încă o dată cu talc pe tac, în timp ce se străduia să-și recapete stăpânirea de sine, înainte de a se întoarce la masă. S-a aplecat cu degetele întinse și concentrate, apoi a lovit. A urmărit neliniștit cum bila neagră se îndreaptă spre buzunarul din colț; câțiva din suporterii lui i-au susținut traseul, dar, spre dezamăgirea lor, bila s-a oprit la numai câțiva inch de margine. A urmat un oftat de exasperare din partea celor din asistență, care erau conștienți că William rămăsese să dea o lovitură pe care chiar și un novice o putea finaliza prin introducerea bilei în buzunar și au acceptat că un nume nou era pe punctul să fie adăugat la panoul de onoare.

Concurentul a tras adânc aer în piept, apoi a tras cu ochiul la panoul de onoare pentru a-și aminti că numele lui Fred era imprimat cu aur lângă anii 1977–1982. „Dar nu și lângă 1983”, s-a gândit William în timp ce-și da tacul cu talc. Se simțea ca Steve Davis înainte de a deveni campion mondial. Era pe punctul să-și trimită bila neagră finală, când l-a zărit pe Fred, în picioare, pe cealaltă latură a mesei, arătând resemnat și abătut. William s-a aplecat deasupra mesei, a aliniat cele două bile și a dat o lovitură perfectă cu tacul. A văzut bila neagră atingând marginea buzunarului, rotindu-se imprecis deasupra găurii și rămânând în echilibru

pe buza găurii, nereușind să cadă. Mulțimii uluite nu-i venea să creadă. Tânărul cedase presiunii. Fred nu a irosit a doua șansă și sala a erupt în urale când a introdus ultima bilă și a câștigat runda și campionatul cu 73 la 72.

Cei doi și-au dat mâna în timp ce câțiva ofițeri îi înconjurau, îi băteau prietenos pe spate spunând „Bine jucat”, „Ai fost aproape”, „Ghinion, William”. William s-a așezat pe o margine când superiorul i-a înmânat cupa lui Fred. Campionul a ridicat-o în aer, ceea ce a intensificat ovațiile.

Un bărbat mai în vârstă îmbrăcat într-un costum elegant la două rânduri, pe care nu-l remarcase niciunul dintre gladiatori, s-a strecurat în tăcere afară din încăpere, a ieșit din sediul poliției și i-a spus șoferului personal să-l ducă acasă. Tot ce se spusese despre tânăr se dovedise a fi adevărat și el abia aștepta ca detectivul Warwick să se alăture echipei lui, la Scotland Yard.

4

Când a ieșit din subteran în stația de metrou St James, primul lucru pe care l-a văzut polițistul William Warwick pe cealaltă parte a drumului, a fost firma triunghiulară rotitoare a noului Scotland Yard. S-a uitat cu respect și teamă ca un actor aspirant care s-ar putea apropia de Teatrul Național sau ca un artist care intră în curtea Academiei Regale, pentru prima dată. Și-a ridicat gulerul spre a se apăra de vântul aspru și s-a alăturat panicii generale a sinucigașilor super-matinali, aflați în drum spre muncă.

William a traversat Broadway și a continuat să meargă spre Cartierul General al Forțelor Poliției Metropolitane, o clădire cu 19 etaje, acoperită în decursul anilor de murdărie și crimă. I-a prezentat polițistului de la intrare legitimația și s-a îndreptat spre recepție. A fost întâmpinat de zâmbetul tinerei de la recepție.

— Sunt polițistul Warwick. Am întâlnire cu comandantul Hawksby.

Ea a urmărit cu degetul lista întâlnirilor de dimineață.

— Ah, da. Biroul comandantului este la etajul al cincilea, la capătul coridorului.

William i-a mulțumit și s-a îndreptat spre zona lifturilor, dar, când a văzut cât de multe persoane așteptau, a decis s-o ia pe scări. Când a ajuns la etajul întâi – DROGURI – a continuat să urce. A trecut pe lângă FRAUDĂ, la etajul al doilea și pe lângă OMORURI, la al treilea, și a ajuns la al cincilea, unde a fost întâmpinat de SPĂLARE DE BANI, ARTĂ ȘI ANTICHITĂȚI.

A deschis o ușă ce dădea pe un culoar lung, luminat puternic. A mers încet, știind că mai are de așteptat ceva timp. Mai bine să ajungi mai devreme cu câteva minute, decât cu un minut mai târziu, după cum spunea Evanghelia după Sf.

Julian. În fiecare încăpere pe lângă care trecea, era o lumină strălucitoare. Lupta împotriva crimei nu ținea cont de ore. O ușă era întredeschisă și William a rămas fără respirație când a zărit o pictură sprijinită de peretele opus.

Doi bărbați și o femeie examinau pictura.

— Bună treabă, Jackie, a spus bărbatul mai în vârstă, cu un clar accent de scoțian. Un triumf personal.

— Îți mulțumesc, comandante, a răspuns ea.

— Să sperăm că asta îl va pune pe Faulkner după gratii, pentru cel puțin șase ani, a spus bărbatul mai tânăr, arătând spre pictură. Dumnezeu e martor la cât de mult a durat până l-am încolțit pe bastard.

— De acord, DC (Comandant Detectiv) Hogan, a spus bărbatul cel în vârstă, care s-a întors și l-a văzut pe William în ușă. Vă putem fi de folos cu ceva? a întrebat el direct.

— Nu, sir, vă mulțumesc.

Fred îl avertizase că atâta timp cât va fi polițist să se adreseze oricui cu sir. În felul acesta nu poți greși.

— Admiram și eu pictura.

Bărbatul în vârstă era pe punctul să închidă ușa, când William a adăugat.

— Eu am văzut originalul.

Cei trei ofițeri s-au întors să se uite mai cu atenție la intrus.

— Originalul este acesta, a spus tânăra, aparent enervată.

— Nu e posibil, a spus William.

— Ce te face să fii atât de sigur? l-au întrebat colegii ei.

— Originalul a fost expus la Muzeul Fitzmolean, în Kensington până când a fost furat, cu câțiva ani în urmă. Un furt care n-a fost încă rezolvat.

— Tocmai l-am rezolvat noi, a spus cu convingere femeia.

— Nu prea cred, a spus William. Originalul a fost semnat de Rembrandt în colțul din dreapta-jos cu inițialele sale RvR. Cei trei ofițeri s-au uitat cu atenție la colțul dreapta-jos al pânzei, dar nu era nicio urmă de inițiale.

— Tim Knox, directorul de la Fitzmolean, ni se va alătura în câteva minute, băiete, a spus bărbatul mai în vârstă. Cred că mă voi baza pe judecata lui mai degrabă decât pe a ta.

— Bineînțeles, sir, a răspuns William.

— Ai idee cât valorează pictura asta? a întrebat tânăra.

William a intrat în încăpere și s-a uitat mai de aproape la tablou. S-a gândit că e cel mai bine să nu-i amintească tinerei despre comentariul lui Oscar Wilde cu privire la deosebirea dintre valoare și preț.

— Eu nu sunt un expert, dar m-aș gândi la ceva între două și trei sute de lire sterline.

— Și originalul? a întrebat tânăra, nemaifiind așa de sigură pe ea.

— Habar n-am, dar toate marile galerii de pe pământ ar vrea să aibă o asemenea capodoperă în colecțiile lor, ca să nu mai vorbim de mai mulți colecționari de top, pentru care banii n-ar fi o piedică.

— Deci nu ai niciun indiciu cu privire la valoarea lui, a spus ofițerul cel tânăr.

— Nu, sir. Un Rembrandt de această calitate se vede rar pe piața liberă. Ultimul prezentat la o licitație a fost la Sotheby Parke Bernet, la New York.

— Știm ce este Sotheby Parke Bernet a spus bărbatul mai în vârstă neîncercând deloc să-și ascundă sarcasmul.

— Atunci știți că s-a vândut cu 23 de milioane de dolari, a spus William, regretându-și imediat cuvintele.

— Îți suntem cu toții recunoscători pentru opinia exprimată, băiete, dar nu ne permitem să te

mai reținem, pentru că sunt sigur că ai lucruri mai importante de făcut, a spus bărbatul, indicându-i, cu capul, ușa.

William a încercat să se retragă cu discreție, mergând de-a îndăratelea, și a ieșit pe coridor; ușa s-a închis ferm în urma lui. S-a uitat la ceas: ora șapte cincizeci și șapte. S-a îndreptat grăbit spre capătul coridorului, nevoind să întârzie la întâlnire.

A bătut la o ușă pe care era scris cu litere aurii:

COMANDANT JACK HAWKSBY O.B.E. Și a intrat.

La un birou, stătea o secretară care s-a oprit din scris, l-a privit și l-a întrebat:

— PC Warwick?

— Da, a răspuns William cu emoție.

— Comandantul vă așteaptă. Vă rog să intrați, a spus ea, indicându-i o altă ușă.

William a bătut a doua oară într-o ușă și a așteptat până a auzit cuvântul: „Intră."

Din spatele biroului s-a ridicat un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat elegant, cu ochi albaștri pătrunzători și o frunte ridată, ceea ce-l făcea să arate mai în vârstă decât era. Hawksby a strâns mâna pe care i-a întins-o William și l-a invitat să se așeze pe scaunul din fața biroului. A deschis un dosar și l-a studiat câteva minute, apoi a spus:

— Permite-mi să încep prin a te întreba dacă nu cumva ești rudă cu sir Julian Warwick QC.

Lui William i-a sărit inima din piept.

— Este tatăl meu, a spus el, apreciind că interviul era pe punctul de a se încheia prematur.

— Un bărbat pe care îl admir în mod deosebit, a spus Hawksby. Niciodată nu încalcă regulile, niciodată nu ocolește legea și, totuși, îi ajută pe cei mai dubioși șarlatani ca și cum ar fi niște sfinți și nu cred că a întâlnit mulți în activitatea lui profesională. (William a râs nervos). Am vrut să te cunosc personal pentru că ai trecut primul examenul pentru a deveni detectiv și la o distanță considerabilă de ceilalți candidați, a continuat

Hawksby, care era, în mod evident, un bărbat care nu-și pierdea timpul cu conversații agreabile. (William nu-și dăduse încă seama că luase examenul). Felicitări, a adăugat Comandantul. Am remarcat, de asemenea, că ai și diplomă, dar ai preferat să nu profiți de schema noastră de promovare accelerată.

— Nu, sir, am vrut să…

— Să-ți dovedești ție. Așa am făcut și eu. După cum știi, Warwick, dacă vrei să devii detectiv, acum vei fi transferat într-o altă zonă de activitate. Știind lucrul acesta, am decis să te trimit la Peckham, să înveți cu ce se mănâncă meseria asta. Dacă vei fi bun, ne vom vedea din nou peste vreo doi ani și atunci voi decide dacă ești pregătit să ni te alături la Scotland Yard și să treci la criminalii de prim rang sau dacă trebuie să rămâi în zone mai marginale și să-ți continui ucenicia.

William și-a permis un zâmbet și s-a așezat mai comod în scaun, numai pentru a fi pur și simplu șocat de următoarea întrebare a comandantului.

— Ești absolut sigur că vrei să fii detectiv?

— Da, sir. De la vârsta de opt ani.

— Nu vei avea de-a face cu răufăcătorii cu gulere albe, cum s-a întâmplat în cazul tatălui tău, ci cu cele mai rele scursori de pe pământ. Va trebui să te aștepți să te ocupi de orice grozăvie, de la sinuciderea unei mame însărcinate care nu a mai putut suporta să fie abuzată de partenerul ei, până la a găsi un tânăr dependent de droguri, nu mult mai în vârstă decât tine, cu un ac înfipt în braț. Cinstit, nu întotdeauna vei putea dormi liniștit, noaptea. Și vei fi plătit mai puțin decât un manager la Tesco.

— Vorbiți ca tatăl meu, sir, și el n-a putut să mă convingă să renunț.

Comandantul s-a ridicat de pe scaun.

— Atunci, așa să fie, Warwick. Ne vedem peste doi ani, a spus el, și și-au strâns din nou mâinile; interviul obligatoriu s-a încheiat.

— Vă mulțumesc, sir, a spus William.

După ce-a închis încet ușa în urma sa, lui William i-a venit să sară în sus și să strige Aleluia, dar a văzut trei persoane stând în picioare în secretariat și uitându-se direct la el.

— Nume, rang? a întrebat bărbatul mai în vârstă, pe care-l văzuse mai devreme.

— Warwick, sir. Polițist William Warwick.

— Ai grijă ca polițistul Warwick să nu facă vreo mișcare, sergent, i-a spus bărbatul cel în vârstă tinerei lui colege, înainte de a bate în ușa comandantului și să intre în biroul acestuia.

— Bună dimineața, Bruce, a spus Hawksby. Aud că ești gata să-l arestezi pe Miles Faulkner. Niciodată nu e prea devreme.

— Mă tem că nu, sir. Dar nu pentru asta am venit… numai atât a putut auzi William prin ușa întredeschisă, înainte ca aceasta să se închidă.

— Cine este domnul? a întrebat-o William pe tânăra sergent.

— Inspectorul-șef Lamont. Conduce unitatea Artă și Antichități și-i raportează direct comandantului Hawksby.

— Și tu lucrezi tot la brigada de artă?

— Da. Sunt DS Roycroft și șeful este șeful brigăzii.

— Am făcut vreo prostie?

— Sus capul, sergent. Să zicem că sunt bucuroasă că nu sunt eu în locul tău.

— Dar, eu încercam numai să fiu de ajutor…

— Și din pricina ajutorului tău, ai reușit dintr-o mișcare să ruinezi o operațiune sub acoperire care a durat șase luni…

— Cum așa?

— Bănuiesc că urmează să afli, a spus DS Roycroft, în timp ce ușa se deschidea cu putere și inspectorul-șef Lamont a reapărut, uitându-se fix la William.

— Intră, Warwick, a spus el. Comandantul vrea să mai vorbească ceva cu tine.

William a intrat cu timiditate în biroul lui Hawksby, presupunând că i se va spune că va merge înapoi la patrularea pe străzi. Zâmbetul comandantului fusese înlocuit cu un rânjet și, de această dată, nu s-a mai deranjat să dea mâna cu PC 565LD.

— Ești o pacoste, Warwick, a spus el, și îți pot spune, acum, că nu vei mai merge la Peckham.

5

— Ultima ta zi în uniformă, a spus Fred când au ieșit din secție și au pornit în patrularea de seară.

— Dacă nu sunt eliminat, a spus William, caz în care, mă voi întoarce instantaneu.

— Prostii. Vei deveni faimos, și toată lumea știe lucrul acesta.

— Numai datorită ție, Fred. Tu m-ai învățat mai multe despre lumea reală decât am învățat eu vreodată la universitate.

— Numai pentru că tu ai dus o viață așa de protejată, băiatule de cor. Spre deosebire de mine. Așadar, la ce unitate te vei alătura?

— Artă și Antichități.

— Eu credeam că aceasta este numai un hobby pentru oamenii cu prea mult timp liber și prea mulți bani, nu o crimă, a spus Fred.

— Poate fi o crimă foarte profitabilă pentru cei care au găsit o cale de a ocoli legea, a spus William.

— Ce vrei să spui? a întrebat Fred.

— În prezent, funcționează o schemă prin care hoții profesioniști fură picturi, fără a avea nicio intenție de a le vinde, a răspuns William.

— M-ai pierdut de tot, a spus Fred. De ce să furi ceva ce nu ai intenția să vinzi sau să trafichezi?

— Companiile de asigurări vor uneori să facă afaceri prin intermediari mai degrabă decât să plătească integral o poliță.

— Cu intermediari în costume Armani… a spus Fred. Și cum îi încolțiți?

— Trebuie să aștepți până devin prea lacomi, și compania de asigurări refuză să plătească.

— Mie mi se pare că e prea multă birocrație, așa că n-aș fi fost bun de detectiv, a spus Fred.

— Pe unde patrulăm, în noaptea asta? a întrebat William, știind bine că Fred nu urma întotdeauna litera ordinului de patrulare.

— E sâmbătă noaptea. Cel mai bine, verificăm proprietatea Barton și ne asigurăm că nu pun de-un jaf clanurile Sutton și Tucker. Apoi, ne vom îndrepta spre Luscombe Road, înainte de închiderea cârciumilor. S-ar putea să dăm de vreun beţivan turbulent pe care să-l arestezi în ultima ta noapte de patrulare.

Cu toate că William își petrecuse cei doi ani de probă împreună cu Fred, nu știa aproape nimic despre viața privată a acestuia. Cu greu se putea plânge de asta, pentru că și el era la fel de secretos, dar, cum aceasta era ultima lor patrulare împreună, s-a hotărât să-l întrebe pe Fred despre ceva ce-l uluise întotdeauna în legătură cu el.

— Ce te-a determinat să intri în poliție, la început? l-a întrebat el.

Ceva timp, Fred n-a răspuns, aproape ca și cum n-ar fi auzit întrebarea.

— Cum n-am de gând să te mai văd din nou, Coristule, o să-ți povestesc, a spus el, în cele din urmă. Ca să încep cu asta, n-a fost niciun „la începuturi”. A fost mai degrabă un accident decât un plan.

William a păstrat tăcerea cât timp s-au întors pe aleea care ducea în spatele proprietății Barton.

— M-am născut într-un bloc de chiriași din Glasgow. Tatăl meu și-a trăit cea mai mare parte a vieții din ajutorul social, așa că mama a fost singura noastră sursă de venit.

— Ce a lucrat?

— A fost barmaniță. A învățat destul de curând că putea câștiga mai mult, oferind, pe alături, anumite favoruri. Treaba e că eu nu sunt încă sigur dacă nu am fost rezultatul unuia din aceste favoruri.

William n-a făcut niciun comentariu, iar Fred a continuat:

— Dar cash-ul a secat când a început să-și piardă din nuri și nu a ajutat la nimic faptul că tata îi înnegrea în mod regulat câte un ochi dacă nu

venea sâmbăta noaptea acasă cu destui bani pentru ca el să-și cumpere următoarea sticlă de whisky și șansa să parieze pe o mârțoagă de categoria a patra.

Fred a tăcut. William se gândea la părinții lui, care, de obicei, ieșeau la cină și la teatru, sâmbătă seara. Încă i se părea greu să înțeleagă tirania violenței domestice. Nu-și auzise niciodată tatăl ridicând vocea în fața mamei lui.

— Londra e departe de Glasgow, l-a provocat William pe Fred, sperând să afle mai multe.

— Pentru mine n-a fost destul de departe, a spus Fred, îndreptând lumina lanternei spre o alee și rânjind când un cuplu tânăr a luat-o la sănătoasa. La 14 ani, când am plecat de acasă, am sărit pe primul vapor cu abur care m-a vrut. Am văzut jumătate din lume până la 18 ani și am acostat la Londra.

— Atunci ai intrat în poliție?

— Nu. Încă îi consideram pe polițiști „dușmanul”. Am petrecut câteva luni punând marfă pe rafturile dintr-un supermarket, apoi am devenit șofer de autobuz. M-am plictisit repede de munca asta și așa am decis să intru fie în armată, fie în poliție. Dacă nu m-ar fi intervievat mai întâi poliția, poate că astăzi aș fi fost general.

— Sau ai fi fost mort, a spus William, în timp ce intrau pe proprietate.

— Poți la fel de ușor să fii ucis și în munca asta, cum poți fi și în armata modernă, a spus Fred. Am pierdut șapte colegi în ultimii douăzeci de ani și cu mult mai mulți au fost răniți sau au ajuns invalizi, lucrând în poliție. Și, cel puțin în armată știi cine e dușmanul și ai voie să-l ucizi. De la noi polițiștii se așteaptă să ai de-a face cu traficanți de droguri, înjunghieri și conflicte stradale între găști, atâta timp cât cei mai mulți oameni preferă să nu știe de aceste lucruri.

— Atunci, de ce-ai rămas în poliție, dacă ai fi putut alege o viață mai ușoară?

— Poate că tu vii de pe cealaltă parte a căii, Coristule, dar noi doi chiar avem ceva în comun – suntem amândoi un pic cam căpiați, dar, cel puțin ne facem meseria care ne-a fost destinată. Și, hai să recunosc: Niciodată n-am avut o slujbă mai atrăgătoare și care să-mi ofere mai multă satisfacție decât cea de a fi agent de poliție.

— Satisfacții?

— Nu mă refer la bani, deși, dacă țin cont de orele suplimentare, plata nu este prea proastă. „Deprehendo Deprehensio Vitum", „Suplimentele rezolvă crima" a spus Fred.

William nu se putea opri din râs și Fred a adăugat:

— Nu te îngrijora, este tot ce știu din limba latină. Ceea ce îmi place cel mai mult la această slujbă este că nu există două zile la fel. Și, mai important chiar, acesta este domeniul meu și cunosc aproape fiecare persoană care locuiește aici. Locuitorii nu pot fi întotdeauna o singură mare familie fericită, dar ei sunt familia mea și, cu toate că nu am admis niciodată lucrul acesta, îmi place să mă laud că eu am făcut diferența.

— Și, ca dovadă, ai obținut două decorații.

— Ca să nu menționăm cele trei suspendări, dar, cum nu mai am decât câteva luni până îmi pun în cui bastonul, nu voi încălca regulamentul, din nou. Nu vreau să fac ceva care să-mi afecteze pensia, a adăugat el, în timp ce ieșeau de pe proprietatea Barton.

— E o noapte liniștită, a spus William.

— Ne-au văzut venind și, ca niște șobolani, s-au făcut nevăzuți în cel mai apropiat canal. Își vor face apariția din nou, în clipa în care dispărem noi din raza lor vizuală. Dar, n-am vrea să avem vreun necaz în ultima ta noapte de patrulare, nu-i așa, domnule detectiv?

William a râs și era pe punctul să-i mai pună o întrebare lui Fred, când acesta și-a aruncat privirea spre cealaltă parte a drumului și a spus:

— Femeie bătrână și proastă! Dar, cred că altceva nu știe. William a presupus că urma să-i fie oferită o altă mostră de filosofie domestică, cu toate că nu-și putea da seama ce avea de gând să facă Fred.

— Numărul 23. Doamna Perkins, a spus Fred.

— Casa jefuită cu două săptămâni în urmă, a spus William. Un televizor și un recorder, dacă-mi amintesc corect.

— Cinci din zece. Acum câștigă celelalte cinci. (William s-a uitat lung la nr. 23, dar nu s-a lămurit). Ce vezi, Coristule? a continuat Fred.

— Două cutii de carton goale.

William a încercat să gândească ca unul care capturează hoți, o acoladă dată numai celor care, ca Fred, puteau mirosi o crimă chiar înainte ca aceasta să aibă loc.

Fred a lăsat să-i scape un oftat exagerat.

— Probabil compania de asigurări a doamnei Perkins a plătit, așa că, acum, ea este posesoarea mândră a unui nou televizor și recorder. Dar ceea ce nu știe ea este faptul că un hoț din locuințe se întoarce adesea la locul crimei, după câteva săptămâni, convins că va găsi probabil un televizor nou bun de furat. Și, în cazul ei, mai și anunță că și-a cumpărat aparatură nouă. Tot ce are de făcut hoțul este să aștepte până când, într-o seară, ea pleacă de acasă în vizită la prietena ei doamna Cassidy de la numărul 19, apoi își face apariția, intră în casă și o jefuiește a doua oară.

— Așadar, ce trebuie să facem noi? a întrebat William.

— Să stăm liniștiți de vorbă cu ea și să-i sugerăm să distrugă dovezile, a spus Fred, în timp ce bătea la ușa casei de la numărul 23.

Doamna Perkins a răspuns aproape instantaneu și, îndată ce Fred i-a explicat de ce se aflau doi polițiști la ușa ei, a îndepărtat în grabă cutiile, le-a mulțumit polițiștilor și le-a oferit o ceașcă cu ceai.

— Drăguț din partea dvs., doamnă Perkins, dar preferăm să ne continuăm treaba, a spus Fred, care și-a atins bordul caschetei, înainte de a-și relua patrularea. Când începi noua ta slujbă? l-a întrebat el pe William, după ce parcurseseră câțiva yarzi.

— Îmi iau două săptămâni de concediu; plec în Italia, înainte de a mă prezenta la Scotland Yard, pe 1 octombrie, a răspuns William.

— Multe fete frumoase, în Italia, așa mi s-a spus.

— Multe dintre ele înrămate.

— Înrămate?

— În aur.

Fred a râs.

— Eu n-am fost niciodată în Italia și nici chiar la Scotland Yard, dar mi s-a spus că au cea mai frumoasă sală de snooker din MET[2].

— Voi veni să-ți spun cum este…

— Nu te vei mai întoarce niciodată, Coristule. Lambeth a fost numai primul tău pas pe ceea ce mă aștept că va fi o scară foarte lungă. Dar, te previn, în calea ta vei întâlni mulți șerpi care abia vor aștepta să te trimită înapoi pe scară în jos și unii dintre ei vor purta uniforme albastre, a spus el, încercând ușa unui magazin, pentru a se asigura că era încuiată.

William a chicotit. Niciodată nu s-a încheiat vreun rond, fără ca el să nu învețe ceva de la Fred.

— Bună seara, Jacob.

— Bună, Fred.

William a privit spre bărbatul care stătea cu picioarele încrucișate pe paviment, ocupându-se de o sticlă cu whisky pe jumătate goală. La prima lui patrulare, Fred îl învățase pe William că existau patru tipuri de bețivi: cei care adorm, care cad într-o letargie și, când se trezesc, în cele din urmă, merg acasă; cei care sunt răniți, care își înecă de obicei amărăciunile și rareori provoacă scandaluri; îndrăgostiții, care vor să te ia acasă la ei și să încerce uniforma ta; și cei agresivi, care caută să

declanșeze o luptă și consideră asta un joc cinstit pentru polițist. Fred putea identifica fiecare categorie de la 12 pași, în special pe cei care căutau scandal, care sfârșeau cu regularitate prin a petrece noaptea într-o celulă și, în dimineața următoare, erau, deseori, o persoană diferită. William întâlnise toate cele patru tipuri în cei doi ani și mulțumită bunului simț și brațului puternic al lui Fred, a căpătat numai una sau două vânătăi de arătat după aceea.

— Acesta din ce categorie e? a întrebat William.

— Își îneacă supărările în alcool. Probabil că a pierdut Spurs (Tottenham Hotspur Football Club) în după-amiaza asta.

— De unde știi?

— Jacob e bun ca aurul când câștigă ei, dar, dacă pierd, este și el o cauză pierdută.

Fred și William s-au întors pe Luscombe Road, unde au văzut câțiva localnici îndreptându-se spre casă de la Malborough Arms.

— Dezamăgitor, a spus Fred. Luscombe Road nu mai e ce era odată din momentul în care primăria a făcut curățenie. Speram să dăm peste vreun vânzător de droguri sau chiar peste Lenny the Snitch, ca să ai și tu ceva de care să-ți amintești din ultima ta noapte de patrulare.

— Putem s-o arestăm oricând, a spus William, arătând spre o fată cu fustă scurtă și neagră de piele care stătea de vorbă cu un bărbat, prin geamul coborât al unei mașini.

— În ce scop? Ar petrece o noapte în celulă, ar plăti dimineața amenda și s-ar întoarce la treabă în stradă, mâine-seară. Nu pe fată aș vrea eu s-o arestezi, ci pe codoșii care trăiesc de pe urma ei. În special, pe unul anume, a adăugat Fred.

Mașina a pornit în viteză când șoferul i-a zărit pe cei doi polițiști în oglinda retrovizoare. Ei au pornit spre centrul orașului, în timp ce Fred îl răsfăța pe William cu poveștile lui, dintre care pe unele le mai auzise deja, dar merita să le asculte

din nou, și altele despre care nu era sigur că nu fuseseră înfrumusețate cu trecerea anilor. William voia să-l întrebe pe Fred despre planurile de pensionare, când acesta l-a apucat de braț și l-a tras în cea mai apropiată intrare, transformat instantaneu dintr-un polițai local prietenos într-un polițist care a identificat un criminal.

— Asta-i noaptea noastră norocoasă, a spus Fred, arătând cu o mișcare a capului înspre un bărbat uriaș care o apuca de gât pe o fată îngrozită. Îl urmăresc pe nenorocitul ăsta de ani de zile. Nu te obosi să-i citești drepturile. Lucrul acesta poate aștepta până când este închis într-o celulă.

Fred și-a pregătit bastonul, a sărit ieșind din întuneric și a început să alerge spre atacator, făcându-le semn celorlalte fete să se împrăștie ca niște porumbei în toate părțile în momentul în care l-au văzut. William l-a urmat și l-a depășit repede pe senior, care nici nu câștigase vreo cursă de 100 de yarzi, în ultimul lui an de școală.

Tipul s-a uitat în jur și, văzându-l pe William că se îndreaptă spre el, i-a dat drumul fetei, care a căzut în genunchi, plângând. Acela a fost momentul în care William a văzut cuțitul, dar era la numai câțiva pași depărtare și s-a angajat în atac. A plonjat și l-a lovit pe bărbat sub genunchi și, astfel, au căzut amândoi pe asfalt. Când William și-a revenit, bărbatul era deja în picioare. Instinctiv, William a ridicat un braț pentru a se proteja, în clipa în care cuțitul se înfigea. Ultimul lucru pe care și-l amintea era durerea provocată de lama cuțitului care-i intra în piept.

— Ofițer la pământ, ofițer la Pământ! Avem nevoie urgentă de asistență pe Luscombe Road, a strigat Fred în stație, în timp ce sărea pe atacator.

***

A deschis ochii. A clipit și a dat ocol camerei nefamiliare, cu privirea. Lângă pat stăteau părinții

și sora lui și un ofițer în vârstă, pe care nu l-a recunoscut, era de pază la ușă. Cele trei trese de pe umerii lui indicau faptul că era inspector-șef. În timp ce încerca să se ridice în șezut, William le-a adresat membrilor familiei sale un zâmbet slab, dar tot ce-a reușit să facă a fost să se ridice câțiva centimetri și să realizeze brusc că pieptul lui era bine bandajat. S-a lăsat să cadă pe spate.

— Cum este Fred? au fost primele lui cuvinte șovăielnice.

Niciunul dintre cei de față nu părea doritor să răspundă la întrebare. În cele din urmă, ofițerul de poliție a înaintat câțiva pași și a spus:

— Sunt inspector-șef Cuthbert și îmi pare rău de întâmplare, polițist William, dar trebuie să vă pun câteva întrebări despre ce s-a petrecut sâmbătă noaptea, pentru că, după cum bine știți, nu putem reține un suspect mai mult de 24 de ore, dacă nu avem destule dovezi pentru a-l acuza.

— Bineînțeles, sir, a spus William, încercând încă o dată să se ridice în șezut.

Inspectorul-șef a deschis un plic mare, maron, și a extras câteva fotografii alb-negru cu figuri de bărbați, dintre care, pe unul, William nu-l va uita niciodată.

— Acesta este bărbatul pe care ai încercat să-l arestezi, sâmbătă noaptea? a întrebat Cuthbert.

William a aprobat, dând din cap.

— Dar de ce e nevoie să mă întrebați pe mine, când Fred îl poate identifica personal? a întrebat William.

Inspectorul-șef Cuthbert a tăcut îndelung, în timp ce a pus fotografiile înapoi în plic.

***

Biserica parohială Sf Mihail și Sf Gheorghe era rareori plină de credincioși, chiar și cu ocazia concertului anual de colinde oferit de primar, dar, de această dată, stranele fuseseră strânse cu mult

timp înainte de intrarea corului. Funeraliile polițistului Fred Yates QGM erau organizate de poliție, iar garda de onoare în uniformă era aliniată în vecinătatea bisericii. Cortegiul funerar era escortat de ofițeri călare și sicriul era decorat în culorile albastru și argintiu ale Poliției Metropolitane, împreună cu Medalia Gallantry a reginei și un trofeu de argint pe capac. În interiorul bisericii, ofițerii în vârstă erau așezați în față, iar cei care nu găsiseră locuri satisfăcătoare stăteau în picioare, în spate. William, în scaun cu rotile, era împins pe aleea centrală de către tatăl lui și adunarea s-a ridicat să-l vadă. Un angajat al bisericii i-a condus la locurile rezervate lor, în primul rând.

Cel care ar fi viteaz…

William s-a ținut bine până când sicriul purtat pe umeri de opt ofițeri a înaintat pe aleea centrală înspre altar; atunci n-a mai fost în stare să-și stăpânească lacrimile. Preotul stătea pe treptele altarului și a făcut rugăciuni pentru cei din asistență – localnici din aria de responsabilitate a lui Fred, dintre care mulți participaseră rareori, dacă participaseră vreodată, la slujbă. Aceștia veniseră să-i aducă omagiu lui Fred, chiar dacă unii dintre ei nici măcar nu-i știau numele de familie. William a privit în jur și a zărit-o pe doamna Perkins printre participanți.

A fi pelerin…

Când adunarea a îngenuncheat pentru a se ruga, William și-a plecat capul și a rememorat cuvintele lui Fred*: „Îmi place să mă răsfăț considerând că am făcut diferența, am făcut ceva în viață, pentru oameni.”* Tot ce-și dorea era ca Fred să fi fost acolo ca să constate că făcuse diferența.

Imnurile erau cântate cu vigoare de către colegii și prietenii lui Fred, ceea ce William știa că Fred ar fi apreciat, deși ar fi considerat elogiul făcut de super-intendentul-șef al secției de poliție ca mult exagerat. William parcă îl auzea pe Fred chicotind

când superiorul a început să vorbească despre recunoașterea meritelor lui. „Dar cu suspendările mele cum rămâne?”, îl auzea, parcă, spunând.

După ce preotul a dat ultima binecuvântare, adunarea s-a ridicat în picioare și purtătorii sicriului și-au îndeplinit obligația, purtându-l înapoi pe aleea centrală, scoțându-l afară din biserică și ducându-l la mormânt. William a încercat să se ridice în picioare când sicriul a trecut pe lângă el, dar nu a reușit până când sergentul și superiorul nu i-au venit în ajutor.

Când au ajuns acasă, în seara aceea, tatăl a sugerat că nu ar fi nepotrivit dacă William ar simți că trebuie să părăsească poliția. Era sigur că toți colegii l-ar înțelege. „Ai putea merge la seral, ai studia dreptul și mi te-ai alătura mie la tribunal, unde te-ai lupta tot cu răufăcători, dar în siguranța oferită de tribunal, în timpul zilei, nu noaptea, pe străzi.” William știa că tatăl lui avea dreptate, dar cel care a avut ultimul cuvânt a fost Fred.

Poate că tu ai venit din partea opusă a cărărilor, Coristule, dar noi chiar avem un lucru în comun – suntem amândoi puțin anapoda, dar măcar facem meseria care ne-a fost menită.

6

Comandantul Hawksby s-a așezat în capul mesei ce se potrivea pentru președintele comitetului. Ceilalți trei directori așteptau ca el să deschidă lucrările.

— Aș vrea să încep prin a-i spune „Bun-venit” în echipa noastră noului recrut. Cu toate că DS Warwick nu are prea mare experiență ca detectiv – asta ca să fie spus cu blândețe, s-a gândit William – el se pricepe considerabil de bine la domeniul artei, care a fost specialitatea aleasă de el la Universitate. De fapt, a renunțat la un doctorat PFD, pentru a putea să intre în Poliția Metropolitană. Așa că aș spera mai degrabă că specializarea lui în domeniul artei va face diferența când vom ajunge, în sfârșit să-l încolțim pe Miles Faulkner. Bruce, a continuat el întorcându-se spre ofițerul responsabil de caz, poate ne poți pune la curent cu situația.

Detectivul-inspector-șef Lamont avea mai multe dosare în fața lui, dar nu a avut nevoie să deschidă vreunul dintre ele, pentru că tot conținutul lor era întipărit fără putință de ștergere în mintea lui. S-a adresat direct detectivului polițist Warwick, pentru că nu avea nimic nou de spus celor doi colegi ai lui.

— În ultimii șapte ani, am încercat să prindem un hoț care, după toate standardele, este un maestru al crimei și de atunci ne tot ocolește. Miles Faulkner a organizat un sistem aproape infailibil care-i permite să fure mari opere de artă și să se îmbogățească fără să pară că încalcă legea. (Lui William i-au venit în minte mai multe întrebări, dar a hotărât să nu-l întrerupă pe noul lui coleg.) Întâi, tu va trebui să-ți dai seama, Bill…

— William, sir.

Lamont s-a încruntat.

— Va trebui să-ți dai seama că, dacă ai văzut cumva filmul Afacerea Thomas Crown, trebuie să-l uiți. E pură ficțiune. Antrenant, accept, cu toate acestea, ficțiune. Miles Faulkner este Steve McQween. Ei nu fură capodopere din simplă plăcere și numai pentru a le ascunde în pivniță, unde numai el poate petrece ore, admirându-le. Asta-i pentru iubitorii de filme cărora le place să se bucure câteva ore imaginându-și cum ar fi să-i prostească pe colegii noștri din Boston, în timp ce ar dormi cu o femeie frumoasă care se-ntâmplă să fie chiar broker-ul de asigurări care lucrează la caz. Deși aceasta-i singura persoană care seamănă oarecum cu lumea reală: broker-ul de asigurări, cu excepția cazului nostru, este mai degrabă de vârstă mijlocie, un scârța-scârța pe hârtie mediocru care pleacă acasă la ora șase în fiecare seară, la nevastă și la cei doi copii ai lui. Și, mai important, el nu va fi în liga lui Faulkner.

— Warwick, mai ești aici? a întrebat Hawksby.

— Da, sir.

— Atunci, ne vei putea spune ce urmează să spună DCI Lamont.

— Că Faulkner fură picturi de valoare din galerii sau de la colecționari, cu intenția de a face afaceri cu o companie importantă de asigurări care vrea să lucreze pentru o sumă considerabil mai mică decât suma asigurată.

— De obicei, cam la jumătate, a spus Lamont. Dar Faulkner tot sfârșește prin a face un profit frumos.

— Oricât de inteligent poate fi el, nu poate duce singur la bun sfârșit o operație atât de complexă, a spus William.

— Nu, nu este singur. Are o mică echipă de profesioniști de primă mână care lucrează cu el dar ori de câte ori am prins pe vreunul din asociații lui, gurile lor au fost ferecate.

— Odată, a intervenit sergent-detectiv Roycroft, am prins chiar doi dintre hoți asupra faptei. Dar

Faulkner era la Monte Carlo, în timpul jafului, dormind în pat cu o soție care să-i confirme alibiul.

— Și noi credem că soția lui este de asemenea unul dintre cei mai de încredere asociați? a întrebat William.

— L-a acoperit de multe ori în trecut, a spus Hawksby, dar am descoperit recent că Faulkner are o amantă.

— Asta nu e totuși o crimă, a spus William.

— Adevărat. Dar dacă ar fi să aflăm că…

— N-ați putut reveni la banda pe care ați arestat-o, să faceți o plângere? a fost următoarea întrebare a lui William.

— În niciun caz, a spus Lamont. Faulkner avea un contract nesemnat cu cei doi hoți, fără nicio clauză de retragere.

— Amândoi au fost condamnați la șase ani de închisoare, a spus Hawksby, continuând ideea, și familiile de afară au fost foarte bine supravegheate, cu toate că niciodată nu am putut să facem vreo legătură a faptelor cu Faulkner. Un al treilea netrebnic care era implicat în spargerea de la Fitzmolean a avut buzele cusute, tocmai pentru a i se reaminti ce s-ar putea întâmpla dacă ar decide să toarne.

— Dar, dacă Faulkner este paravanul?

— După TVA-ul plătit, Faulkner este fermier, a spus Lamont. Locuiește într-o vilă cu nouă dormitoare, în Hampshire, înconjurată de 300 de acri de teren, pe care pasc câteva vaci, dar nu merge niciodată la piață.

— Să presupunem că există totuși cineva care negociază cu companiile de asigurări.

— Faulkner lasă asta în grija unuia din acoliții săi, a spus Lamont. Dl Booth Watson QC. Un avocat care acționează întotdeauna în numele unui client fără nume. Oricât de mult îl presăm ne amintește, pur și simplu, de confidențialitatea dintre avocat și clientul său.

— Da, dacă Booth Watson știe că tratează direct cu un criminal, nu are responsabilitatea profesională să raporteze?

— Noi nu colaborăm cu tatăl tău la cazul acesta, Warwick, a spus Hawksby, ci cu un bărbat care a compărut de două ori în fața Consiliului pentru conduita sa nedemnă în exercitarea profesiei. În ambele situații, abia a scăpat de eliminarea din barou.

— Dar, practică încă avocatura, a spus William.

— Da, dar, în prezent, apare rareori la Curte, a spus Hawksby, pentru că a găsit o modalitate de a cere taxe exorbitante, fără ca măcar să iasă din birou. Ori de câte ori este furată o operă de artă, nu e nicio coincidență că primul apel pe care-l face compania de asigurări este la domnul Booth Watson, pe care-l roagă să activeze ca intermediar. Surpriză! Pictura reapare peste câteva zile, în stare perfectă, și compania de asigurări plătește uneori chiar și fără a se deranja să ne informeze.

— Greu de crezut că Faulkner s-a bucurat de un record de succes fără să lase vreo urmă. Asta seamănă foarte mult a ficțiune, asemeni celei din Afacerea lui Thomas Crown.

— Corect, a spus Hawksby. Măcar una din cele mai puternice companii de asigurări a refuzat să plătească și, dacă galeria interesată nu are resursele pentru a oferi o recompensă, atunci Faulkner rămâne cu pictura.

— Dacă așa stau lucrurile, a spus William, Rembrandt-ul furat de la Fitzmolean ar putea fi încă acolo.

— Dacă nu cumva Faulkner l-a distrus pentru a fi sigur că cercetarea furtului nu va duce niciodată la el.

— Cu siguranță nimeni nu ar distruge un Rembrandt.

— Eu aș aștepta până să cunoști omul, înainte de a trage această concluzie. Nu avem de-a face cu un iubitor de artă, ci cu un individ care și-ar vinde

propria mamă, dacă asta ar însemna că scapă de necaz.

— Ce altceva mai știm despre Faulkner? a întrebat William, domolit.

De această dată, cea care a deschis un dosar a fost DS Roycroft.

— Născut la Sevenoaks în 1942, singurul copil al unui agent imobiliar și al unei coafeze. Cu toate că nu aceasta le spune prietenilor de la clubul de golf. A primit o bursă la Harrow la vârsta de 11 ani și în ultimul an de studiu a câștigat premiul pentru artă al școlii. La terminarea studiilor la Harrow, a ocupat un loc la Școala de Artă Slade, dar și-a dat rapid seama că, deși era unui dintre cei mai străluciți studenți din anul său, pentru a cita din raportul directorului, nu va reuși niciodată să-și câștige existența ca artist. I-au recomandat să se gândească ia o carieră de profesor. A ignorat acest sfat.

— Când a părăsit Slade, a intervenit Lamont, stabilise deja exact ce rol avea de gând să joace în lumea artei. Dar avea nevoie să câștige ceva experiență înainte de a porni o afacere pe cont propriu. S-a angajat cursant la o galerie de vârf din West End, și a învățat cât de mulți bani se pot face în lumea artei, în special dacă ești un om fără scrupule. După vreo doi ani a fost concediat în circumstanțe pe care nu le cunoaștem pe deplin, cu toate că știm că nici o altă galerie nu l-a angajat. A dispărut de pe scenă pentru o perioadă, până când a fost furat de la Courtauld un Salvador Dalí, cu mult timp înainte să fie înființată Secția de Artă și Antichități.

— Ce te face să crezi că a fost implicat în acel jaf? a întrebat William.

— L-am surprins pe o cameră de supraveghere, făcând o fotografie picturii respective, cu o lună înainte de a fi furată. O greșeală pe care, de-atunci încoace, nu a mai făcut-o, a spus Hawksby.

— Și trebuie că a făcut un profit destul de mare din această afacere, printre altele pentru că a dispărut din radarul nostru încă o dată, până când a fost furat Rembrandt-ul de la Fitzmolean, în urmă cu vreo șapte ani. Dar, cu acea ocazie, domnul Booth Watson nu a putut ajunge la o înțelegere cu asigurătorii, ceea ce pare a fi singurul eșec al lui, până în prezent. Chiar dacă modul în care a făcut furtul l-ar fi impresionat și pe Thomas Crown. (William nu a intervenit). Într-o sâmbătă după-masă, imediat după ce galeria a fost închisă, în fața galeriei Fitzmolean a apărut o mașină de poliție. Doi bărbați îmbrăcați în polițiști au intrat în muzeu cu pretextul că se primise o alarmă, l-au lovit cu o măciucă pe paznic și l-au imobilizat. Zece minute mai târziu, au ieșit pe ușa din față cu Rembrandt-ul sub braț.

— Unde erau gardienii?

— Au spus că patrulau la ultimul etaj și nu s-au întors la parter decât după o jumătate de oră, la 4:48 după-masă.

— Ora 4:48 este relevantă? a întrebat William.

— Așa e el, exact, a spus Lamont.

— Manchester United jucau cu Liverpool în Cupa F.A., în acea după-amiază și meciul era transmis direct la BBC. Fluierul final a fost exact la 4:46.

— Unde era televizorul? a întrebat William.

— În cantina de la subsol, a răspuns Lamont, lucru pe care bănuiesc că Faulkner îl știa pentru că hoții au ajuns exact după ce s-a fluierat începutul celei de-a doua reprize și, mai târziu, am descoperit că amândoi gardienii erau suporterii lui Manchester United, ceea ce, n-am nicio îndoială, Faulkner știa, de asemenea, foarte bine.

— Dacă diavolul înseamnă detaliu, el este diavolul, a adăugat Hawksby.

— Așa că acum știi cu ce ne confruntăm, a spus DS Roycroft. Un criminal profesionist, organizat, care trebuie numai să fure o pictură importantă o

dată la zece ani pentru a trăi viața lui Riley și care poate termina întreaga operație în numai câteva minute.

— Cred că mi-a scăpat ceva, a spus William. De ce Booth Watson nu a făcut o înțelegere cu asigurătorii și nu a plătit polița imediat după ce Faulkner a furat Rembrandt-ul?

— Muzeul Fitzmolean era sub-asigurat în mod lamentabil. O problemă cu care se confruntă mai multe galerii de top, în acest moment. Picturile și sculpturile lor au crescut ca valoare în decursul anilor și, pur și simplu, nu-și permit să le asigure la sume realiste.

— Totuși, a intervenit Lamont, amânarea îl va învăța pe Faulkner o lecție. Nu fura din galerii care nu sunt asigurate la valoarea reală și nu au suficiente resurse pentru a oferi recompense.

— Ai vreo întrebare, Warwick? a întrebat Hawksby.

— Da, sir, a răspuns Wiliam. Știm acum că Rembrandt-ul despre care credeați că este originalul este, de fapt, o copie.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Jackie.

— Copia probabil că a fost pictată de cineva.

— Poate de Faulkner? a sugerat Lamont. La urma urmelor, el și-a început viața ca student la arte.

— Nu și dacă opinia celor de la Slade despre talentul lui este credibilă. Dar asta nu înseamnă că el n-ar cunoaște un artist capabil să facă treaba aceasta. Ar putea fi unul din cei care au învățat în aceeași perioadă cu el la Slade.

— Dacă așa stă situația, în mod evident tu ești omul care să descopere cine este acea persoană.

— De acord, a spus comandantul Hawksby, uitându-se la ceas. Mai ai alte întrebări, DC Warwick?

— Numai una, sir. Cum ați pus mâna pe copie?

— Am putut convinge un magistrat local că avem motive să credem că Faulkner ar putea avea

în posesie o lucrare de artă importantă care a fost furată de la Fitzmolean. El a semnat un mandat de percheziție și noi am intrat în casa lui Faulkner, mai târziu, în acea noapte. Până la apariția ta, am crezut că am pus mâna pe lozul cel mare.

— Ați avut posibilitatea să studiați restul colecției lui, în timpul în care ați fost în casa lui?

— Da, a spus Lamont, și niciuna din lucrări nu era pe lista noastră cu lucrările care lipsesc, iar el ne-a prezentat, de asemenea, chitanțe pentru toate celelalte picturi.

— Deci își reinvestește câștigurile ilicite în lucrări de artă, ceea ce mă face să fiu și mai convins că n-ar fi distrus Rembrandt-ul.

— Nu-ți paria pensia pe chestia asta, a spus Hawksby, în timp ce-și închidea dosarul. Asta ne aduce în actualitate și nu trebuie să vă reamintesc că acesta nu este singurul caz pe care îl investigăm în prezent. Așa că nu neglijați celelalte hârțoage care se prăfuiesc pe birourile voastre. Îmi este destul de greu să mai justific orice altă cheltuială către comisionar și câteva dovezi convingătoare, oricât de neînsemnate, ar fi în sprijinul cauzei noastre. Guvernul ăsta pare a fi mai interesat de jocul numerelor decât de prinderea adevăraților criminali. Așa că înapoi la muncă!

Toți cei adunați în jurul mesei și-au strâns dosarele și s-au îndreptat spre ușă. Dar, înainte ca William să iasă din încăpere, Hawksby a spus:

— Warwick, am o vorbă cu tine.

Comandantul a așteptat să se închidă ușa și apoi a început să vorbească.

— William, știu că ești sclipitor, și colegii tăi știu că ești sclipitor, așa că nu e nevoie să le tot amintești că ai transformat ceea ce ei credeau că era un triumf într-un dezastru. Dacă vrei să sfârșești într-o zi în scaunul acesta, nu mai pierde timpul umilindu-i pe oamenii cu care vei lucra. Îți sugerez să le ceri ocazional sfatul, nu să-l refuzi numai. Poate ar trebui să petreci puțin mai mult

timp în sala de snooker, pentru că nu pare ca asta să-ți fi făcut vreun rău în Lambeth.

William și-a amintit cuvintele tatălui său. Să nu subestimezi niciun om.

A părăsit rapid încăperea, cu capul plecat. A meditat la cuvintele comandantului în timp ce mergea încet pe coridor. Încă nu vizitase sala de snooker de la Scotland Yard.

Când s-a întors la biroul pe care-l împărțea cu colegii lui, a găsit două dosare de caz aruncate în dezordine pe biroul lui. Era pe la jumătatea celui intitulat Churchill, când DS Roycroft și-a făcut apariția lângă el.

— Cu care crezi c-ar trebui să încep, sergent? a întrebat-o el.

— Amintește-mi care sunt, a răspuns Jackie.

— Winston Churchill sau praf de lună?

— Praf de lună ar trebui să fie ușor. Profesorul nu este, în mod clar, un criminal, și, cinstit vorbind, domnul Underwood, subsecretarul de la Ambasada Americană, reacționează disproporționat. Dar, nu ne dorim un incident diplomatic, așa că fii atent să acționezi cu grijă.

— Și Churchill?

— Churchill va fi mai mult decât o provocare, dar, după cum ne-a amintit Hawk, în zilele noastre, totul are legătură cu numerele, așa că asigură-te că ai prins vinovatul și l-ai arestat cu toate că eu bănuiesc că va primi numai o sentință de șase luni cu suspendare. Asta va însemna totuși încă o sentință la dosar. Mai important, sunt sigură că n-ai uitat că vei fi singur în găsirea falsificatorului Rembrandt-ului, în speranța că acesta ne va conduce la Faulkner. Îți dau un sfat, Bill, a spus ea apăsat. Nici să nu-ți treacă prin minte să pleci acasă înainte ca lumina de sub ușa lui Hawk să nu fi fost stinsă.

— Îți mulțumesc pentru sfat, a spus William, în timp ce redeschidea dosarul praf de lună. După ce-a citit toate detaliile cazului, a trebuit să fie de

acord cu Jackie că se putea ca profesorul să fi fost naiv, chiar și vinovat, dar, cu siguranță, nu era un răufăcător.

Când Big Ben-ul a bătut de șase ori, William a decis că era prea târziu să telefoneze la sub-secretarul de la Ambasada Americană, pentru că dl Underwood nu trebuie să aștepte până când era stinsă lumina din biroul lui Hawk, ca să poată pleca acasă.

7

— Îmi poți face legătura cu dl Chuck Underwood?

— Cine întreabă?

— Detectiv William Warwick de la Scotland Yard.

— Să văd dacă sub-secretarul este disponibil.

William a avut de așteptat atât de mult timp încât să se întrebe dacă nu cumva s-a întrerupt legătura. În cele din urmă, s-a auzit o voce în aparat.

— Warwick?

— Da, sir.

— Ce s-a întâmplat cu sergent Roycroft?

— Am preluat eu cazul, sir.

— E mai jos de un detectiv de investigații?

— E numai stagiară, sir. Și eu am fost stagiar, nu cu mult timp în urmă.

— Și vei fi din nou, dacă nu-mi aduci înapoi praful de lună.

— De asta mă ocup, sir, dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Nu din nou!

— La început, Guvernul American i-a dat fiola cu praful de lună profesorului Francis Denning de la Universitatea Manchester, ca pe un cadou?

— Da, așa am făcut. Dar existau niște condiții. I-am spus clar că nu avea voie să o dea nimănui altcuiva și că, în nicio circumstanță, fiola nu putea fi vândută unui terț.

— S-a făcut această înțelegere în scris, la momentul acela?

— Cu siguranță, și avem documentația care dovedește aceasta. Și, acum, pentru că sunt sigur că știi lucrul acesta, un anume dr. Reith Talbot a pus fiola în vânzare la Licitația Sotheby's.

— Da, știu asta, sir. Am catalogul în fața mea.

— Atunci, la pagina 31, vei vedea Lotul 19, o fiolă cu praf de lună, raritate, adusă de misiunea Apollo 11, de către dl Neil Armstrong.

— Cu toate acestea, a spus William, fostul profesor Denning a lăsat prin testament fiola lui dr. Talbot.

— Nu era a lui ca să o poată lăsa prin testament, detectiv Warwick, după cum i-am explicat și detectivului stagiar Roycroft.

— Într-adevăr, sir. Dar, sunt sigur că înțelegeți că noi trebuie să urmăm litera legii.

— În ritm de melc, așa se pare, în ciuda faptului că echipa noastră legală este la dispoziția voastră.

— Asta-i bine de știut, sir, pentru că nu vrem să facem ceva care să deterioreze relația specială dintre cele două țări ale noastre, nu-i așa?

— Gata cu sarcasmul, Warwick, și adu-mi înapoi praful meu de lună.

Telefonul s-a închis. William a pivotat cu scaunul și a văzut-o pe Jackie rânjind la el.

— Începe să te placă, a spus ea, dar Underwood este unul din acei americani care consideră Marea Britanie unul din statele lor mai mici. Nu va dura mult până îți va aminti că Texasul este aproape de trei ori mai mare decât Regatul Unit. Așa că, dacă vrei să eviți un eveniment diplomatic major, îți sugerez să-i duci înapoi praful de lună.

— Înțeleg, a spus William. Dar, la fel de important este cum pot avea un bilet de tren spre Manchester?

— Faci raport către Mavis, de la Călătorii, de la parter. Dar, te previn că, dacă ai considerat că dl Underwood este dur, în comparație cu Mavis el este un sentimental. Dac-arf i după ea, regina ar călători la clasa a doua și cei ca noi ar alimenta locomotiva cu cărbuni.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit.

***

— Mavis…

— Doamna Walters, pentru tine, tinere. Tu numi poți spune mie Mavis până nu ajungi cel puțin inspector-șef. Încă o dată!

— Îmi cer scuze, a spus William. Doamnă Walters, am nevoie…

— Nume, rang și departament.

— Warwick, detectiv de investigații, Artă și Antichități.

— Deci la ce speri?

— Să devin comisar.

— Mai încearcă o dată, a spus d-na Walters, dar a reușit măcar să schițeze un zâmbet.

— Un bilet dus-întors pentru Manchester.

— Care este scopul călătoriei și cât timp vei rămâne în Manchester?

— Voi face o vizită la Universitate și sper să mă întorc în aceeași zi.

— Așadar, va trebui să iei trenul de 7:42, de la Euston și ultimul tren înapoi, în timpul săptămânii, este la 10:43. Dacă îl pierzi, îți vei petrece noaptea pe o bancă la peronul 12. Ai permis pentru o masă care să coste nu mai mult de două lire optzeci, bani pe care-i poți solicita prin ordinul 232, dar îți voi cere chitanța. Dna Walters a început să scrie un permis de tren pentru Manchester-Piccadilly. Dacă mergi la Universitate va trebui să iei autobuzul 147. Vei avea, de asemenea nevoie de umbrelă.

— De umbrelă?

— E evident că n-ai mai fost până acum la Manchester.

***

— Bună dimineața, domnule Warwick, a spus tânăra care l-a întâmpinat, la recepție. Sunt Melanie Clore. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveți la vânzare un obiect care a intrat pe 17 iulie…

— Lot pe care doriți să-l retrageți?

— Cum de știți lucrul acesta?

— Poliția nu vine la Sotheby's ca să pună ceva în vânzare.

William a zâmbit.

— Lotul 19. O fiolă cu praf de lună adus cu Misiunea Apollo 11, de Neil Armstrong.

Domnișoara Clore a verificat în catalog.

— Oferit de dr. Keith Talbot, care ne-a prezentat o copie după testament, pentru a confirma că praful de lună i-a fost lăsat lui.

— Ambasada Americană afirmă că este proprietara fiolei și spune că vor da în judecată pe toată lumea, dacă o puneți în vânzare.

— Și noi nu am vrea așa ceva, nu-i așa, domnule Warwick?

— Pe mine nu m-ar îngrijora, dacă aș crede că dl. Talbot are legea de partea lui, a spus William.

— Chiar dacă o are, bătălia legală ar putea dura ani de zile.

— Șeful meu se așteaptă să rezolv asta în câteva zile.

— Da? Bine. Dacă dl Talbot vrea să semneze un formular standard de retragere, noi vom fi fericiți să-i returnăm fiola și să vă lăsăm să o predați americanilor. Să sperăm numai că dl Talbot nu e un alt domn Finlay Isles.

— Să îndrăznesc să vă întreb cine este Finlay Isles?

— Ne-a dat în judecată în 1949 pentru o pictură în valoare de 100 de lire și noi încă așteptăm ca tribunalul să decidă cine este posesorul de drept.

— Cum așa? a întrebat William.

— Este vorba de un Turner care valorează acum peste un milion.

În dimineața următoare, în timp ce trenul troncănea la macazuri în drum spre Manchester, William a studiat, din nou, dosarul *Praf de lună,* dar nu a găsit nimic nou. Și-a lăsat gândurile să se întoarcă spre Rembrandt-ul de negăsit și la cum ar fi posibil să afle numele artistului care făcuse

copia. Era convins că pentru a face o copie atât de convingătoare, artistul trebuia să fi lucrat după original. William încă avea dificultăți în a crede că o persoană care studiase la Slade ar fi capabilă să distrugă o comoară națională, dar și-a amintit cuvintele lui Hawk: „Așteaptă să cunoști omul, înainte de a trage această concluzie."

William citise dosarul lui Faulkner din scoarță-n scoarță și, cu toate că nu apărea în public prea des, era un eveniment de la care nu lipsea niciodată – noaptea de prezentare a noului film cu James Bond – și era, de asemenea, și colecționar al primelor ediții din cărțile lui Jan Fleming. Recent, William citise un fragment de jurnal, în *Daily Mail,* în care se spunea că *A View to a Kill*[3] se va lansa la Odeon Leicester Square, într-o lună. Dar, cum să facă el rost de bilet? Și, chiar dacă ar face, n-ar putea s-o vadă pe d-na Walters tratând asta ca pe o cheltuială legitimă.

Mintea i s-a întors la dr. Talbot. Un apel telefonic prezentase informația că profesorul va ține o prelegere în sala de conferințe a departamentului de geologie, la ora șapte. William se întreba ce fel de om era Talbot, amuzat la gândul că Imperiul American stătea pe umerii unui inocent geolog conferențiar, din nordul Angliei. Știa încotro se îndreptau simpatiile lui. A pus dosarul înapoi în servietă și a luat ultima ediție a revistei R.A., dar, după ce a răsfoit câteva pagini, a hotărât că revista avea de așteptat până la călătoria de întoarcere.

Când trenul a tras în Manchester Piccadilly, la ora 10:49, William a fost printre primii care au prezentat biletul la control. A trecut alergând pe lângă un șir de taxiuri spre cea mai apropiată stație de autobuz și s-a așezat la coadă. Câteva minute mai târziu, s-a urcat în 147, care l-a lăsat în fața intrării principale a Universității. Cum de știuse dna Walters și lucrul acesta? William a zâmbit când a văzut un grup de studenți trecând prin porți

și continuând să se îndrepte spre campus într-un ritm lent, de care el uitase, din momentul în care se alăturase Poliției Metropolitane. L-a întrebat pe unul dintre ei în ce direcție era departamentul de geologie și a ajuns cu întârziere de câteva minute, dar el nu era acolo pentru a participa la conferință. A urcat câteva trepte spre etajul întâi, a intrat în sala de teatru prin ușa din spate și s-a alăturat celor câțiva studenți care-l ascultau cu interes pe dr. Talbot. Din locul său din rândul din spate, William l-a studiat cu atenție pe conferențiar. Dr. Talbot nu era mai înalt nici cu un inch peste 5 picioare și avea o claie de păr negru cârlionțat, care arăta de parcă nu avea contact regulat cu peria sau pieptenul. Purta o jachetă din catifea reiată, cămașă în carouri și cravata croșetată. Roba lui lungă și neagră era acoperită cu praf de cretă. Vorbea cu o voce clară, autoritară, aruncând numai ocazional câte-o privire spre notițe.

William a fost așa de captivat de raportul lui Talbot despre cum descoperirea unei fosile necunoscute anterior începutului anilor ’70 contrazisese, în cele din urmă, teoria speciilor singulare de care el era dezamăgit, când s-a auzit semnalul că era ora douăsprezece, ceea ce însemna că s-a încheiat conferința. William a așteptat până când au plecat toți studenții și dr. Talbot a început să-și strângă notițele și a pornit pe intervalul central dintre scaune, pentru a-i ține calea maestrului-răufăcător.

Talbot și-a ridicat privirea și l-a cercetat pe William prin ochelarii lui marca National Health.

— Vă cunosc? i s-a adresat el lui William. Acesta i-a prezentat legitimația și Talbot și-a încleștat degetele pe marginea biroului de lemn din fața lui. Dar cred că am plătit taxa pentru parcare, a spus el.

— Sunt sigur că ați plătit-o, sir. Dar eu tot trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Desigur, a spus Talbot, netezindu-și cu degete nervoase roba.

— Pot începe prin a vă întreba cum s-a întâmplat să intrați în posesia unei fiole cu praf de lună?

— Despre asta e vorba? a întrebat Talbot, nevenindu-i să creadă.

— Da, sir.

— A fost un cadou de la răposatul profesor Denning, care mi l-a lăsat mie, prin testament. Americanii i-au dăruit-o după ce el și-a publicat descoperirile privitoare la structura suprafeței lunare.

— Și de ce v-a lăsat dvs. acest artefact istoric important?

— Eu am fost asistentul său din vremea în care a scris această dizertație și, după ce s-a retras, am ocupat eu locul lui ca șef al departamentului.

— Îmi pare rău să vă informez, dr. Talbot, că americanii vor înapoi praful lor de lună.

— Ce-i face să creadă că este al lor? Doar nu dețin ei luna.

— Adevărat, dar ei chiar au adus praful pe Apollo 11 și prof. Denning probabil a uitat că a semnat un document prin care se angaja să nu îl vândă sau să-l dea unei terțe persoane.

— Și dacă refuz să-l dau înapoi? a întrebat Talbot, părând un pic mai încrezător.

— Americanii vor declanșa proceduri legale și eu am sentimentul că buzunarele lor sunt mai adânci decât ale dumneavoastră.

— De ce nu cumpără ei, pur și simplu, blestemata de fiolă, din moment ce ea este dată pentru licitație la Sotheby's?

— Admit că aceasta ar fi soluția ușoară, a spus William. Dar ei nu au nicio îndoială că praful de lună le aparține acum, și Sotheby's au retras deja lotul din catalog. Și, vă vine să credeți? fiola este acum sub lacăt într-un seif de mare siguranță.

Talbot a izbucnit în râs, a îndreptat un deget strâmb înspre William și, într-o încercare palidă de a-l imita pe Clint Eastwood, a spus:

— Continuă, aranjează-mi definitiv ziua!

— Dacă ați binevoi să semnați o renunțare, sir, aș putea ridica fiola de la Sotheby's și aș returna-o Ambasadei Americane, ceea ce ar rezolva amândouă problemele noastre.

— Știți, domnule Warwick, dac-aș fi milionar, aș paria pe Yankei, cu toate că praful de lună va aduce numai vreo două mii de lire.

— Și eu v-aș susține, dar bănuiesc că noi tot am pierde.

— Probabil că aveți dreptate. Deci, unde semnez?

William a deschis servieta, a extras trei formulare identice și le-a așezat pe birou.

— Aici, aici și aici.

Talbot a citit documentul cu atenție, înainte de a-și pune semnătura pe cele trei linii punctate.

— Vă mulțumesc, sir, a spus William, punând la loc în servietă două dintre formulare și înmânându-i-l pe al treilea lui Talbot.

— Aveți timp să mă însoțiți la prânz, a întrebat Talbot, scoțându-și roba acoperită de un nor de praf de cretă.

— Numai dacă știți o cârciumă care servește și pentru până la două lire optzeci.

— Cred că ne putem descurca mai bine decât atât.

***

La întoarcerea spre Euston, William a verificat semnăturile domnului Talbot. Se bucurase de un prânz excelent, în cantina facultății, împreună cu profesorul care s-a dovedit a fi o persoană dependentă de artă, acerb căutător al lucrărilor unui artist local pe care-l cunoscuse în timpul liceului. Dr. Talbot achiziționase un desen de L.S.

Lowry, de pe o stradă lăturalnică din Salford, cu 50 de lire, ceea ce nu-și prea permitea în vremea aceea și, cu siguranță, nu-și permitea să cumpere nici acum, deși a recunoscut în fața lui William că încă nu a vândut acel tablou.

— Deci, ce artiști ar trebui să caut acum, ținând cont de ce salariu am? a-ntrebat William.

— Diana Armfield, Craigie Artchison și Sydney Harpley. Îi vei găsi pe toți ia Expoziția de vară a R.A.

William și-a notat aceste nume.

În timpul prânzului, William îi sugerase, în glumă, să pună câteva fire de nisip de pe plaja Blackpool în locul prafului de lună, pentru că susținea cu tărie că sub-secretarul american nu va observa diferența. Talbot râsese, dar subliniase că omologul lui de la Smithsonian, cu siguranță, ar face-o, chiar dacă nu fusese, probabil, niciodată la Blackpool.

În cele din urmă, William a deschis revista R.A., pentru a verifica ce expoziții nu își permitea să rateze. A selectat trei, le-a încercuit și și-a notat datele lor de deschidere, în agendă: Picasso – anii timpurii, California lui Hockney sau bust și Expoziția anuală a R. A., unde îi va căuta pe cei trei artiști recomandați de dr. Talbot. Dar ele au fost rapid uitate, când William a întors pagina și a aflat că dr. Tim Knox, directorul de la Fitzmolean va susține o conferință despre istoria muzeului, urmată de un tur ghidat, peste două săptămâni. Biletele costau 5 lire și, la tur, erau admise numai 50 de persoane. S-a întrebat de ce ar considera doamna Walters că această cheltuială este legitimă. Oricum, nu avea de gând să rateze acest eveniment.

În noaptea aceea, William nu a dormit, deși singura lui tovarășă era o servietă încuiată. Voia să rupă amândouă copiile renunțării, dar a acceptat că americanii își vor găsi singuri calea, în cele din urmă.

William nu s-a dus direct la Scotland Yard în dimineața următoare, ci a luat metroul spre Green Park, apoi a traversat New Bond Street. Stătea în fața Casei de licitații de mult timp, când portarul a deschis ușile, la ora nouă fix. Melanie Clore a studiat cu grijă semnătura lui Talbot și a comparat-o cu cea de pe documentul de vânzare, înainte de a vrea să se despartă de Lotul 19. Apoi, a dispărut mergând să ia fiola din seif și s-a întors câteva minute mai târziu. Lui William nu-i venea să creadă când a văzut fiola pentru prima oară. Era mai mică decât degetul lui mic. A învelit-o într-o bucată de pânză, apoi a pus-o înapoi în cutia ei. Au fost de semnat mai multe formulare înainte de a putea pleca și s-a îndreptat spre Grosvenor Square. A urcat treptele Ambasadei Americane și s-a adresat sergentului de marină de la recepție. A solicitat să-l vadă pe dl Underwood.

— Aveți stabilită o întrevedere, sir?

— Nu, a răspuns el, prezentându-și legitimația.

Sergentul a apăsat trei butoane de pe telefonul său și, când s-a auzit o voce pe linie, a repetat cererea lui William.

— Mă tem că sub-secretarul este într-o întâlnire, în acest moment, dar l-ar putea primi pe domnul Warwick la ora patru după-amiază.

— Spune-i că am praful de lună, a insistat William.

A putut auzi vocea, spunând:

— Trimite-l acum la mine!

William a luat liftul până la etajul al IV-lea și l-a găsit pe sub-secretar așteptându-l în picioare, pe coridor. Și-au strâns mâinile, înainte ca Underwood să spună „Bună dimineața, domnule detectiv”, dar apoi nu a mai vorbit nimic până când nu a închis ușa biroului lui, în urma lor.

— Vă mișcați destul de repede pentru un englez.

William nu a răspuns, ci a deschis servieta și a scos cutiuța. A deschis-o, a desfăcut încet pânza și, ca un magician, a dezvelit fiola cu praf de lună.

— Asta este? a întrebat Underwood, neîncrezător.

— Da, sir, a spus William, în timp ce-i înmâna cauza tuturor neînțelegerilor.

— Îți mulțumesc, a spus Underwood, punând cutia pe birou. Mă voi asigura că pe dumneavoastră vă voi contacta, dacă mai apare vreo problemă.

— Nu mai puțin, dacă fură cineva unul din focoasele dvs. Nucleare, a spus William.

8

— Pot cere 5 lire pentru a plăti participarea la o conferință de artă, la Fitzmolean?

— Este ceva legat direct de o crimă pe care o investigați? a întrebat doamna Walters.

— Da și nu.

— Hotărâți-vă!

— Da, este legat de o crimă pe care o investighez, dar trebuie să admit că m-aș fi dus oricum.

— Atunci răspunsul este NU. Mai aveți și altă problemă?

— Îmi puteți da un bilet la lansarea noului film cu James Bond? a întrebat William, așteptându-se la o explozie din partea doamnei Walters.

— Este legat de o crimă la care lucrezi?

— Da.

— Pe ce rând ați vrea să stați?

— Glumiți?

— Nu glumesc, domnule detectiv. Pe ce rând?

— În rândul din spatele domnului Faulkner. El este…

— Știm cu toții cine este domnul Faulkner. Să văd ce pot face.

— Dar, cum…

— Nu puneți întrebări. Și, dacă nu mai aveți alte solicitări, la revedere.

***

William a sosit la Fitzmolean cu câteva minute mai devreme. S-a oprit pe pavimentul de la Prince Albert Crescent să admire vila Palladion, care se cuibărea în spatele lui Imperial College. Era conștient că, din motive de securitate, de la furtul Rembrandt-ului, numai câte 50 de persoane puteau vizita concomitent galeria, acum. Reușise să obțină biletul numărul 47, pentru conferința din seara

aceea. O jumătate de oră mai târziu, n-ar mai fi găsit bilet.

A prezentat biletul gardianului în uniformă de la ușă și a fost îndrumat spre al doilea etaj, unde s-a alăturat unei mici adunări de entuziaști ce stăteau de vorbă așteptând cu nerăbdare să-și facă apariția dr. Knox, autoritatea națională de vârf pentru perioada Renașterii.

La ora 19:00 fără un minut, o tânără și-a croit drum prin asistență, în fruntea unui mic grup, și a bătut din palme de câteva ori, apoi a spus:

— Bună seara, domnilor și doamnelor! Mă numesc Beth Rainsford și sunt una din asistentele pentru cercetare ale galeriei. A așteptat să se facă liniște, înainte de a continua: Îmi pare rău să vă informez că domnul Knox suferă de laringită și abia dacă poate vorbi. Vă trimite scuzele sale.

S-a auzit o exclamație de neplăcere și una sau două persoane din asistență au pornit spre ieșire.

— Cu toate acestea, directorul este încrezător că profesorul se va reface în câteva zile, așa că, dacă puteți să veniți în următoarea joi, seara, își va susține conferința. Pentru cei care nu pot veni săptămâna următoare, taxa de intrare va fi returnată. Dacă cineva vrea să rămână, voi fi fericită să vă prezint colecția. Dar, nu vă îngrijorați, a adăugat ea, banii vă vor fi returnați, chiar dacă rămâneți în această seară.

Acest anunț a provocat un val de râsete.

Ceea ce începuse ca o adunare de 50 de persoane s-a redus repede la o duzină. William printre ei. Dar el nu era în stare să-și ia ochii de la înlocuitoarea directorului. Părul ei roșu tuns scurt încadra o față ovală care nu se bizuia pe machiaj pentru a fi privită a doua oară. Dar nu lucrul acesta și nici silueta ei subțire au fost considerate captivante pentru William. Era vorba despre entuziasmul ei contagios din momentele în care vorbea despre danezii care o înconjurau eleganți în pantalonii lor negri și gulere scrobite. William s-a

uitat la mâna ei stângă, cu care indica prima pictură, încântat să vadă că nu există niciun inel pe degetul ei inelar. Chiar și așa, s-a gândit el, această apariție trebuie să aibă cu siguranță un iubit. Dar, cum să afle el asta?

— Muzeul Fitzmolean, spunea Beth, cu ochii ei căprui intens scânteietori în timp ce vorbea, a fost ideea doamnei van Haasen, soția distinsului economist Iacob van Haasen. O femeie remarcabilă care, după moartea soțului ei, a constituit o colecție olandeză și flamandă care este considerată a fi depășită ca importanță numai de Rijksmuseum și Ermitaj. Prin testament, întreaga ei colecție a fost lăsată moștenire unei națiuni, în memoria soțului ei, pentru a fi expusă în casa în care locuiseră împreună, ca soți, timp de 43 de ani.

Beth s-a întors și și-a condus micuțul grup în galeria următoare. S-a oprit în fața unui portret de tânăr.

— Frans Hals, a început ea, s-a născut la Anvers, în jurul anului 1982. Cea mai reprezentativă lucrare a lui este considerată *Cavalerul care râde,* pe care-l vedeți în Colecția Wallace.

William a încercat să se concentreze asupra lui Hals, dar a hotărât să se întoarcă în joia următoare, când, era sigur, dr. Knox nu va mai avea același efect destabilizator asupra lui. A continuat s-o urmărească pe Beth, până ce aceasta s-a oprit în fața unei rame mari, aurite, dar goală, cu eticheta Rembrandt 1606–1669, pictată pe o mică placă fixată sub ea.

— Acesta este locul în care se afla capodopera *Funcționarii de eșantioane,* înainte de a fi fost furată din galerie, cu șapte ani în urmă, a spus ea cu respect. Din păcate, ea nu a fost recuperată.

— Galeria a oferit recompensă pentru recuperarea ei? a întrebat o voce care suna de parcă venea din Boston.

— Nu. Din nefericire, doamnei van Haasen nu i-a trecut prin minte că va fura cineva una din capodoperele ei, posibil pentru că ea a plătit numai șase mii de dolari pentru pictură, la vremea aceea.

— Cât ar fi valorat, astăzi? a întrebat o voce mai tânără.

— Pictura este neprețuită și de neînlocuit, a spus Beth. Cei mai romantici dintre noi cred că ea există undeva și că *Funcționarii* se va întoarce, într-o bună zi, în casa ei de drept.

Un ropot de aplauze a urmat acestei afirmații, apoi Beth a continuat:

— Rembrandt era un bărbat ambițios și, la un moment dat, cel mai apreciat artist al epocii de aur olandeze. Din păcate, și-a permis un trai dincolo de posibilitățile sale și a ajuns în situația să scoată la licitație cea mai mare parte a posesiunilor sale, inclusiv mai multe pânze majore, pentru a-și plăti datoriile. Cu greu a evitat falimentul și și-a sfârșit zilele în închisoare. După moartea sa, care s-a petrecut în 1669, a fost înmormântat în cimitirul săracilor și opera lui a ieșit din modă, pentru peste un secol. Dar doamna van Haasen nu s-a îndoit deloc de geniul lui și s-a preocupat continuu să-i reînvie reputația de cel mai mare maestru olandez. Cunoscătorii călătoreau din toată lumea să vadă *Funcționarii,* care era considerată una din cele mai mari opere și doamna van Haasen nu a ascuns niciodată faptul că aceasta era pictura favorită din colecția ei.

Beth și mica ei trupă s-au deplasat spre pictura următoare și a continuat să răspundă la toate întrebările, depășind cu mult ora programată. În cele din urmă, a sfârșit cu lucrarea *Nunta din Cana* a lui Jan Steen, prezentându-l pe acesta ca povestitorul artiștilor.

— Mai sunt întrebări? s-a adresat ea grupului.

William a decis să nu-i adreseze întrebarea, până nu pleacă restul persoanelor.

— Ce prezentare frumoasă! a spus el.

— Mulțumesc, a răspuns Beth. Aveți o întrebare?

— Da. Sunteți liberă diseară, pentru cină?

Ea n-a răspuns imediat, dar, în cele din urmă, a reușit să spună:

— Mă tem că nu. Întotdeauna am aranjată o întâlnire.

William a zâmbit.

— Bine, a fost o seară memorabilă. Mulțumesc, Beth.

Când s-a întors pentru a pleca, a auzit în spatele lui o voce care spunea:

— Dar, sunt liberă mâine-seară.

***

Când William a ajuns la birou, în dimineața următoare, a găsit lipit pe teancul lui de dosare un bilet galben, pe care scria URGENT – Sun-o pe Liz 01735 3000.

— Despre ce e vorba? a întrebat-o el pe Jackie.

— Tot ce știu este că Hawk a spus că este urgent. Trebuie să notezi cu exactitate tot ce are de spus Liz și să-i prezinți un raport scris.

— Așa voi face, a spus William, în timp ce forma numărul de telefon. O clipă mai târziu, s-a auzit pe fir o voce de femeie.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt detectiv Warwick. Vă sun de la Scotland Yard. Am fost sunat de Liz.

— Îi știți numele de familie lui Liz sau în ce departament lucrează?

— Nu. Știu numai că e urgent să vorbesc cu ea. Așteaptă apelul meu.

— Sir, ați sunat la centrala telefonică a Palatului Buckingham. Aici, avem o singură Liz și nu cred că este disponibilă în acest moment.

William s-a înroșit până în vârful urechilor.

— Scuze, a spus el. Cred c-am greșit numărul.

Când a pus telefonul în furcă, Jackie și DCI Lamont au izbucnit în râs.

— Sunt sigură că Liz va reveni cu telefonul, a spus Jackie.

— Și, apropo, a spus Lamont, Hawk a primit un apel de la ambasadorul american, care i-a mulțumit pentru returnarea prafului de lună. Bravo, băiete, poate că acum e timpul să te ocupi de Winston Churchill.

William a deschis dosarul pe care scria Churchill și a încercat să se concentreze, dar nu-i ieșea din minte seara anterioară. Nu-și putea aminti când mai fusese atât de preocupat de o femeie, ultima oară. Cu siguranță, va pleca în seara aceasta înainte de ora 19:00 de la birou, chiar dacă lumina va străluci încă pe sub ușa comandantului. Și-a adunat gândurile și a citit despre o schemă ingenioasă pe care-o imaginase un mic falsificator pentru a-și suplimenta venitul. Când a ajuns la ultima pagină, William și-a dat seama că va trebui să viziteze o serie de librării din West End, dacă vrea să-l prindă pe hoț asupra faptului. L-a prevenit pe SCI Lambert, care era preocupat de vânarea unui hoț de bijuterii internațional, că era pe punctul să dea o lovitură în apreciatul stil vechi și că s-ar putea să nu se întoarcă până la închiderea programului. William a decis să înceapă cu Hatchards, de pe Piccadiliy, unde șeful, – a verificat din nou numele – Peter Giddy, făcuse plângerea inițială. A ieșit din Scotland Yard și s-a îndreptat spre Mall – când a trecut pe lângă Buckingham Palace, nu și-a putut controla stânjeneala cauzată de încercarea de a o suna pe Liz – apoi a luat-o pe St. James spre Piccadiliy și a trecut prin pasajul unde erau dislocate cu mândrie trei gărzi regale. William a întrebat-o pe femeia aflată la tejgheaua din față dacă-l putea vedea pe domnul Giddy.

După ce managerul i-a verificat lui William legitimația, l-a condus în biroul său de la etajul al

patrulea și i-a oferit o ceașcă cu cafea.

— La început, ce anume v-a trezit suspiciunea? a-ntrebat William așezându-se și scoțându-și carnețelul de note.

— Ca să încep cu asta, eu nu am fost suspicios, a recunoscut Giddy. La urma-urmelor, Churchill a fost un politician, așa că putea să semneze un număr mare de cărți. Totuși, este destul de rar să găsești un set complet din *Al Doilea Război Mondial,* cu toate cele 6 volume semnate. Dar, când am dat de un alt set, în Heywood Hill, și, apoi, după numai o săptămână, de un alt set în Maggs, am început să am bănuieli.

— Vă puteți aminti ceva în mod special despre bărbatul care s-a oferit să vă vândă cărțile? a întrebat William.

— Destul de greu de descris. Cam 60–65 de ani, păr cărunt, destul de gârbovit, înălțime mijlocie și cu un accent de să-l tai cu cuțitul. De fapt, un client tipic pentru Hatchards.

William a zâmbit.

— Presupun că nu v-a spus cum îl cheamă.

— Nu. A spus că nu vrea să afle copiii că vinde moștenirea familiei.

— Dar, nu a trebuit să-i semnați un cec?

— În circumstanțe normale, da, dar el a insistat să plătesc cu bani pești. S-a întors cu câteva minute înainte de închidere, convins că afacerea va fi încheiată.

— Cât ar face un set complet?

— O sută de lire, dacă legătura e în stare precară.

— Și unul semnat?

— Trei sute, posibil trei sute cincizeci, dacă volumele sunt în stare bună.

— Vă pot întreba cât ați dat pe ele?

— Două sute cincizeci de lire.

— Deci, omul nostru ar fi putut să primească 100 de lire pentru un set nesemnat, să adauge semnăturile și să facă un profit de o sută cincizeci

de lire. În acest caz, nu avem de-a face chiar cu… marele jaf de tren, a spus William.

— De acord, a spus Giddy, în mod clar, deloc amuzat de vorbele lui William. Dar, dacă unul din clienții noștri ar afla că le-am vândut un fals și ar afla și presa, ne-am putea pierde Licența Regală.

William a dat din cap.

— Credeți că se va întoarce?

— Nicio șansă. Nu va risca să repete escrocheria, la aceeași librărie. Și, cinstit vorbind, suntem destui în zonă ca să-l determinăm să continue ani de zile.

— Așadar, de unde credeți c-ar trebui să încep?

— Vă pot da o listă de librării specializate în prime ediții semnate, a spus Giddy, deschizând un sertar de la birou și înmânându-i o broșură subțire.

— Mulțumesc, a spus William, răsfoind filele.

— Nu vă îngrijorați, sunt pe puțin o duzină pe un perimetru de o milă în jur, a spus managerul, însoțindu-l pe William spre lift.

Detectivul de investigații și-a petrecut restul zilei mergând de la o librărie la alta și a descoperit curând că falsificatorul semnăturii lui Churchill era un individ sârguincios. Când nu cumpăra, vindea. Tipul de industrie domestic pe care guvernul era așa de doritor să o încurajeze.

Fiecare manager i-a promis că îi va aduce la cunoștință dacă bărbatul care se potrivea cu descrierea le va oferi un set semnat din lucrarea *Al Doilea Război Mondial* a lui Churchill, dar au fost cu toții de acord cu Giddy, că individul nu va intra de două ori în aceeași librărie.

— Dacă își face apariția, vă rog să mă sunați la numărul de telefon SY 2301212, interior 2150, spunea William, înainte de a porni spre următoarea librărie.

William nu s-a oprit din interogatorii până când nu s-a închis ultima ușă în urma sa, la ora 18:00. A luat metroul spre Victoria Station, apoi a mers pe jos tot drumul înapoi spre Trenchard House. A

făcut rapid un duș, și-a schimbat hainele petrecând un timp neobișnuit de lung până a decis cu ce să se îmbrace. În cele din urmă, a ales un sacou albastru, o cămașă albă descheiată la gât și o pereche de pantaloni gri, dar s-a hotărât să nu poarte vechea lui cravată din școală.

În timp ce închidea ușa de la intrare în urma lui, și-a dat seama că trebuie să ia un taxi, dacă nu are de gând să întârzie; o cheltuială pe care doamna Walters n-ar fi aprobat-o. Taxiul l-a lăsat lângă Elena I, pe Fulham Road, cu șapte minute înainte de ora fixată.

— Întâlnirea asta este una foarte specială pentru mine, Gino, i-a spus William chelnerului, după ce acesta s-a prezentat. De fapt, e prima. Așadar, se poate să am nevoie de ajutorul tău.

— Contați pe mine, domnule Warwick. Vă rezerv un separeu liniștit.

— Oh! Ajutor! A sosit, a șoptit William.

— Ah, signorina, a spus Gino, înclinându-se ușor, înainte de a-i lua mâna. Domnul Warwick a sosit și s-a așezat la masa lui obișnuită.

Wiliam a sărit în picioare, încercând să nu o privească insistent. Ea era îmbrăcată cu o rochie galbenă simplă, cu umerii goi, care-i venea până la genunchi, cu o eșarfă de mătase verde-pal și un colier de jad, care-i completau ținuta.

Gino a tras scaunul pentru ea, în timp ce William aștepta, în picioare, ca ea să ia loc.

— Aceasta trebuie să fie una din haltele tale obișnuite, a spus Beth, în timp ce se așeza pe scaun.

— Nu. Este prima oară. A fost recomandat de un prieten.

— Dar, chelnerul a spus că…

— L-am cunoscut acum cinci minute, a recunoscut William, în timp ce Gino și-a făcut apariția și le-a dat meniul.

Beth a râs.

— Domnule Warwick, veți lua băutura dumneavoastră obișnuită?

— Și care este băutura mea obișnuită? a-ntrebat William. Gino a rămas interzis, până când William a adăugat: Beth știe că n-am mai fost niciodată aici, până acum. Ce ne recomanzi?

— Pentru o frumoasă signorina…

— Gino, nu exagera.

— Nu credeți că e frumoasă?

— Ba da, dar nu vreau să fugă înainte de a mânca primul fel.

Beth a început să consulte meniul.

— Nu-ți face griji. N-am de gând să fug. În sfârșit, nu până după al doilea fel.

— Și ce vă pot aduce de băut, signorina?

— Un pahar cu vin alb, te rog.

— Vom avea o sticlă de Trascati, a spus William, amintindu-și de vinul pe care-l comanda adeseori tatăl lui, cu toate că el nu avea idee cât de mult va costa.

— După ce Gino le-a luat comanda, Beth a întrebat:

— William sau Bill?

— William.

— Lucrezi în lumea artei sau ești admirator?

— Ambele. Am devenit admirator de artă la o vârstă, dar, acum, lucrez la unitatea pentru Artă și Antichități de la Scotland Yard.

Beth a părut a ezita o clipă, înainte de a spune:

— Deci vizita la Fitzmolean a fost parte a muncii tale.

— A fost, până ce te-am văzut pe tine.

— Ești mai rău decât Gino.

— Și tu? a întrebat William.

— Nu. Eu nu sunt mai rea decât Gino.

— Nu. Nu asta am vrut să spun… a început William, dureros de conștient de cât de mult timp trecuse de când avusese ultima întâlnire.

— Știu la ce te-ai referit, l-a tachinat Beth. Eu predau istoria artei la Durham.

— Știam eu că m-am dus la universitatea greșită!

— Deci, unde ai studiat? l-a întrebat ea, când Gino a apărut cu două boluri fierbinți cu stracciatella.

— La King's College. Tot istoria artei. Și, după Durham?

— Am mers la Cambridge și am făcut un doctorat în Rubens diplomatul.

— Și eu aproape c-am făcut un doctorat în Caravaggio criminalul.

— Ceea ce ar explica de ce ai ajuns în Poliție.

— Și-ai mers direct la Fitzmolean, după doctorat?

— Da. A fost prima mea slujbă, după Cambridge. Și trebuie să fi fost dureros de evident că seara trecută a fost prima mea încercare de a ține un discurs.

— Ai fost sclipitoare!

— Abia dacă m-am apropiat de subiect, ceea ce va deveni evident, de asemenea, dacă vei participa la conferința lui Tim Knox, săptămâna viitoare.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost să-i ții locul șefului tău, în ultimul moment.

— A fost terifiant. Așa că, să-ndrăznesc să te întreb dacă ești cumva mai aproape de a găsi Rembrandt-ul meu dispărut?

— Al tău?

— Da. Dar, toți cei care lucrează la Fitzmolean sunt la fel de posesivi cu *Funcționarii*.

— Pot să înțeleg de ce, dar, după șapte ani, mă tem că urma s-a șters.

— Nu se poate să fi lucrat la acest caz, în ultimii șapte ani!

— Mai puțin de șapte săptămâni, a recunoscut William. Dar sunt încrezător că Rembrandt-ul se va întoarce la locul său, spre sfârșitul lunii viitoare.

Beth nu a râs.

— Încă vreau să cred că tabloul e undeva pe-aici și că, în cele din urmă, va fi returnat galeriei.

— Mi-ar plăcea să fiu de acord cu tine, a spus William, în timp ce Gino îndepărta bolurile goale. Dar, nimeni dintre cei din departament nu este de acord cu mine.

— Ei cred că a fost distrus? a-ntrebat Beth. Mie tot nu-mi vine să cred că poate exista cineva atât de incult.

— Nici chiar dacă asta înseamnă că a evitat, astfel, să ajungă în închisoare, pentru mulți ani?

— Vrei să spui că știi cine l-a furat?

William n-a răspuns și s-a simțit ușurat când a apărut Gino cu felurile principale.

— Scuze, a spus Beth. N-ar fi trebuit să pun o asemenea întrebare. Dar, dacă va exista vreodată ceva cu care să pot ajuta, te rog să-mi spui.

— Există ceva în legătură cu care mi-ai putea da un sfat. Am dat recent peste o copie excelentă a *Funcționarilor* și mă întreb dacă știi pe cineva specializat în asemenea lucrări.

— Nu e domeniul meu, a spus Beth. Eu lucrez cu artiștii morți și, atunci, numai în cazul în care sunt olandezi sau flamanzi. Dar, presupun că ai vizitat deja Fake Gallery[4] din Notting Hill.

— Nici n-am auzit de ea, a spus William, în timp ce-și pipăia buzunarul de la haină în căutarea carnețelului de notițe, uitând total că nu era în timpul serviciului.

— Au un număr de artiști care lucrează pentru ei și pot identifica un fals după oricare maestru dorești, viu sau mort.

— Este legal?

— N-am idee. Aceasta ține de departamentul tău, a spus Beth, cu un zâmbet ironic. Dar, dacă nu-ți petreci fiecare oră încercând să găsești Rembrandt-ul meu, trebuie că încerci să rezolvi niște crime încă și mai mari.

— Furtul unei fiole cu praf de lună și câteva copii semnate din cartea lui Churchill, *Al Doilea Război Mondial.*

— Ai voie să-mi spui mai mult?

Beth nu se putea opri din râs când William i-a povestit despre Talbot și sub-secretarul american. A venit chiar cu o sugestie, când William a menționat edițiile din lucrarea lui Churchill cu semnătura lui în fals.

— Poate ar trebui să cauți un exemplar nesemnat, în felul acesta vei face un pas înaintea falsificatorului.

— Bună idee, a spus William, luând decizia să nu-i spună că era exact ce făcuse el, toată ziua aceea. Poate că ar trebui să ne întâlnim cu regularitate, pentru c-ai putea fi un bun detectiv.

— În mod clar, și tu ar trebui să susții conferințe la Fitzmolean, a replicat Beth.

Au râs amândoi.

— Ce ciudate sunt primele întâlniri! a spus William, zâmbindu-i cu căldură.

— Aceasta este o primă întâlnire? a întrebat Beth.

— Așa sper.

— Doriți cafea? a intervenit Gino.

William n-a remarcat trecerea timpului, până când Beth nu a spus în șoaptă:

— Cred că personalul vrea să plece acasă.

William s-a uitat în jur și a constatat că ei erau ultimii doi clienți rămași în restaurant și a cerut repede nota.

— Locuiești în apropiere? a întrebat-o el.

— În Fulham. Împart apartamentul cu o prietenă. Dar, nu-ți face griji, pot lua un autobuz, de aici.

— Nu-mi permit biletul de autobuz, a spus William, după ce-a văzut nota. Deci, te pot conduce eu acasă, dacă mergem pe jos.

— Sper să ne revedem curând, signora, a spus Gino, deschizându-le ușa.

— Încă nu m-am decis, a spus Beth, răsplătindu-l cu un zâmbet.

William a ținut-o de mână în timp ce-au traversat drumul și nu s-au oprit din vorbit despre

tot și nimic până n-au ajuns în fața ușii lui Beth, unde el s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz. Când ea a pus cheia în ușă, el a întrebat-o:

— Ți-ar face plăcere să vii cu mine la Galeria de Falsuri?

— Ai vreodată liber de la serviciu, domnule detectiv Warwick? a întrebat ea.

— Nu cât timp există vreo șansă, în afara serviciului, de a găsi Rembrandt-ul tău, miss Rainsford.

9

Regula era simplă. Dacă a sunat telefonul, primești apelul ca și cum ai lua taxiul care urmează la rând. Notezi detaliile și i le prezinți apoi, pe scurt, lui DCI Lamont, care va decide cine se va ocupa de caz, dacă ar fi vorba de rezolvat un caz. Destul de des, apelul vine de la un membru din comunitate căruia i s-au furat rezervele familiei și vrea să știe ce intenționează poliția să facă într-un asemenea caz. Tu trebuie să-i explici omului că cele mai multe asemenea furturi sunt în responsabilitatea secției de poliție locale, că Departamentul de Artă și Antichități are numai patru oameni, așa că nu dă curs tuturor solicitărilor. Cu toate acestea, Comandantul Hawksby nu înceta să le reamintească faptul că, pentru o doamnă în vârstă care și-a pierdut broșa victoriană care, pentru ea, este egală cu Bijuteriile Coroanei, ca, de altfel, pentru mulți alții, acesta era singurul ei contact direct cu poliția.

— Când pui telefonul în furcă, i-a spus el lui William, să fii sigur că cel care a apelat este fericit și satisfăcut, nu un client care consideră că poliția nu este de partea lui.

William a ridicat receptorul.

— Scuze pentru deranj, a spus o voce clară. Sper că nu vă răpesc din timp.

— Nu, nu-mi răpiți deloc din timp, dacă ați aflat că s-a comis o crimă și-mi aduceți la cunoștință, a răspuns William.

— Asta-i problema. Nu sunt total sigur că s-a comis o crimă, dar pare oarecum ciudat.

William a zâmbit amuzat la auzul expresiei.

— Sir, pot începe prin a vă ruga să-mi spuneți numele? a întrebat el, luând stiloul în mână, conștient că, între timp, apelantul poate pune telefonul în furcă, după această întrebare.

— Jeremy Web. Lucrez în City, la London Silver Vaults. Se poate să nu fi auzit de noi.

— Tata m-a dus acolo într-o vacanță când a avut de cumpărat un cadou pentru ziua de naștere a mamei. N-am uitat niciodată. Erau acolo câteva duzini de standuri diferite, cu tot felul de mărfuri grămadă.

— 37 de magazine, a spus Web. Anul acesta, eu sunt președintele Asociației LSV și, de aceea, vă sun. Mai mulți membri ai Asociației mi-au ridicat o problemă.

— Ce fel de problemă? a întrebat William. Nu vă grăbiți, domnule Web, și nu ezitați să menționați orice detaliu, oricât de neînsemnat vi s-ar părea.

— Vă mulțumesc, a spus Web. Asociația Galeriile Argintului din Londra este formată dintr-un grup de membri asociați a căror principală activitate este să cumpere și să vândă argint. Poate fi orice, de la o linguriță victoriană până la un platou mare pentru masa de servit cina. După cum știți cu siguranță, argintul trebuie să fie marcat și acceptat de Biroul de Expertiză, înainte de a fi prezentat ca argint de bună calitate. Niciun colecționar serios nu s-ar gândi vreodată să achiziționeze un obiect, dacă acesta nu e marcat corect.

William a rămas cu stiloul pregătit, conștient că domnul Web va continua, în ritmul lui.

— În ultima lună, galeriile au fost vizitate de un domn al cărui interes este să cumpere argint vechi de cel puțin 100 de ani. Pare că nu-i pasă dacă este o medalie de încoronare George V sau un premiu școlar pentru săritura în lungime. Una din cele patru mărci indică anul fabricației și câțiva din colegii mei au remarcat faptul că acest domn verifică întotdeauna vechimea piesei folosind o lupă, înainte de a-și manifesta interesul pentru obiectul respectiv.

— O lupă?

— Scuze, a spus Webb. Este o bucată de sticlă care mărește imaginea, folosită des de către bijutieri și ceasornicari.

— Înțeleg, a spus William, deși nu-și prea dădea seama încotro se îndrepta povestea aceasta.

— Un alt lucru care i-a făcut suspicioși pe colegii mei este faptul că omul plătește întotdeauna cash.

— Cu bancnote de valoare mare?

— Nu. Suntem întotdeauna prevăzători cu acest aspect, urmare a recentelor directive ale Monetăriei cu privire la spălarea de bani. Mă fac înțeles, domnule ofițer?

— Da, domnule Webb. Cunoașteți numele acestui domn?

— Asta-i problema, a răspuns Webb. Noi notăm întotdeauna numele și adresa fiecărui client, dar acest bărbat ne-a dat mai multe nume diferite și niciodată aceeași adresă.

Brusc, William a devenit mai interesat.

— Are idee vreunul dintre vânzători cine ar putea fi?

— A spus unul că-l recunoaște, dar nu știe de unde. Pretinde că nu știe cum îl cheamă.

— Ați spus pretinde… Asta sugerează că nu sunteți convins.

— În urmă cu câțiva ani, respectivul proprietar de stand a primit sentința de șase luni de închisoare pentru trafic de bunuri furate. Ni s-a cerut să-i mai dăm o șansă, ceea ce am și făcut, fără entuziasm. Dar l-am prevenit că, dacă mai încalcă o dată Regulamentul, va fi exclus din Societate.

— Cum îl cheamă?

— Ken Appleyard.

William și-a notat numele și a continuat:

— Dată fiind experiența dvs. în domeniu, aveți deja o idee, domnule Webb, cu privire la motivația pentru care omul nostru misterios cumpără atât de mult argint vechi?

— Ca să încep cu asta, presupun că ar putea fi vorba de spălare de bani, numai că el continuă să vină. Așadar, dacă nu e tâmpit, lucrurile nu au nicio logică. Apoi, m-am întrebat dacă nu cumva topește argintul, dar nici asta nu se susține, pentru că, în ultima vreme, prețul argintului a scăzut. Mărturisesc că sunt complet confuz. Totuși, Comitetul meu de împuterniciți a considerat că trebuie să vă aduc ia cunoștință lucrurile acestea, pentru a fi noi în siguranță.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule Webb. Îi voi prezenta șefului meu neliniștile dvs. și e posibil să revin cu un telefon.

Primul lucru pe care l-a făcut William, după ce-a închis telefonul, nu a fost să-l informeze pe Lamont, ci să ia liftul până la nivelul -1, unde era instalat calculatorul poliției naționale. Un polițist care arăta chiar mai tânăr decât el a tastat numele lui Ken Appleyard și, în câteva minute, condamnările anterioare ale acestuia erau deja printate. S-a confirmat că Appleyard fusese condamnat la șase luni pentru că primise lucruri furate. William a fost încântat să constate că Appleyard nu mai avusese nici o altă condamnare și, de la eliberare, nu primise nici măcar o amendă pentru parcare. William s-a întors în biroul lui cu cazierul printat. Lamont vorbea la telefon, dar i-a făcut semn lui William să ia loc pe un scaun, lângă el. William știa că șeful lui supraveghea un interogatoriu INTERPOL, în legătură cu un caz de trafic ilegal de diamante între Ghana și Dubai.

Îndată ce a pus telefonul jos, Lamont și-a întors atenția spre William.

— Ce crezi că pune la cale, șefu'? a întrebat William, după ce-a terminat de prezentat raportul.

— Habar n-am. Dar, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să afli cine este bărbatul misterios, pentru că, până nu știm asta, nu facem decât să orbecăim în întuneric.

— De unde să încep?

— Folosește-te de singurul indiciu. Du-te la Silver Vaults și vorbește cu Appleyard. Dar fă-o cu prudență. Va fi foarte sensibil în legătură cu sentința de trimitere în închisoare, în special față de colegii cu care lucrează îndeaproape, încearcă să pari un simplu client, nu un polițai.

— S-a-nțeles, sir.

— Și… William de ce nu l-ai arestat pe falsificatorul semnăturii lui Churchill?

— S-a dat la fund, sir. Dar, dacă iese la suprafață, voi pune laba pe el și-l voi strânge bine de…

Lamont a zâmbit și s-a întors la traficanții lui de diamante.

***

William știa exact unde erau Silver Vaults, dar, înainte de a pleca de la birou, l-a sunat pe tatăl lui să-l întrebe dacă era liber și puteau lua prânzul împreună, pentru că avea nevoie să-i ceară un sfat.

— Îți pot oferi o oră, a răspuns sir Julian, dar nu mai mult.

— Exact atât am și eu la dispoziție, tata. Oh, și nu pot participa la nota de plată decât cu două lire și optzeci de pence.

— Îți accept suma, cu toate că este considerabil mai puțin decât iau eu de obicei pentru o oră. Hai să ne întâlnim în fața intrării la Lincoln's Inn, la ora unu. În sfârșit, îmi vei putea spune dacă este mai bună cantina ta decât a noastră.

William a ieșit de la Yard și a luat autobuzul spre City. După o scurtă plimbare pe Chancery Lane, a intrat în London Silver Vaults. În zona de recepție, era afișată o listă cu deținătorii de standuri. Magazinul domnului Ken Appleyard avea numărul 23. William a coborât pe scara largă spre subsol, unde a găsit o galerie lungă cu standuri înșirate pe ambele laturi. I-ar fi plăcut să se oprească și să se uite mai îndeaproape la câteva

piese excelente care-i captau privirile, dar nu s-a lăsat distras de la căutarea standului cu numărul 23.

Appleyard îi arăta unui client o zaharniță, în momentul în care William a observat numele de deasupra standului. S-a oprit la comerciantul de vizavi, a luat în mână un vas de argint pentru piper, în formă de sirenă, și a început să-l studieze. Cadoul ideal de Crăciun pentru Grace, s-a gândit el. Era pe punctul să întrebe cât costă, când clientul lui Appleyard s-a îndepărtat, așa că a lăsat vasul și s-a dus la standul lui Appleyard.

— Bună dimineața, sir. Căutați ceva, în mod special?

— Caut pe cineva, a spus William liniștit și i-a prezentat legitimația.

— N-am făcut nimic rău, a spus Appleyard, cu aroganță.

— Nimeni nu sugerează că ați făcut. Vreau numai să vă pun câteva întrebări.

— Despre tipul care cumpără argint vechi?

— Spuneți pe scurt.

— Nu-s prea multe pe care să le pot spune. L-am întâlnit în Pentonville, dar nu-mi amintesc numele lui. Mi-am petrecut ani de zile încercând să uit acea perioadă din viața mea, nu să mi-o amintesc.

— Înțeleg, a spus William. Dar ne-ar fi de mare ajutor dacă v-ați putea aminti ceva despre omul acesta: vârstă, înălțime, oarecare trăsături deosebite…

Appleyard și-a fixat privirile în gol ca și cum încerca să-l vizualizeze.

— Ras în cap, cincizeci de ani, peste șase picioare înălțime.

— Știi de ce era închis?

— N-am nicio idee. Regula de aur în pușcărie, să nu întrebi niciodată ce crimă a comis un alt prizonier și niciodată să nu spui de bună voie de ce te afli acolo.

William și-a adăugat această informație în banca memoriei sale. Appleyard a continuat:

— Avea un mic tatuaj pe antebrațul drept, o inimă cu numele Angie, scris transversal, pe ea.

— Asta-i o informație foarte de ajutor, domnule Appleyard, a spus William, înmânându-i cartea de vizită. Dacă vă mai amintiți ceva, vă rog să mă sunați.

— Nu-i nevoie să vorbesc despre vizita dvs. vreunuia dintre colegii mei?

— Numai că sunt încă un client, a spus William, în timp ce pornea spre standul de vizavi, unde a întrebat cât costă vasul pentru piper-sufragetă. Salariul lui pe o lună…

De jur-împrejur, erau destule ceasuri de perete care să-i amintească lui William că trebuia să se întâlnească cu tatăl lui în cincisprezece minute și știa că bătrânul va începe să mănânce primul fel, dacă el nu este punctual.

A urcat alergând scările și, ajuns în stradă, a luat-o la dreapta, continuând să alerge. A ajuns la intrarea în Lincoln's Inn la ora douăsprezece și cincizeci și șase; l-a zărit pe tatăl lui pe cealaltă latură a pieței, mergând în direcția sălii principale.

— Ce te aduce în zona asta? a întrebat sir Julian, în timp ce-și conducea fiul pe coridorul lung, cu portrete ale unor judecători eminenți expuse pe ambii pereți.

— Treburile și plăcerea. Îți voi explica în timpul prânzului. Dar, mai întâi, ce face mama?

— Este bine și-ți transmite dragostea ei.

— Și Grace?

— La fel de implicată, ca de obicei. Apără un rastafarian[5] care are cinci soții și paisprezece copii și încearcă să se declare mormon, ca să nu intre sub incidența legilor care interzic poligamia. Bineînțeles că va pierde procesul, dar asta face de obicei.

— Poate că, într-o zi, te va surprinde, a spus William, când au intrat în sala de mese.

— Este autoservire, așa că ia-ți o tavă, a spus tatăl, ca și cum nici n-ar fi auzit ce spusese William. Evită cu orice preț să iei carne. De obicei, salatele sunt sigure.

William a ales un platou cu cârnați și piure și o tartă cu sirop de zahăr, apoi a mers la o masă în fundul sălii.

— M-ai chemat ca să socializăm sau ai nevoie de sfatul meu? a întrebat sir Julian, în timp ce lua solnița. Pentru că taxa mea este de 100 de lire pe oră și ceasul ticăie, deja.

— Atunci, vei recupera din banii mei de buzunar, pentru că sunt câteva lucruri despre care vreau să am opinia ta.

— Dă-i drumul!

Lui William i-a luat ceva timp pentru a-i povesti de ce-și petrecuse dimineața în Silver's Vaults.

— Fascinant! a spus tatăl, când William și-a încheiat povestea. Deci, ai nevoie să afli cine este misteriosul cumpărător și de ce topește argint vechi de peste 100 de ani.

— Da, dar nu putem fi siguri că face chiar aceasta.

— Atunci, ce altceva să fie, în afară de faptul că este un colecționar bogat și excentric? Și, dacă ar fi așa, nu și-ar fi dat nume false și adrese diferite.

— Tata, mai ai altă idee?

Sir Julian n-a răspuns, până nu și-a terminat supa.

— Monede, a spus el. Trebuie să fie vorba despre monede.

— De ce monede? a întrebat William.

— Trebuie să fie ceva care valorează considerabil mai mult decât argintul original, altfel nu are sens. Sir William a împins farfuria goală în cealaltă parte a mesei și a atacat salata. Care-i cealaltă problemă a ta?

— L-ai cunoscut pe QC[6] numit Booth Watson? Și, dacă da, ce părere ai despre el?

— Nu este un nume pe care să-l pomenești într-o societate stilată, a spus sir Julian, serios pentru prima oară. Va ocoli legea până în punctul în care o va încălca. Dar, de ce întrebi?

— Investighez un client de-al lui, a început William.

— Atunci, această conversație trebuie să înceteze acum, pentru că nu am nici cea mai mică dorință să apar în tribunal alături de acest bărbat special.

— Tata, asta nu seamănă cu tine! Tu, rareori, vorbești urât despre colegii tăi.

— Booth Watson nu este colegul meu. Se întâmplă numai să avem aceeași profesie.

— De ce ești așa de pornit?

— Totul a început pe când eram amândoi la Oxford și el candida la postul de președinte al Societății Juridice. Cinstit să fiu, voiam din tot sufletul să susțin orice candidat i-ar fi făcut opoziție. După ce bărbatul pe care l-am propus a fost ales, Booth Watson m-a condamnat și, de atunci, n-am mai schimbat niciun cuvânt, ca persoane civile. De fapt, el este chiar acolo, în cealaltă parte a sălii. Mănâncă singur și asta este tot ce trebuie să știi despre el. Nu te uita, pentru că te va da în judecată pentru hărțuire.

— Pe cine aperi, în acest moment? a întrebat William, schimbând subiectul, în timp ce nu se putea stăpâni să nu-și arunce pe furiș privirile spre cealaltă latură a sălii.

— Un șef nigerian care și-a ciopârțit nevasta și, apoi, i-a trimis soacrei lui diferite părți din corpul fiicei ei.

— Prin urmare, nu-l vei salva?

— Nicio șansă, mulțumesc lui Dumnezeu. De fapt, mă gândesc să renunț total la omoruri. Agatha Christie a renunțat exact când trebuia.

— Ce vrei să spui?

— Poirot n-a trebuit niciodată să se confrunte cu ADN-ul, care este pe punctul să facă aproape

imposibil să construiești o apărare rezonabilă, pentru vreun client. Nu, pe viitor, mă voi concentra pe fraudă și calomnie. Procese mai lungi și revigorant mai bune și ai încă 50 % șanse să câștigi, a spus el, înainte de a-și șterge gura cu șervetul.

William s-a uitat la ceasul de la mână.

— Ar trebui să plec.

— Am înțeles, dar, întâi, spune-mi cum e viața ta socială, pentru că mama ta m-a obligat să te întreb.

— Puțin mai promițătoare. Am cunoscut pe cineva care este, cred, foarte specială. De fapt, mă întâlnesc cu ea din nou, în seara asta.

— Îi pot spune mamei?

— Te rog să nu cumva să-i spui vreo vorbă, altfel va dori să ne invite pe amândoi la prânz, duminică, și eu n-am pregătit-o încă pe Beth pentru acest chin.

— Mama are ultimul cuvânt, a spus sir Julian, râzând de propriul lui acces de slăbiciune.

În timp ce părăseau sala de mese, William nu s-a putut abține să nu mai arunce o ultimă privire spre Booth Watson, care se ocupa de tarta cu sirop de zahăr.

— Băiete, mă bucur că te-am văzut, a spus Sir Julian, când au fost în curte.

— Și eu, de asemenea, tata!

William zâmbea, în timp ce-l urmărea cu privirea pe tatăl său, care se îndepărta cu pași mari. Cât de mult îi datora William tatălui său!

10

Primul lucru pe care l-a făcut William când a ajuns înapoi la Yard a fost să-l informeze pe scurt pe șeful său despre întâlnirea cu Appleyard.

— O singură informație pe care a furnizat-o ar putea să se dovedească folositoare, a spus Lamont. Ai identificat-o?

— Tatuajul?

— Da. Pentru că, dacă-o găsești pe Angie, ea ne-ar putea conduce la misteriosul conducător.

— Dar… tot ce avem este un tatuaj…

— Care s-ar putea să fie suficient.

— De ce?

— Băiete, ia gândește tu ca un criminal, nu ca un corist, a spus Lamont, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Pentonville, a spus William, după un scurt moment de tăcere.

— Ești pe drumul cel bun. Dar cu cine trebuie să vorbești la Pentonville?

— Cu guvernatorul.

— Nu. E prea bătrân pentru ce ne trebuie nouă.

William arăta pierdut și, încă o dată, a trebuit să aștepte ca Lamont să-i vină în ajutor.

— Mi-ai spus că Appleyard a fost închis la Pentonville numai trei săptămâni, apoi a fost transferat la Ford Open.

— Da, sir.

— În acest timp a avut dreptul la trei vizite. Așa că tu ar trebui să afli dacă o persoană pe nume Angie a vizitat pe cineva la Pentonville în timp ce Appleyard se afla acolo. Dacă s-a întâmplat așa, numele ei se va regăsi notat în registrul închisorii.

— Va trebui să sperăm, de asemenea, că ea este încă iubita lui.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Un tatuaj pe un pușcăriaș este ca un inel, pentru mine sau pentru tine. Este un angajament și, hai să

recunoaștem, este tot ce avem pentru a continua. Vorbește cu ofițerul responsabil pentru evidența vizitelor. Îl cheamă Leslie Rose. Pentru tine, sir. Nu uita să-i transmiți cele mai bune urări din partea mea.

William s-a întors în biroul lui și a căutat numărul de telefon al ofițerului de la evidența vizitelor de la închisoarea de mare siguranță (HMP) Pentonville. A format numărul și i-a răspuns o voce tunătoare:

— Rose.

— Bună seara, sir. Sunt detectiv Warwick și sun la sugestia șefului meu, inspector-șef Lamont.

— Onanistul.

— Îmi cer scuze, sir?

— Orice idiot care crede că Arsenal va câștiga Cupa este un idiot de onanist! Cu ce vă pot ajuta, domnule detectiv?

— În 1981, ați avut un prizonier pe nume Appleyard, la Pentonville. Ken Appleyard. A stat la dvs. numai trei săptămâni, între 9–30 aprilie, apoi a fost mutat la Ford.

— Ce-i cu el?

— Cât a fost la dvs., un alt prizonier ai cărui nume nu și-l amintește…

— Sau nu vrea să și-l amintească…

— …posibil… a primit vizita iubitei lui, pe care știm că o cheamă Angie.

— Ce vă face să fiți atât de sigur de lucrul acesta?

— Appleyard își amintește că a văzut un tatuaj pe brațul drept al bărbatului. O inimă roșie cu numele Angie înscris transversal, spiralat, pe ea.

— Asta da muncă de detectiv, tinere! Nu sunt șanse prea mari, dar te voi suna.

— Vă mulțumesc, sir.

— Transmite-i lui Bruce salutările mele. Spune-i că n-are nicio speranță pentru sâmbătă.

— Nicio speranță în legătură cu ce, sir?

— Să bată Arsenal pe Spurs.

— Să presupun că țineți cu Tottenham Hotspur?

— Constat că Yard-ul recrutează numai sclipitori și pe cei mai buni dintre ei. Deci, tu cu cine ții?

— Cu Fulham, sir. Și trebuie să menționez că nu ne-ați bătut în ultima vreme.

— Și eu ar trebui să menționez, comisare, că asta s-ar datora numai faptului că n-am jucat cu voi de câțiva ani și nu cred că vom juca curând de vreme ce lânceziți în divizia a doua.

Telefonul a început să sune.

William și-a petrecut restul după-amiezii scriindu-și raportul referitor la întâlnirea cu Appleyard și la conversația cu Rose de la Pentonville. A decis să renunțe la înjurături și la referințele la Arsenal și să pună pe biroul Inspectorului-șef Lamont o versiune curată, cu puțin timp înainte de ora 17:30.

William plănuia să o șteargă înainte de ora 18:00, ca să nu întârzie la conferința lui Tim Knox, deja amânată o dată, de la Fitzmolean, și la cina de după, împreună cu Beth. Era chiar pe punctul să iasă când a sunat telefonul. Jackie a ridicat receptorul.

— E pentru tine, Bill, a spus ea și a transferat apelul la biroul lui William.

El a zâmbit, așteptându-se să audă vocea veselă a lui SO Rose, la celălalt capăt al firului.

— Detectiv Warwick? a întrebat o voce pe care abia o auzea.

— Da. Cine este la telefon?

— Mă numesc Martin. Lucrez la John Sandoe Books, în Chelsea și dvs. ați vizitat magazinul nostru în urmă cu o săptămână. Omul dvs. a revenit, dar, de această dată, s-a uitat la o primă ediție Dickens.

William a ridicat o mână în aer, semn că toți ceilalți ofițeri trebuie să ridice receptoarele și să asculte conversația.

Mai spuneți-mi o dată adresa.

— Blacklands Terrace, lângă King’s Road.

— Țineți-l de vorbă, a spus William. Am pornit spre dvs.

— Te așteaptă o mașină de poliție afară, a spus Lamont, punând jos telefonul. Pornește!

Wiliam a ieșit alergând din birou, a coborât scara sărind câte două trepte deodată, a trântit ușa de la intrare în urma lui și a mers la mașina care-l aștepta cu motorul pornit și portiera din față-dreapta deschisă. Șoferul a demarat cu sirenele puse în funcție și luminile intermitente aprinse, înainte, chiar, ca William să fi închis portiera.

— Danny Ives, a spus șoferul, întinzându-i mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă ținea strâns volanul și accelera.

În mod clar, nu era nevoie să i se spună unde să meargă.

— William Warwick, a spus William, care a acceptat că, dacă un coleg ofițer nu-și spune gradul, se înțelege că e polițist. Adevărul era că cei mai mulți șoferi din Poliția Metropolitană se considerau ca aparținând unei anumite clase numai a lor iar capitala nu era cu nimic mai puțin decât un circuit de Formula Unu, la care se adăuga provocarea datorată pietonilor.

Ives a intrat rapid pe Victoria Street, evitând traficul de seară, croindu-și drum spre Piața Parlamentului. A trecut pe roșu la Clădirea Parlamentului. Cu toate că William folosise de câteva ori, în trecut, luminile albastre de semnalizare, încă se simțea ca un școlar care-și împlinea cel mai sălbatic vis al lui, în timp ce toate mașinile, camionetele, camioanele și autobuzele trăgeau pe dreapta, pentru a le face lor loc să treacă. Apropiindu-se de semaforul de la Chelsea Bridge, Ives a încetinit și a ignorat semnul de INTERZIS VIRARE LA DREAPTA, scurtând cursa cu câteva minute. A accelerat pe Chelsea Bridge Road spre Sloane Street, întotdeauna deosebit de aglomerată, la orele de vârf. A ajuns la

semaforul de la Sloane Square chiar când se punea roșu și s-a strecurat pe banda pentru autobuze, fără să oprească. Când au virat, brusc, la stânga, pe Peter Joanes și au continuat pe Rings Road, Ives a oprit sirena, dar a păstrat semnalizarea cu lumină intermitentă.

— N-am vrea să-l anunțăm că suntem pe drum spre el, nu-i așa? a spus Ives. Asta-i o greșeală care se face des, în filme.

A continuat drumul pe Blacklands Terrace, unde William a observat un tânăr care stătea în picioare în fața librăriei, făcând semn cu brațele. A sărit din mașină și s-a dus la el.

— Tocmai l-ați ratat! Nu l-am putut reține. Acela este, cel cu trenci bej, care se îndreaptă spre Sloane Square.

William a privit în direcția înspre care arăta librarul, dar, abia l-a zărit pe bărbat, când acesta dădea colțul pe o altă stradă.

— Îți mulțumesc! i-a strigat el tânărului, luând-o la goană.

Ochii lui cercetau încontinuu mulțimea din față, dar, cum nu se mai bucura de ajutorul sirenei, avea de făcut slalom printre pietoni. Și, apoi, l-a zărit pe bărbatul cu trenci bej. Era gata să pună mâna pe ei, când William a sesizat că acesta împingea un coș cu o mână și cu cealaltă ținea de mână un copil. A continuat să alerge, devenind, cu fiecare pas, mai neîncrezător, dar a zărit cu coada ochiului un alt trenci bej, dispărând în stația de metrou Sloane Square. Când a ajuns la aparatele de acces la metrou, și-a scos legitimația, dar nu i-a dat ocazia controlorului să o verifice, pentru că și-a continuat cursa în alergare. L-a văzut pe bărbat la baza scării rulante, dar acesta a dispărut din nou. William s-a rostogolit pe scări împingându-i pe navetiștii de seară și aproape că-l prinsese, când acesta a luat-o la dreapta, îndreptându-se spre linia pentru zona de est.

William a ajuns pe peronul aglomerat în timp ce trenul se oprea scrâșnind. S-a uitat spre stânga și spre dreapta și l-a zărit pe bărbat urcându-se în tren, cam la cinci vagoane depărtare de el. A sărit în cel mai apropiat vagon chiar când ușile începeau să se închidă și, abia respirând, s-a prins cu mâna de o bară ca să nu cadă. Când trenul a oprit în stația următoare, a sărit din vagon, dar trenciul bej nu a apărut, așa că, precum un rege pe tabla de șah, a înaintat câte un pătrat la fiecare pas, strecurându-se în vagonul următor la fiecare oprire. Pasagerul în trenci nu a coborât și, după patru opriri, William se afla în vagonul alăturat. S-a așezat în față și a privit prin fereastra ușii care separa cele două vagoane, pentru a-și vedea mai de aproape prada. Bărbatul răsfoia *Evening Standard* și, când trenul s-a oprit în stația următoare, nici măcar nu și-a ridicat privirile de pe pagini. Se pare că urma o călătorie lungă. Când bărbatul a împăturit ziarul, trenul făcuse 21 de opriri, ceea ce-i dăduse lui William destul timp pentru a fi sigur că urmărea pe cine trebuie. Șaizeci și cinci – șaizeci și șase de ani, păr cărunt, ușor încovoiat de spate. Nu a fost nevoie să-i audă accentul ca să știe că era același client pe care i-l descrisese managerul de la Hatchards. În cele din urmă, bărbatul a coborât la stația Dangenham East. William a păstrat distanța, când a ieșit din stație. Ca să spunem așa, a fost în stare să se piardă în mulțime, dar, cum pasagerii se împuținau, a trebuit să se mențină la o distanță din ce în ce mai mare, în urma lui. S-a gândit să-l aresteze pe om, acolo și în acel moment, dar avea nevoie să afle, mai întâi, unde locuia acesta, ca să știe unde erau ascunse dovezile.

Bărbatul a luat-o pe o stradă laterală și s-a oprit în fața unei portițe oarecare. William a continuat să meargă și și-a notat în minte numărul 13, în timp ce bărbatul și-a descuiat ușa din față a casei și a dispărut înăuntru. Când William a ajuns la capătul străzii și-a adăugat în memorie numele străzii –

Monkside Drive – și a decis, fără tragere de inimă, că este mai înțelept să nu încerce să intre în locuința omului, înainte de a-i raporta CVI Lamont situația și de a fi obținut mandat de percheziție. Avea sentimentul că bărbatul în trenci bej nu avea de gând să plece curând de acolo.

William s-a întors și-a pornit spre stația de metrou, simțindu-se triumfător, dar, câteva minute mai târziu, starea lui de spirit s-a schimbat. S-a uitat la ceasul de la mână: 7:21. Probabil că Beth deja se întreba pe unde umbla el. A alergat tot drumul înapoi spre stație, dar, cât a stat în frig pe peron în așteptarea următorului tren, a știut cu exactitate că nu avea nicio șansă să ajungă în Kensington la timp pentru conferința doctorului Knox. Deplasarea clătinat-agale dintre stații, pe care William n-o remarcase în timpul călătoriei spre Dagenham, când adrenalina clocotea și el trebuia să se concentreze în fiecare secundă, părea acum interminabilă. În sfârșit, trenul a tras în stația South Kensington, la 8:15. William a luat-o la goană spre lift și apoi, afară, pe Thurloe Place, dar, când a ajuns la intrarea în Fitzmolean, clădirea era total întunecată. Mergând încet spre casa lui Beth, a început să-și pregătească cuvântul prin care să-i explice acesteia de ce nu venise la timp pentru conferință. Când a ajuns în fața ușii ei, perfectase aproape tot ce avea să-i spună. A așteptat puțin, înainte de a bate, ușor, de două ori, în ușă. Peste câteva minute, ușa s-a deschis și un tânăr înalt și chipeș l-a întrebat:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Lui William aproape că i s-a făcut rău.

— Speram s-o pot vedea pe Beth, a îngăimat William, când o siluetă și-a făcut apariția, îmbrăcată într-un halat și cu părul prins într-un prosop.

— Intră, William, a spus Beth. Abia aștept să aflu pentru ce m-ai deranjat. Pot să presupun că ai găsit Rembrandt-ul? Jez, i s-a adresat ea tânărului

chipeș, vrei să-l conduci tu pe William în camera de zi și să-i oferi ceva de băut, cât timp îmi usuc eu părul? Nu că ar merita să bea ceva…

11

— Ai ajuns la timp la librărie? a întrebat Lamont, când William a pășit în birou, în dimineața următoare.

— Da, sir.

— Deci l-ai arestat?

— Nu, sir.

— De ce nu?

— Când l-am ajuns din urmă, era în metroul spre Dagenham East. Am decis să aflu unde locuiește, apoi să mă întorc cu mandat de percheziție, în această dimineață.

— Cretinule, a spus Lamont. Ar fi trebuit să-l arestezi în acel moment și să-i percheziționezi imediat casa. Să sperăm că nu va trebui să-i dau explicații lui Hawk cu privire la motivul pentru care el a dispărut, în timpul nopții.

— Nu pleacă nicăieri, sir.

— De unde știi tu asta, detectiv Warwick? Ești polițist, nu prezicător! A văzut că-l urmărești?

— Nu cred, sir.

— Să sperăm că nu te-a văzut, pentru că i-ai oferit mult mai mult timp decât cel necesar pentru ca el să distrugă probele și chiar să dispară.

William s-a simțit ca un școlar care primește o mustrare de la director, pentru că nu și-a făcut tema cum trebuia.

— Și… te pot întreba, băiete, de ce ești îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purtai ieri?

— M-am trezit târziu, sir, și mi-am pus pe mine primele lucruri pe care le-am găsit, pentru că nu am vrut să întârzii la serviciu.

— Și tot din această cauză nu te-ai ras? William și-a plecat capul, iar Lamont a continuat: Bine, sper că fata a meritat, pentru că ai destule probleme și fără ea. Am să-ți spun ce urmează să se întâmple în continuare. Te vei duce acasă, vei face un duș, te vei rade și-ți vei schimba hainele și

vei fi înapoi într-un interval de timp de o oră, timp în care eu va trebui să obțin un mandat de percheziție la domiciliul suspectului. Tu și DC Roycroft veți merge în Dagenham, îl veți aresta pe suspect, îi veți comunica acuzația și veți strânge fiecare probă, cât de mică, pe care o găsiți, pentru a ne asigura că-l putem închide pe nenorocit, când cazul ajunge în tribunal. Apoi, îl veți escorta la arestul local, unde poate să rămână până ajunge în fața magistraților, mâine-dimineață. Și, Warwick, dacă opune rezistență sau dacă a distrus dovezile, te vei prezenta la comandant și eu s-ar putea să trebuiască să recomand că nu-ți va pricinui niciun rău o perioadă mai lungă la patrulare. Și, acum, mișcă-te, până nu moare el de bătrânețe.

În drum spre stația Victoria, William nu se putea stăpâni să nu se gândească la ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. El și Jez, colegul de cameră al lui Beth, băuseră bere, în timp ce Jez vorbise încontinuu. Îi explicase că el și Beth fuseseră împreună la Universitate și că relația lor era platonică. William nu a avut nevoie să-i explice de ce. Când li s-a alăturat Beth, încă în rochie de casă, Jez a dispărut instantaneu.

— Nu trebuia să-ți speli părul numai pentru mine, a spus William.

— Nu încerca să scapi așa ușor, a spus Beth, când s-a așezat lângă el pe canapea. Încă vreau să știu de ce mi-ai dat plasă.

William n-a ajuns nici până la Dagenham cu povestirea, când a sărutat-o pentru prima oară și, în timpul micului dejun, ar fi terminat de relatat urmărirea falsificatorului lui Churchill, dacă Beth nu i-ar fi spus ce oră era.

— Mâine vreau să mă duc la Galeria de Falsuri, a spus el, în timp ce se-ndrepta spre ieșire. Ai vrea să vii cu mine?

— Da, presupunând că nu vei fi răpit de ucigașul- strangulator din Boston.

Când, mai târziu în dimineața aceea, William a ajuns la Scotland Yard, și-a petrecut câteva minute în baie, străduindu-se din răsputeri să-și construiască un aspect prezentabil. Dar eforturile lui nu l-au înșelat pe Lamont.

Când a ajuns în cămăruța lui din Trenchard House, și-a făcut duș, s-a ras, și-a pus haine curate pe el. În interval de o oră, a fost la birou. Între timp, Lamont îl identificase pe suspect, după adresa din Dagenham – un oarecare Cyril Amhurst. De asemenea, obținuse un mandat de percheziție, de la un magistrat local.

— Te va însoți Jackie, i-a spus el lui William, pentru că este clar că ai nevoie de o dădacă, ca să te țină de mână. Hai să sperăm, pentru binele tău, că dl Amhurst nu s-a evaporat, lăsând totul în urmă.

William a ales o mașină din parcul auto și a luat-o spre est, de-a lungul Embankment, spre Dagenham, cu doica pe scaunul de alături. Era prima dată când aveau mai mult timp împreună, în afară de întâlnirile ocazionale ale echipei de la Tank – popularul bar de la parterul clădirii Scotland Yard. El nu descoperise încă sala de snooker. În timp ce călătoreau spre Est End, William a aflat că Jackie era divorțată, avea o fiică, pe care o chema Michelle, și o mamă înțelegătoare, care făcea imposibilul pentru ca ea să aibă slujba pe care o iubea. William n-a povestit despre părinții și sora lui, dar i-a spus lui Jackie că avea de gând să viziteze Galeria de Falsuri din Notting Hill, în ziua următoare, împreună cu o asistentă de cercetare de la Fitzmolean.

— Din cauza ei ai întârziat, de dimineață?

— Da, a răspuns William, întorcându-se să privească pe fereastră.

— Să sperăm că e înțelegătoare, a spus Jackie.

— Ce vrei să spui?

— În poliție, sunt mai multe divorțuri decât în orice altă profesie. Eu încă îl ador pe fostul meu

soț, dar el s-a săturat să nu știe niciodată când voi ajunge acasă și dacă voi rămâne acasă, așa că și-a găsit pe alta, care vine întotdeauna acasă pentru cină, nu la micul dejun. Apropo, ar fi mai înțelept să-i spui șefului nostru despre planul tău de a vizita mâine Galeria de Falsuri.

— De ce? Este ziua mea liberă.

— Chiar și-așa, nu-i place să afle lucruri la mâna a doua.

— Îți mulțumesc pentru sfat, a spus William, în timp ce intrau în Dagenham.

William aflase mai multe despre Jackie, în ultimele patruzeci de minute, decât aflase în luna anterioară.

— Ce facem dacă nu e acasă? a-ntrebat el, când au oprit mașina în fața numărului 43, de pe Monkside Drive.

— Așteptăm până își face apariția. O mare parte din munca polițistului constă în a pierde timpul, în așteptare.

— Tu sau eu? a întrebat William, în timp ce porneau pe alee.

— Tu. Tu ești ofițerul de caz.

William era emoționat când a bătut la ușă și, cum secundele treceau, a început să se teamă de ce era mai rău.

Era chiar pe punctul să se întoarcă la mașină, când s-a deschis ușa.

— Domnul Cyril Amhurst?

— Da, a răspuns bărbatul, adresându-i un zâmbet cald. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt detectiv Warwick și ea este colega mea sergent Roycroft. I-au prezentat legitimațiile și zâmbetul lui Amhurst a dispărut. Putem intra, sir?

— Da, desigur, a spus el mai puțin binevoitor.

I-a condus în camera din față, dar nu s-a așezat.

— Deci, despre ce este vorba? a întrebat el.

— Am primit plângeri de la mai multe librării din Londra că le-ați vândut exemplare din cartea

Al Doilea Război Mondial, de Winston Churchill, cu semnătura autorului.

— Nu știam că este o crimă.

— Este, dacă semnătura este a dvs. și nu a lui Churchill, a spus, cu fermitate, Jackie.

— Trebuie să vă informez, de asemenea, că am mandat de percheziție pentru acest imobil, a spus William.

Amhurst s-a albit la față și s-a prăbușit pe canapea. Pentru o clipă, William s-a temut că omul va leșina.

William și Jackie și-au petrecut următoarele două ore îndeplinindu-și ordinul, unul rămânând permanent în camera de zi, unde Amhurst stătea liniștit pe canapea. Lui William i-a fost repede clar că DC Roycroft practicase de multe ori procedura.

— Ați dori o ceașcă de ceai? a-ntrebat Amhurst, în timp ce, în mijlocul încăperii, stiva de cărți s-a transformat într-un munte.

— Nu, mulțumim, a spus William, punând două sticle cu cerneală neagră lângă mai multe foi de hârtie liniată, acoperite, rând cu rând, cu semnături ale lui Wiston S. Churchill. Jackie s-a declarat satisfăcută de rezultatul muncii lor, când, între ei, s-au găsit mai multe bijuterii de cărți, inclusiv un set complet din lucrarea *Al Doilea Război Mondial* a lui Wiston Churchill, între care, trei volume erau semnate, deopotrivă cu cărți scrise de Lewis Carroll, Field Marshal, Montgomery și președintele Eisenhower, nesemnate. Dar prețul cel mai mare îl avea un exemplar din prima ediție din *Colind de Crăciun*, semnat de Charles Dickens. După ce Jackie a pus fiecare obiect într-o casetă specială și a pus etichetă pe fiecare casetă, William l-a reținut pe dl. Amhurst și l-a prevenit ARRESTED AND CAUTIONED.

— Voi merge la închisoare? a întrebat, neliniștit, Amhurst.

— Nu, pentru moment. Dar va trebui să ne însoțiți la sediul poliției Dagenham, unde veți fi

interogat și, posibil, acuzat. Sergentul de la Reținere va decide apoi dacă puteți ieși pe cauțiune. Ca să vă fie comod, v-aș recomanda să vă luați într-o sacoșă ce vă trebuie pentru noapte.

Amhurst nu se putea stăpâni să nu tremure.

William și Jackie l-au escortat până la secția de poliție locală, l-au predat și au predat și obiectele confiscate ofițerului de serviciu. Când Amhurst a fost acuzat, n-a făcut niciun comentariu, cu excepția întrebării dacă își poate suna avocatul. I s-au luat amprentele și a fost fotografiat. William și Jackie au semnat de plecare și au pornit spre Scotland Yard.

William a predat cheile mașinii și s-a dus la recepție, unde se afla Jackie și au urcat amândoi cu liftul până la etajul cinci. Cum au pășit pe culoar, William a remarcat lumina ce ieșea pe sub ușă din biroul comandantului.

— Crezi că lasă lumina aprinsă și când nu e aici?

— Nu m-ar surprinde, a răspuns Jackie. Dar nu există nicio cale de a afla.

Când au intrat în biroul lui, l-au găsit pe Lamont vorbind la telefon, dar, imediat ce-a terminat conversația, s-a lăsat pe spătarul scaunului său și le-a ascultat celor doi raportul.

— Ai avut noroc, William, a spus el, când aceștia au terminat. Să nu cumva să mai faci vreodată asemenea prostie. Și ține minte că responsabilitatea ta în acest caz nu s-a încheiat încă. Dacă Amhurst pledează nevinovat, vei fi nevoit să prezinți tu dovada vinovăției lui.

— Cu siguranță va pleda vinovat, a spus William. Dovezile sunt copleșitoare.

— Niciodată nu poți conta pe asta. N-am avut timp să-ți spun câte cazuri ușor de câștigat am pierdut. Dar, admit că acest caz arată destul de solid. Apropo, SO Rose a sunat de la Pentonville. Vrea să-l contactezi..

După ce s-a întors la biroul lui, William a rămas tăcut câteva momente, așa de multe gânduri i se învârteau în cap. Amhurst, urmat de Beth, înlocuit de Rose. A ridicat receptorul, a format numărul de HHP Pentonville și a cerut să i se facă legătura la SO.

— Rose.

— Warwick, sir. M-ați sunat.

— Ai noroc DC Warwick. William și-a deschis carnetul de notițe. Trei femei cu numele Angie au vizitat prizonieri de la Pentonville, între nouă și treisprezece aprilie 1981. O doamnă Angie Oldburry, Angela Ibrahim și Angie Carter.

— Dac-aș putea avea detaliile referitoare la toate cele trei, sir?

— Nu-i nevoie, a spus Rose, pentru că unul dintre prizonierii vizitați de Angie este încă în Pentonville și unul era negru, ceea ce, am sentimentul, că Appleyard ar fi putut remarca. Cel de-al treilea a fost eliberat cu peste un an în urmă.

— Cum se numește?

— Răbdare, tinere. Cel care te-ar putea interesa este un mic pungaș, Kevin Carter, care locuiește în Barnstaple. Asta este în Davon, în caz că nu știi. Ziua, este gravor și, noaptea, hoț. Deci, acum e rândul tău să dovedești că meriți prefixul din fața numelui tău.

— Mă voi ocupa de asta, sir.

— Și i-ai transmis salutările mele șefului tău?

— Desigur, sir.

— Și el ce-a spus?

— Cred că e mai bine să-l întrebați dvs., sir.

— Ăsta nu-i semn bun, a spus Rose, înainte de a pune receptorul jos.

William a scris un memo detaliat al conversației cu SO Rose și i l-a înaintat șefului.

— Și care-i cuvântul care-ți sare-n ochi de pe pagină? a întrebat Lamont, după ce-a citit raportul.

— Gravor.

— Înveți repede, a spus Lamont. Totuși, Carter și Barnstaple ar fi al doilea și ai treilea, la mică distanță. Și-a rotit scaunul pe pivot. Jackie, mai bine ni te-ai alătura. Îndată ce DC Roycroft s-a așezat cu inevitabilul stilou Biro în mână și cu carnetul deschis, Lamont a continuat:

— Voi doi veți petrece cel puțin vreo două zile în West Country, cu ochii pe Carter. Am nevoie să aflați cu ce se ocupă și ce gravează el exact pe argintul pe care-l achiziționează de la galerii. Și cum a devenit deodată cumpărător, când de obicei împușcă francul? El nu are atâția bani, deci este cineva care-l finanțează. Dar, cine?

— Când doriți să plecăm, sir? a întrebat Jackie.

— Cât mai repede posibil. Numai dacă nu are vreunul dintre voi ceva mai important care să-l rețină în Londra?

— Eu am, a spus William. Am întâlnit recent o cercetătoare de la Fitzmolean și, cu toate că n-am aflat cine știe ce mai mult despre furtul Rembrandt-ului, ea mi-a sugerat să vizitez Galeria de Falsuri din Notting Hill ceea ce intenționam să fac mâine-dimineață.

— De ce? a lătrat Lamont.

— Poate identific o lucrare asemănătoare făcută de artistul care a realizat copia după Rembrandt.

— Merită încercarea, a spus Lamont. Și, s-o iei cu tine pe tânăra doamnă, mai ales dacă ea este motivul întârzierii tale din această dimineață.

Jackie și-a stăpânit un zâmbet.

— Așadar, s-a stabilit, a spus Lamont. Tu și Lamont puteți merge la Barnstaple, primul lucru de făcut luni dimineață.

— Vă pot întreba cum merge cu furtul de diamante, sir? a întrebat William.

— Nu face pe obraznicul cu mine, domnule detectiv, altfel ai putea să te trezești în Lambeth, la timp pentru tura de noapte.

***

— Am un caz interesant și s-ar putea să apelez la tine, a spus Clare, în timp ce-i înmâna un dosar pe care scria SECRET.

Grace a studiat cu răbdare raportul de evaluare al avocatului angajat pentru caz, apoi a spus:

— Dar, cu siguranță, judecătorul – președinte de ședință nu va permite continuarea procesului, date fiind circumstanțele.

— Există un precedent, a spus Clare. Dl. Justice Havers le-a permis fiului și fiicei lui să apară în fața lui, unul reprezentând Coroana, celălalt, apărarea. Dar, nu înainte ca pârâtul să fie de acord cu acest demers.

— Nu-i taxa mea obișnuită, a spus Grace, citind a doua oară factura. Dar, mărturisesc, consider irezistibilă această provocare. Și pariez că tata nu va ridica nicio obiecție.

— I-ai spus despre noi? a întrebat Clare, încercând să nu-și trădeze îngrijorarea.

— N-am intrat în detaliu.

— O vei face vreodată? a oftat Clare, apoi a adăugat: Am căutat cuvântul „Reacționar” în dicționar și am găsit numele tatălui tău la notele de subsol.

Grace a râs.

— I-am spus totul despre tine mamei și ea nu se putea să nu ne sprijine mai mult. M-a întrebat dacă ți-ar plăcea să iei prânzul cu noi, duminică, și să-l lăsăm pe tata să rumege singur situația.

— Pe cine crezi c-ar fi tatăl tău mai fericit să propună ca membru Garrick, pe un ucigaș sau pe o lesbiană?

— Pe ucigaș… N-aș putea spune cu siguranță… a adăugat Grace în timp ce punea dosarul pe noptieră și stingea lumina.

12

Stăteau împreună pe platforma de sus a autobuzului ce-i ducea la Notting Hill.

— Ai vreun plan anume, detectiv Warwick, sau improvizezi? a întrebat Beth.

— Improvizăm amândoi, a admis William. Dar, sper că, până ne întoarcem la autobuz, voi ști cine a făcut copia după Rembrandt-ul furat.

— Ai găsit ceva informații interesante despre galerie? a întrebat Beth.

— A fost înființată acum 12 ani, de doi frați. Malcom și Zac Knight. A început ca o galerie specializată în portrete, dar, curând, și-au dat seama că nu fac profit din asta și au început să producă copii nesemnate ale unor picturi faimoase, pentru clienți care nu-și puteau permite originalul, dar voiau o capodoperă în casele lor, pentru numai câteva mii. Acela a fost momentul când afacerea și-a luat zborul. Dar tu ce-ai aflat?

— I-am întrebat pe prietenii mei din domeniul artei. Mulți dintre ei nu sunt de acord cu galeria, deși unul sau doi admit că galeria a dat câtorva artiști greu încercați un nivel de viață rezonabil, pe care altfel nu l-ar fi avut. Aparent, unele dintre copii sunt de o calitate excepțională. Dar eu tot prefer originalul.

— Să-nțeleg că ai de gând să furi unul sau să te căsătorești cu un bărbat foarte bogat?

— Nici una, nici alta, a spus Beth. Trăiesc deja cu unul dintre cei mai buni artiști de pe pământ și cel mai recent iubit al meu este, practic, lefter, așa că lucrurile nu arată prea promițător,

— Dar cea mai mare parte din acești artiști sunt morți, așa că iubitul tău are poate o șansă.

— Numai dacă găsește Rembrandt-ul.

— De-asta m-ai ales pe mine?

— Tu ești cel care a încercat să mă agațe, dacă nu cumva ai uitat. Și, la a doua noastră întâlnire,

nici măcar n-ai venit.

— Ascultasem deja conferința, a spus William, luând-o de mână.

— Ei, sper să nu pleci din departamentul de Artă și Antichități înainte de a-mi fi găsit Rembrandt-ul.

— Nu voi face nicio mișcare, încă. Dar, dacă iau examenul de sergent, în câțiva ani, mă voi muta, probabil, la alt departament.

— Nu pleci nicăieri până când Rembrandt-ul meu nu e înapoi în rama lui, altfel îmi voi transfera afecțiunea celui care îți va lua locul, oricine ar fi el.

— Norocos bărbat. Dar, dacă aflăm cine a copiat *Funcționarii*, înseamnă că vom fi cu un pas mai aproape de a descoperi ce s-a întâmplat cu originalul.

Autobuzul s-a oprit în stație și William s-a tras într-o parte ca să-i permită lui Beth să treacă înaintea lui.

— Nu mulți bărbați se obosesc să facă gestul acesta, în zilele noastre, a comentat Beth, începând să coboare. Abia aștept să-l cunosc pe tatăl tău. Probabil că este un gentleman de modă veche.

— Asta-i ceva ce am luat de bun întotdeauna, dar am început să apreciez abia în ultima vreme, a recunoscut William.

— Vei cumpăra comentariile lui Mark Twain despre tatăl lui, a spus Beth, când au coborât amândoi din autobuz. „Când aveam 14 ani, tata era atât de ignorant, încât cu greu îl suportam pe bătrân lângă mine. Dar, la 21 de ani, am fost uimit de cât de multe lucruri învățase în șapte ani”.

William a râs și Beth l-a întrebat.

— Ai idee încotro mergi?

— Nu, a răspuns William, dar am zărit pe cineva care s-ar putea să știe.

A oprit un pieton și l-a întrebat dacă știe încotro e Abbots Road.

— A doua la dreapta, sir.

— Mulțumesc, a spus William.

— Ai purtat vreodată uniformă? a-ntrebat Beth.

— Am petrecut câțiva ani la patrulare, în Lambeth.

— Și oamenii sunt întotdeauna la fel de condescendenți și politicoși cu tine?

— Nu întotdeauna, a spus William repede, înainte de a-și înclina capul.

— Am spus ceva greșit? a întrebat Beth, devenind, brusc, neliniștită.

— Mi-ai amintit de un vechi prieten care în dimineața asta ar fi trebuit să fie la patrulare, a spus William, când au luat-o la dreapta.

— Îmi pare rău, a spus Beth.

L-a luat de mână, conștientă că mai aveau încă multe de aflat unul despre celălalt.

În timp ce mergeau agale pe Abbots Road, William a remarcat o firmă colorată care se legăna în vântul ușor.

— Încearcă să nu arăți că ești polițist, i-a șoptit Beth, când au intrat în galerie.

Un bărbat cu cămașă roz, sacou și jeanși le-a venit în întâmpinare.

— Bună dimineața, a spus el. Zac Knight. Sunt proprietarul galeriei. Permiteți-mi să vă întreb dacă doriți ceva anume.

Da, și-a spus în gând William, fără să-i răspundă.

— Nu, a răspuns Beth. Suntem numai în trecere și ne-am gândit să intrăm să vedem galeria.

— Desigur, a spus Zac, adresându-i lui Beth un zâmbet cald. Galeria are două etaje. La parter sunt câteva picturi remarcabile, în stilul maeștrilor italieni.

— Sunt surprins că asta este legal, a spus William.

Beth s-a încruntat când Knight s-a uitat mai cu atenție la William. După asta, Knight a ridicat o pictură de pe perete și a întors-o cu dosul pentru a arăta cuvântul FALS, pictat pe pânză cu litere mari, negre.

— Vă asigur, sir, că, dacă încercați să ștergeți cuvântul, veți strica pânza și nu va mai putea fi reparată. William a dat aprobator din cap, dar, cum Beth se uita încă încruntată la el, nu a mai pus nicio întrebare. Și, la subsol, a continuat Knight punând pictura înapoi pe perete, veți găsi copii ale unor capodopere cunoscute ale unor extrem de talentați artiști.

— Cuvântul FALS este imprimat și pe spatele acestor lucrări?

— Nu, doamnă. Totuși, picturile sunt, întotdeauna, nesemnate și sunt fie cu un inch mai mici, fie cu un inch mai mari decât originalul, așa încât niciun colecționar serios nu va fi prostit. Vă rog să vă bucurați de ambele expoziții și nu ezitați să puneți orice întrebare aveți.

— Vă mulțumesc, Zac, a spus Beth, întorcându-i zâmbetul.

În timp ce vizitau parterul, William a fost surprins de cât de convingătoare erau unele falsuri. Dacă voiai să ai un Picasso, un Matisse sau un Van Gogh, acesta ar putea fi al tău pentru un preț de sub o mie de lire. Pe simeze, exista chiar și lucrarea *Creatura acvatică* a lui David Hockney, care era pe perete, în dormitorul lui – în copie tipografică, desigur. Dar, în timp ce stătea în fața unui Rothko care îl putea înșela chiar și pe un expert, i-a spus lui Beth că tot și-ar dori un Mary Fedden, un Ken Howard sau Anthony Green, pentru cam același preț.

— L-ai văzut pe omul tău? l-a întrebat șoptit Beth.

— Nu. Dar e de departe mai probabil să fie la subsol.

— De ce nu cobori să arunci o privire? Dacă apare din nou dl Knight, îl voi ține eu ocupat.

— Bine gândit, a spus William și a dispărut pe trepte în jos; a ajuns într-o galerie plină cu picturi dintre care pe multe le-a recunoscut. Vasul de linie *Temerarul remorcat*, al lui Turner, preț 2000 lire

sterline și *Portretul Arnofini*, de van Eyek, care atârna alături de un cunoscut nud de Goya. Dar, abia când a văzut *Dans pe muzica timpului* de Poussin, a trebuit să-și țină respirația. Văzuse originalul în Galeria Wallace și nu putea decât să se minuneze de cum reușise artistul să creeze o asemănare perfectă. Un talent rar, care strălucea în prezența copiilor mecanice grosolane. Unele din celelalte copii erau excelente, dar niciuna dintre ele nu era din această clasă. William nu avea nicio îndoială că-l găsise pe omul lui, dar nu exista niciun indiciu cu privire la identitatea artistului pe eticheta de lângă tablou. A stat ceva timp în fața pânzei, apoi, fără nicio tragere de inimă, a început să urce treptele spre parter, unde a găsit-o pe Beth cufundată în conversație cu proprietarul.

— Cred că veți afla că lucrarea *Umbrelele* a lui Renoir îmi dă dreptate, îi spunea Knight, când li s-a alăturat William. El a dat afirmativ din cap, spre Beth.

— Poate ați fi destul de amabil să ni le arătați, Zac, a gungurit Beth.

— Urmați-mă, a spus Knight, ignorându-l pe William.

În timp ce Beth trecea pe lângă William, acesta i-a șoptit „Poussin”, apoi ea l-a urmat pe proprietar pe scări în jos. William s-a plimbat încet în jur, prin galeria de sus, pentru a doua oară, dar cu mintea în altă parte.

Jez plecase în weekend la Shropshire și William voia să-i spună lui Beth ce simțea pentru ea, dar era îngrijorat că ea se putea să nu fie pregătită pentru o înțelegere, după un timp atât de scurt, cu toate că, atunci când tatăl lui o ceruse în căsătorie pe mama lui, după numai trei săptămâni, aceasta îi răspunsese cu o replică celebră: „Ce ți-a luat atâta timp?”

Beth și Knight erau în subsol de aproximativ 20 de minute când William a-nceput să se întrebe dacă n-ar trebui să se ducă la ei, dar ceva l-a

reținut. S-au scurs 25 de minute. 30 de minute. Chiar când se îndrepta spre scări, Beth a reapărut cu proprietarul după ea, urmând-o de foarte aproape.

— Îți mulțumesc, Zac, a spus ea. A fost fascinant și abia aștept să particip la evenimentul privat de miercuri. À propos, acesta este fratele meu, Peter.

Zac i-a întins mâna lui William.

— Ei, trebuie să mergem, surioară, dacă nu vrem să întârziem ia prânzul cu mama, a spus William.

— Trebuie să recunosc că m-am simțit atât de bine, că am uitat de mama, a spus Beth.

— Ai numărul meu, Barbara, a spus Zac. Sună-mă oricând.

William s-a prefăcut că nu observă că, deschizându-l ușa, Zac i-a zâmbit, flirtând, lui Beth.

— Pe miercuri, Zac, a spus Beth.

Odată ajunși în stradă, William a spus:

— Mergi, continuă să mergi și încearcă să arăți ca o soră, nu ca o iubită, pentru că Zac se uită fix la noi, prin vitrină.

Beth a păstrat o distanță obișnuită între frați și n-a scos o vorbă până când nu au luat-o pe altă stradă. Când au ajuns la o cafenea, ea a intrat și s-a dus direct la un separeu din cel mai îndepărtat colț de intrare, și care nu putea fi văzut din stradă.

— Nell Gwynne, a spus William, când s-a așezat în fața ei.

— Mai mult decât Caterina cea Mare, a sugerat Beth, întorcându-se cu spatele spre fereastră.

— Spune tot!

— Zac este și el un fals, a început ea, care își imaginează că este irezistibil pentru femei. M-am jucat până când mâinile lui au început să mă pipăie.

— Îl ucid! a spus William, ridicându-se de la locul lui.

— Nu! Nu și după ce-ți voi spune ce am de spus. După ce l-am informat că ești fratele meu, nu a mai putut să se abțină.

— Peter?

— Nu. Peter Paul. Mama ți-a pus numele după Rubens, iar mie, după Hepworth. Am simțit că era potrivit să spun asta.

— Ești o vrăjitoare.

— Recunosc, sunt vicleană.

— Deci, ce-ai aflat?

— Toate la timpul lor, a spus Beth în momentul în care chelnerul a venit lângă ei.

— Un cappuccino, vă rog.

— Și eu la fel, a spus William.

— Când l-am întrebat pe Zac cine a pictat *Dans pe muzica timpului,* la început a fost precaut. Mi-a povestit că galeria avea grijă să nu dezvăluie nimănui identitatea artiștilor săi, altfel clienții ar putea încerca să trateze direct cu aceștia și să elimine galeria.

— Cum ai depășit această dificultate?

— I-am spus că sunt o secretară săracă și că nu-mi pot permite niciuna din minunatele lui picturi, chiar dacă ar fi la jumătate de preț. Atunci, a lăsat să-i scape că artistul nu era disponibil în acel moment. „Oh! Îmi pare rău. V-a lăsat pentru o altă galerie?” am întrebat eu, cu empatie. El mi-a spus că este un pic mai complicat de-atât.

— Te-ai distrat, ușuratico!

— Orice altă remarcă precum aceasta și s-ar putea să uit tot ce mi-a spus prietenul Zac, detectiv Warwick! Deci, unde eram când m-ai întrerupt tu?

— Este mult mai complicat de-atât…

— Ah, da. „Nu cred că înțeleg ce vrei să spui, am spus eu. Dar, dacă nu-mi poți spune, înțeleg foarte bine”. Atunci, el a recunoscut că „N-ar trebui să-ți spun asta… este în închisoare”.

— Te ador!

— Șșșșttt.

— Pentru ce este în închisoare?

— Se pare că a încercat să vândă unui dealer din West End un Vermeer pierdut cu multă vreme în urmă și a fost prins în flagrant. „Cum? am întrebat eu”. Aparent, nu a cerut destui bani pe tablou, ceea ce l-a făcut pe dealer să devină suspicios și să raporteze fapta la poliție.

— Cum îl cheamă?

— N-am întrebat.

— De ce nu?

— Zac începea să pară și el suspicios, așa că m-am deplasat spre Renoir, de aceea a durat așa de mult până am scăpat. În orice caz, n-ar trebui să fie prea dificil pentru unul dintre detectivii de vârf ai națiunii să ia urma cuiva care este în închisoare pentru falsificarea unui Vermeer.

— Adevărat, dar Zac continuă să creadă că mergi la vernisajul de miercuri?

— Din păcate, Barbara nu va putea merge și nici să profite de oferta lui amabilă de a-l însoți la petrecerea de după dineu, la Mirabelle.

— Dar i-ai dat numărul tău de telefon.

— 01 730 1234

— Ce-i asta?

— Harrods Food Hall.

— Te ador.

13

Duminică dimineața, nu s-au așezat la micul dejun până după ora zece.

Beth a vrut să meargă să alerge în Hyde Park, afirmând cu tărie că trebuie să dea jos vreo două kilograme. William nu-și dădea seama din ce parte, dar a fost de acord să meargă cu ea.

— Nu mai avem nevoie de prânz, a spus el, în timp ce-și ungea cu unt încă o felie de pâine prăjită. Asta ține loc de prânz. Dar va trebui s-o sun pe mama să-i spun că nu mergem la ei.

— Ai putea încă să mergi, dacă pleci acum, l-a tachinat Beth.

William n-a luat-o în seamă și s-a servit cu o bucată de marmeladă.

— Jez și cu mine mergem la cinema, duminica seara, a spus Beth. Așa că putem să ne băgăm în pat, la o oră rezonabilă.

— Mă aranjează și pe mine. Am întâlnire cu comandantul la prima oră.

— Sună impresionant.

— El este impresionant și responsabil pentru patru departamente. A și A este departamentul lui favorit, deși este cel mai puțin important. William a mușcat din felia de pâine, apoi a adăugat: Echipa se întâlnește în prima zi de luni din lună pentru a-l pune la zi cu cazurile în curs de investigare.

— Tu vei avea destul de multe să-i raportezi, nu-i așa, detectiv Warwick?

— Să fii sigură că, dacă artistul nostru este închis, Hawk al nostru îi știe numele, la ce închisoare este și pentru cât timp.

— Ți-ar plăcea să fii în locul lui, într-o zi, nu-i așa? l-a întrebat Beth, punându-și încă o ceașcă cu cafea.

— Da, dar nu am nicio grabă. Dar tu? Își dorești slujba lui Tim Knox?

— Îmi place ce fac și sunt destul de fericită pentru a sta liniștită până voi primi o ofertă mai bună.

— Pariez că vei deveni directoare la Tate, înainte ca eu să ocup fotoliul comandantului.

— Nu-mi pot imagina că Tate va numi vreodată o femeie ca director.

— Chiar dacă a fost căpitanul școlii și căpitan al echipei de hochei?

— Cine ți-a spus asta?

— Un polițist nu-și dezvăluie niciodată sursele.

— Îl voi ucide pe Jez!

— Păcat. Mie îmi place de el.

— Este colegul de cameră ideal, a spus Beth. Curat, ordonat și cu bun simț, iar chiria lui ajută la suplimentarea salariului derizoriu pe care mi-l dă Fitzmolean.

— Nu mi-am dat seama că ești proprietara apartamentului.

— Nu sunt. Este al părinților mei. Tata lucrează la HSBC[17] și a fost trimis în Hong Kong pentru următorii trei ani. În momentul în care se vor întoarce, Jez va trebui să plece și eu mă voi muta înapoi în camera pe care o ocupă acum.

Sau în a mea, a vrut să spună William.

— Mai bine ai suna-o pe mama ta, până spăl eu vasele. Telefonul este în birou.

— O lași o dată să comande, va comanda mereu, a spus William, în timp ce se ridica și pornea spre birou.

A ridicat receptorul și a format numărul pe care-l știa dintotdeauna. Spera să răspundă tatăl lui, dar, la capătul celălalt al firului, s-a auzit o voce de femeie.

— Nettlefort 4163.

— Salut, Grace, sunt eu, William. Nu voi putea să vin la prânz, astăzi. A apărut ceva. Mă scuzi tu la mama și la tata?

— Ceva sau cineva?

— E ceva de la serviciu.

— William, ești un mincinos așa de netalentat! Dar, nu le voi spune nimic, cu toate că speram să vii pe la noi, astăzi.

— De ce, e vreo problemă?

— Tata o va cunoaște astăzi pe Clare, așa că mă bazam pe tine pentru sprijin moral.

— Niciodată nu prea m-au interesat sporturile sângeroase.

— Îți mulțumesc din suflet. Vei veni săptămâna viitoare? Abia aștept s-o cunosc pe fata care va accepta o a doua întâlnire cu tine.

— Și eu abia aștept s-o cunosc pe fata care va accepta o a doua întâlnire cu tine.

— *Touchél* Dar, tot mi-aș dori să vii.

— Vei scăpa cu bine, Grace. Nu uita că, atunci când tata pufnește, scoate pe nas numai aer fierbinte, nu și flăcări.

— Este ușor pentru tine să spui asta, de la distanță.

— Și, în orice caz, o vei avea pe mama de partea ta.

— Doi contra unu, este competiție strânsă. Trei ar fi putut să încline balanța în favoarea mea.

— Voi fi acolo cu gândul, a spus William, înainte de a-i ura noroc și a pune telefonul în furcă.

Era pe punctul să iasă din cameră, când a observat un șir de cărți poștale cu imagini din Hong Kong, expuse deasupra șemineului. Polițistul din el a vrut să se uite pe versoul cărților poștale, dar a rezistat în fața acestei tentații. S-a întors în bucătărie, unde a găsit-o pe Beth spălând vasele.

— De obicei, Jez le șterge, a spus ea.

— Ești subtilă, a spus William luând în mână un șervet. Când terminăm, eu plec acasă, îmi pun un trening și ne întâlnim în parc.

— Nu-i nevoie. Vei găsi tot ce vrei în camera lui Jez.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi un menaj în trei.

O alergare în parc urmată de Frumoasa Mea Spălătorie și, apoi, de o Pizza Margherita – o jumătate pentru fiecare – apoi întoarcerea în apartamentul lui Beth și dispariția sub cearșafuri, pentru a încheia un sfârșit de săptămână idilic.

***

În dimineața următoare, William a trebuit să-și alunge buimăceala, înainte de a putea să se uite la ceas.

— Ajutor, a strigat el sărind din pat și dând năvală în baie.

Era vorba de o întâlnire la care nu-și putea permite să întârzie. O întâlnire care va începe la ora nouă, cu sau fără el.

Odată întors în dormitor, și-a aruncat pe el hainele și a sărutat-o pe Beth, cea numai pe jumătate trează.

— Sperai să fugi înainte să mă trezesc eu, nu-i așa?

— Trebuie să ajung acasă să mă schimb. Nu-mi permit să mai întârzii încă o dată.

Beth s-a ridicat în șezut și a întins brațele.

— Acum, că ți-ai făcut treaba cu mine, detectiv Warwick, te voi mai vedea oare vreodată? a spus ea, a oftat și și-a dus un braț lenevos la frunte, acoperindu-și-o.

— Aș putea veni direct de la muncă, dacă este în regulă. În acest caz, voi fi cu tine în jur de ora șapte.

— Este în regulă, așa că putem lua cina împreună. Jez va găti și tu vei putea spăla vasele.

William s-a așezat pe pat și a luat-o în brațe.

— Și tu ce vei face?

— Voi citi Proust.

— Apropo, a spus William, ridicându-se să plece, sora mea abia așteaptă să te cunoască.

— De ce?

— Este destul de complicat, dar îți voi povesti diseară.

— Ai grijă să-mi găsești pictura, detectiv Warwick! au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit William, înainte de a închide ușa dormitorului.

Când a pășit în stradă, William a văzut apropiindu-se de stație un autobuz numărul 22 și a reușit să se urce, chiar când autobuzul pornea din stație.

— Haimana, a spus el.

— Îmi cer scuze, tinere, a spus conductorul. În autobuzul meu nu e nevoie de asemenea cuvinte.

— Eu îmi cer scuze. Am uitat să-i spun iubitei mele că astăzi merg la Barnstaple.

— Atunci v-ați urcat cu siguranță în autobuzul greșit.

***

— Îmi pare rău că n-am putut să petrec mult timp cu voi în ultima lună, a spus Hawksby, când s-a așezat în capul mesei. Nu e nicio îndoială că ați citit despre captura de droguri din Southampton, de săptămâna trecută. Două sute de livre de cocaină și șase arestați.

Toți au început să bată cu palmele pe masă.

— Nu e important, a spus Hawksby. Cei șase pe care i-am arestat erau plevușcă. Peștii cei mari se bronzează încă pe plaje din sudul Franței și rechinul cel mai mare dintre toți nu părăsește niciodată proprietatea lui din Columbia, unde chiar și polițiștii sunt pe statele lui de plată. Tot ce putem face noi este să încercăm să interceptăm următorul transport și să pescuim un alt banc de plevușcă, în timp ce nu avem nicio idee cât de mult se trafichează. Fiți mulțumiți că niciunul dintre voi nu este în divizia droguri. Uliul s-a lăsat pe spătar, s-a răsucit spre dreapta și a spus: deci cu ce v-ați ocupat în absența mea, Bruce?

— Am avut cam aceleași probleme ca dvs., sir, a spus Lamont. Numai că nu cu droguri, ci cu diamante. Pietrele netăiate ies din Ghana, sunt încărcate în Dubai și sunt trimise apoi la Bombay, unde sunt vândute pentru bani peșin. În felul acesta, scapă de taxa pentru import-export și, în același timp, împing în sus prețurile locuințelor din Mayfair.

— Întotdeauna, criminalii vor să trăiască în țări în care legea este respectată, a spus Hawksby. Este mai ușor pentru ei să-și desfășoare afacerile.

— Și, ca și dvs., sir, prindem numai câțiva pești mici, care petrec câțiva ani în pușcărie, ca, nici mai mult, nici mai puțin altceva decât parte integrantă a înțelegerii, a continuat Lamont.

— Nu-i de mirare că astăzi crima reprezintă 15% din economia lumii și este în creștere, a comentat Hawksby. Altceva, Bruce?

— Da, sir. Cred că este posibil ca DC Warwick să fi identificat o fisură în cazul Rembrandt-ului dispărut, dar îl voi lăsa pe el să ofere detaliile.

— După mai multe investigații, noi… a început William.

— Noi? l-a întrerupt Hawksby.

— Mulțumită ajutorului unei asistente de la Fitzmolean, noi am identificat un artist care, cred eu, se poate să fi pictat copia lucrării lui Rembrandt.

— Numele?

— Eddie Leigh, a spus Lamont. Acesta a încercat să vândă un Vermeer fals unei galerii din West End. Eu am avut cazul și pictorul a fost închis la Pentonville, în ultimii doi ani.

— Ce te face să crezi că Leigh este responsabil pentru copia după Rembrandt, DC Warwick? a întrebat Hawksby.

— Am văzut o lucrare a lui la Galeria de Falsuri din Notting Hill, sir. Are un talent rar, dar chiar și așa, nu cred că putea produce ceva de o asemenea calitate, dacă nu ar fi văzut originalul.

— Dar ar fi putut cumpăra, de la Fitzmolean, o copie tipărită a *Funcționarilor*, la un preț de cinci lire, a spus Hawksby.

— Este adevărat, dar, dacă ar fi vrut numai să lucreze după ea, nu ar fi putut să capteze coloritul viu, vibrația și talentul originalului, așa cum a făcut-o, ceea ce mă face să cred că este posibil ca originalul să nu fi fost distrus.

— Dar este al naibii de altfel, a spus Lamont, fără vreo umbră de zâmbet.

— Cât i-a mai rămas lui Leigh de stat în pușcărie? a întrebat Hawksby.

— Cam peste patru ani, sir, a spus Lamont. Și, cred că a lăsat să-i scape unde urmează să lovească din nou Faulkner.

— Lămurește-mă, a spus Hawksby.

— SO Langley m-a sunat de la Pentonville ieri ca să-mi spună că a urmărit cu regularitate conversațiile telefonice săptămânale cu soția, dar n-a fost nimic interesant de raportat, până vinerea trecută.

— Suntem gata să cădem de pe scaune de nerăbdare, Bruce, a spus comandantul.

Lamont a citit cuvintele exacte pe care Leigh i le spusese soției la telefon: „Ce s-a întâmplat cu pictura?”, „Îi poți spune că am terminat *Femei pe plajă…”,* „La timp”.

— *Femei pe plajă* este din Perioada Albastră a lui Picasso, a spus William.

— Nu-mi pasă din ce perioadă este, a spus Hawksby. Cine deține originalul?

— Domnul și doamna Brookes, a spus Lamont. Acum, se află pe peretele casei lor de la țară, din Surrey.

— Nu pentru mult timp, bănuiesc, și acum că știm unde intenționează Faulkner să dea următoarea lovitură, trebuie să aflăm când.

— Cred că s-ar putea să am răspunsul la această întrebare, a spus Jackie, arătând cam mulțumită de propria-i persoană. Și-a permis o mică pauză

înainte de a continua. „La timp” este indiciul, sir, pentru că familia Brookes pleacă în vacanță peste două săptămâni și cu toate că vor rămâne acolo două săptămâni, există o singură seară în care casa va fi goală.

Jackie și-a permis o pauză încă și mai mare.

— Continuă, sergent! a spus Lamont.

— Familia Brookes are un șofer, David Crann, și o bucătăreasă, Elsie. Amândoi locuiesc în casă, dar bucătăreasa merge întotdeauna în concediu când ei sunt plecați.

— Și șoferul?

— Crann va fi acolo zi și noapte, în cele două săptămâni, cu excepția nopții de luni 23, când Chelsea joacă acasă cu Liverpool.

— Pe jumătate am înțeles, dar dă-ne și detaliile, a spus Hawksby.

— Crann are bilet și niciodată nu ratează un meci jucat acasă de Chelsea. Meciul începe la ora șapte, așa că el va pleca de-acasă în jur de ora cinci și nu se va întoarce cu mult înainte de miezul nopții.

— Locuința are alarmă? a întrebat Lamont.

— La stadiul actual al tehnologiei, sir. Cu toate acestea, cea mai apropiată secție de poliție este la distanță de 20 de minute, ceea ce le va da hoților mai mult timp decât necesar pentru a fura pictura și a fi înapoi pe autostradă înainte ca poliția locală să ajungă la locul faptei.

— Asta este o lucrare polițienească remarcabilă, sergent.

— Vă mulțumesc, sir, a spus Jackie.

— Pentru o dată, cred că putem fi cu un pas înaintea lui Faulkner, a spus Lamont.

— Să sperăm că el nu este cu doi pași înaintea noastră, a spus Hawksby. Cu toate acestea, faceți un plan pentru 23, Bruce, cu scopul de a-i prinde în flagrant delict, de data asta. Dar, avem de asemenea nevoie de câteva rezultate concrete pentru a-l ține pe comisar la distanță. Așa că,

înainte să plecați, Warwick, spune-mi ce mai este nou în cazurile Churchill și argintul vechi.

— Cyril Amhurst, falsificatorul semnăturilor lui Churchill va apărea săptămâna aceasta în fața judecătorului, la Snaresbrook Crown Court, a spus William. Ne așteptăm să iasă pe cauțiune și să apară în fața judecătorului, cândva, în următoarele două luni. Presupun că va pleda vinovat.

— Să nu presupui niciodată nimic, a spus Lamont.

— Și cu argintul? a întrebat Hawksby.

— S-a dovedit a fi unul dintre clienții noștri obișnuiți, a spus Lamont, preluând el sarcina de a răspunde la întrebare. Kevin Carter intră și iese din închisoare precum cucul dintr-un ceas elvețian. Dar, de data asta nu suntem siguri cu ce se ocupă, cu toate că un lucru e sigur – nu sunt banii lui cei cu care cumpără cantitățile mari de argint. Departe tare de liga lui. DS Roycroft și DC Warwick se vor duce astăzi la Barnstaple să-l urmărească pe Carter și să încerce să afle ce pune la cale.

Pentru a doua oară în acea dimineață, William a vrut să spună „Ticălos!” Ar fi trebuit s-o sune pe Beth la galerie, ceea ce, știa bine, l-ar fi deranjat pe șeful ei.

— Să-mi raportezi regulat! a spus Hawksby. Și, Bruce, îți sugerez că faci o vizită la Pentonville împreună cu DC Warwick, imediat ce acesta se întoarce din Barnstaple. Acum, revenind pentru moment la Rembrandt: domnul Booth Watson QC a sunat zilnic la biroul meu, cerând să-i returnăm clientului său copia picturii.

— Nu încă, a spus Lamont.

— De ce nu? a întrebat Hawksby.

— Pentru că, dacă Jackie sau eu ne-am întoarce acasă la Faulkner, n-am trece dincolo de poartă. Dar, dacă ar fi să trimitem un tânăr ofițer fără experiență, ud până în vârful urechilor, să dea înapoi pictura, există măcar posibilitatea să poată pune un picior în ușă.

— Corect, a spus Hawksby. Dar, de ce nu încă?

— Faulkner a rezervat bilet la avion spre Monte Carlo, pentru lunea următoare, și nu se va întoarce decât cel mai puțin peste o lună.

— Cum poți fi sigur de asta?

— Faulkner este o persoană cu fixuri. În fiecare decembrie pleacă la casa lui din Monte Carlo și, rareori, se întoarce înainte de sfârșitul lui ianuarie.

— Și cum de știi tu la ce zbor a făcut rezervare?

— Serviciul de securitate de la aeroport este condus de un fost ofițer din Poliția Metropolitană, care mă informează regulat, sir.

— Mai e ceva ce ar putea fi de interes, sir, a spus Jackie. De data aceasta, Faulkner nu va călători cu soția. Lângă el va sta o oarecare miss Cheryl Bates, al cărei bilet a fost plătit cu același card American Express, ca și biletul lui Faulkner.

— Ar putea să fie secretara lui, a spus Hawksby.

— Eu nu cred că specialitatea ei este bătutul la mașină, sir, a spus Jackie, în timp ce-i dădea comandantului o fotografie cu miss Bates în bikini.

Echipa a izbucnit în hohote de râs, dar ordinea a fost rapid restabilită, în momentul în care Hawksby a spus:

— Deci, când Warwick se va duce cu copia lucrării lui Rembrandt la casa lui Faulkner din Hampshire, acesta va fi deja la Monte Carlo.

— Corect, sir, dar soția lui va fi încă în Hampshire, a spus Lamont.

— Bine, pentru că eu am sentimentul că doamna Faulkner s-ar putea dovedi că este un pic mai abordabilă decât soțul ei, a spus comandantul după ce-a mai aruncat o privire la fotografia lui miss Bates.

14

— Am cu adevărat o problemă, a spus William, pornind demarorul.

— Cu Hawk sau cu Lamont? l-a întrebat Jackie, în timp ce-și punea centura de siguranță.

— Cu mult mai rău. Cu Beth. I-am spus că mă voi întoarce la cină, în seara asta, și, acum, pornesc spre Barnstaple însoțit de o altă femeie.

— Cred că asta cere o duzină de trandafiri, a spus Jackie. Și eu știu exact persoana care să-ți rezolve problema.

În timp ce treceau prin Earls Court, Jackie a spus:

— Trage pe dreapta.

— Dar e linie dublă, a spus William și noi suntem întotdeauna respectuoși cu dirijorii de trafic.

— Durează numai două minute. Și, în cazul meu, este vorba de o acțiune polițienească oficială.

Jackie a coborât din mașină și William a urmat-o fără tragere de inimă într-un magazin de flori.

— O duzină de trandafiri, a spus Jackie, și să fie proaspeți, altfel vă arestez pentru uzurparea calității de florar. Și, trebuie să le livrați la o adresă.

Florarul a ales fără grabă fiecare trandafir, apoi a cerut numele și adresa.

— Beth Rainsford, Muzeul Fitzmolean, Prince Albert Crescent, a spus William.

— Rainsford… Rainsford… De ce-mi sună cunoscut numele acesta? s-a întrebat Jackie.

— Vreți să adăugați un mesaj, a întrebat florarul, înmânându-i lui William un card și un stilou.

Scuze. A apărut ceva. Nu pot veni în seara asta. William.

— Am crezut c-o placi pe fata asta, a spus Jackie, rupând cardul în bucățele. Parcă-i scrii

surorii tale să-i spui că ai făcut pojar. Mai încearcă o dată.

Mi-e dor de tine. Voi suna în seara asta să-ți explic. Te iubesc, William.

— Nu mult mai bine, dar tocmai am zărit un polițist de la circulație, așa că mai bine plecăm.

— Costă două lire, a spus florarul.

William i-a dat două bancnote.

— Mulțumesc, Mike!

— Cu plăcere, Jackie, a spus florarul, în timp ce ei alergau spre mașină.

— Deci, care este programul când ajungem la Barnstaple? a întrebat William, când au revenit în trafic, pe autostradă, îndreptându-se spre vest.

— Întâi, aflăm unde locuiește Carter, apoi, ne facem rezervări la un hotel de o stea sau la o pensiune din apropiere.

— Și ce anume căutăm? a întrebat William, pentru că nu luase niciodată parte la un filaj, până atunci.

— Vizitatori, în special pe cei care în mod evident nu sunt localnici. Nu că aș crede că mister Big va veni la Barnstaple așa, numai ca să ne facă nouă plăcere. Dar va trebui să le facem poze tuturor celor care intră sau ies din casă și, când ne vom întoarce la Yard, vom verifica dacă pozele se potrivesc cu vreun chip din galeria noastră de pungași.

— Altceva?

— Notăm numerele de înmatriculare ale fiecărui vehicul parcat lângă casă sau orice vehicul care ne trezește suspiciuni. Le putem verifica pe calculatorul poliției naționale, mai târziu. Și să nu presupui că persoana pe care o căutăm va parca chiar în fața ușii lui Carter. Munca poliției nu este așa de comodă.

— Ne despărțim sau lucrăm în echipă?

— Depinde dacă putem supraveghea casa din mașină fără să fim observați sau nu. În ambele cazuri, vor urma ore de supraveghere cu răbdare,

fără nicio siguranță că va exista un rezultat din asta.

— Crezi că vom afla ce pune la cale?

— Nu prea cred, a spus Jackie. Dar poți pune pariu că o surpriză, două vom avea, când va trebui să ne gândim la picioarele noastre.

— Cine decide când ne întoarcem la Londra?

— Lamont.

— Deci putem înțepeni aici pentru totdeauna.

Jackie a râs.

— Nu cred. Nu uita că te așteaptă să-l însoțești la Pentonville ca să-l interogheze pe Eddie Leigh. Și tot tu trebuie să duci copia după Rembrandt înapoi la casa de la țară a lui Faulkner.

Au condus o vreme în tăcere tovărășească.

— Lamont are familie?

— Este un triplu dezastru, a spus Jackie. Trei foste soții și cinci copii. Primele lui trei căsătorii au durat șase ani, trei ani și un an și nu știu dacă ultima va supraviețui mult mai mult. Dumnezeu știe cum de își permite să plătească pensie alimentară. Ar fi mai ieftin să-și găsească o iubită de ocazie, cum facem toți ceilalți.

A fost rândul lui William să râdă.

— Dar Hawk?

— E căsătorit cu Josephine de peste 30 de ani. Are trei fete deja mature, care-l au la degetul mic.

— Mi-ar plăcea să văd asta, a spus William. Dar, și tu ai o fiică, a spus el, sperând că Jackie se simțea destul de relaxată pentru a-și face confidențe, dar ea nu a răspuns nimic.

El s-a uitat spre stânga și a constatat că ea adormise. Întotdeauna să tragi un pui de somn, ori de câte ori este posibil, îl sfătuise ea adesea. Jackie nu voise să răspundă la mai multe întrebări și închisese ochii. Știuse după câteva zile de când William se alăturase echipei lor că el era destinat pentru lucruri importante. Mai înalte decât va putea ea spera vreodată.

Faptul că îi făcuse raport unui inspector care își pusese mâna pe coapsa ei, pe când era numai o tânără polițistă nu-i sporiseră șansele pentru promovare. Și faptul că-și luase șase luni concediu după nașterea fiicei ei n-a avut drept consecință decât că, atunci când s-a întors la muncă, s-a trezit din nou repartizată la patrulare. Asta n-a destabilizat-o.

Totuși, când dna Roycroft a fost desemnată corespondentă (a treia persoană în divorț pentru adulter) în procesul de divorț al unui ofițer senior, comandantul local a sugerat că poate era timpul ca ea să-și ceară pensionarea anticipată. Nu a subliniat că are numai 34 de ani și că nu avea nicio intenție să renunțe la slujba pe care o iubea, fiind conștientă că nu o puteau da afară. S-a agățat de serviciu, acceptând că probabil cel mai înalt grad pe care-l va putea obține va fi cel de sergent.

Cu William situația era altfel. Poate că a fost puțin cam naiv și prea moale, dar, după ce-l introdusese ea în lumea reală în care criminalii nu spun te rog și mulțumesc, era sigură că va înainta rapid din grad în grad. Dar, va trebui încă să-l păzească ori de câte ori are de-a face cu colegii mai puțin capabili care ar fi foarte fericiți să-l lase să răspundă pentru greșelile lor și, fiind elev de școală publică, el să nu-i denunțe.

Jackie se întreba dacă își va mai aminti măcar numele ei, când William va ajunge, în cele din urmă, comisar.

William a rămas pe banda din mijloc și a mers cu viteză constantă, ca să n-o trezească. Nu a durat mult până mintea lui a revenit la Beth. Cât timp va suporta un iubit pe care nu poți deloc să te bazezi? O va suna imediat ce vor ajunge în Barnstaple și îi va explica de ce nu va putea să fie cu ea la cină.

Argint vechi, o lucrare de Rembrandt furată și cum să intre în casa lui Faulkner și s-o întâlnească pe soția acestuia, acestea erau problemele care-i

ocupau mintea, cu toate că Beth încerca încontinuu să rămână și ea acolo.

În momentul în care William a ieșit de pe autostradă, Jackie s-a trezit și a început imediat să verifice harta pe care o avea în poală.

— Te îndrepți spre centrul orașului, a spus ea, ca și cum nu dormise deloc. Va trebui s-o iei la stânga, ca să ajungem pe strada pe care locuiește Carter. Îți voi spune eu din vreme unde să virezi. După încă vreo două mile, Jackie a spus: Ia-o pe prima la stânga și încetinește când treci de numărul 91. Apoi, o iei pe prima la dreapta și ai grijă să găsești parcare la distanță, să nu fim observați.

Când au trecut pe lângă numărul 91 de pe Mulberry Street, Jackie s-a uitat cu atenție la casa-duplex modernă, cu grădină minusculă, dar nu casa i-a reținut atenția. William a luat-o la dreapta și a parcat în spatele unui microbuz.

Jackie a coborât din mașină, și-a întins brațele și a scrutat orizontul.

— Vezi și tu ce văd eu? a întrebat ea.

— Te referi la casa cea mare de pe deal? a întrebat el privind în direcția pe care i-o indica ea.

— Romanii ar fi ocupat această înălțime și ar fi construit o fortăreață, ca să-și poată supraveghea îndeaproape dușmanii.

— Dar e departe.

— Adevărat, dar are o vedere panoramică spre oraș, inclusiv spre casa lui Carter. Dar, cum noi nu suntem romani, să sperăm că acea construcție e hotel, a spus Jackie urcându-se înapoi în mașină.

William nu pierdea din ochi clădirea, în timp ce șerpuia urcând încet dealul, până a zărit un indicator pe care scria Hotelul Sea View, cu o săgeată spre o alee lungă.

— Tot ce ne trebuie acum este să fie disponibilă camera cu fereastră-bovindou largă din față, pentru următoarele câteva zile, a spus Jackie. Vorbești tu. Eu încerc să par sfioasă.

— Va fi prima oară, a mormăit William, în timp ce parca mașina.

— Bună ziua, le-a spus tânăra de la recepție. Cu ce vă pot ajuta?

— Ne întrebam dacă este liberă camera cu vedere spre golf, a spus William.

— Apartamentul Queen Anne? Permiteți-mi să verific, sir. A durat un minut să se uite în registru, apoi a spus: Da, dar numai pentru vreo două nopți. Camera este deja rezervată pentru miercuri noaptea.

— Cât costă?

— Treizeci de lire pe noapte, cu micul-dejun inclus.

William a ezitat.

— O luăm, a intervenit Jackie și a șoptit domnul și doamna Smiths, înainte ca William să semneze în registru.

— Ușierul vă va duce bagajul în cameră, domnule Smiths, a spus recepționera, dându-i cheia.

William se întreba câți domni și doamne Smiths ocupaseră apartamentul Queen Anne, de-a lungul anilor. Cu siguranță niciunul care să facă ce aveau el și Jackie în minte. Au luat liftul până la ultimul etaj, unde l-au găsit deja pe băiatul cu bagajele stând lângă o ușă deschisă.

— Mai aveți nevoie de altceva, sir? a întrebat el, după ce le-a prezentat camera.

— Nu, mulțumim, a spus William, dându-i 50 de pence, pe care, era sigur, doamna Walters nu îi va deconta.

Când ușierul a închis ușa în urma lui, Jackie se uita deja pe fereastră cu binoclul.

— Un ucigaș profesionist n-ar pretinde o vizibilitate mai bună, a spus ea, focusând binoclul pe camera din față a lui Carter.

— Lamont nu va face scandal în legătură cu costul camerei?

— Numai dacă ne întoarcem la Londra cu mâna goală.

— Eu voi dormi pe canapea, a spus William, uitându-se cu invidie la patul dublu.

— Nu va dormi nimeni pe canapea, a spus Jackie. Vom lucra în schimburi, zi și noapte, așa că vom putea trage câte un pui de somn, amândoi, pe rând, fără să-l lăsăm pe Carter nesupravegheat, nicio clipă. Acum, tu ții ochii pe casă, în timp ce eu merg să raportez la secția locală ca să știe ce misiune avem. Și nu mânca toți biscuiții, pentru că nu vom comanda mâncare prin room service.

William s-a așezat confortabil într-un scaun și și-a fixat binoclul pe casa lui Carter. Tocmai a putut descifra numărul unui Volvo parcat pe alee și l-a notat. Și-a mutat atenția asupra unui șopron din colțul grădinii, apoi înapoi pe casă, când a identificat pe cineva, în camera din față. O siluetă solitară, despre care a presupus că era Carter, era așezată lângă șemineu și citea un ziar. În cameră a intrat o femeie și a început să aspire praful. Oare era Angie? După ce-a citit ultima pagină, Carter a împăturit ziarul, s-a ridicat în picioare, a scormonit jăratecul și a ieșit din cameră. Câteva minute mai târziu, s-a deschis ușa de la intrarea în casă și el a ieșit, a traversat zona cu gazon, a descuiat ușa șopronului și a intrat înăuntru. Încă o dată, William nu l-a mai avut sub ochi.

William s-a întors cu o mișcare bruscă spre ușă, când aceasta s-a deschis, în spatele lui. Știa că nu putea fi Jackie.

— Îmi cer scuze, sir, a spus femeia de serviciu. Doriți să pregătesc camera?

— Nu, mulțumesc, a spus William, care s-a ridicat rapid în picioare, asigurându-se că binoclul nu era la vedere.

Când ușa s-a închis, a uitat de ordinele date de Jackie în legătură cu biscuiții și a început să rontăie dintr-unul, înainte de a se întoarce la postul de observație. Și-a întors atenția spre șopron și a

putut să descifreze ceva ce arăta ca un banc de lucru și o siluetă ghemuită lucrând la ceva, dar la ce?

Cam după o oră, Carter a ieșit din șopron și a pornit înapoi spre casă. La câteva minute după ce-a intrat în casă, a apărut în camera de zi și s-a așezat din nou în fotoliu.

William a început să înțeleagă ce voise să spună Jackie în legătură cu nesfârșitele ore de plictis, fără vreun progres. El petrecuse numai vreo două ore cu ochii pe Carter și era deja plictisit. Când Carter a ațipit în fotoliu, William a început să simtă c-ar vrea să facă și el la fel.

Ușa s-a deschis a doua oară în spatele lui și ei s-a întors. Era Jackie, care căra un troliu.

— Ai văzut ceva ce merită raportat? a întrebat ea, cu ochii fixați pe o farfurie cu fărâmituri de biscuiți.

— Carter a ieșit din casă ca să meargă în șopron, unde a rămas o oră. Cred că a lucrat ceva, dar nu mi-am putut da seama ce anume.

— Deci, asta va trebui să aflăm noi mâine. I-am spus pe scurt ofițerului de informații local despre operația noastră. Băiat bun, dacă nu cumva puțin cam deranjat de amestecul Poliției Metropolitane în sectorul lui, fără să-l prevenim. Cunoaște foarte bine dosarul lui Carter – de fapt, acum, el este PRO. Dar, până în prezent, nu i-a făcut niciun necaz. Este un cetățean model, de fapt. Face gravură pentru vreo două școli și cluburi sportive locale, cu toate că susține că s-a pensionat.

— Criminalii nu se pensionează niciodată, a spus William, devin încă și mai vicleni.

— Hawk?

— Nu. Fred Yates. Deci, ai de gând să stai aici, în timp ce eu voi coborî să văd locul mai îndeaproape?

— Desigur. Dacă Carter pleacă de acasă, urmărește-l. Dacă intră în localul său, tu nu intra. Vei fi eliminat ca un deget inflamat.

— Și, când vrei să mă întorc?

— Pe la miezul nopții, ca să poți dormi puțin, cât sunt eu în schimbul de noapte. Ți-am lăsat niște sandviciuri în mașină, dar acum îmi doresc să le fi mâncat, a spus Jackie, uitându-se încă o dată la fărâmiturile de biscuiți.

— Iartă-mă, a spus William. Sunt sigur că trebuie să fie ceva în frigider.

— Care va fi adăugat pe nota noastră de plată și nu trebuie să-ți amintesc, comisare, că nu suntem în concediu.

William s-a strecurat afară din cameră, s-a dus cu mașina înapoi în oraș și a parcat între două mașini, la capătul Bulevardului Mulberry, de unde avea vizibilitate totală asupra casei. Imediat după ora unsprezece, a văzut că s-a stins lumina la parter și, după câteva minute, s-a aprins lumina la etaj. Douăzeci de minute mai târziu, casa era în întuneric, în totalitate.

A mestecat fără grabă sandviciurile, simțindu-se mai vinovat, cu fiecare înghițitură. Temându-se că va adormi, a încercat diferite metode pentru a rămâne treaz, inclusiv să recite din *Moartea lui Arthur* de Tennyson, să cânte fals *Nessun Dorma*[8], reamintindu-și primele clasate în TOP TEN din toate timpurile – Bradman 99.94, Pollock la 60.97, Headley…

La miezul nopții, s-a întors înapoi la hotel unde a găsit-o pe Jackie deja în picioare și gata să-i ia locul.

— Ceva interesant? a întrebat ea.

— S-a uitat la televizor, a cinat, s-a uitat iar la televizor și a urcat la etaj, la culcare, imediat după ora unsprezece. După douăzeci de minute s-au stins luminile.

— Cam asta este, a spus Jackie. Și schimbul de la miezul nopții este, de departe, cel mai prost. Este așa de ușor să adormi și, dacă ți se întâmplă asta, poți fii sigur că Volvo nu va mai fi în parcare când te trezești.

— Este epuizant să nu faci nimic, a spus William, dându-i cheile de la mașină.

William s-a dezbrăcat, a făcut un duș și s-a urcat în pat. S-a gândit la Beth. La naiba, nu o sunase și acum era prea târziu pentru a suna. Peste câteva minute, William dormea dus.

15

William s-a trezit imediat după ora șapte, în dimineața următoare, și-a făcut duș, s-a ras și era deja îmbrăcat atunci când Jackie s-a întors de la veghea de noapte. S-au așezat în bovindou bucurându-se de micul-dejun bogat cu șuncă și ouă, în timp ce erau cu un ochi la casă. Carter nu a coborât la parter până după ora nouă, iar ei nu aveau nicio cale să știe ce avea el la mic-dejun, pentru că bucătăria lui era în partea din spate a casei.

— Acum ce facem?

— Ne întoarcem pe Mulberry și sperăm că pleacă de acasă, la un moment dat. Dacă pleacă cu mașina, îl urmărim. Dacă pleacă pe jos, eu voi sta în mașină și tu încerci să afli ce a făcut el în șopron. Probabil este total inocent, dar Lamont tot va vrea să știe.

Douăzeci de minute mai târziu, erau parcați pe cealaltă parte a drumului față de casa lui Carter, cam la 30 de metri de poarta lui, cu ochii ațintiți la ușa de la intrare.

— N-are niciun sens, a spus William după o altă oră pierdută în zadar, cu discuții de la presupusa vizită la Scotland Yard a prințesei Diana la cine va fi noul comisar.

— Hawk are vreo șansă? a întrebat William.

— Nu în runda asta, a spus Jackie. Dar, e posibil în viitor, deși are și el dușmani.

S-a mai scurs o oră până când William a spus:

— Ce s-a-ntâmplat cu băiatul care era cu tine când ai văzut prima dată copia…?

— Ross Hogan, a spus Jackie și a făcut o pauză înainte de a adăuga: Hawk l-a trimis înapoi la Peckham.

— Unde puteam fi eu trimis!

— Și încă poți fi, dacă nu găsești Rembrandt-ul. Pentru că Ross a dispărut de pe fața pământului.

— Probabil că și-a dat demisia, după ce a ajuns la Peckham.

— Sau, e posibil să lucreze sub acoperire.

— Și eu m-am gândit să lucrez sub acoperire.

— N-ai fi de niciun folos, a spus Jackie. Tu arăți, vorbești și miroși ca un băiat de cor. Nu, Ross ar fi ideal pentru munca sub acoperire. Chiar și criminalii cred că este un criminal. Și, continuă să fii vigilent, pentru că niciodată nu poți ști când se poate schimba totul într-o clipă.

— Dar, are de gând să se întâmple vreodată secunda asta? a întrebat William, la sfârșitul celei de-a treia ore.

Atunci s-a deschis ușa de la intrare și au tăcut amândoi din gură.

Carter a apărut cărând o sacoșă pentru cumpărături goală. A mers pe alee, a deschis poarta și a luat-o în direcția opusă.

— Perfect, asta e șansa noastră, a spus Jackie. Ia aparatul de filmat și vezi dacă poți face câteva fotografii în interiorul șopronului.

— Putem justifica asta?

— Tocmai. Va fi motivul nostru de a-l suspecta. Jackie n-a fost deloc convingătoare. În momentul în care va reapărea el, voi claxona o dată. Tu să te ascunzi în spatele șopronului și să stai acolo mult timp după ce va intra el în casă. Și nu uita de regula celor trei minute.

— Cum rămâne cu Angie?

— Dacă iese, claxonez de două ori. De trei ori, dacă ea te vede, caz în care, tu o iei la goană, pentru că va trebui să ieșim grabnic din oraș. Uneori, nu ai decât o singură șansă.

— Nu avem nicio presiune, a spus William în timp ce a luat aparatul de filmat de pe bancheta din spate, a coborât din mașină și a traversat drumul, privind în toate direcțiile. A mers precaut spre numărul 91. Niciun semn că e cineva pe aproape și Carter lăsase poarta deschisă. S-a pitit în spatele Volvo-ului și s-a deplasat cu agilitate spre șopron.

Nu putea fi văzut de la fereastra din față într-un interval mai mare de timp decât câteva secunde. A încercat ușa, dar era încuiată, apoi a auzit mașina apropiindu-se pe drum și s-a furișat în spatele șopronului, până când mașina a virat pe altă stradă.

Privind pe fereastra șopronului, a putut identifica un banc de lucru din lemn și un scaun. Pe suprafața bancului de lucru era împrăștiată pilitură de argint, dar era așa de întuneric înăuntru, încât cu greu a mai deslușit altceva. Putea oare să riște folosind blițul? A lipit obiectivul aparatului de fotografiat de fereastră și a declanșat, folosind toată rola de film, dar nu era sigur dacă vreuna din fotografii va fi folosibilă. A scos filmul și reîncărca aparatul, când a auzit claxonul sunând o dată. Carter, nu Angie. S-a uitat și a văzut-o pe Jackie conducând și repede s-a aruncat în spatele șopronului, exact când Carter a ajuns la poartă, ținând strâns o sacoșă Sainsbury. William a auzit ușa din față deschizându-se și închizându-se. Bărbatul care se întoarce acasă, merge aproape întotdeauna direct la baie, un proces ce durează cel puțin trei minute. William a așteptat 30 de secunde înainte de a face o mișcare: douăzeci și șapte, douăzeci și opt, douăzeci și nouă, treizeci. S-a ridicat, s-a mișcat ușor de-a lungul gazonului, pe lângă Volvo și a ieșit pe poartă. Nu a alergat, nu s-a uitat înapoi.

La o sută de yarzi în josul drumului, a văzut-o pe Jackie, care-l aștepta în mașină, cu motorul pornit. A demarat, când el nici nu închisese bine portiera.

— Crezi că m-a văzut? a întrebat William, în timp ce se îndreptau spre hotel.

— Nu. Nu mi-am luat ochii de la ușa de la intrare și nu l-am văzut pe niciunul dintre ei. Deci, ai aflat ce face el în acest șopron.

— Era așa de întuneric, încât abia dacă am văzut ceva, dar, am făcut un film întreg cu fotografii, așa că trebuie să așteptăm să vedem cum au ieșit.

***

— Mâine va trebui să plecăm de-aici, i-a reamintit William, în timp ce întrau în parcarea hotelului.

— N-am uitat asta, a spus Jackie. Am văzut un B&B chiar alături, dar, din păcate, nu are vedere spre casă, așa că ne vom petrece cea mai mare parte a timpului în mașină.

Odată ajunși în cameră, Jackie l-a sunat pe Lamont și i-a comunicat informațiile la zi. William s-a așezat lângă fereastră, privind prin binoclu în timp ce mesteca ultimele resturi de biscuiți cu ghimbir. Carter se întorsese în șopron și William a putut vedea un braț mișcându-se în sus și-n jos, deci Carter lucra la ceva… dar la ce anume?

— Ce a avut de zis Lamont? a întrebat William, când Jackie a închis, în cele din urmă, telefonul.

— Să stai aici, pentru moment. Între timp, ești cu ochii pe casă, iar eu merg să developez filmul.

William a așteptat ca ea să plece, apoi s-a așezat pe pat și a sunat acasă la Beth. Nu a răspuns nimeni. Nu s-a întors de la muncă. S-a întrebat dacă să riște să o sune la galerie, dar a decis să n-o facă.

S-a întors la fereastră și s-a concentrat din nou asupra șopronului. Carter era aplecat deasupra mesei și brațul lui încă lucra. Nu s-a întors în casă până când nu s-a întunecat și William nu a putut să-l mai vadă. Era aproape ora șase, când Jackie a intrat, cu o expresie triumfătoare pe față.

— Marchează monede cu o matriță, exact cum a sugerat tatăl tău.

— Ce fel de monede?

— În afară că sunt de argint, habar n-am. Vei avea mâine una în mână. Știi să spargi un lacăt?

— Nu, acesta trebuie să fi fost unul din cursurile pe care le-am ratat.

— Atunci va trebui să o fac eu.

— Fără mandat?

— Lamont este hotărât să afle cine e în spatele lui Carter și cu ce se ocupă amândoi. Ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a închide telefonul a fost: M-am săturat să prind plevușcă.

— Foarte bine, a spus William, dar cum procedăm?

— Problema asta o lăsăm pentru mâine. Acum, cobori și-ți faci tura de noapte, în timp ce eu trag un pui de somn. Indiferent prin ce metodă, dar să nu cumva să adormi!

William a părăsit hotelul fără tragere de inimă, dar nu înainte de a pune mâna pe câteva tablete de Mars și o sticlă de apă din frigider. Cu siguranță, doamna Walters nu putea obiecta și la asta. Parcă o auzea spunând: „Pe viitor să bei apă de la robinet, comisare”. William a condus până în oraș, a luat-o pe Mulberry Avenue și a parcat în spatele unui minibuz, de unde avea vedere spre ușa din față a lui Carter.

A observat cabina roșie de telefon la celălalt capăt al străzii și a tras o înjurătură. Încă nu vorbise cu Beth. Ar fi trebuit să o ducă la filmul cu James Bond, în seara aceasta, și să fie cu ochii pe Faulkner, nu să înghețe într-o mașină incomodă și să se uite la o casă care era în întuneric negru ca smoala. Agentul 007 a reușit cumva să salveze lumea de un cuplu de criminali, în două ore, timp în care William a încercat să rămână treaz, cu ochii pe casa răufăcătorului. A dat drumul la radio. Sinodul Bisericii Angliei dezbătuse posibilitatea hirotonisirii femeilor. Început modest, dar promițător. William parcă-l auzea pe tatăl lui spunând: „Data viitoare, vor dori să poată fi și episcopi.” Știrile au fost urmate de un program despre proliferarea recentă a muștei țețe în Africa Sud-Sahariană. William a adormit și s-a trezit numai când la radio s-a dat semnalul știrilor de la ora cinci. „Bună dimineața, aici BBC. Prim-ministrul…” William a clipit, s-a frecat la ochi și a

privit spre casă; lumina era aprinsă la etajul de sus. S-a trezit total, instantaneu, cu inima bătându-i cu furie. Câteva minute mai târziu, lumina s-a stins la etaj și s-a aprins lumina la parter. William a deschis o sticlă cu apă, a luat o înghițitură și își stropea fața cu câteva picături, când ușa de la intrarea în casă s-a deschis și a apărut Carter cărând un geamantan de piele voluminos, pe care l-a pus în portbagajul mașinii, apoi s-a urcat la volan. Motorul a prins viață abia după a treia încercare.

Volvo a început să ruleze pe alee. William a pornit încet de-a latul drumului, cu luminile stinse. Carter a virat la dreapta, la capătul drumului și William l-a urmat păstrând distanța, pentru că erau puține vehicule pe drum, la ora aceea a dimineții. La sensul giratoriu, Carter a luat-o la stânga și s-a alăturat traficului cu direcția spre ieșirea din oraș.

— Te rog, te rog, te rog, s-a rugat William, în timp ce Carter își continua drumul spre autostradă.

La următorul sens giratoriu, William a primit răspuns la rugăciunile sale când Carter a luat-o pe a treia ieșire și s-a încadrat în șuvoiul de motocicliști care se îndreptau spre Londra.

Carter a rămas pe banda din mijloc și nu a depășit nici măcar o dată limita de viteză. Era clar că nu voia să fie oprit de poliție, ceea ce l-a făcut pe William să se întrebe ce putea fi în valiză. Cu fiecare milă parcursă, William devenea mai încrezător că se îndrepta spre capitală, posibil pentru a se întâlni cu bărbatul pe care Lamont era atât de nerăbdător să-l identifice. Dar, fără să semnalizeze, Carter a ieșit brusc de pe autostradă și a luat-o în direcția Heathrow, unde a plasat mașina într-o parcare pe termen scurt.

William a parcat la etajul superior, apoi l-a urmat pe Carter la terminalul doi, unde l-a privit cum se îndrepta spre un ghișeu pentru îmbarcări. A rămas în spate în timp ce Carter a făcut check-in-ul și a primit cardul de îmbarcare. A luat scara spre

etajul 1, cu geamantanul de piele ținut strașnic în mână și s-a îndreptat spre PLECĂRI.

William s-a deplasat încet spre birou! de îmbarcări și i-a arătat funcționarei legitimația.

— Trebuie să știu ia ce zbor are rezervare domnul Kevin Carter.

Femeia a ezitat un moment, înainte de a apăsa un buton de sub birou. După câteva minute, a apărut lângă ea un bărbat solid și înalt. William i-a prezentat și lui legitimația și a repetat solicitarea.

— Cine-i șeful tău, a fost tot ce-a spus bărbatul.

— DCI Lamont, șeful Departamentului de Artă și Antichități de la Scotland Yard.

Bărbatul a ridicat receptorul unui telefon:

— Numărul?

— 01 735 29 16.

William s-a rugat să fie Lamont în birou.

— Lamont, s-a auzit o voce în receptor.

Bărbatul i-a dat aparatul lui William, care i-a explicat lui Lamont de ce se află la Heathrow.

— Dă-mi-l la aparat, băiete, a spus Lamont și William i-a dat înapoi telefonul bărbatului și a ascultat conversația care s-a încheiat cu cuvintele: „Da, sir.”

Bărbatul a dat din cap și funcționara de la îmbarcări a verificat în calculator și a spus:

— Domnul Carter este îmbarcat pentru zborul 028 spre Roma. Poarta se închide în douăzeci de minute.

— Am două probleme, a spus William, întorcându-se spre bărbat. Am nevoie de un loc pentru acest zbor, și nu am pașaport.

— Editează un permis de îmbarcare pentru detectivul Warwick, a spus bărbatul, și, dacă e posibil, găsește-i un loc cu vreo două rânduri în spatele lui Carter.

— Îi pot da un loc cu trei rânduri în spatele lui Carter, a spus funcționara, tastând datele pe calculator.

— Mai bine nu se putea, a spus William.

Funcționara a tipărit permisul de îmbarcare și i l-a dat.

— Mă numesc Jim Travers, i-a spus lui William noul lui însoțitor. Urmați-mă. N-avem deloc timp de pierdut.

William a fost condus în spatele ghișeelor și l-a urmat pe Jim pe un coridor întunecat cu pereți din cărămidă gri, pe care nu exista niciun pasager, ci numai personalul aeroportului. După o călătorie lungă în ritm rapid, Jim a deschis o ușă și l-a condus pe William la terminal, unde era parcată o mașină fără număr, lângă pista de decolare. Jim a sărit în ea și l-a dus pe William lângă un avion care aștepta.

— Noroc, a spus el, înainte ca William să urce alergând treptele și să intre într-un avion gol.

S-a așezat în spate și n-a avut mult de așteptat până când au apărut primii pasageri. Carter a urcat printre ultimii.

Cu mâna încă încleștată pe valiza lui, s-a așezat pe locul de la fereastră, cu trei rânduri mai în față de William.

După ce avionul a decolat, William a mâncat prima lui masă normală din ultimele câteva zile, apoi și-a lăsat spătarul scaunului pe spate și a închis ochii. La urma-urmelor, Carter nu va coborî până nu aterizează avionul la Roma.

Avionul a atins solul la Da Vinci două ore mai târziu și a tras la poartă. Erau numai câțiva pasageri între William și Carter când au intrat în terminal și s-au îndreptat spre Controlul pașapoartelor. Ajutor, și-a spus în gând William, când și-a amintit că nu avea pașaport. Dar a continuat să înainteze încă vreo câțiva yarzi și lângă al a apărut o tânără și l-a luat de braț.

— Stați liniștit lângă mine, detectiv Warwick.

— Dar s-ar putea să-l pierd pe bărbatul pe care-l urmăresc.

— Lui Carter i-au luat deja urma doi ofițeri ai noștri. Îl vei vedea în partea cealaltă.

S-au îndreptat spre poarta pe care scria „Echipaj” unde erau, în mod clar, așteptați, pentru că au trecut de controlul pașapoartelor fără a se opri măcar. William s-a simțit ca un prinț când a fost condus afară din terminal, unde îl aștepta o mașină cu portiera din spate deschisă.

I-a mulțumit tinerei, apoi a urcat în mașină; un bărbat în uniformă bej, elegantă, era așezat în spate și, în mod evident, îl aștepta pe el.

— Bună dimineața, a spus acesta. Numele meu este Antonio Monti. Locotenent. Sunt la dispoziția dumneavoastră, pentru orice este nevoie.

— *Grazie,* a răspuns William, în timp ce-și strângeau mâinile.

— *Parla l’italiano?*

— Destul cât să mă descurc, a răspuns William. *„Ma poi Roma è la mia cittá preferita*[9]*”.*

A trebuit să mai aștepte o jumătate de oră până ce Carter a ieșit agale din clădire, cu bagajul în mână și s-a așezat la coadă la taxi, timp în care locotenentul știa despre Carter cam tot atât de mult cât știa și William.

Șoferul de taxi italian s-a dovedit a fi mai expert decât William când era vorba de a se ține după un suspect, ceea ce i-a permis să se bucure de câteva imagini familiare: Colosseum, Bazilica Sf. Petru, Coloana lui Traian, pe care și le amintea din zilele de studenție când stătuse în spatele unui autobuz supraaglomerat, fără aer condiționat, care se îndrepta spre un cămin pentru studenți, care nu era chiar în centrul orașului.

Când taxiul lui Carter s-a oprit în cele din urmă, a tras nu lângă un hotel, cum se așteptase William, ci lângă o clădire municipală mare, cu un steag fluturând pe un catarg, pe acoperiș.

— Rămâi aici și lasă-l în seama mea, a spus locotenentul. Nu vrem să te vadă.

A coborât din mașină și a intrat după Carter, în clădire.

William a ieșit și el din mașină, dar numai pentru a-și dezmorți picioarele, apoi a făcut brusc un pas în spate și s-a ascuns în spatele unei fântâni, când a zărit o figură cunoscută intrând în clădire.

Nu și-a desprins privirile de la ușă nici măcar pentru câteva clipe, dar a trecut aproape o oră până când locotenentul a reapărut și s-au așezat amândoi pe bancheta din spate a mașinii lor. După câteva minute a ieșit din clădire și Carter care a chemat un taxi, dar Monti nu i-a spus șoferului lor să-i urmărească.

— Se întoarce la aeroport, a spus Monti. Geamantanul este acum gol, a adăugat el, fără altă explicație. Au făcut rezervări pentru ora 3:10, la Heathrow.

— Deci, ar trebui să fiu și eu, în același avion, a spus William.

— Nu neapărat. La Heathrow îi așteaptă DS Roycroft. În orice caz, noi avem lucruri mai importante de făcut.

— Cum ar fi?

— Întâi, trebuie să cunoști un pic din ospitalitatea italiană. Vom lua prânzul la Casina Valadier, înainte de a merge la Vila Borghese și încă vei fi în timp să prinzi cursa de 5:20 spre Londra.

— Dar, costurile nu…

— Te afli în Italia, mio amigo, a spus locotenentul, și tocmai ai făcut un mare serviciu poporului Italian. Prin urmare, trebuie să fii recompensat. În orice caz, noi nu suntem așa de preocupați de cheltuieli cum sunteți voi în Anglia. (În mod clar, ei nu aveau o doamnă Walter cu care să se lupte, s-a gândit William.) Poate c-ar trebui să arunci o privire la chestia asta, a spus Monti în continuare și i-a dat lui William un document cu aspect oficial.

William s-a uitat pe prima pagină.

— Italiana mea nu este atât de bună, a recunoscut el.

— Atunci, trebuie să ți-l citesc eu, rând cu rând, în timpul prânzului, pentru că am nevoie să știu dacă dorești ca noi să aprobăm cererea de licență a domnului Carter sau dacă Scotland Yard ar prefera să nu o aprobăm.

***

William a bătut la ușă și, când Beth a deschis, a fost întâmpinat cu un „Salut, străine, ce scuză ai mai pregătit, de data aceasta?”

— Am fost la Roma.

— Să-i faci o vizită unei alte femei?

— Surorii lui Napoleon.

— Mi s-a spus că e foarte rece.

— Ca marmura, a spus William, înclinându-se să o sărute, dar abia i-a atins buzele, pentru că ea a întors capul.

— Nu, până nu ascult și varianta Paulinei, a spus Beth, în timp ce-l conducea spre bucătărie.

În timpul cinei William a povestit tot ce se întâmplase de când se văzuseră ultima oară, incluzând și povestea cu masa de la Casina Valadier și după-amiaza petrecută cu Antonio Monti la Vila Borghese.

— Ar fi trebuit să intri în poliția italiană, William, ei au în mod evident galerii superioare, mâncare bună și…

— Dar nu au femei adorabile, a spus el, luând-o în brațe.

Ea l-a împins în joacă și a spus cu fermitate:

— Nu, până nu-mi spui pentru ce avea nevoie Carter de licență.

16

— Am numit această întâlnire o informare scurtă pentru că înțeleg că există noutăți în cazul Carter, a spus Hawksby.

— Adevărat, sir, a spus Lamont. Carter a plecat din Barnstaple, miercuri dimineață, devreme. DC Warwick l-a urmărit până la Heathrow, unde Carter a luat avionul spre Roma. DC Warwick mi-a telefonat din aeroport și eu i-am spus să continue să-l urmărească pe Carter, care nu avea cu el decât o geantă din piele, deci era clar că nu pleca în concediu. Voi da cuvântul lui DC Warwick, care vă poate prezenta pe scurt ce s-a întâmplat în continuare.

— M-am așezat la trei rânduri în spate distanță de Carter, în avion, a spus William. La Da Vinci, am fost întâmpinat de locotenentul Monti din Echipa de Investigații Speciale Italiană, care a fost foarte cooperant. Carter a luat un taxi și noi l-am urmărit până la o clădire guvernamentală din centrul Romei. Monti l-a urmat înăuntru și m-a informat, la întoarcere, că Carter a avut o întâlnire la biroul Diviziei Navale, unde a cerut o licență pentru scufundări și recuperare, pentru a explora un vas naufragiat aproape de țărmul insulei Elba.

— Ce anume caută? a întrebat Hawksby.

— Șapte sute de monede spaniole de argint din secolul al optsprezecelea, a spus William. În 1741, în timpul unei furtuni violente, un vas numit *Patrice* s-a scufundat lângă Elba, cu 52 de pasageri și 9 membri ai echipajului la bord și o încărcătură care includea monede și alte lucruri valoroase. Am dosarele recepționerului italian al epavelor, din acea vreme, în care scrie: „Această afirmație a fost confirmată de Lloyd’s de la Londra, care a asigurat vasul și încărcătura pentru zece mii de Guinee și a plătit toată suma”, a continuat el.

— M-am prins numai pe jumătate, a spus Hawksby.

— Peste ani, au fost făcute mai multe tentative de a localiza epava și a recupera monedele, dar fără succes.

— Și Carter crede că el ar putea avea norocul acesta, în ciuda șanselor?

— Nu cred că se bazează pe noroc, sir, a spus Jackie. În timp ce DC Warwick se balada prin Roma, eu m-am întors la Londra și am dus fotografiile cu șopronul lui Carter pe care le-a făcut Warwick, la specialiștii noștri din Scotland Yard. Aceștia le-au mărit și au confirmat fără îndoială un lucru: DC Warwick nu este David Bailey. (Toți cei prezenți au început să râdă.) Cu toate acestea, după ce unul din specialiștii noștri, o doamnă, a studiat mai îndeaproape fotografiile, a venit cu o sugestie foarte interesantă. Jackie a înmânat fiecărui membru al echipei o fotografie de mari dimensiuni a bancului de lucru din șopronul lui Carter.

— Ce anume căutăm? a întrebat Hawksby, în timp ce studia imaginea.

— Veți remarca faptul că există tot echipamentul obișnuit necesar unui gravor – dalta – de dimensiuni diferite –, perii de sârmă, chiar și o pilă de unghii. Dar, dacă te uiți mai de aproape, poți vedea, de asemenea, la ce lucra Carter. (A dat spre analiză echipei trei fotografii cu detalii care arătau suprafața bancului de lucru.)

— Mie mi se pare că e o jumătate de coroană, a spus Hawksby.

— Aceeași mărime, aceeași formă, altă valoare, a spus William, cum am aflat când am vizitat un numismat de la British Museum, care mi-a spus că este sigur că e o monedă spaniolă, datată, după cum puteți vedea, 1649.

— Fără îndoială că l-ai întrebat ce valoare are?

— Nu avea idee, sir, dar mi-a recomandat să merg la Dix Noonan Webb din Mayfair, care sunt

specialiștii din domeniu. Domnul Noonan mi-a arătat, într-unul dintre cataloagele sale cele mai recente, un exemplu similar de monedă cob[10], vândută cu peste o mie de lire sterline.

— Înmulțiți aceasta cu șapte sute, a spus Lamont, și Carter va avea mai mult de șapte sute de mii.

— Cred că știu ce urmărește, a spus William.

— Dă-i drumul, a spus Hawksby.

— Suspectez că tot argintul vechi pe care l-a cumpărat în ultima vreme a fost topit și că el și-a petrecut ultimele luni bătând șapte sute de monede cob spaniole noi.

— Dacă vă uitați mai îndeaproape la fotografii, a spus Jackie, veți vedea ceva ce s-ar putea să ne fi scăpat, în circumstanțe normale.

Jackie a indicat spre colțul din stânga jos al uneia dintre fotografii.

— Arată ca o găleată de apă, așa mi se pare mie, a spus Hawksby.

— Acesta a fost și primul meu gând, până când mi-am dat seama de următoarea mișcare a lui Carter, a spus William.

— Nu ne mai ține în suspans, a spus Hawksby.

— Eu suspectez că el intenționează să se întoarcă la Roma cât mai curând posibil, să-și ia autorizația solicitată și, apoi, să fie văzut navigând, la apusul soarelui, în căutarea comorii de pe fundul mării. Peste câteva zile, se va întoarce în port, cărând o lădiță plină cu monede de argint. Și dacă vă uitați mai atent la fotografia 2B, veți vedea chiar lădița care va fi scoasă din adâncul mării.

A durat câteva minute până când Lamont a spus:

— Și cu găleata cum rămâne?

— Apă de mare, a răspuns William.

— Bineînțeles, a spus Hawksby.

— Dar eu cred că această comoara de pe fundul mării este proprietatea guvernului în apele căruia a fost găsită, a spus Lamont.

— Corect, sir, a spus William. Dar echipa de recuperare va primi 50% din taxa celui care a găsit-o, fapt pentru care, probabil, s-a implicat Booth Watson.

— Am auzit eu bine? a întrebat Hawksby.

— Da, sir. Booth Watson a intrat în clădire, la câteva minute după ce-am ajuns noi acolo.

— William, cu siguranță ai păstrat pentru sfârșit ce era cel mai interesant, a spus comandantul. Ai idee de ce-a fost el acolo?

— Monti mi-a spus că Watson a verificat toate documentele cu meticulozitate, înainte de a-l lăsa pe Carter să semneze vreunul.

— Deci, asta ar putea fi numai încă una din numeroasele inițiative ale lui Carter, a spus Jackie.

— Booth Watson chiar are alți clienți, a spus comandantul. Dar, sunt de acord că șansele sunt la Faulkner, care se poate aștepta să capete trei sute cincizeci de mii de lire sterline, odată ce Carter a recuperat monedele.

— Acum că știm cine este în spatele acestei escrocherii, bănuiesc că Carter nu va căpăta mai mult de câteva mii, a spus Lamont.

— De ce spui asta, Bruce?

— L-am încolțit de trei ori în ultimii zece ani, dar niciodată pentru ceva la această dimensiune. Și, după cum a descoperit locotenentul Monti, când Carter a făcut cerere pentru obținerea permisului de a căuta comoara scufundată, acesta a dat Oficiului Naval italian de la Roma cinci mii de lire sterline cash, cu toate că taxa standard este mai mică decât jumătate din această sumă.

— Aceasta explică de ce nu s-a despărțit deloc de geanta de piele, a spus William. Și de ce, potrivit lui Monti, geanta era goală când el a părăsit clădirea.

— Fără nicio îndoială, Carter spera că cererea lui își va croi în mod misterios calea până la vârful ierarhiei, a sugerat Jackie.

— Toată, a spus Lamont.

— Se poate și să fie așa, dar locotenentul Monti mi-a spus clar că, dacă vrem ca cererea lui Carter să fie amânată nedeterminat sau chiar respinsă, tot ce avem de făcut este să cerem acest lucru.

— Bruce?

— Carter n-a comis nicio fărădelege pe teritoriul britanic, de care noi să știm și singurul mod în care vom afla ce pune la cale este să le spunem italienilor că nu avem nicio obiecție în a-i aproba licența. De fapt, cu cât i-o acordă mai repede, cu atât mai bine.

— Dacă așa stau lucrurile, a intervenit Jackie, de ce nu l-am aresta pe Carter chiar înainte să ajungă la aeroport și să confiscăm monedele?

— Și să-l acuzăm de ce? a întrebat Hawksby. Cu Booth Watson lângă el, va susține că monedele nu sunt decât niște reproduceri pe care voia să le vândă pentru un profit mic. În plus, dacă vrem să-l încolțim pe cel care-l finanțează pe Carter, trebuie să-l lăsăm să ducă întreaga acțiune până la sfârșit. Pentru că, indiferent cine este creierul din spatele operațiunii cred că este cineva cu imaginație, nerv și destul capital pentru a pune lucrurile în mișcare, ceea ce, recunosc, seamănă din ce în ce mai mult cu Faulkner.

— Așadar, cu permisiunea dvs., sir, a spus Lamont, îl voi suna pe Monti și îl voi ruga să facă o copie a cererii și să ne informeze cu tot ce se întâmplă. Între timp, îl voi ruga pe contactul meu de la BA să mă sune în momentul în care Carter face din nou rezervare la un zbor spre Roma.

— Unde tu, locotenentul Monti și DC Warwick veți sta pe cheu în așteptarea lui, a spus Hawksby.

— Eu nu, sir, a spus Lamont. Carter mă cunoaște cât se poate de bine.

Jackie privea plină de speranță.

— Atunci, mă voi sacrifica eu și-l voi însoți pe DC Warwick, a spus Hawksby. Mai aveți ceva de spus?

— Numai un singur lucru, sir. DC Warwick și cu mine vom merge mâine-dimineață la Pentonville să-l interogăm pe Eddie Leigh.

— Omul despre care Warwick este convins că a copiat Rembrandt-ul?

— Da, sir. Dar nu pretind că am speranțe că vom afla prea multe de la el. Oamenii care au lucrat pentru Miles Faulkner în trecut nu deschid gura, dacă vor să rămână în viață.

— Faceți-l voi să vorbească, a spus Hawksby. S-ar putea să-i scape ceva ce-ar putea să regrete mai târziu. Și, când va duce Warwick înapoi în casa lui Faulkner copia după *Funcționarii* lui Rembrandt? Pun această întrebare numai pentru că domnul Booth Watson continuă să mă amenințe cu foc și pucioasă.

— Faulkner pleacă la Monte Carlo luni dimineață, a spus Lamont. Deci, oricând, săptămâna viitoare.

— Te așteaptă încă o săptămână plină, DC Warwick, așa că nu te voi mai reține, a spus comandantul.

17

— Polițist bun, polițist rău a devenit oarecum un clișeu, a spus Lamont, în timp ce ieșea împreună cu William de la Scotland Yard și porneau cu mașina spre Pentonville. Și, în cazul nostru, și un copil de cinci ani și-ar da seama cine e cu cine. Cu toate acestea, trebuie să decidem ce încercăm să realizăm prin această întâlnire.

— Cu siguranță, prima noastră prioritate, a spus William când, la Trafalgar Square s-a produs un blocaj în trafic, ar fi să aflăm dacă tabloul *Funcționarii* a fost sau nu distrus și, dacă n-a fost distrus, unde se află el acum.

— Băiete, nu aceasta ar fi prima mea prioritate, a spus Lamont, cu accentul lui scoțian încă și mai pronunțat decât de obicei. Vreau să dovedesc legătura dintre Leigh și Miles Faulkner, pentru că aș sacrifica jumătate din pensia mea pentru a-l pune pe omul acesta după gratii.

Eu mi-aș da toată pensia să mă fi născut cu talentul lui Eddie Leigh, s-a gândit William, în timp ce mașina intra pe Kingsway, dar nu și-a exprimat poziția.

— Deci, hai să punem la punct tactica, a spus Lamont. Eu voi conduce interogatoriul și, dacă mă așez pe scaun, înseamnă că vei prelua tu. Dar, până atunci să nu mă întrerupi, pentru că știu exact tipul de interogatoriu pe care vreau să-l aplic.

— Ce se întâmplă dacă el o ia într-o direcție pe care niciunul dintre noi nu a anticipat-o.

— Nu prea cred că se va întâmpla. Nu uita, avem de-a face cu un escroc care a stabilit exact ce va spune, cu mult înainte de a se întâlni cu noi.

Încă o dată, William nu și-a exprimat opinia.

— Și, dacă eu încep să negociez cu el, ține-ți gura. Șoimul (Hawk) mi-a spus clar cât de departe pot merge.

— Care este cel mai rău scenariu? a întrebat William, pe când mașina vira la stânga pe Grays Inn Road.

— Ca el să refuze să răspundă la vreuna din întrebările noastre, caz în care interviul se va încheia în câteva minute, iar noi ne vom fi irosit timpul degeaba.

— Aceasta va fi prima mea vizită la o închisoare, a spus William, după un timp în care niciunul dintre ei nu a mai vorbit deloc.

Lamont a zâmbit.

— Prima mea vizită a fost la un irlandez vesel, care m-a făcut să râd cu poveștile lui de pe Insula de Smarald.

— Pentru ce fusese închis?

— Furt dintr-un sediu al poștei, ceea ce a fost destul de dificil de dovedit, pentru că el nici măcar nu se apropiase de ghișeu și singura lui armă a fost un castravete. Din fericire, a pledat vinovat.

— Și, și? a insistat William.

— Lăsăm pe altă dată, a spus Lamont, în timp ce a luat-o pe lângă HMP Pentonville.

— N-ai putea s-o blamezi pe Majestatea Sa dacă ar decide că se poate descurca și fără închisori în portofoliul ei, a cugetat cu voce tare William.

— Dacă ar face asta, s-ar putea descurca fără Buckingham Palace în același portofoliu, a spus Lamont, când mașina a intrat în Caledonian Road.

William a privit dincolo de zidul înalt la o clădire amenințătoare de cărămidă, care domina peisajul. Mașina s-a oprit la barieră și un ofițer în uniformă s-a apropiat de ei. Lamont a lăsat geamul în jos și a arătat legitimația.

— Domnul Langley vă așteaptă, sir, a spus bărbatul, după ce a studiat legitimația. Vă rog să parcați acolo și eu îl voi anunța că ați sosit.

Șoferul s-a strecurat în primul spațiu disponibil și a oprit motorul.

— Nu-ți pot spune cât va dura, Matt, i-a spus Lamont șoferului, care scotea o carte broșată din

torpedo. Dar, când ne întoarcem, îmi vei spune dacă cel mai recent Len Deighton merită să-l iau în concediu, anul acesta.

— Este al treilea volum dintr-o trilogie, sir, așa că vă recomand să începeți cu primul volum, Berlin Game.

În timp ce coborau din mașină, s-a apropiat de ei un ofițer în vârstă pe al cărui ecuson scria SO Langley.

— Ce mai faci, Bruce?

— Nu mă plâng, Reg. Ți-l prezint pe DC Warwick. Nu-l pierde din ochi. Este ajutorul meu.

— Bună dimineața, sir, a spus William, în timp ce-și strângeau mâinile.

— Urmați-mă, a spus Langley. Îmi cer scuze pentru măsurile excesive de siguranță, dar sunt procedurile standard la închisorile de categoria B.

Au semnat amândoi în registrul de la poartă apoi li s-au dat permise de vizitatori. William a numărat cinci porți cu gratii care au fost încuiate și descuiate, înainte ca ei să-l întâlnească pe primul lor prizonier.

— Leigh vă așteaptă în sala pentru interogatorii, dar, permite-mi să te previn, Bruce, că a fost deosebit de necooperant în dimineața aceasta. Dacă l-ai băgat la zdup în trei ocazii în trecut, nu cred că ești favoritul lui.

În timp ce mergeau de-a lungul unui coridor lung cu pereții din cărămidă verde, William a remarcat că ceilalți pușcăriași fie se întorceau cu spatele la ei, însoțindu-și, de obicei, gestul cu o expresie obscenă, fie îi ignorau, pur și simplu. Dar exista o excepție, un bărbat de vârstă mijlocie care s-a oprit din spălatul podelei cu mopul și s-a uitat atent la ei. William s-a gândit că omul acesta avea ceva familiar lui și s-a întrebat dacă îl arestase cumva, cândva, pe când făcea patrulare în Lambeth.

William nu și-a putut ascunde surpriza când s-au oprit în fața unui cub voluminos de sticlă care

arăta mai degrabă ca o sculptură modernă decât ca o sală de interogatoriu. Înăuntru, l-a putut vedea pe prizonier așezat la o masă, cu capul plecat și a presupus că era Eddie Leigh.

— Înainte să întrebi, este în egală măsură bun pentru protecția ta, ca și pentru a lui, a spus Lamont, arătând înspre cub. Pe când eram tânăr sergent, am fost acuzat odată că l-am lovit cu pumnul pe un prizonier, ceea ce nu făcusem… a spus el și, după o scurtă pauză, a continuat… de data aceea.

— Doriți cafea și biscuiți? a întrebat Langley.

— Lasă-ne întâi cu el câteva minute, Reg, a spus Lamont.

William și Lamont au intrat în încăpere și s-au așezat în fața lui Leigh. Nici urmă de cătușe sau de un ofițer care să-l păzească. Un privilegiu acordat numai celor care nu au menționate la dosar fapte de violență. Probabil că Leigh declinase dreptul de a avea avocat.

William s-a uitat atent la prizonierul așezat pe partea cealaltă a mesei. La prima vedere, falsificatorul de 47 de ani arăta ca oricare alt pușcăriaș, îmbrăcat în ținuta obișnuită în închisori: cămașă albastră în dungi și blue jeanși uzați. Era neras, avea păr negru și ochi căprui, dar ceea ce l-a surprins pe William au fost mâinile lui. Cum putea un om cu mâini ca niște cărămizi să realizeze un finisaj atât de delicat? Și, apoi, el a vorbit, dezvăluind că venea din aceeași parte a lumii ca și Lamont.

— Poți să-mi dai o țigară, șefu'? a întrebat el politicos.

Lamont a pus un pachet de țigări pe masă, a extras una și i-a dat-o prizonierului. I-a și aprins-o, chiar. Prima mituire fusese oferită și acceptată.

— Mă numesc detectiv inspector-șef Lamont, a spus el, ca și cum nu se mai întâlniseră niciodată, înainte, și acesta este colegul meu detectiv-polițist Warwick. (Leigh nu i-a acordat lui William nici

măcar o privire). Am dori să-ți punem câteva întrebări.

Leigh nu a răspuns nimic, dar a expirat formând un nor mare de fum gri.

— Investigăm un furt al unei picturi de Rembrandt de la Muzeul Fitzmolean, din Kensington, petrecut cu câțiva ani în urmă. Am dat recent peste o copie despre care avem motive să credem că a fost făcută de tine.

Leigh a mai tras un fum din țigaretă, dar nu a spus nimic.

— Tu ai pictat acea copie? a întrebat Lamont.

Leigh tot n-a făcut vreo încercare de a răspunde, aproape ca și cum nici n-ar fi auzit întrebarea.

— Dacă ai să cooperezi, a spus Lamont, s-ar putea să vrem să-ți facem o recomandare favorabilă la Consiliul pentru Convorbiri, când vei ajunge în fața lor, peste vreo două luni.

Tot nicio reacție. Uitându-se în ochii încercănați ai lui Leigh, William a început să-și dea seama cât de departe erau întinse tentaculele lui Miles Faulkner.

— Pe de altă parte, dacă nu cooperezi, putem raporta asta Consiliului. Alegerea îți aparține.

Nici chiar asta nu părea să-l impresioneze pe Leigh. Câteva secunde mai târziu, s-a deschis ușa și a intrat un prizonier cu comportare bună cu o tavă cu cafea și biscuiți, pe care a pus-o pe masă și a ieșit rapid. Leigh a apucat o ceașcă cu cafea a pus în ea 4 cuburi de zahăr și a început să mestece. Lamont s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Domnule Leigh, a spus William, conștient că niciun ofițer din închisoare nu i s-a adresat cu domnule în ultimii patru ani, cum este clar că nu aveți nicio intenție să ne răspundeți la vreo întrebare, aș vrea să vă spun ceva înainte ca noi să plecăm. (Lamont și-a mai pus un cub de zahăr în cafea). Sunt un pasionat de artă, un fan înfocat, spuneți-i cum vreți, dar, mai important, sunt un mare admirator al operei tale. (Leigh s-a întors și

s-a uitat pentru prima dată la William, timp în care scrumul de la țigară a căzut pe masă.) Tabloul lui Vermeer, *Fată la clavecin,* a fost cu siguranță desăvârșit, cu toate că n-am fost surprins că nu i-a înșelat pe savanții olandezi, în special pe dl. Ernst van de Wetering. Dar copia *Funcționarilor* este fără nicio îndoială o operă de geniu. Acum se află în biroul nostru de la Scotland Yard și eu am o reținere în a i-l returna domnului Miles Faulkner, care afirmă că este al lui. Este păcat că nu v-ați născut în Amsterdam, cu trei sute de ani în urmă, când ați fi putut fi un discipol al maestrului, dacă nu cumva maestrul însuși. Dacă eu aș fi avut o fracțiune din talentul tău, nu m-aș fi necăjit să mă alătur poliției naționale. (Leigh continua să se uite la William. Încetase să mai fumeze). Vă pot pune o întrebare care nu are nicio legătură cu ancheta noastră?

Leigh a afirmat dând din cap.

— Nu-mi pot da seama cum ați reușit efectul de galben de pe rama tabloului *Funcționarii.*

A durat un pic de timp până Leigh a spus:

— Cu gălbenuș de ou.

— Da, desigur, ce prost sunt, a spus William, știind bine că Rembrandt folosise gălbenușul de la ouăle de pescăruș când amesteca pigmenții. Dar de ce n-ați adăugat obișnuitul RvR al lui Rembrandt? Acesta a fost singurul lucru care m-a făcut să realizez că nu era originalul.

Leigh a mai tras un fum din țigară, dar, de această dată, nu a răspuns, temându-se probabil că mersese prea departe. William a mai așteptat câteva minute, apoi a acceptat că Leigh nu avea de gând să mai răspundă la vreo întrebare.

— Îți mulțumesc. Vreau numai să adaug că a fost o onoare să te cunosc.

Leigh l-a ignorat, s-a uitat la Lamont și a spus:

— Mai pot primi încă o pipă?

— Păstrează tot pachetul, a spus Lamont, înainte de a se întoarce spre SO Langley pentru a-i

spune că interogatoriul a luat sfârșit. Langley a întrat și el în cubul de sticlă.

— Înapoi în celulă și ai grijă ce faci, Leigh, a spus Langley.

Leigh s-a ridicat încet de pe scaun, și-a pus în buzunar pachetul cu țigări, apoi s-a întins peste masă și i-a strâns mâna lui William. Lamont nu și-a putut ascunde surpriza. Niciunul nu a mai scos vreo vorbă până când Leigh n-a părăsit încăperea.

— Nu poate fi nicio îndoială că el a făcut copia, a spus Lamont, ceea ce mă face să fiu și mai convins că responsabil pentru furt este Faulkner. Ați remarcat că lui Leigh i-au tremurat mâinile numai la menționarea numelui lui? Felicitări, William!

— Vă mulțumesc, sir.

— Și, Reg, tu asculți conversațiile telefonice ale lui Leigh?

— Da. În fiecare joi seară, la ora șase, vorbește cu soția lui.

— Încă vreo referire la Picasso? a întrebat William.

— Nu, a spus Reg.

— Bineînțeles că nu, a spus Lamont. Leigh nu ar risca să transmită de două ori același mesaj, așa că Hawk va trebui să decidă dacă sunt date suficiente pentru ca noi să declanșăm o operație completă.

— Eu aș face-o, a spus William.

— Încă nu ai funcția lui, băiete.

***

Primul lucru pe care l-a făcut William după ce s-au întors la Scotland Yard a fost să caute un număr la literele S-Z, în cartea de telefon.

— Sunt detectiv Warwick, a spus el tinerei care a răspuns la telefon. Îmi poți spune dacă ați avut vreodată un student Eduard Leigh, la Slade? Probabil pe la începutul anilor 1960.

— Un minut, Domnule Warwick, să caut numele. (După câteva minute, fata a revenit la aparat.) Da, a absolvit cu brio în 1962. De fapt, a câștigat premiul fondatorului în acel an, și biletele la expoziția sa s-au vândut în totalitate, rapid.

— Mulțumesc, m-ați ajutat foarte mult.

William a pus receptorul în furcă și a zâmbit după ce a mai consultat un dosar din care a avut confirmarea că Faulkner frecventase Slade între 1960–1963. Fred Yates îl învățase să nu creadă niciodată în coincidențe. William și-a petrecut următoarea oră scriindu-și raportul privitor la vizita la Pentonville. După ce l-a pus pe biroul lui Lamont, s-a uitat la ceas. Deși era numai 5:30, a simțit că putea să plece înainte ca lumina vizibilă pe sub ușa biroului lui Hawk să se fi stins. Și-a luat haina și era pe punctul să o zbughească, când Jackie a spus:

— Să ai un sfârșit de săptămână frumos. Îl meriți.

— Îți mulțumesc, a răspuns William, care abia aștepta să o vadă pe Beth și să-i spună că nu exista decât o posibilitate ca ea să se unească cu un alt bărbat, în viața ei.

Ajuns în camera din Trenchard House, și-a făcut duș și s-a schimbat în haine mai comode. Aștepta cu nerăbdare un sfârșit de săptămână de dezmăț. Ei, ideea lui de dezmăț – masa la restaurantul Elena, vreo două pahare cu vin roșu, alergarea de dimineață în jurul lui Hyde Park și, seara, cel mai recent film – orice film care nu are ca personaje polițiști – și cuibăritul în pat împreună cu Beth, la ora 11 noaptea. S-a decis să meargă pe jos până la Beth acasă, ca să poată cumpără niște flori pentru ea, în drum. Când a ajuns în fața ușii ei, inima a început să-i bată accelerat. A bătut de două ori și, imediat, la ușă a apărut Jez, s-a uitat la flori și a spus:

— Sunt pentru mine?

— Ai vrea tu.

— Dar Beth e plecată în weekend.

— Poftim? Credeam că…

— M-a rugat să o scuz. A apărut ceva, în ultimul minut. Te va suna, îndată ce se va întoarce.

— Atunci florile sunt pentru tine, a spus William, aproape aruncându-i florile în brațe.

Jez a privit cum pretendentul deznădăjduit a făcut stânga- mprejur și s-a îndepărtat încet, cu umerii căzuți. A închis ușa și s-a întors în camera de zi, unde i-a înmânat lui Beth florile și a spus:

— Nu crezi că e timpul să-i spui adevărul?

18

Beth a sunat la William acasă sâmbătă noaptea pentru a-și cere iertare, spunând că a trebuit să viziteze un prieten aflat în spital și că nu i-a venit să-l sune la birou.

— Bineînțeles că poți suna, dacă e vorba de ceva destul de important pentru a mă priva de somn, a spus William.

— Poți veni mâine la cină?

— Dacă nu apare altceva, a spus William, regretând imediat ce a pus telefonul jos, la gândul la cât de dur trebuie să fi sunat cuvintele lui.

Luni dimineața, William a fost primul la birou. S-a așezat la locul lui și era pe punctul să deschidă unul dintre dosare, când a sunat telefonul. A recunoscut imediat vocea de la celălalt capăt al firului.

— William, m-ai rugat să te anunț imediat ce Carter primește autorizația de a căuta vasul Patrice, a spus locotenent Monti. A fost ștampilată azi și a fost pusă la poștă pe adresa lui. Deci, o va avea spre sfârșitul săptămânii.

— Îți mulțumesc, Toni. Imediat, îi voi spune șefului.

— Ce să-mi spui? a întrebat Lamont, care tocmai intrase în încăpere.

— Carter și-a obținut autorizația de căutare, așa că ar putea să se pună în mișcare, într-un termen de ordinul zilelor.

— Voi suna la secția de poliție din Devon și le voi cere să fie cu ochii pe el. Îl voi preveni, de asemenea, pe Jim Travers la Biroul Aeroportului, să fie atent și să ne comunice când apare o rezervare pe numele lui Carter. Tu nu trebuia să fii deja plecat?

— Plecat, sir?

— Trebuia să fii la Tribunalul Snaresbrook Crown, ca martor. Vineri, după ce ai șters-o, am

primit un apel care, spre surpriza tuturor, ne-a comunicat că Cyril Amhurst se pregătește să pledeze nevinovat. Cazul va fi audiat în dimineața asta. Mai bine-ai porni, dacă nu vrei să pierzi primul tău caz, înainte chiar ca judecătorul să deschidă sesiunea.

William a extras rapid dosarul Amhurst-Churchill din sertarul biroului și și-a pus jacheta pe el.

Călătoria lungă cu metroul i-a dat lui William șansa să-și împrospăteze detaliile cazului, dar, când a ajuns la ultima filă a dosarului, tot nu putea să înțeleagă de ce să pledeze Amhurst nevinovat.

Trenul a oprit în stație imediat după 9:45 și odată ce William a fost în stradă, a întrebat un vânzător de ziare în ce direcție este Tribunalul Coroanei. A urmat indicațiile bărbatului și nu peste mult timp a văzut o clădire impunătoare profilându-se în fața lui. A urcat alergând scările și a deschis ușa chiar cu puțin înainte de ora zece. Verificând programările, a văzut că procesul Coroana versus Amhurst era programat la ora 10:00, în sala cinci. A urcat alergând scările până la etajul unu, unde a găsit un tânăr în robă neagră lungă și cu perucă dând ocol pe-acolo și arătând neliniștit.

— Sunteți domnul Hayes? a întrebat William.

— Da și sper că dvs. sunteți detectiv Warwick. (William a dat aprobator din cap.) Primul lucru pe care trebuie să vi-l spun este că, din pricina faptului că acest caz a venit de așa puțin timp, eu aș putea să cer amânarea și să stabilesc procesul la o dată ulterioară.

— Nu, haideți să continuăm. Nenorocitul nu are un picior.

— Sunt de acord, dar mărturia dvs. se poate încă dovedi crucială, așa că vă voi trece repede prin ceea ce consider eu că sunt punctele esențiale.

— Când credeți că vom fi chemați? a întrebat William, în timp ce se așezau pe o bancă lângă sala

cinci.

— Sunt câteva cereri de cauțiune de audiat și o cerere de licență pentru lichior de rezolvat, înainte de noi, așa că vom intra în jur de 10:30.

Cam pe când Hayes terminase informarea, William a început să se simtă mai încrezător că Amhurst fluiera în vânt, cu toate că recunoscuse în fața lui Hayes că era prima oară când era martor la un proces.

— Sunt sigur că vei fi bine, a spus Hayes. Acum trebuie să te las și să merg să-mi aranjez pupitrul în sala de judecată. Mai relaxează-te pe-aici, până când ești chemat.

William nu s-a relaxat. S-a plimbat în sus și-n jos pe coridor, devenind, cu fiecare minut care trecea, mai nervos. În cele din urmă, ușierul a ieșit și a anunțat: „Detectiv Warwick". William l-a urmat nervos în sala de judecată. A trecut pe lângă inculpatul din boxa acuzaților și, fără a se uita la el, s-a îndreptat direct spre boxa martorilor.

Funcționarul curții i-a dat lui William Biblia și el a depus jurământul pe Biblie, ușurat să audă că vocea lui suna mai sigură decât se simțea el. Dar, când domnul Hayes s-a ridicat de la locul lui, bruma de încredere a lui William se evaporase.

— Detectiv Warwick, vă rugăm să ne spuneți cum ați devenit implicat în acest caz?

William a început să descrie întâlnirea lui cu dl Giddy, managerul de la Hatchards și îngrijorarea acestuia că s-ar fi putut să fi vândut un set din *Al Doilea Război Mondial* scris de Winston Churchill cu semnături false. A continuat să spună fața Curții despre vizitele lui la alte librării, dintre care unele primiseră oferte și unele achiziționaseră în total 22 de volume din memoriile lui Churchill, care, se presupune, purtau semnătura fostului prim-ministru.

— Și ce s-a întâmplat, după aceea?

— Am primit un apel de la un vânzător de la John Sandoe Books din Chelsea ca să-mi spună că

se întorsese suspectul, așa că m-am dus la magazin. Dar, suspectul tocmai plecase.

— Deci, l-ai pierdut?

— Nu. Vânzătorul a putut să mi-l indice pe bărbat, care se îndrepta spre Sloane Square. Am alergat după el și aproape că am pus mâna pe el, când a dispărut în stația de metrou Sloane Square. Am continuat să-l urmăresc și am reușit să sar în trenul în care se urcase el, în momentul în care se închideau ușile.

— Și, apoi, ce s-a întâmplat?

— Suspectul a coborât la Dagenham East și l-am urmărit până la casa lui de pe Monkside Drive. Mi-am notat adresa și apoi, am luat metroul înapoi spre Scotland Yard. În următoarea zi, am obținut un ordin de percheziție pentru locuința inculpatului, unde am găsit un număr de cărți cu semnătură, inclusiv un set complet din *Al Doilea Război Mondial* al lui sir Winston Churchill, dintre care trei fuseseră semnate și câteva foi de hârtie cu rânduri cu semnături ale lui Churchill scrise de mână.

— Toate acestea sunt cuprinse în lista exponatelor, Onorată Instanță, a spus Hayes, apoi s-a întors înapoi la martor. Și ați mai descoperit altceva demn de un interes special?

— Da, sir. Am găsit o primă ediție din *Colind de Crăciun,* semnat de Charles Dickens.

— Onorată Instanță, a intervenit Hayes, și aceasta este în pachetul pe care-l avem la curte. Poate dvs. și juriul veți dori să examinați exponatele.

Judecătorul a dat din cap și jurații și-au acordat un timp să studieze cărțile, precum și paginile cu semnăturile lui Churchill, apoi le-au înapoiat funcționarului curții.

— Ce-ați făcut în continuare, detectiv Warwick?

— L-am arestat pe dl Amhurst și l-am escortat până la sediul de poliție Dagenham, unde, mai

târziu, a primit trei capete de acuzare, fraudă, înșelăciune și falsificare.

— Vă mulțumim, detectiv Warwick. Nu mai am nicio întrebare pentru acest martor, Onorată Instanță, a spus Hayes, apoi s-a așezat.

William s-a simțit ușurat când s-a terminat interogarea. Nu fusese așa de rău cum se temuse el. Era gata să părăsească boxa martorului, când Hayes a sărit de pe scaun și a spus:

— Vă rog să rămâneți acolo, detectiv Warwick, pentru că bănuiesc că distinsa mea colegă poate avea o întrebare sau două pentru dvs.

— Cu siguranță, am, a spus avocata apărării, în timp ce se ridica în picioare, la capătul celălalt al băncii. William s-a uitat la ea cu neîncredere. Înainte de a începe examinarea martorului, Onorată Instanță, trebuie să atrag atenția că acest martor este fratele meu.

Judecătorul s-a înclinat în față și s-a uitat mai cu atenție, întâi la Grace și apoi la William, dar nu a făcut niciun comentariu.

— Vă pot asigura, Onorată Instanță, că nici avocatul meu de sprijin, nici clientul meu nu sunt deranjați de această situație neobișnuită. Dar, este, desigur, posibil, ca distinsul meu coleg sau chiar martorul însuși, să fie. Caz în care, mă voi retrage și voi permite asistentului meu să procedeze la interogare.

Domnul Hayes s-a ridicat rapid în picioare.

— Consider că aceasta ar fi cea mai simplă soluție, Onorată Instanță.

— Posibil, a spus judecătorul. Dar eu sunt mai interesat să aud opinia detectivului Warwick.

William și-a amintit vorbele tatălui său: „Grace nu ia decât cazuri fără speranță și nu câștigă niciodată.” S-o vedem, a mormăit el, fixând-o cu privirea pe sora lui, cu neîncredere.

— Vă cer scuze, ce-ați spus? a întrebat judecătorul.

— Sunt fericit ca sora mea să procedeze la interogare, Onorată Instanță.

— Atunci, puteți începe, domnișoară Warwick.

Grace s-a înclinat, și-a aranjat roba și s-a întors spre martor. I-a adresat un zâmbet cald, la care el nu a răspuns.

— Agent Warwick, pot începe prin a spune ce mult mi-a plăcut colorata dvs. descriere a felului în care l-ați urmărit pe clientul meu prin jumătate din Londra și, apoi, nu ați reușit să-l arestați, dar v-ați întors în dimineața următoare pentru o a doua încercare. Totul seamănă cu un episod din Polițiștii din Keystone, ceea ce i-ar putea determina pe jurați să se întrebe de cât timp sunteți detectiv. (William a ezitat.) Să nu fiți timid, domnule agent. E vorba de săptămâni, luni sau ani?

— De trei luni, a răspuns William.

— Și aceasta a fost prima dvs. arestare, în calitate de detectiv?

— Da, a admis William, cu reținere.

— Vreți să repetați și să vorbiți mai tare, domnule agent. Nu sunt sigură că jurații au auzit răspunsul dvs.

— Da, a fost prima, a spus William, cu mâinile încleștate pe marginile boxei.

— Acum, sunt curioasă să înțeleg, domnule agent, de ce, urmărindu-l pe clientul meu de la Chelsea până la Dagenham, nu i-ați arestat cu mult timp înainte de a ajunge în siguranța casei sale?

— Aveam nevoie să obțin mandat, ca să-i pot face percheziție.

— Sunt din ce în ce mai curioasă, a spus Grace. Pentru că, cu siguranță, îl puteați aresta pe dl Amhurst în momentul în care a coborât din tren la Dagenham East, îl puteați duce la secția locală de poliție și puteați obține un permis al secției 18 de la ofițerul de serviciu și, apoi, puteați să-i percheziționați casa, în aceeași zi.

William știa că ea avea dreptate, dar nu putea recunoaște că el făcuse o asemenea greșeală

elementară, așa că a tăcut.

— Pot presupune, domnule agent, că ați citit Legea Poliției și Dovezilor, capitolul 18, care garantează permisiunea de a percheziționa adresa unui suspect, ca urmare a arestării lui?

De câteva ori, William a vrut să-i spună, totuși nu a spus nimic.

— Cum pare că nu doriți să răspundeți la întrebările mele, domnule agent, pot presupune că nu v-ați temut că clientul meu ar putea distruge orice dovadă sau să dispară, înainte de a vă întoarce dvs., în dimineața următoare?

— Dar eu am fost convins că nu m-a văzut că-l urmăresc, a spus William, încercând să-i dea replica.

— Ați fost cu adevărat, domnule agent? Vă puteți aminti ce a spus domnul Amhurst când dvs. și colega dvs. ați sosit la locuința lui, cu ordinul de percheziție, în ziua următoare?

Grace și-a netezit reverele robei, și-a aranjat peruca și s-a uitat fix la fratele ei cu același zâmbet dezarmant, apoi a spus:

— V-ar ajuta cu ceva să vă aduc eu aminte?

A prelungit starea de încordare a lui William așteptând câtva timp, apoi s-a întors cu fața spre jurați și a continuat:

— Dl Amhurst a spus: „Doriți o ceașcă cu ceai?”

Câteva persoane din sala de judecată au început să râdă.

Judecătorul s-a încruntat.

— Sunteți de acord că aceasta nu sună a răspuns de om vinovat, care se teme că va fi arestat și aruncat în închisoare? a întrebat Grace.

— Da, dar…

— V-aș ruga să răspundeți exclusiv la întrebarea mea și nu să ne oferiți opinii personale, domnule agent. Ne-ar fi mult mai de ajutor.

William era uluit de ferocitatea atacului ei și, cu siguranță nu era pregătit pentru următoarea

întrebare.

— Sunteți expert în recunoașterea semnăturilor false sau numai ați considerat ca sigur faptul că e vinovat clientul meu?

— Nu, nu am considerat astfel. Am declarații scrise de la nouă librari cărora Amhurst le-a oferit spre achiziție ediții complete semnate din *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial,* de Churchill.

— Dintre care, din păcate, niciunul, inclusiv managerul de la Hatchards, nu și-au făcut timp să vină astăzi la Curte, să depună mărturie. Ați fost, din întâmplare, la Hatchards, sâmbătă dimineața?

— Nu, a răspuns William, uluit de întrebare.

— Dacă ați fi mers, domnule agent Warwick, ați fi putut obține un exemplar din cel mai recent roman al lui Graham Greene, *Al zecelea bărbat,* pentru că autorul și-a pus semnătura pe o sută de copii și a continuat să semneze încă și mai multe cărți, la alte câteva librării din West End. Acum, cum sir Winston a fost politician, nu presupun că era un timid când era vorba de semnarea unui exemplar neconform al operei sale.

Un membru sau doi dintre jurați au aprobat dând din cap.

— Dar noi am găsit câteva alte cărți, a intervenit nesigur William, încercând încă să opună rezistență. Nu uitați de prima ediție din *Colind de Crăciun,* cu semnătura lui Dickens, de exemplu.

— Mă bucur că ați deschis subiectul Dickens, a spus Grace, deoarece clientul meu păstrează de mult această moștenire de familie, lăsată lui de defunctul său tată, așa că niciodată nu s-ar fi gândit să vândă această carte. Într-adevăr, Curtea ar putea fi interesată să știe că este în posesia chitanței originale pentru plata achiziției cărții, chitanță datată 19 decembrie 1941. Preț 5 șilingi.

Domnul Hayes s-a ridicat rapid în picioare.

— Onorată Instanță, trebuie să obiectez. Acest document nu a fost prezentat ca probă de către apărare.

— Există o singură explicație pentru acest lucru, a spus Grace. Clientul meu a căutat chitanța încă din ziua în care a fost arestat, dar agentul Warwick și colega sa au lăsat casa într-o asemenea dezordine, încât a găsit-o abia dimineața aceasta.

— Ce convenabil, a spus Hayes, destul de tare pentru ca și jurații să audă.

Judecătorul s-a încruntat, dar nu și-a exprimat nemulțumirea. Încă o dată, jurații au studiat chitanța fără nicio grabă.

— Agent Warwick, sper că nu veți sugera că a falsificat clientul meu și chitanța, a spus Grace, după ce William s-a uitat, scurt, la chitanță.

Câțiva jurați au început să vorbească între ei, în timp ce Hayes scria ceva în carnetul lui.

Grace i-a zâmbit fratelui ei și a spus:

— Onorată Instanță, nu mai am alte întrebări.

— Vă mulțumesc, dră Warwick, a spus judecătorul. Poate e timpul să suspendăm ședința, pentru pauza de prânz.

***

— Încă nu suntem bătuți, a spus Hayes, bucurându-se de o salată Cezar, în cantina tribunalului.

— Numai că nu prea am fost de ajutor pentru cauza noastră, a spus William, care nu putea să mănânce nimic. Ar fi trebuit să-i amintesc surorii mele despre filele cu semnături ale lui Churchill, găsite în casa lui Amhurst.

— Nu te teme, a spus Hayes. Odată ce Amhurst va păși în boxa martorilor, le voi aminti juraților de semnăturile false, în mod repetat.

— Sunt uimit de chitanță, a spus William. De ce n-am găsit-o noi când am percheziționat locuința?

— Pentru că, bănuiesc, nu se afla acolo. Probabil că Amhurst a cumpărat-o recent, ca să-și acopere faptele. Un subiect pentru care îl voi pune să jure.

William a privit spre sora lui, care își lua prânzul în celălalt capăt al cantinei, împreună cu asistenta ei, care, suspecta el, era chiar Clare. Dar, ele nu au privit în direcția lui, nici măcar o dată.

***

Când curtea s-a adunat pentru reluarea ședinței, domnul Justice Gray l-a întrebat pe avocatul apărării dacă vrea să-și cheme primul ei martor. Domnișoara Warwick s-a ridicat de la locul ei și a spus:

— Nu am niciun martor, Onorată Instanță.

Un murmur a trecut prin toată sala de judecată.

William s-a înclinat în față și i-a șoptit la ureche lui Hayes:

— Deci, dacă Amhurst nu depune mărturie, oare jurații nu vor considera că este vinovat?

— Posibil. Dar nu uita că sora ta va avea ultimul cuvânt. Și, dacă eu l-aș fi reprezentat pe Amhurst, i-aș fi dat același sfat.

Judecătorul s-a întors spre avocatul acuzării.

— Sunteți gata, domnule Hayes, să prezentați pledoaria, în numele Coroanei?

— Sunt, Onorată Instanță, a spus Hayes, care s-a ridicat și și-a așezat sinteza pe micul pupitru din fața lui. A tușit, și-a aranjat peruca și s-a întors cu fața spre jurați. Domnilor Jurați, ce fascinant s-a dovedit a fi acest caz – deși poate că ați putea simți că sunteți la un spectacol cu Hamlet, fără prinț. Permiteți-mi să încep prin a întreba, din ce cauză avocatul apărării nu a menționat nici măcar o dată în cursul interogării detectivului William Warwick paginile cu semnăturile lui Winston Churchill găsite în casa pârâtului scrise pe file ghemotocite dintr-un HP de 49 de pagini. Caiet liniat Smith. Cred că putem afirma că acestea nu au fost semnate de marele conducător și asta nu numai pentru că a murit înainte de 15 februarie 1971, data adoptării de către UK a sistemului monetar

zecimal. De asemenea, știm că detectivul Warwick a găsit un set complet din lucrarea *Al Doilea Război Mondial* a lui Churchill în locuința pârâtului, dintre care trei din cele șase volume erau semnate și trei nesemnate. Așa că sunt obligat să întreb de ce trei nu erau semnate? (Hayes a făcut o pauză.) Poate că erau următoarele pe lista pârâtului?

Vreo doi jurați l-au răsplătit pe Hayes cu câte un zâmbet.

— Și, apoi, trebuie să analizați exemplarul semnat din *Colind de Crăciun* de Dickens. Avocatul apărării v-a făcut să credeți că lucrarea este moștenire de familie, care a trecut de la o generație la alta. Nu considerați că este un pic cam prea convenabilă această rezolvare? Nu este mai potrivit să considerăm că dl Amhurst a cumpărat un exemplar nesemnat din *Colind de Crăciun,* cu chitanță originală, într-una din numeroasele lui vizite pe la librăriile din Londra? V-ați putea de asemenea întreba de ce doi detectivi de la Scotland Yard, care au făcut o percheziție completă la reședința domnului Amhurst nu au dat de această chitanță? Sunt fericit pentru dvs., dacă preferați să credeți fie o versiune mai romantică, cum a sugerat distinsa mea colegă, fie versiunea mai verosimilă, susținută de fapte. Sunt încrezător că bunul simț va învinge.

Când Hayes s-a întors la locul lui, William a simțit că aveau din nou o șansă și i-a venit să aplaude. Judecătorul părea furios pe avocatul apărării și a întrebat dacă ea era pregătită să prezinte pledoaria apărării.

— Mai mult decât pregătită, Onorată Instanță, a răspuns Grace, ridicându-se de la locul ei.

A privit direct spre jurați timp de câteva momente, înainte de a începe să vorbească. A început prin a le aminti că în legea engleză, pârâtul are privilegiul de a nu compărea în boxa

martorului, fapt care s-ar putea dovedi foarte neplăcut pentru „acest domn în vârstă firav.”

— Are numai 62 de ani, a mormăit Hayes, dar Grace a continuat să navigheze, ignorând vântul potrivnic.

— Haideți, acum, să analizăm care este fără niciun dubiu proba crucială, în acest caz. Dacă dl Amhurst este vinovat și a avut în posesie o primă ediție din *Colind de Crăciun* cu autograf, de ce nu l-a oferit pentru vânzare, pentru că asta i-ar fi adus de zece ori mai mult decât un set semnat din *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial* de Wiston Churchill? Vă voi spune eu de ce, pentru că el nu dorea să se despartă de o moștenire de familie, pe care, în timp, o va lăsa generației următoare.

— Nu are copii, i-a șoptit William la ureche lui Hayes.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta mai devreme.

— Stimați jurați, în noaptea trecută, în timp ce pregăteam acest caz, a continuat Grace, am petrecut puțin timp calculând cât ar fi câștigat dl. Amhurst dacă ar fi vândut trei volume din memoriile lui Churchill, pe care le-a prezentat ca probă agentul Warwick și a susținut că fuseseră semnate în fals. Ar fi câștigat cu puțin peste o sută de lire sterline. Așadar, doamnelor și domnilor din juriu, aș sugera că putem afirma cu greu că aceasta este crima secolului. Totuși, din motive bine cunoscute de Scotland Yard, acesta a ales să se arunce asupra dlui Amhurst cu toată forța legii. Dacă, dincolo de orice îndoială, credeți că Coroana a dovedit că Cyril Amhurst este un maestru falsificator și un desăvârșit expert în fraudare, atunci trebuie să-și petreacă Crăciunul în închisoare. Dacă, totuși, considerați, așa cum am convingerea că se va întâmpla, că Coroana nu a dovedit acuzația, cu siguranță îl veți elibera din acest chin și-i veți permite, ca tată al Micului Tim, să-și petreacă în sânul familiei Crăciunul.

Când Grace s-a așezat, dl Hayes s-a întors și i-a șoptit lui William „Ce profesionistă! Ce bine seamănă cu tatăl ei! Tatăl tău ar fi mândru de ea.”

Dar nu și de fiul său, a spus William, care ar fi putut s-o ucidă cu bucurie pe Grace.

Sinteza judecătorului a fost corectă și nepărtinitoare. A prezentat faptele fără să încerce să influențeze jurații, în niciun fel. A accentuat considerabil prezența inexplicabilă a foilor cu semnăturile lui Churchill, dar a accentuat, de asemenea, că nu prezentase Coroana nicio dovadă că prima ediție din *Colind de Crăciun* nu era moștenire de familie. După ce și-a încheiat sinteza, a permis juraților să se retragă și să stabilească verdictul.

Exact peste două ore mai târziu, cei șapte bărbați și cinci femei și-au ocupat locurile în boxa juriului. Odată așezați, funcționarul tribunalului a cerut președintelui juriului să se ridice. O femeie robustă, hotărâtă, într-un costum în carouri mulat, elegant s-a ridicat de la locul ei de la capătul rândului din față.

— Doamnă președintă a juraților, ați reușit să ajungeți la un verdict cu care să fiți de acord cu toții?

— Da, Onorată Instanță.

— Pentru prima acuzație, cea de falsificare, anume a semnăturii lui sir Winston Churchill pe 18 cărți, cu intenția de a înșela publicul și a face profit îl considerați pe acuzat vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat, a răspuns ea cu fermitate.

— Și, pentru a doua acuzație, aceea de a fi în posesia unei cărți care poartă semnătura falsă a lui Charles Dickens, cu intenția de a înșela publicul și a face profit îl considerați pe acuzat vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat.

— Pentru a treia acuzație, aceea de a poseda volume din lucrarea lui Winston Churchill, *Al Doilea Război Mondial,* cu semnătura în fals a lui

sir Winston Churchill, îl considerați pe prizonier vinovat sau nevinovat?

— Vinovat.

În timp ce Curtea a scos un suspin adânc, William a scos un sunet de ușurare. Se va putea întoarce la birou, în ziua următoare, dacă nu triumfător, măcar nu trebuia să-și recunoască un eșec total.

— Să se ridice prizonierul, a spus funcționarul tribunalului.

Amhurst s-a ridicat, cu capul ușor plecat.

— Cyril Amhurst, ai fost găsit vinovat de o crimă serioasă, pentru care te condamn la un an de închisoare.

William a încercat să nu zâmbească.

— Cum până acum ai un dosar nepătat, și aceasta este prima ta abatere, sentința va fi suspendată pentru doi ani, timp în care ți-aș recomanda să nu vizitezi prea multe librării. Ești liber.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus Amhurst, înainte de a coborî de pe platformă și a-și îmbrățișa îndelung avocata.

William i-a strâns mâna lui Hayes și i-a mulțumit pentru efortul curajos.

— Sora ta este sclipitoare, a spus Hayes. Aproape fără niciun argument, ne-a bătut cu doi la unu, și, la sfârșit, l-a avut chiar pe judecător de partea ei. Nu voi mai face aceeași greșeală, dacă mă mai întâlnesc cu ea.

— Nici eu, a spus William, înainte de a se strecura afară din sala de judecată.

A găsit-o pe Grace pe coridor, așteptându-l. Aceasta i-a adresat acel zâmbet pe care-l știa el prea bine.

— Ai timp pentru un pahar, frățiorul meu?

***

În seara aceea, în timpul cinei, William i-a povestit lui Beth ce se întâmplase la tribunal. Ea a izbucnit în râs și a spus:

— Ești complet idiot.

— Sunt de acord. Mi-e groază să mă duc mâine la muncă. Dacă nu sunt trimis înapoi la patrulare, cu siguranță voi ajunge de râs.

— Ținta ironiilor ar fi pariul meu, a spus Beth. Mi-aș fi dorit numai să fi fost acolo ca să văd ce față ai făcut când a decis judecătorul să suspende sentința.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-ai fost. Dar, voi avea grijă să mă pregătesc mai bine, dacă voi mai fi vreodată într-o asemenea situație cu sora mea.

— La fel va proceda și ea.

— Tu de partea cui ești?

— Nu m-am decis încă, pentru că nu mi-ai spus cum s-au petrecut lucrurile când l-ai vizitat pe Eddie Leigh la Pentonville.

William a pus jos cuțitul și furculița și a povestit vizita în cele mai mici detalii. Când a terminat, tot ce-a spus Beth a fost „Gălbenuș de ou. Asta-i mai mult decât să îndrepți efectul efortului slab făcut în boxa martorilor, din dimineața asta. Dar, tu crezi că Leigh știe unde este Rembrandt-ul?”

— Sunt sigur că știe, pentru că s-a dovedit că el și Faulkner erau la Slade în aceeași perioadă de timp. Dar noi suntem ultimii oameni cărora să le spună el acest lucru. De fapt, cred că regretă că a mers atât de departe cu afirmațiile.

— Poate că vei învăța mai multe când vei duce copia lucrării înapoi la casa lui Faulkner.

— Poate că nici nu voi trece dincolo de poartă.

19

William stătea la biroul lui, așteptându-și cu nervozitate soarta. Citea despre cea mai recentă evoluție în cazul despre Perioada Albastră a lui Picasso, când Lamont a dat năvală în încăpere.

— Care a fost rezultatul, ieri? au fost primele cuvinte ale inspectorului șef-detectiv Lamont.

William a tras adânc aer în piept.

— Amhurst a fost condamnat la un an, dar judecătorul a amânat cu doi ani executarea.

— Nu se putea mai bine, a spus Lamont, frecându-și mâinile cu voioșie.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat William.

— Am câștigat pariul cu trupa. Suspendare un an, a spus el, în timp ce intra în birou Jackie.

— Cine-a câștigat potul cel mare? a întrebat Jackie, înainte chiar de a-și da jos haina.

— Eu! a spus Lamont.

— La naiba!

— Și tu pe ce ai pariat? a întrebat-o William pe Jackie.

— Suspendare pe șase luni. Deci nu numai că am pierdut, dar chiar și tu m-ai bătut, norocosule!

— Ce vrei să spui?

— Judecătorul mi-a respins primul meu caz și pe mine odată cu el. Am lăsat o probă esențială în mașină, așa că pârâtul a fost eliberat înainte chiar de a ajunge în boxa martorilor.

William a izbucnit în râs.

— Corect, a spus Lamont. Gata, ne întoarcem la muncă. Jackie, am nevoie să-mi dai detaliile despre operațiunea de mâine-noapte, înainte să pot da drumul la acțiune.

Jackie s-a dus repede la biroul ei și a luat dosarul potrivit.

— Și, William, copia după Rembrandt a fost pusă și încuiată într-o mașină pe care o vei găsi în

parcare. Ia cheile de la recepție și pornește. Nu că ar paria cineva că vei trece de poartă.

— Carter a plecat ieri la Monte Carlo? a întrebat William.

— Da, a aterizat la Nisa spre prânz și nu e așteptat să se întoarcă, pentru cel puțin o lună.

Comandantul Hawk a băgat capul pe ușă.

— Deci, care a fost verdictul?

— Un an de suspendare, a spus Lamont.

— La naiba!

— Sir, să îndrăznesc să vă întreb de ce? a spus William.

— Cincizeci de ore în serviciul public.

— Sir, putem eu și detectiv Roycroft să venim la dvs. când finalizăm detaliile pentru Operațiunea Perioada Albastră? a întrebat Lamont.

— Da, desigur, Bruce, Și, noroc cu dna Faulkner, William.

William s-a înregistrat la recepție și a luat cheile pentru mașină, apoi s-a îndreptat spre parcarea subterană. A verificat dacă era așezată în siguranță, în spatele mașinii, cutia în care se afla pictura, apoi a ieșit din Yard luând-o în direcția Broadway. În timpul călătoriei spre Limpton, a trecut prin partea A, B și C a planului său, conștient că se va întoarce înapoi în interval de o oră, dacă nu reușește să treacă de ușa de la intrare. În dimineața aceea, îi promisese lui Beth să fie înapoi la timp, pentru cină.

— Cu toți cei șase lucrători în siguranță, în spatele mașinii, îl tachinase ea.

Conștient de pictura din spate, William nu a depășit deloc limita de viteză. Fusese prevenit de Lamont că dacă nu era returnată în stare perfectă, dl Booth Watson QC va cere compensații pentru clientul lui, înainte de sfârșitul săptămânii.

Când a ajuns în pitorescul sat Limpton, din Hampshire, nu a fost dificil să afle unde locuia familia Faulkner. Primăria Limpton se înălța mândră pe un deal care domina peisajul. William a

identificat un semnalizator care l-a condus pe un drum de țară șerpuit încă vreo câteva mile, apoi a oprit mașina în fața unor porți de fier cu stâlpi de piatră surmontați de lei așezați de o parte și de cealaltă.

A coborât din mașină și s-a îndreptat spre porți, unde a găsit două sonerii încastrate în zid. Una avea o placă de aramă pe care scria Primăria Limpton și, sub ea, era o alta pe care scria Comercianți. A apăsat pe butonul de sus și, imediat a regretat decizia, pentru că ar fi avut o șansă mai mare să intre în casă, dacă apăsa pe butonul Comercianți. A răspuns o voce care a întrebat: „Cine este?”

— Livrare specială pentru Dl Faulkner.

William a așteptat cu sufletul la gură și, spre surpriza lui, porțile s-au deschis. A condus încet, admirând stejarii bătrâni de sute de ani care se înșirau de-a lungul aleii, în timp ce analiza următoarea etapă a planului său. În cele din urmă, a tras mașina în fața casei care n-ar fi părut nelalocul ei pe coperta revistei Country Life.

Ușa din față a fost deschisă de un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în frac și pantaloni în dungi. S-a uitat la William, de parcă ar fi ajuns la intrarea greșită. Doi tineri au coborât chinuit scările și s-au îndreptat rapid spre mașină. Era momentul să înceapă planul B. William a deschis portiera din spate a mașinii, a luat un clipboard, timp în care cei doi tineri au ridicat cutia cu grijă, ducând pictura în sus pe trepte și lăsând-o sprijinită de peretele din hol. Majordomul închidea ușa când William a spus cu o voce autoritară despre care el spera că suna ca a tatălui său: „Am nevoie de semnătură de primire.”

N-ar fi fost surprins să i se trântească ușa în față. Dar majordomul a scos fără tragere de inimă un creion din buzunarul interior al jachetei. Venise timpul pentru planul C.

— Îmi cer scuze, dar formularul de predare trebuie semnat de domnul Faulkner, a spus William, punând piciorul în ușă, exact ca un vânzător ambulant. Dacă majordomul ar fi spus: „Dă drumul la ușă”, el ar fi trebuit să se execute și să plece fără nici un alt cuvânt.

— Poate să semneze doamna Faulkner? s-a auzit spunând o voce în fundal.

Pe hol a apărut o femeie de vârstă mijlocie elegantă. Era îmbrăcată cu o rochie de casă de mătase roșie, care-i scotea în evidență silueta grațioasă. Oare cei bogați chiar nu se sculau înainte de zece dimineața, cum sugera adeseori Fred Yates? Totuși, ceea ce l-a convins că ea era doamna casei a fost părul negru ca pana corbului, pielea bronzată și autoritatea liniștită pe care o emana.

Ea a semnat formularul și William era pe punctul să plece, când ea a spus: „Vă mulțumesc, domnule…”

— Warwick, William Warwick, a răspuns el, încălcând regula de a încerca să nu pară un școlar oarecare.

— Eu sunt Cristina Faulkner. Aveți timp să bem o cafea împreună, domnule Warwick?

Cu toate că asta nu făcea parte din planul său în trei etape A, B, C, William nu a ezitat să răspundă: „Vă mulțumesc.”

— Makins, să servești cafeaua în salon, a spus doamna Faulkner. Și după ce se despachetează pictura, aș vrea să fie pusă înapoi pe perete.

— Da, desigur, doamnă.

— Miles va fi încântat să vadă pictura înapoi la locul ei, când se va întoarce, în cele din urmă, a spus Dna Faulkner, accentuând cuvintele *în cele din urmă*, în timp ce-l conducea pe William în salon.

William nu-și putea lua ochii de la picturile magnifice care decorau fiecare perete. Miles Faulkner putea să fie un escroc, dar era, fără

îndoială, un escroc cu gust. Lucrările lui Sisley, Sickert, Matisse și Picasso ar fi onorat orice colecție, dar privirile lui William s-au lipit de o mică natură moartă cu portocale într-un vas, de un artist de care nu știuse până atunci.

— Fernando Botero, a spus dna Faulkner. Un coregional de-al meu, care, ca și mine, a fugit din Columbia la o vârstă fragedă, a adăugat ea, în timp ce majordomul apărea cu o tavă cu cafea și biscuiți.

William s-a așezat și s-a uitat la spațiul generos de deasupra șemineului, unde trebuie să fi atârnat copia după Rembrandt. Majordomul a pus tava pe o măsuță veche de cafea, pe care William a crezut că o recunoaște, dar atenția i-a fost distrasă când cei doi tineri au intrat în încăpere cărând pictura.

Majordomul și-a asumat sarcina de a o atârna pe perete și, odată ce pictura a fost pusă înapoi la locul ei, a făcut o plecăciune ușoară în fața dnei Faulkner și s-a retras discret.

— Am dreptate să cred că sunteți polițist, domnule Warwick? a întrebat ea, în timp ce-i turna cafea oaspetelui ei.

— Da, a spus William, fără să adauge, dar nu unul foarte experimentat.

— Atunci mă întreb dacă v-aș putea cere un sfat într-o chestiune personală? a spus ea, punându-și picior peste picior.

William a încetat să privească *Funcționarii* și s-a întors cu fața spre gazda lui.

— Da, desigur, a reușit el să spună.

— Dar, înainte de a o face, trebuie să fiu sigură că mă pot baza pe discreția dvs.

— Bineînțeles, a răspuns el.

— Am nevoie de serviciile unui detectiv particular. De unul care să fie discret, profesionist și, cel mai important, de încredere.

— Mai mulți polițiști din Poliția Metropolitană activează ca detectivi particulari, a spus William,

și, sunt sigur, șeful meu ar fi fericit să vă recomande unul. Neoficial, a adăugat William.

— E bine să știu, domnule Warwick. Totuși, nu pot accentua destul de mult cât de important este ca soțul meu să nu afle. În acest moment el este plecat și nu se va întoarce pentru cel puțin o lună.

— Sunt sigur că voi putea găsi persoana potrivită pentru dvs., doamna Faulkner, cu mult timp înainte de întoarcerea soțului dvs.

William a aruncat o ultimă privire picturii pe care se îndoia că o va mai vedea vreodată.

— Vă place cu adevărat pictura, nu-i așa?

— Da, îmi place, a recunoscut William, cu sinceritate.

— Este și una din favoritele lui Miles, fapt pentru care mai avem una exact ca aceasta, în salonul din Monte Carlo. De fapt, eu nu pot spune niciodată care este diferența dintre ele.

Mâna lui William a început să tremure așa de tare, încât a vărsat puțină cafea pe covor.

— Îmi cer scuze, a spus el. Ce neîndemânatic sunt!

— Nicio problemă, domnule Warwick, nu are nicio importanță.

Dac-ai ştii cât de important este, s-a gândit William, cu mintea calculând în mare viteză implicațiile celor ce tocmai i se dezvăluiseră.

— Pot încerca să vă opresc pentru prânz? a întrebat doamna Faulkner. Asta mi-ar da șansa să vă arăt restul colecției.

— Drăguț din partea dvs., dar șeful meu se va întreba pe unde umblu. Așa că trebuie să mă întorc.

— Poate, altă dată, a spus dna Faulkner.

William a dat din cap cu nerăbdare, în timp ce dna Faulkner îl însoțea în hol și, în ușă, aștepta majordomul.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, Domnule Warwick, a spus ea, în timp ce-și strângeau mâinile.

— Și mie, doamna Faulkner, a spus William, conștient că majordomul îl privea cu mare interes.

William abia aștepta să se întoarcă la Yard și să spună echipei că doamnei Faulkner i-a scăpat din greșeală informația că originalul *Funcționarilor* era pe un perete din vila de la Monte Carlo a lui Faulkner. O vedea deja pe Beth sărind în sus de bucurie, când el îi va spune vestea. Dar, cum s-au închis porțile în urma lui, și-a luat capul în mâini și a strigat: „Ești un idiot!” De ce nu acceptase invitația la prânz? Ar fi putut vedea întreaga colecție și ar fi fost posibil să identifice și alte picturi care nu figurează în evidențele noastre: „Idiot!” a repetat el, cu voce încă și mai puternică. Poate că nici nu-i va menționa lui Lamont această oportunitate pierdută, când își va scrie raportul.

***

William a plecat de la Limpton Hall, fără tragere de inimă, dar nu înainte de a fi repetat cuvântul: „Idiot!” încă de câteva ori, până a ajuns pe autostradă.

Când a ajuns la Yard, a parcat, a returnat cheile la recepție și s-a dus direct în biroul lui. L-a găsit pe Lamont și Jackie uitându-se la o hartă acoperită cu steguleț roșii, ocupându-se de finalizarea ultimelor detalii ale Operației Perioada Albastră, despre care știa că era planificată pentru seara următoare. Amândoi și-au ridicat privirile, când a intrat el în birou.

— Ai trecut de porți? a întrebat Lamont.

— Nu numai că am trecut de porți, vă pot spune că știu unde se află Rembrandt-ul.

Steguleț roșii au fost abandonate, cât timp Lamont și Jackie au ascultat raportul lui William. După ce i-a informat complet – în sfârșit, nu tocmai complet – tot ce-a avut de spus Lamont a fost: „Trebuie să-l informăm pe comandant, imediat”.

Cum William și Jackie au presupus că nu folosise pronumele de politețe noi, l-au urmat spre biroul lui Hawksby.

— Angela, trebuie să-l văd urgent pe comandant, i-a spus Lamont secretarei lui Hawksby, în timp ce intra în secretariat.

— În momentul acesta, este cu inspectorul-șef Mullins, a spus ea, dar nu cred că va dura prea mult.

— Mullins? a întrebat-o William pe Jackie, în șoaptă.

— Droguri. Roagă-te să nu fii transferat la această secție. Puțini supraviețuiesc și cei care supraviețuiesc nu mai sunt niciodată cum au fost.

După câteva minute, s-a deschis ușa și inspectorul-șef a ieșit, însoțit de comandantul Hawksby.

— Bună dimineața, Brice, a spus Mullins, fără să se oprească, și a ieșit din încăpere.

— Sper că aveți ceva vești bune pentru mine, a spus Hawksby. Pentru că, până acum, a fost o zi aiurea.

— O posibilă breșă în cazul tabloului de Rembrandt care a dispărut, sir.

— Intrați!

Îndată ce s-au așezat toți în jurul mesei din biroul lui Hawksby, William a relatat în detaliu întâlnirea lui cu doamna Faulkner. A fost surprins de răspunsul imediat al lui Hawksby.

— Nu cred în acel: „Avem unul la fel în salonul din Monte Carlo.” De fapt, afirmația: „eu nu pot spune niciodată care este diferența dintre ele” mi se pare o scăpare a limbii. Cred că doamna Faulkner știa exact ce îi spune tânărului detectiv pe care-l invitase la cafea.

— Sunt de acord, a spus Lamont. Și, legat de asta, a cerut numele unui detectiv particular de încredere. Nu e nicio mirare că porțile s-au deschis.

— Deci, ce pune ea la cale? a întrebat William.

— Cu riscul de a spune o banalitate, a spus Jackie, pariez că are nevoie de un detectiv particular pentru că plănuiește să divorțeze și să pună mâna pe o mare parte din avere nu va fi suficient. Vrea să se răzbune și ce alt mod mai bun există decât să ne spună unde este Rembrandt-ul.

— Joacă un joc periculos, a spus Hawksby, gândindu-se împotriva cui era ea.

— A avut șapte ani să se gândească la asta, a spus William.

— Încă e posibil să nu fie de-ajuns, a spus Lamont.

— Ai pe cineva în minte pentru treaba asta, Bruce? a întrebat Hawksby.

— Mike Harrison ar fi prima mea opțiune. Capabil, demn de încredere și loial. Și, dacă ea îl angajează, noi avem pe cineva în interior.

— Stabilește o întâlnire, a spus Hawksby, și dacă mi se va părea agreabil, William poate să i-l prezinte doamnei Faulkner.

— Mă voi ocupa de asta imediat, sir, a spus Lamont.

— Și… Bine lucrat, William, cu toate că nu va fi ușor să scoatem Rembrandt-ul din Monte Carlo, cât Faulkner este acolo. Dar, dacă soția lui e de partea noastră, s-ar putea să-l luăm prin surprindere. Acum, să ne întoarcem la probleme mai imediate. Jackie, sunteți gata pentru Operațiunea Perioada Albastră?

— Avem drumul liber pentru mâine-noapte, sir. Proprietatea va fi atât de bine încercuită, încât nicio molie nu-și va putea croi drum afară, fără știrea noastră.

— Ești sigur că avem tot ce ne trebuie, Bruce?

— Poliția din Surrey nu putea fi mai cooperantă de-atât, sir. Ne-au pus la dispoziție în jur de douăzeci de polițiști care vor staționa în două autobuze la punctele de intrare și ieșire. Noi îi vom aștepta pe răufăcători și vom fi acolo în momentul în care vor ieși din casă.

— Și proprietarii?

— Sunt plecați în concediu în Seychelles, cum probabil că Faulkner știe, deci în siguranță.

— Îndată ce hoții sunt prinși, să mă suni, indiferent ce oră este.

— În jur de două-trei dimineața, sir, a spus Jackie.

— Nu contează ora, a repetat Hawksby.

Lamont, Jackie și William s-au ridicat în picioare, imediat ce întrunirea s-a încheiat.

— Warwick, a spus Hawksby, în timp ce ei se întorceau să iasă, poți să mai rămâi un minut? Aș vrea să-ți spun ceva între patru ochi.

William a zâmbit la auzul cuvântului POȚI, cu toate că a presupus că urma să primească o săpuneală pentru lipsa lui de pregătire în cazul Amhurst.

— William, a spus Hawksby, imediat ce Lamont și Jackie au ieșit. Mi-am făcut o regulă din a nu mă implica în viețile private ale ofițerilor mei decât în cazul în care o situație poate afecta o anchetă în curs.

William s-a așezat pe marginea scaunului, încordat.

— Cu toate acestea, mi s-a atras atenția că te-ai împrietenit cu o tânără care lucrează la Fitzmolean Museum, care este, prin urmare, parte interesată în cazul Rembrandt-ului dispărut.

— Este mai mult decât o prietenie, sir, a spus William. Numai nu locuiesc cu ea…

— Toate motivele pentru a fi prudent. Și ceea ce vreau să spun este un ordin, nu o rugăminte. M-am exprimat cu claritate?

— Da, sir.

— Sub nicio circumstanță, nu vei dezvălui cuiva, din afara acestui birou că noi am ști unde este tabloul lui Rembrandt dispărut. De fapt, ar fi înțelept să nu-i spui domnișoarei Rainsford nimic mai mult despre investigația noastră. Vreau să spun NIMIC!

— Înțeleg, sir.

— Nu trebuie să-ți amintesc că în calitatea de ofițer de poliție ai semnat un angajament de Păstrare a Secretului de Serviciu și dacă ai fi responsabil de subminarea acestuia sau a oricărei altă operație în care ești implicat, s-ar putea să compari în fața unei comisii disciplinare, ceea ce, fără nicio îndoială, ți-ar întrerupe cariera, dacă nu cumva chiar ți-ar distruge-o. Ai vreo întrebare?

— Nu, sir.

— Atunci, te întorci la unitatea ta și nu vorbești despre această convorbire cu nimeni, nici chiar cu colegii tăi. E clar?

— Da, sir.

Întors la biroul lui, William s-a uitat la maldărul de dosare în așteptare din fața lui, dar nu și-a putut scoate din minte cuvintele comandantului. În această dimineață, se temuse să vină la serviciu. Seara, se temea să meargă acasă.

***

Când a auzit ușa de la intrare deschizându-se, Beth a alergat imediat afară din bucătărie, spre hol.

— Deci, cum a mers întâlnirea cu dna Faulkner? a întrebat ea, înainte chiar ca William să-și dea jos haina.

— N-am trecut de porțile de la intrare.

— Ești un scump, a spus ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât, dar un așa de neconvingător mincinos.

— Nu, acesta este adevărul, a protestat William.

Ea s-a tras înapoi și l-a privit cu atenție.

— Ce ți-au spus despre mine? a întrebat ea, pe un ton brusc schimbat.

— Nimic. Jur. Nimic.

Apoi și-a amintit cuvintele lui Hawksby: „Sub nicio circumstanță… să nu-i spui domnișoarei Rainsford nimic mai mult despre investigația noastră. Vreau să spun NIMIC!” Ce circumstanțe?

S-a gândit William. Și, apoi, și-a adus aminte cuvintele lui Jackie când el i-a cumpărat flori lui Beth, înainte de a merge la Barnstaple: „Rainsford? De ce-mi sună numele ăsta cunoscut?”

***

Primul lucru pe care l-a făcut William când a ajuns la muncă, în dimineața următoare, a fost să scrie un raport detaliat al vizitei sale la Limpton Hall. Odată ce i l-a dat lui Lamont, a sunat-o pe dna Faulkner, pe linia ei privată.

— Cred că pot găsi persoana potrivită să vă ajute, doamnă Faulkner. Când ați vrea să vă întâlniți?

— Lunea viitoare vin la Londra. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? Nu pot risca să mai veniți din nou aici.

— De ce nu? a întrebat William, părând dezamăgit.

— Makins ar fi pe telefon cu soțul meu, înainte ca dvs. să ajungeți la poartă. De fapt, Miles m-a sunat noaptea trecută să mă întrebe de ce te-am lăsat să intri în casă.

— Ce i-ați spus?

— Că, atunci când ai adus pictura înapoi, ți-a scăpat că s-a oprit investigația Rembrandt și dosarul a trecut la cazuri ne rezolvate.

— Credeți că v-a crezut?

— Niciodată nu poți știi asta, cu Miles. Nu cred nici chiar că știe când el însuși spune adevărul. Să ne vedem la Ritz, la ora unu? Te invit eu.

Bun, cu siguranță nu va fi tratația doamnei Walters, s-a gândit William, punând telefonul jos.

Mai târziu, în acea dimineață, William a fost cu Lamont la un fel diferit de prânz. Plăcintă cu carne de porc, un pachet de cartofi prăjiți și o halbă de bere amară, în cârciuma Sherlock Holmes și șansa de a-l cunoaște pe Mike Harrison. Un polițist de

polițist, așa i-l prezentase Lamont și William a putut observa imediat de ce.

Era necomplicat, era direct și l-a tratat pe William ca egalul său, din clipa în care s-au cunoscut. Mai important, era la fel de hotărât să descopere Rembrandt-ul dispărut ca tot restul echipei. Făcuse parte din acest departament, în vremea când tabloul fusese furat, în urmă cu șapte ani, așa că asta o considera o misiune neterminată.

În noaptea aceea, în drum spre casă, William a luat un buchet de flori, ca ofertă de pace pentru Beth. Dar, în momentul în care a întors cheia în lacăt, a știut că ea nu era acolo. Și, apoi, și-a amintit – marțea era Noaptea Prietenilor la Fitzmolean. Sandviciuri cu somon afumat, boluri cu nuci și vin spumos pentru ușurarea portofelelor suporterilor loiali ai muzeului. Nu se va întoarce cu mult înainte de ora unsprezece. A plecat la Trenchard House pentru a doua noapte la rând, a sunat-o la ora 19:30 și, din nou, la ora 11:00, dar ea n-a răspuns la telefon, așa că s-a culcat.

20

05:43 GMT[11]

William a fost trezit de soneria telefonului. A ridicat receptorul, întrebându-se cine naiba suna la acea oră a dimineții. A sperat să fie Beth.

— Vine Carter, a spus o voce pe care a recunoscut-o imediat. Ne întâlnim la Heathrow, la terminalul doi. E o mașină pe drum. Ar trebui să fie la tine în cinci minute. Ia-ți cu tine geanta cu schimburi pentru noapte și, de data asta, nu-ți uita pașaportul acasă.

William a pus telefonul în furcă și s-a dus direct la baie. A făcut rapid duș, urmat de încă un și mai scurt ras, cu două tăieturi ca să dovedească că s-a ras, apoi s-a întors în dormitor să-și facă băgăjelul. Două cămăși, plus chiloți, șosete și peria de dinți, apoi și-a luat pașaportul din sertarul de la birou. Mașina îl aștepta afară, cu motorul pornit. L-a recunoscut imediat pe șoferul care-l dusese în Chelsea.

— Bună dimineața, Danny, a spus el.

06:37 GMT

Jackie nu a avut nevoie de un apel care s-o trezească în dimineața aceea. Era deja în drum spre stația Waterloo când William gonea pe M4.

Lamont o aștepta pe peronul unsprezece și, la 7:29 s-au îmbarcat spre Guildford, la clasa a doua. La sosire, au fost așteptați de superintendentul Well, singurul om de la Poliția Surrey care fusese informat cu privire la planurile pentru tot restul zilei.

— Nu ai șofer? a întrebat Lamont, când Well s-a așezat la volan și a aprins demarorul.

— Reduceri de personal, a mormăit el.

07:14 GMT

William l-a văzut în momentul în care a intrat în terminal. O jachetă de culoare albastră-închis la două rânduri, cămașă albă și cravată cu dungi. Comandantul probabil că dormise în pijama la două rânduri.

— Bună dimineața, sir.

— Bună dimineața, William. Carter are bilet la BA zborul 003 spre Roma, plecarea e într-o oră și jumătate, și noi plecăm cu un avion Alitalia, care decolează în 40 de minute. Locotenentul Monti ne va întâmpina la aeroport și ne va conduce la Civitavecchia. Vom rămâne acolo câteva minute pentru a ne asigura că face check-in-ul Carter. Dacă bănuiește că ar putea să fie urmărit de cineva, ar putea să-și anuleze toată călătoria, caz în care noi ne vom întoarce la Scotland Yard, nu la Roma.

Comandantul încă vorbea când l-a apucat pe William de braț și a făcut semn cu capul înspre zona birourilor British Airways. Carter se îndrepta spre check-in, însoțit de un bărbat pe care William nu l-a recunoscut, care căra o sacoșă voluminoasă și împingea un troler cu două valize mici.

— Am sentimentul că știu ce este în sacoșă, a spus Hawksby. Dar nu avem ce face.

— Am putea să cerem celor de la Security să-l controleze, înainte de a urca în avion,

— Acesta este ultimul lucru pe care ni-l dorim.

— De ce?

— Pentru două motive, a spus Hawksby, în timp ce Carter își primea cardul de îmbarcare. Întâi, trebuie să avem o suspiciune rezonabilă că el comisese crima înainte ca noi să ne gândim să-i verificăm bagajul și, în al doilea rând, dacă nu găsim nimic, i-am avertiza inutil și ne-am distruge acoperirea.

— Îl recunoașteți pe bărbatul care-l însoțește? a întrebat William, în timp ce se-ndreptau spre controlul pașapoartelor.

— Damien Grant, GBH, fost halterofil și, mai recent portar de club. Este aici numai pentru a se asigura că sacoșa ajunge la destinație.

— Ultimul apel pentru Alitalia, zbor numărul…

10:07 GMT

Odată instalați în biroul superintendentului Well, cei trei ofițeri de poliție au verificat și răsverificat fiecare detaliu al Operațiunii Perioada Albastră. Când Lamont a pus ultima întrebare, Well s-a uitat la ceas.

— E momentul să cobor la parcarea din subsol și să-i informez pe trupeți. Este singurul spațiu pe care-l avem, care e destul de mare pentru a permite adunarea armatei tale private.

Lamont și Jackie l-au urmat pe superintendent afară din birou și, apoi, în jos pe treptele uzate bine până în parcare, unde vreo două duzini de polițiști și două polițiste stăteau de vorbă, întrebându-se pentru ce fuseseră adunați acolo. Când a apărut superintendentul, au tăcut cu toții.

— Bună dimineața, a spus acesta, lovindu-și piciorul repetat cu bastonul de cauciuc. Ne-am alăturat, astăzi, celor doi polițiști din Poliția Metropolitană, prezenți aici. Ne-am adunat pentru a-i ajuta într-o operațiune care va avea loc în perimetrul nostru. Dau cuvântul detectivului inspector-șef Lamont, care vă va da pe scurt detaliile necesare.

Lamont a așteptat până când Jackie a instalat un suport și a așezat pe el o imagine fotografică aeriană a unei proprietăți de mari dimensiuni.

— Doamnelor și domnilor, Poliția Metropolitană pregătește această operațiune de câteva luni, dar am știut permanent că rezultatul va depinde de profesionalismul ofițerilor de la fața locului, a spus Lamont, arătând spre cei aflați în fața lui. Adică a voastră!

Asistența a început să râdă și să aplaude.

— Avem motiv să credem, a continuat Well, că un grup bine organizat de criminali va ataca această proprietate, în noaptea asta. (Jackie a arătat spre fotografia unei vile Luutyens impresionantă, înconjurată de câțiva acri de parcare.) Scopul grupului infracțional este să fure un Picasso care valorează mai multe milioane și să fie în afara oricărui pericol, cu mult timp înainte de sosirea poliției. Dar noi îl vom aștepta. Voi ați putea întreba de ce avem nevoie de un efectiv atât de mare pentru această operațiune, când vor fi numai trei, posibil, patru hoți care vor opera. Răspunsul este: Pentru că știm cine este în spatele acestui jaf și omul acesta ne-a înfrânt prea des, în trecut. Deci, de data aceasta, îi vom tăia… pofta de a mai face asta vreodată.

A doua oară, au izbucnit aplauze, și mai puternice.

— Pentru această operațiune îndelung planificată, vă asigur că răufăcătorii și-au făcut bine temele, a continuat Lamont. Știu că proprietarii sunt în concediu și mai știu că cea mai apropiată secție de poliție este la douăzeci de minute distanță, ceea ce, cred ei, le va da destul timp pentru a dispărea în neant, cu mult timp înainte ca poliția să-și facă apariția. Secundul meu, detectivul Roycroft, vă va da acum detaliile Operațiunii Perioada Albastră și vă va preciza rolul pe care-l veți juca dvs. Detectiv Roycroft.

Jackie a făcut un pas în față, încântată să fie salutată de atâtea fețe entuziaste care, în mod clar, așteptau cu nerăbdare să prindă niște răufăcători reali și să pună mâna pe unul anume, în mod special.

12:45 OEC[12].

Zborul Alitalia a aterizat la aeroportul Da Vinci, cu câteva minute înainte de ora din program. Primul om pe care l-a văzut William coborând pe

scara aeronavei a fost locotenent Monti, care aștepta lângă o mașină fără identitate.

William i l-a prezentat pe Hawksby lui Monti, care l-a salutat, a deschis portiera din spate și a așteptat ca amândoi să urce în mașină. Hawksby a fost surprins că locotenentul nu era ras și respirația îi mirosea a usturoi, dar nu a comentat.

— Nu controlul pașapoartelor, nu control vamal? a întrebat William.

— William, dacă ai fi fost numai tu, te-aș fi așteptat la Sosiri, dar, când comandantul meu a auzit că vei fi însoțit de comandantul Hawksby, mi-a ordonat să sar peste toate obstacolele. Sper că e exprimarea corectă în limba engleză?

— Să te descurci la fața locului, a spus William. Sensul derivă de la eliberarea fluxului aerului de către un organist prin deschiderea membranelor, pentru a crește volumul sunetului orgii.

— Îți mulțumesc, domnule detectiv, a spus Hawksby. Foarte interesant.

— Nu e mult de mers până în Civitavecchia, a spus Monti, în timp ce luau viteză. Dar trebuie să ajungem acolo înaintea lui Carter și a lui Grant. Au rezervări la Grand Hotel – mare numai cu numele.

— Și noi unde vom sta? a întrebat Hawksby.

— Mă tem că hotelul dvs. este încă și mai puțin… mare. Dar are avantajul de a fi pe chei, așa că v-am rezervat o cameră care are vederea spre port.

— Și William?

— El va fi cu mine, în permanență. Șeful golfului m-a informat că Carter a închiriat o mică ambarcațiune echipată complet pentru cercetare și recuperare, pe șapte zile. Este perfectă pentru căutarea de comori de pe fundul mării.

— De ce pentru șapte zile, când ei vor avea la bord ceea ce caută? a întrebat William.

— Pentru spectacol, a explicat Monti, cu toate că nu știm câți membri ai echipajului sunt

implicați în șmecherie. Dar, presupunem, căpitanul și cei doi scufundători trebuie să fie.

— Așadar, noi rămânem în Civitavecchia și-i așteptăm să se întoarcă, pentru a-i aresta?

— Bineînțeles că nu. Ne-am angajat amândoi ca marinari pentru activitățile de pe punte. În mod clar au nevoie de cât mai mulți martori oculari posibil, care să asiste la remarcabila lor descoperire.

— Dar italiana mea nu este chiar așa de bună, le-a reamintit William celor doi.

— Știu, a răspuns Monti, așa că, odată ce vom fi la bord, tu renunți să-mi mai vorbești. Și, trebuie să te previn, vom pluti în ape tulburi.

— Iar eu trebuie să te previn că nu sunt un bun înotător, a spus William.

12:21 GMT

— Are cineva vreo întrebare? a întrebat Jackie, când și-a încheiat informarea.

Cineva a ridicat mâna.

— De care din cele două echipe este mai mare nevoie?

— Nu vom ști aceasta decât în ultimul moment. Există două ieșiri din casă, aici și aici; lângă ele vor fi ascunse autobuzele, a spus Jackie, indicând locurile pe hartă. Dar nu avem cum să știm pe care o vor folosi. Dacă, din cine știe ce motiv, nu reușim să-i interceptăm, avem un elicopter care așteaptă pregătit să ne ajute.

— Trebuie să accentuez, a intervenit Lamont, că nu puteți asculta radioul în timp ce așteptați și nici să discutați între voi, pentru că cel mai mic sunet îi va alerta. Aveți fiecare grijă să nu fiți idiotul care îi sperie.

— Sir, în ce fel de vehicul vă așteptați să circule?

— Pentru că dimensiunea picturii pe care intenționează să o fure este mare, cred că va fi o dubă, a spus Lamont. Ei știu exact ce caută și

puteți fi siguri că au stabilit ia nivel de centimetru care este calea de evadare. De aceea avem nevoie de atât de mulți dintre voi pentru a încercui ținta.

— Se poate să fie înarmați?

— Credem că nu, a răspuns Lamont. Primești închisoare pe viață pentru atac armat, în timp ce pentru jaf, rareori primești mai mult de șase ani. Dar, tocmai pentru a fi în siguranță, vom avea o mică echipă de polițiști înarmați, la fața locului, dar foarte bine ascunși.

— Vreun indiciu cu privire ia momentul în care vor lovi? a întrebat un polițist tânăr.

— Nu înainte de ora șase și nu va fi după miezul nopții, a răspuns Lamont, fără alte explicații.

A urmat o lungă tăcere.

— Dacă nu mai sunt alte întrebări, a spus Jackie, haideți să mergem să luăm prânzul. Încercați să trageți un pui de somn, după-masă și nu uitați să mergeți la toaletă, înainte de urcarea în autobuz. Primul autobuz pleacă la ora 4:10 p.m. Cel de-al doilea îl va urma după douăzeci de minute, pentru a evita să părem un convoi.

— Și, odată ajunși la locul stabilit, nu uitați că tăcerea este cea mai bună armă a noastră, a adăugat Lamont.

14:08 OEC

Monti i-a condus pe William și pe Hawksby direct la hotelul de pe chei al comanderiei din Civitavecchia și au mers cu toții la camera rezervată de Monti, la etajul al treilea. Primul lucru pe care l-a făcut Hawksby a fost să privească spre linia orizontului, de la fereastră. Avea o bună vedere spre port și nu avea nevoie de binoclu pentru a fi cu ochii pe ambarcațiunea pe care o închiriase Carter. Monti făcuse chiar rost de o copie în limba engleză a broșurii companiei, cu o fotografie a vasului pe copertă, pentru a-i tenta pe potențialii clienți. Ceea ce nu spuneau era rata eșecurilor în decursul anilor. Dar, pe atunci,

echipajul era în cel mai bun caz format din pirați, în timp ce clienții care închiriau vasul erau persoane romantice, ce-și urmăreau un vis. Ceea ce nu era cazul acum.

William se pregătea să facă duș, când Monti i-a spus:

— Nu-ți face probleme. Încearcă să nu uiți că ești un marinar de punte (cadet). Nu vrem să miroși ca un crin.

Hawksby a înțeles, în acel moment, de ce locotenentul nu se răsese de câteva zile și puțea a usturoi.

Monti a deschis o valiză voluminoasă, pe care o lăsase mai devreme în cameră, și a scos din ea haine potrivite pentru rolul pe care urmau să-l joace: Două perechi de jeanși foarte uzați, două tricouri fără nicio marcă, două pulovere, unul albastru, unul gri și două perechi de tenișI fără sigla vreunei mărci. Totul arăta și era second-hand.

— Să sperăm că am luat măsura ta, a spus Monti, când William a început să-și pună jeanșii.

— Și cu mine, cum rămâne? a întrebat Hawksby.

— Va fi foarte bine, sir, a răspuns Monti. Dacă vă plimbați pe chei îmbrăcat exact cum sunteți, toată lumea va presupune că sunteți posesorul unui yacht uriaș, nu că urmăriți un cuplu de răufăcători.

— Aș vrea eu.

— Sir, acum, noi trebuie să plecăm. Trebuie să fim la bord, înainte de sosirea lui Carter.

— Plecați! Am ceva ajutoare, în cazul în care ei își schimbă planurile?

— Le veți vedea numai dacă veți avea nevoie de ele, a răspuns Monti. Dar vă pot asigura că aceasta nu e singura cameră pe care am închiriat-o.

— Jos pălăria! a spus Hawksby, salutând cu degetele la frunte.

După ce Monti și William au plecat, comandantul s-a întors la locul de supraveghere și i-a urmărit pe cei doi tineri ofițeri mergând de-a

lungul cheiului și urcându-se pe navă, înainte de a se prezenta șefului marinarilor de punte. Cât de mult își dorea să fi fost și el cu douăzeci de ani mai tânăr!…

13:08 GMT

Lamont și Jackie adunaseră echipa în cantină pentru a lua prânzul, unde un grup de vorbăreți în așteptare au arătat cât de nerăbdători erau să-și înceapă treaba.

La ora patru, după ultima informare din partea sergentului-detectiv Roycroft, Lamont i-a împărțit pe tinerii ofițeri în două grupe, înainte ca aceștia să înceapă să se urce în autobuze. În același timp, o echipă a diviziei speciale pentru arme de foc ieșea din Scotland Yard cu ordinul de a-l contacta pe inspectorul-șef detectiv Lamont în momentul în care au ajuns la țintă.

La patru și unsprezece minute, primul autobuz a părăsit parcarea, a urcat rampa și a ieșit pe autostradă. A păstrat o viteză moderată, rămânând în permanență pe prima bandă și nedepășind niciodată viteza legală. La 3:33, celălalt autobuz a făcut manevrele de ieșire pe autostradă, unde au intrat în șirul navetiștilor care se întorceau acasă, în vreme ce ei erau în drum spre muncă.

Lamont a fost luat prin surprindere când superintendentul Well i-a spus că îi va însoți în misiune. Lamont a acceptat că, dacă Well voia să-și adauge prefixul șef la titlul lui, Operațiunea Perioada Albastră ar arăta bine în dosarul lui. Lamont a trebuit să recunoască, chiar dacă numai pentru sine, că gândul promovării îi trecuse și lui prin minte.

Superintendentul, Lamont și Jackie au părăsit ultimii sediul Poliției din Guildford, într-o mașină fără număr. Când au ajuns la țintă, amândouă autobuzele erau acolo, cu motoarele la relanti și luminile stinse. Douăzeci și șase de bărbați și trei femei așteptau în tăcere.

16:23 OEC

După ce și-au înghesuit sacii în cabinele de dormit de sub punte, cei doi marinari cadeți itineranți s-au prezentat la datorie pe puntea principală.

— Cât va dura până ajungem la sit? l-a întrebat Monti pe șeful cadeților.

— E la distanță cam de optzeci de mile marine, deci un pic peste opt ore. Vom porni imediat ce clienții noștri și șoferii lor vor fi la bord. Între timp, voi doi puteți ajuta la încărcat.

William și Monti s-au asigurat că au încărcat tot: de la lăzi cu mere la cutii noi. În mod clar, comandantul de vas voia să pară că vor fi pe mare cel puțin șapte zile.

William s-a oprit din muncă numai când dintr-un Mercedes condus de-a lungul pasarelei doi bărbați au coborât pe partea cu docul, l-a recunoscut imediat. Doi cadeți le-au luat bagajele – nu multe, dacă te gândești că au închiriat vasul pentru o săptămână, a zis în sinea lui William. Grant încă ținea strâns în mână geanta voluminoasă și era atent ca cei doi cadeți să nu se apropie de ea.

William și Monti au rămas în umbră, pentru a evita să vină în contact cu cei doi pasageri, când aceștia au urcat la bord.

— Nu-mi prea imaginez ce se va întâmpla până ajungem la locul de recuperare, a șoptit Monti, dar este în continuare riscant și nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc. Așa că va trebui să rămânem pe punte până la ora opt.

18:22 GMT

— Echipa arme de foc este la locul ei, sir, a spus o voce la interfon, sunând ca un trăsnet, după vreo două ore de tăcere.

— Bun venit la bord, a spus Lamont. Țineți radioul închis până când îi vedeți pe hoți intrând în

casă.

— Recepționat, sir.

21

22:06 OEC

William s-a retras în cușeta lui, imediat după ora zece, dar nu a adormit. Câțiva marinari jucau cărți, alții spuneau povești improbabile despre comori pe care le recuperaseră de pe fundul oceanului. Curând, a devenit clar că habar n-aveau cât de reușită urma să fie această călătorie și puțini dintre ei păreau optimiști.

În timp ce William s-a odihnit, Monti a continuat să muncească și să supravegheze puntea. S-a întors lângă cușeta lui William după miezul nopții și, pentru că era puțin mai multă liniște, a reușit să-și informeze colegul fără a fi auzit de ceilalți.

— Nu s-a-ntâmplat cine știe ce, pe punte, a spus el. Carter și Grant nu și-au părăsit cabinele, până vasul nu a pornit. Mă îndoiesc că vom vedea pe vreunul dintre ei înainte de prima rază de lumină. Dar nu ne permitem niciun risc, așa că mai bine îmi ții tu locul, acum. Când ajungi pe punte, vei vedea o barcă de salvare la tribord.

— Care e tribordul? a întrebat William

— Pe latura din dreapta, prostule. Credeam că vii dintr-o națiune de marinari. Urcă în ea, intră sub prelată, așa încât, dacă iese cineva pe punte, cât timp ești tu de pază, să nu te vadă. Fii atent să nu adormi. Să mă trezești la ora patru și preiau eu supravegherea.

William a urcat scara în spirală și a ieșit pe punte. A identificat barca de salvare legănându-se ușor în briza mării și s-a îndreptat cu precauție spre ea, oprindu-se la cel mai neobișnuit sunet. Încă o ultimă privire pentru a se asigura că nimeni nu-l urmărește cu privirea. A fixat barca de salvare, a urcat în ea și s-a strecurat sub prelată. Curând, și-a dat seama că nu era niciun pericol să adoarmă. Mai degrabă, i se părea că se îmbolnăvise.

A încercat să se perfecționeze în tehnica legănatului cu barca și indiferent de câte ori se uita la ceas, acul minutarului nu dădea vreun semn că se prea mișca. Și, apoi, fără niciun semn, a auzit pași grei apropiindu-se, urmați de o voce care vorbea în engleză.

22:19 GMT

Jackie a decis că era mult mai rău decât în cazul supravegherii, pentru că așteptau cu toții pe cineva care nu era acolo, nu pe cineva care era acolo și trebuia să se arate, în cele din urmă.

00:58 OEC

— Totul e la locul lui. Acum, tot ce putem face este…

William nu și-a mișcat nici măcar un mușchi, până când vocea nu s-a pierdut în văzduh. Mai multe cuvinte, dar acestea s-au risipit cu vântul. A ridicat cu un inch prelata și ochii s-au fixat pe un grup de patru bărbați, care stăteau în picioare la numai câțiva yarzi de barca de salvare.

Grant a desfăcut fermoarul la sacoșă și a scos una din lădițele de lemn vechi, pe care William le văzuse prima oară în atelierul lui Carter. A pus-o cu grijă pe punte. Marinarul-șef a legat-o cu dexteritate cu o funie ca și cum ar fi împachetat un cadou de Crăciun voluminos. Odată ce a fost mulțumit că lădița era în siguranță, a traversat puntea și a atașat funia la un scripete de care se folosiseră William și Monti pentru a urca cutia la bord. Marinarul a apucat mânerul scripetelui și l-a învârtit încet până când funia s-a întins. Un bărbat în vârstă cu o față tăbăcită de vânturi și cu o barbă neagră neîngrijită, care purta o căciuliță cu împletituri, a ținut de lădiță, în timp ce aceasta era ridicată încet, centimetru cu centimetru, de pe punte.

Când a fost cam la trei picioare în aer, căpitanul a împins-o ușor peste parapetul vasului, apoi a dat

din cap aprobator. Șeful marinarilor a început să învârtească mânerul în sens invers. Cutiuța și-a început ușor coborârea spre apă. William n-a pierdut din privire cutiuța până când aceasta nu a dispărut sub valuri. Au mai durat câteva minute bune, după ce scripetele își terminase treaba, până când casetuța a ajuns la odihnă pe fundul mării, la aproximativ 130 de picioare sub ei. Atunci, căpitanul și marinarul-șef au aruncat o ancoră mică peste bord. Aceasta era atașată la o geamandură cu lumină intermitentă, arătând locul exact în care căzuseră.

Carter a simulai un „Salut!" adresat căpitanului. Grand a luat de jos geanta voluminoasă, goală, și s-au îndepărtat traversând puntea.

William s-a retras complet sub prelate, dar n-a putut să-și dea seama ce își spuneau, până nu au trecut pe lângă barca de salvare.

— Sper că putem avea încredere în ei.

— Au fost plătiți gras și… dacă…

William nu și-a mișcat nici măcar un mușchi și a decis să aștepte până va fi sigur că ei s-au întors în cabinele lor.

00:00 GMT

Superiintendentul și-a încrucișat picioarele. Avea nevoie presantă să se ușureze, dar nu avea de gând să fie primul care recunoaște lucrul acesta. Lamont continua să se uite plin de speranță de-a lungul aleii spre casă, în timp ce asculta cu atenție dacă se aude un zgomot de motor.

În ultimele trei ore, Jackie se uitase în mod repetat la ceasul de la mână, devenind mai neliniștită, cu fiecare minut care trecea.

02:00 OEC

William a ridicat prelata cu o jumătate de inch și s-a uitat în toate direcțiile. Niciun semn că ar fi fost cineva în preajmă. Și-a verificat ceasul înainte de a se târî afară din barca de salvare care continua

să se legene și a trece cu greu peste marginea vasului, fiind cât pe ce să-i alunece mâinile. A aterizat cu capul înainte, pe puntea lunecoasă.

A încercat să-și găsească o poziție stabilă și să se ridice în picioare, dar era atât de slăbit și amețit, încât a trebuit să se apuce strâns cu mâinile de parapetul ambarcațiunii. În cele din urmă, a renunțat, s-a lăsat pe o parte și a vomat violent. Când și-a ridicat privirile, a remarcat că vasul se învârtea în cerc în jurul balizei.

A mai durat ceva timp până și-a revenit destul cât să coboare scara în spirală și să se prăbușească în cușetă, unde a zăcut nemișcat, ca să nu-i mai vină să vomite, din nou.

A decis să nu-l trezească pe Monti, pentru că nu avea de ce să-și mai petreacă următoarele două ore în barca de salvare, de vreme ce nu se mai putea întâmpla nimic înainte de apariția zorilor. Dar, de adormit, William tot nu a adormit.

01:07 GMT

Lamont putea auzi sunetul unei mașini care se apropia din spatele lui. Peste câteva minute, a trecut pe lângă el un Jaguar verde, care a continuat să ruleze pe alee, cu farurile aprinse. S-a oprit lângă casă. Șoferul a coborât din mașină, a deschis ușa casei și a dispărut înăuntru. După câteva minute, s-a aprins lumina în hol.

Lamont a înjurat de mai multe ori, până a deschis radioul și a dat un ordin pe care se temuse că va trebui să-l dea.

— Operațiunea Perioada Albastră anulată. Ne întoarcem la bază.

Poate că a fost bine că n-a putut auzi corul de mormăituri și înjurături emise din cele două autobuze în care așteptaseră în tăcere infanteriștii lui loiali, timp de peste cinci ore. Câțiva dintre ei au coborât din autobuz și au început să se ușureze, la unison.

06:09 OEC

— De ce nu m-ai trezit la ora patru, a întrebat Monti.

S-a uitat la William, care avea aceeași culoare ca și cearșaful îmbibat de transpirație și continua să transpire. William și-a pus două degete pe buze și a făcut semn că trebuie să urce amândoi pe punte.

Pescărușii țipători planau deasupra lor, în timp ce William îi arăta baliza luminoasă care sălta pe valuri și îi explica lui Monti de ce nu se deranjase să-l trezească.

— Bine gândit, a spus Monti.

Au privit înspre puntea de comandă, de unde căpitanul conducea nava în cercuri din ce în ce mai mici în jurul balizei. Nici urmă de Carter sau Grant, dar William se îndoia că aceștia dormeau.

În următoarele patruzeci de minute, Monti și William au executat orice le ordona marinarul-șef, dar privirile lor reveneau încontinuu la intrarea în zona privată, în așteptarea apariției principalilor actori.

Imediat după ora șapte, Carter, însoțit de doi scufundători în costume impermeabile, a ieșit pe punte. Scufundătorii și-au pus măștile și înotătoarele, s-au așezat pe parapet și și-au ajustat aparatele de respirat. Apoi s-au aruncat cu spatele înainte în apă și au dispărut sub valuri.

05:20 GMT

Superintendentul Well i-a condus cu mașina pe Lamont și Jackie înapoi la Guildford și i-a lăsat în centrul orașului.

— Sunt sigur că veți putea să găsiți drumul spre gară, le-a spus el, înainte de a demara.

— Nu-l poți condamna, a spus peste douăzeci de minute Jackie, în timp ce se aflau pe un peron gri, în frig, așteptând să vină primul tren spre Waterloo.

— Când ajungem la Yard, probabil că vom afla că inspectorii l-șef Warwick este noul șef al Departamentului Artă și Antichități, iar eu am fost degradat la poziția de polițist-detectiv și trebuie să mă adresez lui cu sir.

— Ceea ce înseamnă că eu mă voi întoarce la circulație, a spus Jackie.

08:30 OEC

Cei doi scufundători au reapărut la suprafață de patru ori, în decursul orei următoare și, de fiecare dată, au făcut semnul cu degetul mare în jos, înainte de a se scufunda din nou. După mai multe ore, s-au cățărat înapoi la bord, arătând epuizați, și au rămas lați, întinși pe punte, ca să-și revină. William a bănuit că nu fuseseră niciodată la mai mult de câteva picioare sub suprafața apei.

Carter și Grant păreau dezamăgiți și echipa începea deja să-și piardă interesul pentru acțiunea lor. Dar William știa că ei erau numai martori ai primului act al acestei pantomime iar cortina era pe punctul să se ridice din nou, după pauză.

Îndată ce scufundătorii și-au revenit după efort, și-au reluat treaba. În următoarele două ore, încă de trei ori a fost văzut de toți semnul cu degetele mari îndreptate în jos. Monti a fost cel care a remarcat că baliza și lumina ei intermitentă nu se mai vedeau.

— Probabil că au localizat caseta, a șoptit el.

— Dar nu sunt pregătiți să recunoască, a spus William.

Scufundătorii au dispărut sub valuri încă o dată, dar, de această dată, când au revenit la suprafață, unul dintre ei făcea semne frenetic cu mâna, în timp ce ceilalți au făcut semnul cu degetul mare în sus. Echipajul a alergat la tribord și a-nceput să ovaționeze, dar William a sesizat cum căpitanul a rămas remarcabil de calm. Atunci, el a citit deja al doilea act.

Marinarul-șef s-a dus repede la scripete și a început să ridice funia. Carter și Grant s-au alăturat echipajului, care se apleca peste balustradă, în așteptare, și, când, peste câteva minute, caseta a ieșit la suprafață, plină de lipitori, s-au arătat la fel de surprinși și încântați ca toți ceilalți bărbați de pe vas.

Marinarul-șef și-a dozat efortul, așa că prețioasa încărcătură a putut fi ridicată în siguranță peste parapet și pusă pe punte. Acesta a căzut în genunchi și a început să desfacă funia, în timp ce căpitanul a coborât de pe puntea de comandă. Toți ceilalți pierdeau timpul pe-acolo, așteptând cu nerăbdare să descopere ce era în cutie. Bine, nu chiar toți.

Odată ce funia a fost îndepărtată, marinarul-șef s-a tras la o parte pentru a-i permite lui Carter să execute ceremonia de deschidere, dar acesta s-a prefăcut că are nevoie de ajutorul lui Grant, pentru a forța deschiderea lacătului vechi și ruginit. William nu putea decât să se întrebe în care consignație găsise un asemenea exemplar convingător. Când capacul a fost, în cele din urmă, ridicat, a urmat un moment de liniște totală, toți cei de pe punte privind cu neîncredere la cele 712 monede de argint vechi. Numai Carter știa numărul exact.

Cei de pe corabie au ovaționat când Grant a ridicat caseta și a început s-o legene pe brațe, ca și când ar fi fost copilul unic care fusese salvat din mare. Apoi, s-a îndreptat încet spre zona privată, cu un Carter numai zâmbet urmându-l, la un pas în spate.

Căpitanul a anunțat echipajul că se vor întoarce în port imediat, dar toți marinarii de la bord vor primi totuși plata pentru o săptămână întreagă. Aceasta a declanșat ovații încă și mai puternice.

10:54 GMT

— Biroul comandantului Hawksby.

— Sunt Bruce Lamont, Angela. Îmi poți face legătura cu șeful?

— Este încă în Italia, Bruce. Nu-l așteptăm să se întoarcă până luni.

— E vreo speranță să stea acolo?

— Îmi cer scuze, domnule inspector-șef?

— Angela, nu m-ai auzit niciodată spunând asta.

— Nu poate aștepta până luni?

— Va trebui. Dar, atunci, sunt destul de obișnuit să aștept în fața ușii, numai pentru a afla că nu e nimeni acolo.

12:36 OEC

Odată ce vasul a tras la doc, William și Monti s-au aplecat peste balustradă și l-au văzut pe Grant cărând caseta pe pasarelă. O ținea încă strâns la piept când s-a urcat pe bancheta din spate a mașinii care-i așteptase.

William l-a recunoscut pe șofer. Amuzant, s-a gândit el, că a știut exact la ce oră urma să-i ia pe cei doi pasageri ai lui, cu toate că nu avuseseră nicio modalitate de a comunica unii cu alții. Carter a dat mâna cu căpitanul, marinarul-șef și cei doi scufundători, dezvăluindu-i, astfel, pe cei implicați în complot. Apoi, a pornit pe pasarelă și i s-a alăturat lui Grant, pe bancheta din spate a mașinii.

În timp ce mașina pornea și înainte ca William să poată pune vreo întrebare, Monti i-a spus:

— Nu te îngrijora, vor fi urmăriți. În orice caz, știm exact încotro merg.

— Dar dacă-și schimbă planurile? a întrebat William.

— Îi vom aresta pentru furtul casetei.

— William a râs, în timp ce un bărbat îmbrăcat elegant cu un sacou la două rânduri a trecut pe lângă ambarcațiune și s-a îndreptat spre hotel, părând a fi un turist bogat.

William și Monti au stat la coadă cu restul echipajului pentru a-și primi salariul pe o săptămână întreagă. Nu puțin, s-a gândit William,

dar Carter avea nevoie ca actorii ocazionali să repete o versiune plauzibilă a ceea ce văzuseră în fața familiilor și prietenilor lor și în fața oricui altcuiva ar fi fost interesat să asculte.

După ce au semnat de primirea banilor, au pornit înapoi spre hotelul lui Hawksby, unde acesta îi aștepta. De această dată, William a avut dreptul să-și facă duș și Monti s-a ras și s-a spălat pe dinți pentru prima dată, în ultimele câteva zile.

Îndată ce s-au schimbat în hainele lor obișnuite, i s-au alăturat lui Hawksby, la masa de prânz. Nu că lui William i-ar fi fost foame… Tocmai terminau primul fel când de masa lor s-a apropiat un chelner care l-a anunțat pe locotenent Monti că e chemat la telefon și că putea prelua legătura la recepție.

— Bun băiat, Monti, a spus Hawksby, ridicând paharul, după plecarea lui Monti de la masă.

— Cu siguranță că este, a spus William, turnându-și încă un pahar cu vin. Mă întreb cum merge Operațiunea Perioada Albastră.

Hawksby s-a uitat la ceas.

— Ar fi trebuit să se fi terminat, de-acum, într-un fel sau altul, a spus el, în timp ce locotenentul se întorcea și-și relua locul la masă.

— Vă pot confirma că lada de lemn care conține peste șapte sute de monede de argint a fost predată Oficiului Naval Italian din Roma. Un domn Carter și-a prezentat autorizația ștampilată regulamentar și a afirmat găsirea cufărului-comoară, însoțit de domnul Booth Watson.

Hawk și William au bătut cu palmele în masă.

— Domnul Carter a fost văzut ultima oară fotografiindu-se în timp ce stătea de vorbă cu ziariștii despre remarcabila lui descoperire, a spus Monti, în timp ce William umplea din nou paharele. Cum doriți să-l preluați de aici, sir?

— N-am nicio grabă, a răspuns Hawksby. Roțile guvernului se mișcă întotdeauna încet, așa că de ce nu le-am permite răufăcătorilor să se bucure câteva

zile de câștigurile lor nemeritate, înainte de a lăsa să afle lumea că uluitoarea lor descoperire nu valorează, nici vorbă, peste șapte sute de mii de lire sterline, ci, în cel mai bun caz, câteva – puține – mii.

— Și nici măcar nu vor pune mâinile pe ei, a spus Monti, pentru că va trebui să confiscăm caseta și conținutul ei, ca probe pentru procesul ce va urma, care nu va avea loc decât peste cel puțin un an de zile.

13:25 GMT

William și comandantul s-au despărțit la Heathrow.

— Te aștept în biroul meu luni dimineața, la ora nouă, pentru întocmirea raportului, a spus Hawksby. Să ai un sfârșit de săptămână frumos.

Pentru prima oară, William a simțit că este un membru cu drepturi depline al echipei.

În timp ce se urca în metroul spre Londra, se întreba dacă avuseseră un succes similar și Lamont și Jackie, în Operațiunea Perioada Albastră. S-a gândit să o sune pe Jackie acasă, dar a decis că putea să aștepte până la întâlnirea de luni, cu Hawksby. A ieșit din metrou la stația South Kensington și s-a îndreptat spre casă. Dar, oare mai era casa lui? Oare îl iertase Beth și uitase deja prima lor ceartă sau îi încuiase ușa? Și, dacă ar fi făcut asta, cine putea s-o blameze? Simțea că el ar înțelege, în timp ce s-a dus la ușa ei, dar când a pus cheia în ușă, aceasta nu numai că s-a deschis, dar pe măsuța din hol, se aflau florile de la el.

Beth a venit alergând din bucătărie și s-a aruncat asupra lui, îmbrățișându-l.

— Îmi pare rău, a spus ea. M-am purtat ca o nebună. Bineînțeles că înțeleg că nu-mi poți vorbi despre munca ta, mai ales dacă este vorba despre Rembrandt. Dar, te rog, viitoarea dată când dispari în mijlocul nopții, telefonează-mi cel puțin și dă-mi un indiciu despre momentul când ai putea să te

întorci. Mi-am petrecut ultimele trei zile întrebându-mă dacă m-ai părăsit și, când nu ai dat niciun telefon…

— Am fost la lucru…

— Nu vreau să știu, a spus Beth, conducându-l spre bucătărie. Masa era deja așternută, numai lumânările trebuiau aprinse. Am gătit o mâncare specială – cearta între îndrăgostiți, în încercarea de a șterge comportamentul meu îngrozitor. Va fi gata cam în jumătate de oră și, apoi, îți pot spune ce noutăți am.

William a prins-o în brațe și a sărutat-o.

— Mi-ai lipsit, a spus el.

— Și tu mie. De fapt, am crezut că te-am pierdut.

El a luat-o de mână și a condus-o afară din bucătărie.

— Dar, încă n-am cinat, a spus ea, în timp ce el o trăgea pe scări în sus.

— Se știe că oamenii fac sex înainte de cină.

— Oamenii cavernelor, a spus Beth, în timp ce el începea să-i desfacă nasturii de la rochie.

***

William citea un articol în *The Guardian* – un cotidian pe care niciodată nu se gândise să-l cumpere, înainte de a o cunoaște pe Beth. A verificat raportul de la corespondentul lor din Roma, pentru a doua oară, apoi i-a dat ziarul lui Beth și a așteptat reacția ei.

— Uau! Peste șapte sute de mii de lire, a spus ea. Ce lovitură. De aceea a trebuit să pleci tu în așa mare grabă? Scuze, n-ar fi trebuit să pun această întrebare.

William a aprobat-o dând din cap.

— Adevărata poveste va apărea cât de curând și nu va fi pe pagina a douăsprezecea, ci pe prima pagină, dar, până atunci, nu-ți pot spune nimic.

— Înțeleg, a spus Beth, tăind o felie din oul din farfurie.

— Noaptea trecută ai sugerat că și tu ai ceva noutăți interesante, a spus William.

— Asta înainte ca tu să mă întrerupi, om al cavernelor ce ești.

— Deci, ai de gând să-mi spui?

— Am o nouă slujbă.

— Pleci de la Fitzmolean?

— Nu, nu până tu nu returnezi pictura despre care nu-mi este permis să vorbesc.

— Atunci?

— Am fost avansată la gradul de conservator-asistent al picturilor.

— Mi-aș imagina viața cu un conservator, chiar dacă nu știu cu ce se ocupă ei.

— Voi răspunde de organizarea evenimentelor speciale, precum expoziția Van Eyck, de luna viitoare, și-i voi raporta direct conservatorului general, domnul Mark Cranston.

— Cu o mărire de salariu?

— Nu una pe care s-o remarci. Dar, ca să fiu cinstită, nici măcar n-am știut că se gândiseră la mine pentru această poziție.

— Părinții tăi vor fi mândri de tine, a spus William.

— L-am sunat pe tata, seara-trecută, ca să-i spun vestea bună.

William a fost surprins, dar nu a comentat.

— Și mai am o veste. Jez m-a părăsit.

— Pentru un alt bărbat?

— Da, se mută cu prietenul lui, Drew, așa că sunt în căutarea unui nou chiriaș. Și, înainte să mă întrebi, răspunsul este nu.

22

Luni dimineața, William și Beth au plecat împreună de acasă. Noua asistent-conservator al picturilor voia să ajungă devreme în prima ei zi în acest post și William avea de scris raportul despre deplasarea în Italia.

S-au despărțit la stația de metrou South Kensington, iar Beth s-a dus la muzeu pe jos. William s-a gândit la weekendul pe care îl petrecuseră împreună. Nu s-ar fi putut simți mai bine de-atât și, acum, William era mai nerăbdător ca niciodată ca ea să-i cunoască pe părinții lui. O întrebase pe Beth dacă l-ar putea însoți la prânz, duminica următoare, dar, încă o dată, ea evitase să răspundă, explicând că promisese deja să viziteze un prieten aflat în spital, chiar duminică după-masă și nu-i venea să anuleze vizita cu așa puțin timp înainte. Poate în cealaltă duminică, sugerase William. Și, atunci, i-a trecut fulgerător prin minte ceva ce ar fi trebuit să îngrijoreze pe un detectiv, cu mult timp în urmă. Va mai citi o dată cartea poștală din Hong Kong când se va întoarce în seara aceea în apartament.

Intrând în birou, a fost surprins să vadă că nici Lamont, nici Jackie nu erau acolo. S-a așezat la biroul lui și a început să scrie raportul, gândindu-se că trebuia să nu uite să-l sune pe Monti pentru a-i mulțumi, pentru că, fără sprijinul și asistența lui, Carter și-ar fi încasat banii și ar trăi acum din câștigurile lui ilicite.

La 8:55, William a luat de pe birou dosarul lui Carter, a ieșit pe coridor și a bătut la ușa comandantului. Angela i-a făcut semn cu mâna și l-a introdus în sanctuar, unde i-a găsit pe Lamont și Jackie așezați deja la masă, ascultându-l cu mare atenție pe comandant.

Hawksby a dat din cap aprobator când William s-a așezat la locul lui obișnuit, lângă Jackie.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului răspunzând la apelurile comandantului din Surrey și ale superintendentului Well de la Poliția din Guildford, a spus Hawksby. Și vă pot spune că niciunul dintre ei n-a făcut economie de cuvinte. Cele mai drăguțe dintre ele au fost incompetent, neprofesionist, amator. Comandantul-șef m-a avertizat că dacă nu-l informez pe comisarul-adjunct până la prânz, atunci îl va informa el. Și, nu pot spune că-l învinovățesc pentru asta.

— Eu sunt cea care trebuie învinovățită, sir, a spus Jackie. Am fost convinsă de corectitudinea contactului meu și am sfârșit prin a fi cea care a făcut plimbarea.

— Alături de 26 ofițeri de poliție, ca să nu mai vorbim despre echipa de pompieri de elită, un elicopter în așteptare și un superintendent nervos, a cărui slujbă e pe linie…

Nici Lamont, nici Jackie nu încercau să se apere.

— Și, cum asta n-ar fi de-ajuns, a continuat Hawksby, s-a dovedit că totul n-a fost nimic mai mult decât o momeală elaborată, pentru că, în timp ce voi stăteați și așteptați să apară răufăcătorii, ei spărgeau o altă casă, la numai câteva mile distanță, de unde au furat un Renoir în valoare de câteva milioane de lire sterline. Leigh știa foarte bine că îi ascultați convorbirile și, pur și simplu, v-a trimis la o altă adresă, de unde voi credeați că vor fura un Picasso. Să nu fiți surprinși dacă Booth Watson fixează o altă sumă mare ca asigurare, pentru clientul lui secret.

William vedea cum Jackie se lupta să-și controleze emoțiile.

— Nu e de învinovățit nimeni altcineva, a repetat ea, privindu-l direct pe Hawksby.

Comandantul a închis dosarul și William a presupus că va trece mai departe, în schimb comandantul a continuat:

— De ce nu ai respectat legea de bază pe care o învață orice polițist, în prima zi de patrulare? Să nu accepți nimic, să nu crezi pe nimeni și să verifici totul. (William își va aminti întotdeauna persoana care îi spusese pentru prima oară această regulă.) Poate că promovarea ta recentă a fost un pas prea mare, detectiv Roycroft, a continuat Hawksby. Câteva săptămâni la circulație s-ar putea să nu-ți strice deloc. (Jackie măcar a considerat aceasta o măsură corectă.)

A urmat o tăcere prelungită, care a fost întreruptă, în cele din urmă, când Lamont a spus:

— Înțeleg că pescuitul dvs. în Italia a mers cum nu se poate mai bine, sir.

— Cu excepția faptului că, atunci când Carter a fost în sfârșit arestat, comisarul a subliniat că cea care va fi creditată cu succesul operațiunii va fi Poliția Italiană, nu Poliția noastră Metropolitană, care a conceput întregul plan.

— Dar dacă am găsi Rembrandt-ul furat și l-am returna Galeriei Fitzmolean… a spus William, încercând să-și salveze colegii.

— Să sperăm că nu e încă o alarmă falsă, a spus Hawksby și a întrebat: E încă în vigoare prânzul cu doamna Faulkner, de astăzi?

— Da, sir. Îi voi raporta Inspectorului Lamont, imediat ce mă întorc, în după-amiaza aceasta, a răspuns William.

— Femeia asta pune ceva la cale, a spus Lamont. Trebuie să fim conștienți că este la fel de diabolică precum soțul ei și foarte capabilă să ne fluture în față momeala cu Rembrandt, mai ales dacă știe că iubita lui William lucrează la Fitzmolean.

— Cum ar fi posibil să știe lucrul acesta? a întrebat William.

— Încearcă să gândești ca un răufăcător, s-a răstit Lamont.

— Sunt de acord cu asta, a spus Hawksby. Și, dacă se dovedește că te invită și la o plimbare

astăzi, nu numai detectivul Roycroft va fi de serviciu la circulație. Acum, hai să ne întoarcem fiecare la treaba lui și nu vreau să vă mai văd pe vreunul dintre voi decât dacă aveți ceva pozitiv de raportat.

În birou, atmosfera era ca într-o celulă în care o femeie condamnată îl așteaptă pe preot să vină să o spovedească.

William s-a simțit ușurat când, imediat după ora 12:30, a plecat să ia prânzul cu doamna Faulkner.

***

A traversat în pas vioi parcul și St. James sosind la timp la întâlnirea programată pentru prânz. La intrarea în Ritz, portarul în livrea i-a salutat de parcă William ar fi fost un obișnuit al locului. William s-a oprit la Recepție pentru a întreba unde era restaurantul.

— La capătul coridorului, sir. Nu-l puteți rata.

A pornit pe coridorul acoperit cu covor gros, a trecut pe lângă mici separeuri pline de persoane care stăteau de vorbă, în așteptarea diferitelor cocktail-uri exotice. A trebuit să fie de acord cu F. Scott Fitzgerald că bogătașii sunt deosebiți.

— Bună ziua, sir, a spus șeful de sală, când William a ajuns la intrarea în restaurant. Aveți o rezervare?

— Sunt invitatul doamnei Faulkner.

Șeful de sală a verificat o listă.

— Doamna n-a sosit încă, dar permiteți-mi să vă conduc la masa ei.

William l-a urmat traversând sala de restaurant vastă, ornamentată generos până la o masă de lângă o fereastră ce dădea spre Green Park. În timp ce aștepta, i-a observat cu discreție pe ceilalți meseni. Primul lucru care l-a izbit a fost că ar fi putut fi o reuniune a Națiunilor Unite.

Când a zărit-o pe doamna Faulkner intrând, s-a ridicat în picioare. Era îmbrăcată cu o rochie

verde, elegantă, care îi venea până exact sub genunchi, purta o eșarfă asortată și o geantă-plic din piele maro, la care Beth ar fi râvnit, cu siguranță. A plutit traversând sala, convingându-l definitiv pe William că, spre deosebire de el, ea nu era pentru prima oară la Ritz. În ciuda avertismentului lui Hawksby, nu putea nega că doamna Faulkner avea stil și clasă.

În timp ce un chelner trăgea scaunul pentru ca ea să se așeze, s-a apropiat încă un chelner.

— Doriți ceva de băut, doamnă?

— Numai un pahar de șampanie, cât timp hotărăsc ce voi mânca.

— Bineînțeles, doamnă, a spus el, înainte de a dispărea din vedere.

— Sunt așa de bucuroasă c-ai putut veni să luăm prânzul împreună, William, a spus ea, în vreme ce chelnerul a reapărut și i-a turnat șampania în pahar. M-am temut că vei anula, în ultima clipă.

— De ce-aș fi făcut așa ceva, doamnă Faulkner?

— Te rog, spune-mi Christina. Pentru că, gândindu-se la cât de mare este miza, comandantul Hawksby ar fi putut crede că e nepotrivit,

— Îl cunoașteți pe comandantul Hawksby? a întrebat un foarte surprins William.

— Cunosc numai părerea soțului meu despre el, fapt pentru care îl vreau de partea mea, a răspuns ea, în timp ce chelnerul le înmâna fiecăruia câte un meniu.

— Eu voi lua numai somon fumé, Charles, a spus ea, fără a se obosi să deschidă meniul. Și, poate, încă un pahar de șampanie.

— Da, desigur, doamnă.

William a studiat felurile înșirate fără a fi menționat prețul.

— Și pentru dvs., sir?

— Eu voi lua numai pește cu cartofi prăjiți, Charles. Și, nu a rezistat să adauge: Și o halbă de bere.

Christina a pufnit în râs.

— Da, desigur, sir.

— Ești sigură că nu trebuia să iei acest prânz cu Mike Harrison? a întrebat William îndată ce chelnerul s-a îndepărtat.

— Foarte sigură. Dacă ar fi să meargă ceva prost, trebuie să știu că alături de mine am cavaleria, nu doar un fost infanterist.

— Atunci, poate trebuia să-l fi invitat la prânz pe comandantul Hawksby.

— Dacă aș fi făcut-o, Miles ar fi știut acest lucru înainte de a ne fi fost servită cafeaua și, atunci, n-aș fi avut nicio șansă să-mi duc la capăt mica mea lovitură.

— Dar, de ce eu?

— Dacă lui Miles i se spune că am fost văzută luând masa cu un tânăr prezentabil, el va trage concluzia că avem o aventură, pentru că așa lucrează mintea lui. Și, atâta timp cât îl poți convinge pe șeful tău că nu sunt Mata Hari, există șansa ca Fitzmolean să-și primească înapoi Rembrandt-ul, și mă refer la original, nu la o copie.

William voia să o creadă, dar cuvintele lui Lamont „femeia asta pune ceva la cale” întârziau în mintea lui.

— Și ce așteptați în schimb? a întrebat el.

— După cum sunt sigură că știi, soțul meu a plecat la Monte Carlo, săptămâna trecută, cu cea mai recentă cucerire a lui și eu îl voi instrui pe domnul Harrison să adune destule dovezi pentru a iniția procedurile de divorț.

Așa cum a văzut Beth că se va întâmpla, s-a gândit William.

— De asemenea, am nevoie să știu unde se află el, zi și noapte, luna viitoare.

— De ce este lucrul acesta așa de important? a întrebat William, în timp ce, în fața ei, era așezată o farfurie cu felii, subțiri ca anafura, de somon afumat, iar el a fost servit cu cod și cartofi prăjiți pe farfurie, nu în hârtie de ziar.

— Ajung și la asta imediat, a spus Christina, în timp ce un alt chelner îi umplea din nou paharul cu șampanie și turna o jumătate de halbă de bere într-o stacană de cristal, pentru invitatul ei. Dar, mai întâi, trebuie să știi la ce mă gândesc în legătură cu Miles, pe care, presupun, îl disprețuiești la fel de mult ca și mine.

William a încercat să se concentreze, știind că comandantul aștepta un raport verbal exact a tot ce spusese doamna Faulkner, din momentul în care sosise până în momentul în care plecase.

— Îl știi pe marele actor shakespearean Dominic Kingston?

— Am văzut Lear cu el, anul trecut, la Național, a răspuns William. Magnific!

— Nu așa de magnific ca recentul rol al soției lui.

— Nu știam că este actriță.

— Nu este, a spus Christina, dar chiar dă spectacole ocazionale, care pun casa la pământ. William a încetat să mănânce. S-a dovedit că doamna Kingston cunoștea rutina teatrală a soțului ei, până la ultimul minut, ori de câte ori juca, și s-a folosit de acest lucru. Intenționez să fac la fel. Când juca Lear la Național, Kingston respecta o rutină pe care nu o modifica niciodată. Pleca de-acasă, din Notting Hill în jur de ora cinci după-amiază și era în cabina de la teatru la ora șase, acordându-și destul timp pentru a se transforma într-un rege în vârstă, înainte de ridicarea cortinei, la ora 7:30. Prima parte a spectacolului dura peste o oră și cortina cădea după a doua jumătate, în jur de ora 10:20. După ieșirea la rampă, Kingston se întorcea în cabina lui, se demachia, făcea un duș și se schimba, apoi era dus acasă în Notting Hill, cu mașina, unde era depus în jur de 11:30. Așadar, din momentul plecării de acasă până în momentul în care se întorcea treceau peste șase ore. Mai mult decât destul timp.

— Mai mult decât ce? a întrebat William.

— Într-o joi seara, imediat după ora șase, a continuat Christina, trei dube de transport s-au oprit lângă casa domnului Kingston și au plecat cinci ore mai târziu, timp în care fiecare piesă de mobilier și, mai important, celebra sa colecție de artă, au fost luate din casă. Așadar, când a ajuns acasă domnul Kingston, la ora 11:30, a găsit dulapul literalmente gol.

— Mai doriți ceva de băut, domnule, a întrebat chelnerul responsabil cu vinul.

— Nu, mulțumesc, a spus William, nedorind ca ea să se oprească din povestit.

— Îi sunt recunoscător domnului Kingston, a continuat Christina, pentru că intenționez să provoc un dezastru încă și mai mare pentru Miles și, mai important, am șapte zile, nu șase ore, la dispoziție, în care să-mi pun în practică subterfugiul.

— Pentru ce ai nevoie de șapte zile? a întrebat William.

— Pentru că, asemenea domnului Kingston, știu exact ce a plănuit Miles pentru luna următoare. Pe 23 decembrie, el intenționează să-i dea papucii damei și să-i ofere un bilet numai dus pentru Stansted, înainte ca el să zboare la Melbourne să petreacă Crăciunul cu unii dintre cei mai dubioși prieteni ai lui. Pe 26 decembrie, va fi într-o lojă urmărind deschiderea celui de-al doilea meci Test, așa că, cel mai devreme s-ar putea întoarce la Monte Carlo sau în Anglia pe 31 decembrie. În timp ce el e preocupat cu un meci de crichet pe cealaltă parte a lumii, eu voi împacheta toate cele mai valoroase picturi din vila din Monte Carlo și le voi trimite la Southampton. Apoi, mă voi întoarce în Anglia și voi executa aceeași operațiune la Limpton Hall. Când va ajunge el acasă, colecția lui de capodopere de artă va consta dintr-una singură, copia după Rembrandt.

Chelnerul-șef a debarasat masa, în timp ce chelnerul responsabil pentru vinuri îi turna

doamnei Faulkner încă un pahar cu șampanie.

— Cum rămâne cu Makins? Doar nu va sta pur și simplu privind cum tu împachetezi toate picturile soțului tău.

— Makins își petrece Crăciunul cu fiica și ginerele lui, în Lake District, și nu se va întoarce până în doi ianuarie, când eu voi fi în New York, scoțând picturile din apartamentul nostru de pe Fifth Avenue. Vreo doi Rothkos, un Warhol și un magnific Rauschenberg, printre ele.

— Dar el îți va lua urma.

— Nu cred, pentru că destinația mea finală va fi o țară unde el este *persona non grata* și unde ar fi arestat chiar înainte de a ajunge la controlul pașapoartelor. Trebuie să recunosc că am mai multe destinații din care să aleg.

— Îți dai seama că tot ce mi-ai spus va fi repetat, cuvânt cu cuvânt, în fața comandantului Hawksby?

— Speram să spui asta, a spus ea, mângâindu-l ușor pe mână pe William, înainte de a continua:

— Nu știu ce vrei tu, dragule, dar eu sunt gata să cer meniul pentru deserturi.

***

— Crezi că există vreo șansă ca ea să fie implicată? a întrebat Lamont, după ce William a povestit punct cu punct cum a decurs prânzul lui cu doamna Faulkner.

— Posibil, a spus Hawksby, deși n-aș paria pe asta. Dar, atâta vreme cât Mike Harrison este acolo, cu ochii pe Faulkner, nu avem prea multe de făcut până ce ea nu-l invită pe William să o însoțească la Monte Carlo.

— Ce vă face să credeți că va face asta? a întrebat William.

— Pentru că este important pentru ea să manipuleze și Rembrandt-ul și, de asemenea, își dă seama că aceasta este singura ei șansă să ne aibă

de partea ei. Pariez că nu te va contacta din nou timp de vreo două săptămâni, timp în care Carter ar trebui să fie arestat și amintirea acelei nopți dezastruoase din Surray să pălească puțin.

Atunci, a sunat telefonul de pe biroul comandantului.

— Comandant Hawksby.

— Bună ziua, sir. Sunt Locotenent Monti. M-am gândit să vă sun să vă pun la zi cu ce s-a mai întâmplat.

— Apreciez acest lucru, domnule locotenent, a spus Hawksby, punând telefonul pe *speaker,* pentru ca și William să poată auzi conversația.

— După cum știți, Carter a făcut o solicitare la Oficiul Naval Italian să primească 50% din valoarea monedelor, care ar valora în jur de șapte sute de mii de lire sterline, după cum a afirmat în fața presei.

— Care ar fi un preț rezonabil, dacă ar fi bătute la Madrid jurul anului 1649, nu în Barnstaple, în 1985.

— Un exemplar a fost trimis la Muzeul de Antichități din Florența pentru a fi expertizat de profesorul lor de numismatică. Sper să am raportul lui pe biroul meu, în câteva zile.

— El este sigur că moneda este un fals.

— Fals?

— Nu e exemplar original.

— Sunt de acord, sir, a spus Monti. Și în momentul în care el spune asta, nu voi avea nevoie de nimic altceva decât de un ordin de extrădare, așa că îi veți putea aresta pe Carter și pe Grant, în momentul în care pun piciorul în Anglia.

— Ce fac cei doi, în momentul acesta?

— Stau la hotelul Albergo Del Senato, în așteptarea opiniei expertului.

— Asta îi costă o mână și un picior, a spus Hawksby.

— Cât de potrivit spus, a adăugat William.

— Nu sunt sigur că înțeleg, a spus Monti.

— În secolul al XVI-lea, portretiștii îți pictau capul și umerii pentru o sumă anumită, agreată, dar dacă voiai un portret în picioare, te costa un braț și un picior.

— Fascinant, a spus Monti.

Hawksby nu părea deloc fascinat.

— Sună-mă când raportul lui e pe biroul tău.

— Așa voi face, sir.

— Mulțumesc, locotenente!

— De fapt, sir, când voi suna următoarea dată, s-ar putea să fiu căpitan.

— Felicitări, a spus Hawksby. Cu siguranță o meriți!.

William s-a întors la biroul lui și a început să se uite la maldărul de dosare de pe birou care nu părea să scadă deloc.

Urma o săptămână dură, dar, exista măcar perspectiva unui weekend liniștit pe care-l aștepta cu nerăbdare.

Sâmbătă, numai întâlnirea cu doctorul pentru examenul anual și, duminică, prânzul cu părinții. Beth promisese să se întoarcă din vizita la prietenul bolnav în timp util pentru a merge seara la cinema dar William era dezamăgit că ea nu-i cunoscuse încă familia, pentru că simțea că nu-i putea cere mâna înainte de asta.

— Spune-i că sunt de modă veche, îl auzea el spunând pe tatăl lui.

23

William a sosit cu câteva minute mai devreme la întâlnirea din Wimpole Street 31 A și a sunat la Dr. Ashton. Se simțea încrezător că va bifa fiecare căsuță. La urma-urmelor, alerga de două sau trei ori pe săptămână, juca squash cu regularitate și noua lui mantra de a merge pe jos cinci mile pe zi era îndeplinită, de obicei, în momentul în care se întorcea seara la Fulman.

— Tot ce vei avea de făcut, băiete, îi spusese Lamont, este să-ți atingi degetele de la picioare, să te ridici de douăzeci de ori pe vârfuri și să tușești când el te apucă de c… și vei fi liniștit încă un an.

S-a auzit un bâzâit. William a împins ușa, a intrat și a urcat la etajul al doilea și și-a spus numele la recepție.

— În acest moment, domnul doctor este cu un alt pacient, domnule Warwick, dar vă va primi imediat ce se eliberează. Vă rog să luați un loc.

William s-a așezat pe un scaun vechi, de piele, și a examinat puținele materiale de citit expuse pe o măsuță de cafea. Exemplare vechi din *Punch* și *Country Life* păreau a fi obligatorii în anticamera oricărui doctor. Singurul alt periodic oferit era ziarul bilunar al Poliției Metropolitane, *The Job*; exemplare numeroase din numere diferite.

După ce a epuizat spiritul și înțelepciunea domnului Punch și a admirat fotografiile câtorva case de țară pe care nu și le-ar fi putut niciodată permite, William a capitulat și s-a întors la exemplarele zdrențuite din ziarul Poliției Metropolitane. A răsfoit câteva și s-a oprit asupra unei pagini care reproducea pe copertă fotografia lui Yates. Editorialul vorbea, pe patru pagini, despre eroismul comisarului – mentor care-i salvase viața. William a mai făcut o rugăciune, în gând, în amintirea lui Fred. Era pe punctul să pună ziarul pe masă, când inima i-a stat în loc din cauza

titlului de pe prima pagină a ediției de dimineață a ziarului: RAINSFORD A PRIMIT SENTINȚA DE CONDAMNARE LA ÎNCHISOARE PE VIAȚĂ PENTRU UCIDEREA PARTENERULUI SĂU DE AFACERI. Doi ofițeri din Poliția Metropolitană premiați pentru felul în care au administrat investigația.

— Domnule detectiv Warwick, a spus persoana de la recepție, domnul doctor vă primește, acum.

William n-a apucat să termine articolul.

Cum prezisese Lamont, examinarea a fost destul de superficială, cu toate că dr. Ashton chiar i-a verificat lui William ritmul cardiac în stare de repaos, pentru că el considera că era destul de mare pentru un bărbat de vârsta lui William.

După ce au fost bifate căsuțele de pe o pagină, lui William i s-a înmânat adeverința că este apt pentru lucru.

— Ne vedem anul viitor, a spus dr. Ashton.

— Vă mulțumesc, a spus William, trăgându-și fermoarul la pantaloni.

Întors în sala de așteptare, a luat de pe măsuță ziarul Poliției Metropolitane și a continuat să citească articolul. Dacă ucigașul s-ar fi numit Smith sau Brown, nu ar fi dat nicio atenție afirmațiilor din articol, dar Rainsford nu era un nume comun. A pus înapoi ziarul pe măsuță și a încercat să alunge gândul ce-i trecuse prin minte. Dar nu a putut.

— Ești un idiot, a spus el cu voce tare.

Recepționerul l-a privit, jignit.

— Scuze, a spus William. Mă refer la mine, nu la dvs.; dar, în timp ce se îndrepta spre stația de metrou, nu și-a putut îndepărta din minte această idee; știa, însă, o persoană care îi putea alunga temerile.

William a coborât la stația St. James, a ieșit și a traversat șoseaua, ca și cum ar fi fost o zi normală de lucru. A mers direct la biroul lui și a căutat numărul de telefon. Era conștient că nu trebuia să

facă un apel personal de pe telefonul de la serviciu, dar nu avea de ales.

— SO Rose, a spus o voce.

— Bună dimineața, sir, a spus William. Sunt detectiv Warwick de la Scotland Yard. S-ar putea să nu vă amintiți de mine. Am…

— Cum v-aș fi putut uita, domnule detectiv. Bărbatul trist care susține Fulham. Cu ce vă pot fi de folos, de această dată?

— Mă interesez de un deținut, Arthur Rainsford, închis pentru crimă.

— Dacă Rainsford este un ucigaș, eu sunt Jack Spintecătorul, a spus Rose. Vrei să-l vizitezi?

— Nu, sir. Dar, mă întreb dacă Rainsford așteaptă astăzi vreun vizitator.

— Așteaptă o clipă, să verific. William își simțea inima bătând cu putere și se bucura că doctorul Ashton nu-i verifica pulsul în momentul aceia. Da, Rainsford chiar are un vizitator, în această după-amiază. Pe fiica lui. Este un vizitator regulat. Își adoră tatăl și, desigur, este convinsă de nevinovăția lui. Dar așa e întotdeauna.

— Și cum se numește? a întrebat William, șovăitor.

— Elisabeth Rainsford, a spus Rose, după o altă mică pauză.

— Știți cumva unde lucrează?

— Toți cei care fac vizite unui întemnițat de categoria A trebuie să declare unde lucrează. După o altă pauză, Rose a adăugat: Lucrează la Muzeul Fitzmolean. Și, înainte ca tu să mă întrebi, pariez pe pensia mea că ea nu are nicio legătură cu furtul Rembrandt-ului aceluia.

— Nu din cauza Rembrandt-ului sunt eu îngrijorat.

— Mă bucur să aud asta.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, sir, a spus William, apoi a pus telefonul în furcă.

Probabil că William a rămas acolo nemișcat timp de peste o oră, încercând să găsească o logică

în situația în care se afla. Acum înțelegea de ce nu există fotografii cu tatăl lui Beth în apartamentul acesteia. Și, când ea îi spusese, imediat după ce el se întorsese de la Roma, că tocmai își sunase părinții aflați în Hong Kong, ea uitase, în mod evident, că în Orientul Îndepărtat, în acel moment, era miezul nopții. Își dorea, acum, să se fi uitat pe versoul acelor cărți poștale. Gândurile i-au fost întrerupte când s-a deschis ușa și Hawksby s-a uitat înăuntru.

— Am văzut lumină pe sub ușă, a spus el și m-am gândit că tocmai am făcut controlul și…

William și-a ridicat privirile spre șeful său și lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Ce s-a întâmplat, William? a întrebat Hawksby, așezându-se lângă el.

— De când știți?

Hawksby nu a răspuns imediat.

— De când s-a furat Rembrandt-ul facem regulat verificări ale celor care lucrează la Fitzmolean și am aflat de tatăl ei. După ce ai început să te vezi cu ea, am discutat cu Bruce și am presupus amândoi că e posibil ca ea să-ți fi povestit despre tatăl ei.

— Tocmai am aflat, singur.

— Îmi pare rău, a spus Hawksby, punându-și o mână pe umărul lui. Știm cu toții ce simți pentru ea și Jackie ne-a avertizat că ar putea fi ceva serios.

— Tocmai am descoperit cât de serios, a spus William. Acum, nu știu ce să fac.

— Dac-ar fi să-ți dau un sfat, ți-aș sugera să-i povestești tatălui tău, tot. Este un om trecut prin multe și de un lucru sunt sigur, nu-ți va da numai răspunsul pe care vrei tu să-l auzi.

— Vă amintiți cazul, sir?

— Nu prea bine, dar chiar îmi amintesc de cei doi ofițeri implicați, Stern și Clarkson. Detectivul Stern s-a retras curând după încheierea procesului

și, cinstit vorbind, nu a fost nici măcar cu o zi mai curând. Dar, acum, că știi, tu ce ai de gând să faci?

— Să merg acasă și să aștept să se întoarcă Beth de la Pentonville.

— De ce nu te duci direct la închisoare? Să fii acolo când iese ea, ca să o aduci acasă?

William nu a răspuns, a continuat să privească fără țintă înainte, ca și cum nu ar fi auzit.

— Și, dacă vrei s-o faci în timp util, ar trebui să pornești deja, a adăugat Hawksby, uitându-se la ceasul de la mână.

— Aveți dreptate, sir, a spus William.

A sărit de pe scaun, și-a luat haina și a pornit spre ușă, întorcând numai capul pentru a spune:

— Vă mulțumesc!

Odată ajuns în stradă, a chemat primul taxi pe care l-a zărit.

— Unde mergem, domnule?

— La închisoarea Pentonville.

— E exact de ce aveam nevoie, a mormăit șoferul, în timp ce William se urca în spate.

— Care-i problema?

— Pentru un șofer de taxi, nu se poate o cursă mai rea.

— Cum adică?

— Dacă duci pe cineva la Pentonville, nu iei pe nimeni înapoi, pentru că cei mai mulți sunt închiși acolo pe viață! William a râs, ceea ce nu și-ar fi putut imagina că e posibil, cu numai câteva minute mai înainte. Intrați acolo sau mergeți numai în vizită?

— O iau pe iubita mea.

— Nu știam că sunt și femei închise la Pentonville.

— Nu sunt. Ea este în vizită la tatăl ei.

— Nimic grav, sper.

— Omor.

Tăcerea îndelungată care a urmat i-a permis lui William să-și adune gândurile și să plănuiască ce va spune când Beth îl va vedea la poarta închisorii.

La început, va fi șocată, posibil nu-i va veni să creadă că el voia să împărtășească necazurile ei și nu să plece.

Taxiul a virat de pe drumul principal și a luat-o pe o stradă laterală în direcția unui zid înalt de cărămidă, care aproape că bloca razele soarelui. S-au oprit la o barieră și șoferul a spus

— Numai până aici am voie să merg.

William s-a uitat lung la poarta înaltă, de lemn. Pe o pancartă exterioară scria HMP PENTONVILLE.

— Intrați înăuntru, domnule?

— Nu, aștept afară.

— Vreți să vă duc pe amândoi înapoi în oraș?

— Mă tem că nu e posibil, a spus William după ce a verificat kilometrajul și i-a dat ultimele lui două lire. Abia mai am bani pentru două bilete de autobuz.

— Fac eu cinste, domnule. Oricum trebuie să mă întorc.

— Sunteți foarte generos, dar s-ar putea să fie ceva timp de așteptare…

— Nicio problemă. Și s-ar putea să pară că nu-mi văd de treaba mea.

— Mulțumesc, a spus William, în timp ce se deschidea o ușă laterală pe care putea ieși numai câte o persoană odată. Vizitatorii au început să iasă, în șir, în stradă.

Pentru cei care își vizitau rudele în fiecare sâmbătă, aceasta era încă sâmbătă după-masa. Dar câțiva s-au îndepărtat cu capetele plecate, în vreme ce alții voiau, în mod clar, să scape de acolo cât mai repede posibil. Mame, frați, soții, iubite, unele cu copii în brațe, fiecare cu povestea sa. Și, apoi, a apărut ea, arătând epuizată, cu șiroaie de lacrimi curgându-i pe obraji. Când l-a văzut pe William, ea a înțepenit pe loc, în mod clar îngrozită pentru că fusese descoperită.

William s-a îndreptat cu pași repezi spre ea și a luat-o în brațe.

— Te iubesc, i-a spus el, și te voi iubi, întotdeauna.

A simțit cum trupul i se contractă și aproape că a fost nevoie să o susțină să nu cadă. Mai mulți vizitatori au trecut pe lângă ei, în timp ce ea continua să se agațe de el, ca un prizonier care tocmai a fost eliberat.

— Îmi pare rău, a spus ea, continuând să se agațe de el. Ar fi trebuit să-ți spun când ne-am întâlnit prima oară, dar a devenit cu fiecare zi ce trecea mai dificil. Nu mă gândisem să mă îndrăgostesc de tine. Mă vei putea ierta vreodată?

— Nu e nimic de iertat, a spus William, luând-o de mână.

Au mers la taxi, el a deschis portiera pentru ea, apoi i s-a alăturat pe bancheta din spate.

— Unde mergem, domnule?

— Fulham Garden 32, a răspuns William, în timp ce Beth își sprijinea capul pe umărul lui.

— Când ai aflat?

— În dimineața asta.

— Te-aș înțelege dacă ai dori să ne despărțim.

— Îți voi spune aceasta o singură dată, Beth, numai o singură dată. Nu scapi de mine și trebuie să te obișnuiești cu lucrul acesta.

— Dar…

— Nu există niciun dar.

— Există cel puțin unul, a spus ea încet. Trebuie să înțelegi că nu am nicio îndoială că tatăl meu este nevinovat.

„Asta spune toată lumea.” William parcă-l auzea pe SO Rose repetând aceste cuvinte.

— Pentru mine, nu contează, a spus el, încercând s-o liniștească. În ambele cazuri, nu contează.

— Dar contează pentru mine, a spus Beth, pentru că sunt hotărâtă să-i reabilitez numele, chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care l-aș face.

Au rămas în tăcere, pentru ceva timp, apoi William a spus:

— Te pot întreba un lucru?

— Orice. Întotdeauna mi-am asumat că mă vei părăsi în momentul în care vei afla despre tatăl meu. Așa că spune.

— După cum știi, tata este unul dintre avocații de top în cazuistica criminalistică.

— Și eu m-am îndrăgostit nebunește, tocmai de fiul lui.

— Dar dac-ar fi să-i cer să revadă cazul și să-și dea o opinie nepărtinitoare, ai vrea să accepți judecata lui?

Beth n-a răspuns imediat, dar după ce s-a gândit puțin, a spus:

— Asta-i tot ce pot să fac.

— Și ești dispusă că continui, dacă nu va fi ceea ce-ți dorești tu să auzi?

— Asta va fi un pic mai dificil.

— Bine, este cel puțin un început, a spus William. Dacă vei veni la prânz, mâine, la familia mea, îi vei putea spune bătrânului de ce ești atât de convinsă că tatăl tău este nevinovat.

— Nu sunt destul de pregătită pentru asta, a spus Beth, luându-l de mână. După vizita la tata, ziua mea este aproape cea mai rea. Nu fac decât să plâng toată ziua și abia aștept ziua de luni, când pot merge la serviciu. O luăm pas cu pas, te rog. Îți voi spune toată povestea când ajungem acasă, dar s-ar putea să dureze un pic până când voi putea înfrunta opinia tatălui tău.

— Dar, în cele din urmă, va trebui să-l cunoști, indiferent ce decide el, pentru că părinții mei vor s-o cunoască pe persoana cu care eu mă voi căsători.

Cele mai multe cereri în căsătorie sunt urmate de veselie și sărbătorire, dar Beth a lăcrimat.

Când taxiul s-a oprit în fața casei lor, William a coborât și i-a mulțumit șoferului.

— A fost plăcerea mea, domnule, și trebuie să recunosc că este prima oară când cineva face o cerere în căsătorie pe bancheta mea din spate.

L-a făcut pe William să râdă, pentru a doua oară.

William a deschis ușa de la intrare și s-a dat în lături pentru a o lăsa pe Beth să intre. Primul lucru pe care l-a făcut ea a fost să meargă direct în birou și să dea jos toate cărțile poștale de pe etajera de deasupra șemineului, să le rupă în bucățele și să le arunce în coșul de gunoi. Apoi, a deschis sertarul de jos de la birou, a scos o fotografie a părinților ei și a pus-o pe etajeră.

— Gata cu secretele, a spus ea, în timp ce mergeau amândoi în bucătărie. Pe viitor, numai adevărul.

William a aprobat, dând din cap, s-a aplecat peste masă, a luat-o de mână și ea a început să-i povestească cum și de ce tatăl ei fusese condamnat la închisoare pe viață, pentru omor.

Din când în când, el o întrerupea pentru a-i pune câte o întrebare și, când s-au dus la culcare, și-a dorit și el, la rândul lui, să creadă că Arthur Rainsford chiar ar putea să fie nevinovat. Dar știa că tatăl lui va pune mult mai multe întrebări și va fi mult mai sceptic decât un detectiv fără experiență și o tânără care, în mod evident, își adora tatăl fără rezerve, luând în considerație faptele evocate în acest caz. Au fost amândoi de acord să se supună judecății lui sir Julian.

***

Duminică dimineața, după o noapte fără somn, a avut de analizat de departe mai multe întrebări decât răspunsuri, pentru că se pregătea să-l înfrunte pe tatăl lui. Când a plecat spre stație, după micul dejun, nici el, nici Beth nu aveau vreo îndoială cu privire la starea de fapt.

Cu toate că se uita pe fereastra vagonului, nu-și dădea seama pe unde trece. Când a coborât la Shoreham, a decis să meargă pe jos ultimele două mile până la Nettleford, astfel încât să-și pună

gândurile în ordine și să revadă ceea ce-și propusese să spună, conștient fiind că îl avea în față nu numai pe tatăl lui, ci pe unul dintre cei mai buni avocați din zonă.

Când cabana acoperită cu stuf în care fusese crescut a apărut la orizont, a început să meargă mai încet. A deschis ușa de la intrare, știind că va fi numai închisă, l-a găsit pe tatăl lui în birou, lângă șemineu, citind *Observer*.

— Mă bucur să te văd, fiule, a spus el, punând jos ziarul. Ai găsit deja Rembrandt-ul?

— Tata, am întâlnit-o pe femeia cu care mă voi căsători.

— Asta-i o veste minunată. Mama ta va fi încântată. Deci, de ce tânăra nu ia prânzul cu noi?

— Pentru că tatăl ei își face pedeapsa de închisoare pe viață pentru omor.

***

Sir Julien Warwick Consilier al Reginei, stătea în capul mesei și-l asculta cu atenție pe fiul său, care povestea familiei cum i se schimbase viața, în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Abia aștept s-o întâlnesc, a spus mama lui. Pare foarte specială.

Sir William nu și-a exprimat opinia.

— Îți aduci aminte de caz, tata? a întrebat Grace, când William și-a încheiat povestirea.

— Am o vagă imagine a procesului, dar nu mai mult de-atât. Rainsford s-a condamnat singur când a mărturisit crima în prezența a doi polițiști cu experiență.

— Dar… a început William.

— Cu toate acestea, voi citi transcriptul tribunalului și, dacă pot găsi cea mai mică undă de îndoială, îl voi vizita pe Rainsford la Pentonville și voi asculta versiunea lui. Dar, trebuie să te previn, William, că DPP nu va fi de acord cu o rejudecare a cazului, dacă nu există probe noi care să

sugereze că a putut avea loc o greșeală din partea justiției. Este o situație rară, dar nu nemaiîntâlnită. Deci, sunt bucuros că Beth a decis să meargă înainte dacă voi considera că nu merită reluarea cazului tatălui ei.

— Îți mulțumesc, tata. N-aș fi putut să-ți cer mai mult.

— Dacă mergi la domnul Rainsford, pot veni și eu cu tine, a întrebat Grace.

— Te pot întreba, cu ce scop?

— Pentru că, dacă tu consideri că e nevinovat, și dacă ar apărea noi dovezi și dacă…

— Dacă, dacă, dacă. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Dacă te hotărăști să preiei cazul și ajungi în fața Înaltei Curți, vei avea nevoie de un asistent tânăr.

24

— Ținem legătura, Ross, a spus comandantul, când a auzit bătăi în ușă.

Au intrat toți trei și s-au așezat la locurile lor în jurul mesei din biroul lui Hawksby, pentru întâlnirea de luni dimineața. Știau cu toții că exista un elefant în cameră, dar comandantul era hotărât să continue, ca și cum aveau de lucru ca de obicei.

— Tocmai am aflat că Kevin Carter a fost văzut prin Barnstaple, a început Lamont, și conform poliției locale, casa lui e pusă în vânzare.

— Așadar, Carter trebuie să fi aflat în sfârșit adevărul, a spus William, și pare că Faulkner și-a acoperit chiar și cheltuielile.

— Poate că e vremea să mai avem o conversație cu locotenentul Monti, a sugerat Hawksby. Cred că a obținut raportul profesorului, așa că ar trebui să începem să facem pregătiri pentru arestarea lui Carter.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, a spus Lamont, decât să mă duc în Barnstaple și să-l arestez eu însumi pe nenorocit.

— Și, posibil, pe cel din spatele întregii afaceri, a spus William.

— Chiar și mai bine.

— Poate că Monti știe cine este, a spus Hawksby. Îl voi suna chiar acum și-l voi pune pe *speaker,* ca să auzim cu toții ce are de spus. Dacă are vreunui dintre voi să facă vreo mențiune, să nu mă întrerupeți. Scrieți pe ceva și dați-mi mie ce-ați scris.

Nu a așteptat vreun răspuns și a început să formeze numărul. A urmat un ton de apel necunoscut și a durat ceva timp până a răspuns cineva la telefon.

— Bună dimineața. Numele meu este comandant Hawksby…

— Scuze. Nu vorbesc engleza.

A urmat o tăcere îndelungată, dar nu a intervenit sunetul obișnuit de întrerupere a legăturii.

— Bună dimineața. La telefon, căpitanul Loretti. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineața, căpitane, la telefon comandantul Hawksby de la Scotland Yard. Speram să pot vorbi cu locotenent Monti, în legătură cu cazul la care lucrăm împreună.

— Locotenentul Monti nu mai lucrează cu noi, sir. Dar vă pot spune că problema la care vă referiți a fost rezolvată satisfăcător.

— Rezolvată? Dar ne-am înțeles să așteptăm până când Monti primește raportul de la profesorul de la Muzeul de Artefacte străvechi, de la Florența. Apoi, urma să anunțăm în același timp că monedele spaniole erau toate false și că toată operațiunea de recuperare fusese o înșelătorie.

— Eu nu așa înțeleg situația, a spus căpitanul. Profesorul de la Florența a verificat o piesă dintre monede și a spus că e original și, ca rezultat, Oficiul Naval Italian le-a declarat pe toate o comoară recuperată. S-a comunicat presei italiene. Și, vestea bună este că locotenentul Monti a dat o lovitură în favoarea acestui departament.

— Cum s-a materializat lovitura? a întrebat Hawksby, încercând să rămână calm.

— După mai multe zile de negocieri dure, Oficiul Naval Italian a fost de acord cu evaluarea restului de monede care a fost cu mult sub suma propusă de reprezentantul domnului Carter.

— Cât? a scuipat Hawksby.

— Șase sute de mii de lire, din care guvernul italian trebuie să plătească numai trei sute de mii. Așa că negocierile pricepute ale locotenentului Monti au economisit pentru guvern aproximativ cincizeci de mii de lire.

— O singură monedă? a șoptit William, încălcând ordinul dat de comandant.

— Locotenent Monti a trimis numai o singură monedă la examinat? a întrebat Hawksby.

— Da, a spus căpitanul. Celelalte au fost păstrate sub cheie, la Roma. Monti a considerat că ar fi fără rost și riscant în mod inutil să se trimită toată caseta la Florența.

Lamont a mâzgălit ceva pe bucată de hârtie și i-a dat-o lui Hawksby.

— Ați spus că locotenent Monti nu mai este cu dvs.…

— Corect, comandante. S-a pensionat recent, anticipat.

— Dar, când am vorbit ultima oară cu el, a menționat posibilitatea unei promovări.

— Da, totul s-a petrecut pe neașteptate, a spus căpitanul Loretti. Se pare că mama sa suferă de cancer și a simțit că, fiind singurul ei copil, ar trebui să meargă sa aibă grijă de ea. Un sacrificiu deosebit, pentru că, aveți dreptate, era chiar pe punctul să fie promovat la gradul de căpitan și șef de departament.

— Unde se află acum? a scris William.

— Există vreo cale prin care să intru în contact cu el? a întrebat Hawksby.

— Avem o adresă din Sicilia, de unde, cred, că se trage familia lui.

Lamont a ridicat brațele în aer.

— Ar fi trebuit să mă nasc în Italia, a mormăit el, în timp ce William a mai scris o sugestie pe care s-o ia în considerare Hawksby.

— Încă o întrebare, dacă mi-e permis, a spus Hawksby. Vă pot întreba cine a condus negocierile, în numele lui Carter?

— Un moment, comandante, să verific.

William a scris un nume și a așteptat să-l confirme căpitanul.

— Da. Am găsit, a spus Loretti. Un avocat din Lincoln’s Inn, din Londra. Un anume domn Booth Watson, consilier al reginei.

— Vă mulțumesc, căpitane, a spus Hawksby, încercând să nu sune exasperat.

— Plăcerea mea, comandante. Întotdeauna este un privilegiu să lucrăm alături de colegii noștri din Poliția Metropolitană Engleză.

Hawksby a trântit telefonul în furcă, în timp ce Lamont repeta același cuvânt de patru litere iar și iar și iar.

— De ce să nu continuăm și să-l arestăm pe Carter? a spus, pe un ton calm, William.

— Și să rupem orice legătură pe care încă o mai avem cu poliția italiană? Nu, nu cred că asta le-ar plăcea politicienilor din ambele țări.

— Deci nu e absolut nimic de făcut? a întrebat William.

— Cu excepția faptului de a-l împușca pe Miles Faulkner și să sperăm că rămâne un glonț pentru Booth Watson, a spus Lamont.

— Ușurel, Bruce, nu avem nicio dovadă că Faulkner este implicat. Hai să tragem aer în piept și să trecem mai departe.

— Cum spui tu, *boss,* a spus Lamont, dar mai am o întrebare pe care-aș vrea s-o pun. (Hawksby i-a permis dând din cap.) Câți oameni care lucrează la Oficiul Naval Italian s-au pensionat anticipat? a spus el, înainte de a ieși ca o furtună din încăpere.

William era pe punctul să-l urmeze, când Hawksby a spus:

— Nu uita de dosarele tale, detectiv Warwick.

— Dar, eu n-am… a început William, întorcându-se, și, pe masă, a văzut două dosare groase. Le-a luat de pe masă și a ieșit, fără alt cuvânt. Înapoi în biroul lui, l-a găsit pe Lamont lovind cu pumnul cartea de telefon.

— Faulkner sau Carter? a întrebat William, cu inocență.

— Sistemul, a lătrat Lamont. Acesta oferă întotdeauna un avantaj escrocilor.

William s-a așezat la birou și a deschis primul dosar din cele două pe care i le pusese Hawksby pe

masă. A trebuit să dea numai câteva pagini pentru a-și da seama ce risc își asuma comandantul.

***

— De unde ai asta? a întrebat Grace, după o privire superficială asupra conținutului.

— Nu pot să-ți spun, a răspuns William.

Ea a continuat să întoarcă paginile.

— Par promițătoare, dar va trebui să le citesc mai atent când ajung acasă, în seara asta, și, apoi, să-i prezint problema, pe scurt, conducătorului meu, la prima oră, mâine-dimineață.

— Asta înseamnă că tata a fost de acord să-l viziteze pe Rainsford, la Pentonville?

— Da. Și-a petrecut săptămâna citind transcriptul de pe originalul de la proces, acompaniindu-se cu exclamații precum Um!, Ah! și chiar, ocazional, cu calificativul „dizgrațios”.

— Așadar, el chiar crede c-ar putea exista o șansă…

— Nu, nu crede, a spus Grace, cu fermitate. Totuși, chiar crede că își datorează o vizită la domnul Rainsford, înainte de a-ți oferi opinia lui.

— Pot veni și eu?

— Da, dar cu o condiție.

— Și care-ar fi aceasta?

— Când tata va începe să-l interogheze pe dl Rainsford, tu nu-l vei întrerupe, în nicio circumstanță. Dacă faci asta, va pleca de la întâlnire și se va retrage și din caz.

— Eu tot vreau să vin.

— El nu ia această amenințare ca pe ceva fără importanță.

— Vei fi și tu acolo?

— Da, m-a numit asistentul lui pentru acest caz și mi-a dat sarcina de neinvidiat de a prezenta oarecare dovezi noi, care să facă posibilă o cerere de rejudecare.

— Nu ai nimic, până acum?

— Nimic, dar e la început. Și, dacă vreau să citesc aceste pagini despre dl Stern și CG Clarkson până la miezul nopții, ar fi bine să încep de-acum.

— Îi vei permite prietenei tale Clare să le citească?

— A acceptat să fie avocat-instructor al cazului.

— E bine pentru ea, a spus William. Acum, n-avem decât să așteptăm să auzim verdictul tatei.

— Să fii recunoscător că e de partea ta. Pentru că, dacă va crede că justiția a făcut o greșeală, nu numai că va ieși la luptă ca luptătorul de categorie grea care este el dar va și lupta toate cele cincisprezece runde.

25

Sir Julian, Grace și William s-au dus fiecare cu alt fel de mijloc de transport la IMS Pentonville: William cu autobuzul de la Fulham – cu două mijloace schimbate; Grace, cu metroul de la Notting Hill – un singur mijloc de transport schimbat; și Sir Julian cu mașina cu șofer de la Soreham din Kent.

S-au întâlnit toți trei la recepție, unde au fost luați în evidență de un ofițer.

— Rainsford vă așteaptă, a spus ofițerul, înainte de a-i conduce spre sala de interviuri.

Arthur Rainsford s-a ridicat de pe scaun când ei au intrat în cubul de sticlă și a dat mâna cu fiecare din cei trei vizitatori ai lui.

— Nu știu cum să vă mulțumesc pentru amabilitate, sir Julian, a spus el. Mă simt ca și cum l-aș cunoaște deja pe fiul dvs., pentru că, de câte ori mă vizitează Beth, parcă vorbește puțin diferit. Cu toate că faptul că fiica mea s-a îndrăgostit de un detectiv îl consider cumva ironic, pentru că experiența mea de polițist nu a fost deosebit de fericită.

— Cred că veți descoperi că eu m-am îndrăgostit de ea, a spus William, în timp ce-și strângeau mâinile pentru prima dată și-și ocupau locurile în jurul mesei. Apropo, vă transmite dragostea ei și abia așteaptă să vă vadă sâmbătă.

— Mulțumesc, a spus Rainsford. Și eu aștept cu nerăbdare să o văd.

Până în acel moment, sir Julian nu vorbise deloc, cu toate că nu-și luase deloc ochii de la prizonier, încercând să-și facă o părere despre el, așa cum făcea întotdeauna, ori de câte ori întâlnea, pentru prima oară, un potențial client. Știa după fișa de acuzare a lui Rainsford că acesta avea 53 de ani, aproape 6 picioare înălțime și avea nasul spart din vremea când era în echipa de box a facultății.

Bănuia că încărunțise, din momentul în care fusese închis. Arăta bine, ceea ce sugera că își petrecea ora oferită la alegere, în fiecare după-amiază, în sala de gimnastică, nu învârtindu-se fumând prin curtea închisorii, și, de asemenea, evita dieta obișnuită în închisoare, care consta din cârnați, fasole și cartofi prăjiți. Era un vorbitor calm, în mod clar un om bine educat și, în mod clar, nu arăta ca un ucigaș. Cu toate acestea, sir Julian învățase, în decursul anilor, că ucigașii sunt de toate felurile, unii cu cele mai înalte diplome de onoare, alții care au părăsit școala de la vârsta de 14 ani.

— Domnule Rainsford… a început Sir Julian.

— Arthur, vă rog…

— Domnule Rainsford, am citit transcrierea procesului dvs. cu mare atenție, am examinat fiecare probă prezentată de Coroană, am analizat depozițiile martorilor și am citit cuvânt cu cuvânt mărturisirea dvs. Totuși, cum este pentru prima oară când noi ne întâlnim, aș vrea să aud și varianta dvs. a poveștii. Să mă iertați dacă, ocazional, vă voi întrerupe pentru a vă adresa vreo întrebare sau vă voi cere vreo clarificare a vreunui aspect anume.

— Bineînțeles, sir Julian. M-am născut în Espon, unde tata era polițist, și, de la o vârstă fragedă, am sperat că voi merge pe urmele lui. Am mers destul de bine cu școala, astfel încât să mi se ofere un loc la Universitate, pentru a studia medicina, ceea ce l-a încântat pe tatăl meu. Dar nu mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama că nu eram croit pentru a fi doctor. Așa că, spre marea lui dezamăgire, am pus în cui halatul alb în schimbul robei lungi și negre și m-am transferat la Școala de Studii Economice Londra pentru a studia economia, care mi-a plăcut de la primul curs. După ce-am absolvit, m-am angajat la Barclays Bank, ca stagiar, dar, din nou, mi-am dat rapid seama că nu aveam în mine sânge de corporatist. Așa că, m-am

dus la seral, la Școala de Studii Economice Londra, și mi-am luat diploma în afaceri și așa mi-am descoperit, în cele din urmă, vocația. Cu prea multe scrisori de recomandare și prea puține venituri, m-am angajat la o bancă comercială din City.

— La care?

— Kleinwort Benson. Am început viața la divizia pentru micile afaceri și mi-am petrecut următorii trei ani ajutându-i pe clienții băncii să-și extindă companiile. Nimic nu-mi oferea plăcere mai mare decât să-i văd mărindu-și afacerile.

În vremea aceea aveam doi prieteni apropiați, pe Hamish Galbraith, un fost coleg de școală, și pe Gary Kirkland, pe care-l cunoscusem la Școala de Studii Economice. Hamish s-a angajat la John Lewis ca manager stagiar, imediat după terminarea școlii. Avea fler înnăscut la oameni și talentul de a scoate ce era mai bun în ei. Gary era de departe mai sclipitor decât noi doi, dar își petrecea cea mai mare parte a timpului ca student, la băute și la socializare. Cinstit vă spun, am fost surprins că și-a luat diploma, ca să nu mai spun că a fost printre primii din anul său. A devenit contabil în City și îi plăcea mai mult să citească foi de calcul decât să citească romane.

Într-o vineri noaptea, când toți trei am băut un pic mai mult, Hamish a sugerat c-ar trebui să ne facem propria noastră afacere. Mi-am petrecut tot restul săptămânii gândindu-mă dacă se putea ca el să aibă dreptate. La urma-urmelor, ultimii trei ani îi petrecusem sfătuindu-i pe alții cum să-și dezvolte companiile și poate că eram pregătit să-mi fac propria firmă. Am întocmit aceeași propunere detaliată pe care o așteptam de la oricare posibil client al meu, eu fiind ofertantul. Hamish ca șef de birou al companiei și Gary, contabil. Apoi, le-am prezentat gândurile mele viitorilor parteneri.

— Cu ce rezultat? a întrebat sir Julian.

— Bineînțeles că amândoi au vrut să știe ce va face compania. Le-am spus că vom deschide o afacere în investiții și vom profita de cunoștințele și contactele mele din domeniul medicinii. În momentul acela se făceau niște descoperiri interesante în medicină, care ofereau oportunități de investiții promițătoare.

Au mai trecut încă șase luni până când am avut curajul să ne prezentăm toți trei demisiile și eu n-aș fi făcut aceasta dacă nu m-ar fi încurajat șeful meu de la Kleinwort și nu s-ar fi oferit să participe cu capital încă de la început, în schimbul a 50% din companie.

Grace era foarte ocupată să noteze tot. William voia să pună mai multe întrebări. Sir Julian, cu ochii ca de sfinx, stătea și asculta impasibil.

— Am înființat RCK Ltd. în 1961 și am închiriat câteva camere în Marylebone, dar ne-am permis numai o secretară, pentru toți trei. Eu călătoream prin țară, contactând doctori și spitale și participând, de asemenea, la conferințe pe teme medicale. Compania era pe punctul să dea faliment în primii cinci ani de activitate, dar aceasta s-a schimbat peste noapte, când eu am investit o parte din banii clienților noștri într-o mică companie farmaceutică, nu cu mult timp înainte ca aceasta să producă betablocant – un medicament utilizat pentru aritmiile cardiace și hipertensiunea arterială. În anul următor, am avut 14% profit pentru membrii noștri și, dintr-odată, am fost firma cea mai populară a lunii pentru potențiali investitori, precum și pentru cercetători în căutare de capital.

Am sărbătorit a zecea aniversare răscumpărându-ne cele 50% din acțiunile de la Kleinwort și închiriind un alt etaj în Marylebone.

William avea acum mai multe întrebări și era disperat să le pună, dar o privire spre sora lui i-a amintit că ar fi lipsit de înțelepciune să o ia pe calea asta.

— În următorii câțiva ani, numai Beth creștea mai repede decât compania noastră. În ciuda nesiguranței economice din anii ‘70, noi eram încă încrezători în ceea ce privea viitorul. Cu toate acestea, n-am sesizat venind necazul, nici măcar când m-a privit în față. Știam că mariajul lui Gary nu funcționa bine și n-ar fi trebuit să fiu surprins când s-a încheiat, în urma unui proces de divorț costisitor. În anii care au urmat, am văzut atât de multe femei venind și plecând încât nu-mi puteam aminti întotdeauna numele lor. Dar nu am spus nimic, nici chiar când comportamentul lui la birou a determinat-o pe una dintre tinerele noastre secretare să-și dea demisia și o alta a amenințat să dea în judecată compania și am ajuns să rezolvăm problema la tribunal.

Eu eram pe drumuri cinci zile pe săptămână, promovând afacerea, așa că nu mi-am dat seama de dimensiunea reală a problemei până la petrecerea de Crăciun, când Gary s-a îmbătat și s-a legat de secretara mea, care era măritată. Aceasta și-a dat demisia a doua zi și compania a despăgubit-o generos, după ce a acceptat să semneze un acord de confidențialitate.

Eu și Hamish i-am explicat clar lui Gary că dacă mai întrece măsura încă o dată, va trebui să demisioneze. Ca să fiu corect, din acel moment n-am mai avut vreo altă reclamație și peste vreo doi ani Gary ne-a anunțat că s-a logodit cu iubirea vieții lui și că abia așteaptă să se căsătorească din nou și să se liniștească, în cele din urmă.

Logodnica lui, Bridget, era atrăgătoare și strălucită și dădea impresia că-i era devotată lui Gary. Dar s-a dovedit că era interesată numai de banii lui și nu i-a trebuit mult timp pentru a-i goli contul din bancă. A rupt apoi logodna și a pornit în căutarea următoarei ei victime, Gary rămânând să strângă cioburile. Din păcate, n-a durat mult până când femeile din birou au început din nou să se plângă de comportamentul lui, chiar și când nu era

beat. Dar, când Beth mi-a spus după o petrecere de adio că a înțeles de ce era el poreclit în birou *mâini scotocitoare,* m-au lăsat în sfârșit nervii și am acceptat ca el să plece.

I-aș fi cerut demisia în ziua următoare dacă n-aș fi avut stabilită o întâlnire în Coventry cu un potențial investitor, stabilită în programul meu din luna trecută. L-am sunat pe Hamish să-i spun ce aveam de gând să fac și am fost amândoi de acord să amân până a doua zi, la întoarcerea din Coventry, când să-i dăm împreună un ultimatum. Demisie sau demitere.

Întâlnirea cu potențialul nou investitor a fost fructuoasă și, după întâlnire, eu l-am invitat la prânz. În timp ce luam cafeaua, mi-a spus ce sumă intenționa să investească în RGK; era mai mult decât anticipasem eu.

Dar, când am dat cardul de credit chelnerului pentru a plăti consumația, acesta s-a întors după câteva minute, foarte încurcat, și mi-a șoptit că nu este valid. Deloc faimos, în fața unui posibil investitor. Am plătit cu cardul personal, dar răul fusese făcut. L-am sunat pe asistentul meu bancar și i-am cerut explicații. La urma-urmelor, firma declarase un profit de peste un milion de lire sterline, în anul anterior. Mi-a spus că depășisem limita de descoperire de cont și că vorbise, de mai multe ori, cu di Kirkland despre această situație.

L-am sunat imediat pe Gary și a negat că ar fi vreo problemă. A sugerat să trec pe la el, în drum spre casă, ca să-mi explice totul. Imediat ce-am coborât din tren la Euston, am luat un taxi și am pornit spre birou.

În timp ce deschideam ușa, un bărbat scurt și îndesat, pe care mi s-a părut că l-aș recunoaște, s-a strecurat pe lângă mine și a fugit în stradă. M-am dus direct în biroul lui Gary de la etajul întâi și l-am găsit zăcând cu picioarele depărtate pe covor.

M-am grăbit aplecându-mă asupra lui, dar nu era nevoie să fiu doctor ca să-mi dau seama că era

mort. Avea mandibula ruptă și o tăietură adâncă în spatele craniului. Eram pe punctul să chem poliția când am auzit sirenele poliției afară și un minut mai târziu o jumătate de duzină de polițiști au năvălit în încăpere și m-au găsit îngenuncheat lângă cadavru. Următorul lucru pe care-l știu este că unul dintre polițiști îmi citea drepturile.

— Ai spus ceva, în momentul acela? a întrebat Sir Julian.

— Numai că au arestat pe cine nu trebuie. Am presupus că totul se va clarifica rapid. Am fost dus la cea mai apropiată circă de poliție și am fost lăsat singur într-o celulă, timp de vreo două ore. În cele din urmă, am fost dus într-o sală pentru interogatorii, unde mă așteptau doi detectivi.

— Inspector Stern și detectiv Clarkson? a întrebat sir Julian.

— Da. Le-am spus acestora exact ce se întâmplase, dar era evident că ei aveau deja propria lor părere și nimeni nu-i putea face să creadă altceva. Dar au lăsat să le scape, în timpul interogatoriului, că aveau un indiciu din partea unui anonim care sunase la poliție, ceea ce explica de ce a ajuns poliția la fața locului așa de repede.

Grace și-a notat ceva și a întins bilețelul peste masă tatălui ei, care l-a citit cu atenție.

— Și ai subliniat în timpul procesului că aceasta era dovada irefutabilă că altcineva trebuie că-ți ucisese partenerul.

— Da. Am sugerat, de asemenea, că bărbatul care ieșise în fugă din clădire ar putea să fi fost același bărbat care sunase la poliție, dar n-au fost interesați să rețină sugestia mea.

— Și ce s-a întâmplat, după aceea?

— Stern m-a întrebat dacă sunt pregătit să dau o declarație. Bineînțeles că eram, pentru că nu aveam nimic de ascuns. El a notat cuvintele mele și eu am mai verificat o dată paginile, înainte de a le semna, nu numai pentru că simțisem miros de alcool în respirația lui.

Grace a mai notat ceva.

— Ai afirmat, în timpul procesului, că declarația ta originală avea 3 pagini, în timp ce versiunea citită în timpul procesului avea numai două pagini. Deci, trebuie să te întreb, domnule Rainsford, ai semnat fiecare din cele trei pagini?

— Da, le-am semnat. Pe primele două cu inițialele AR și, pe a treia, mi-am scris numele întreg.

— Paginile erau numerotate?

— Nu țin minte.

— Ce convenabil. Când poliția a admis declarația ta ca probă pentru proces, au fost numai două pagini, în mod clar numerotate, unu, doi, și în josul celei de-a doua pagini, două din două, se afla semnătura ta completă, alături de semnăturile inspectorului Stern și detectivului Clarkson. Cum vă explicați acest lucru?

— Singura explicație la care mă pot gândi este că cineva a scos pagina din mijloc și a numerotat din nou paginile după aceea, a spus Rainsford.

— Omul misterios, probabil? a spus sir Julian. Ce s-a întâmplat, după aceea?

— În dimineața următoare, am compărut în fața unui magistrat și cererea mea pentru cauțiune a fost refuzată. Am fost plasat în arest preventiv și trimis la Pentonville, în așteptarea procesului.

— Care urma să aibă loc peste cinci luni, timp în care rămâneați în detenție.

— Da, dar eram încă încrezător că juriul va accepta că declarația mea cuprindea 3 pagini, nu două, pentru că puteam reproduce, cuvânt cu cuvânt, tot ce era scris pe a doua pagină, care lipsea.

— Cu toate acestea, dl judecător Melrose nu a admis să prezinți, ca probă, pagina care lipsea. La sfârșitul procesului, ai avut sentimentul că judecata a fost corectă, fără părtinire și prejudecată?

— Da. Judecata a fost corectă și echilibrată, ceea ce mi-a dat și mai multă încredere că juriul va

hotărî în favoarea mea.

— Dar nu s-a întâmplat așa.

— Nu. Au urmat patru zile lungi și patru nopți încă și mai lungi. În a cincea zi, m-au declarat vinovat de omor cu o majoritate de 10 contra doi. În dimineața următoare, dl judecător Melrose m-a condamnat la închisoare pe viață, cu recomandarea că voi putea fi eligibil pentru eliberare condiționată, peste 12 ani. Până acum, am executat doi ani din pedeapsă.

Grace a mai notat ceva și a subliniat cuvântul doisprezece, apoi i-a dat biletul tatălui ei.

— Te-ai gândit vreodată să îți schimbi pledoaria la Vinovat de ucidere? a întrebat sir Julian. Că l-ai lovit din cauza tensiunii momentului, că nu ai vrut să-l ucizi și că vei regreta lucrul aceasta câte zile vei mei avea?

— Dar nu l-am lovit, sir Julian. Avocatul meu mi-a sugerat lucrul acesta și mi-a spus că era încrezător că, dacă sunt de acord să-mi schimb pledoaria, voi primi numai 4 ani și voi fi eliberat în doi ani, dar am refuzat.

— De ce?

— Pentru că avocatul meu, ca și tine, nu credea că sunt nevinovat.

— Dar nu poți nega, domnule Rainsford, că ți-ai pierdut controlul când ai aflat că fiica ta a fost agresată de dl Kirkland și ai fost mai mult decât furios când ai descoperit că el deturnase bani din companie pentru a-și plăti diferitele femei. Așa că, de ce ar fi trebuit ca jurații să creadă că existau trei pagini în declarația ta și că omorul fusese făcut de un bărbat misterios, care apăruse de nicăieri și dispăruse, în mod convenabil, în neant, pentru a nu mai fi văzut vreodată?

— Pentru că acesta este adevărul, sir Julian, a spus Rainsford. Și-a pus coatele pe masă și și-a luat capul în mâini. Dar, bineînțeles, pot înțelege de ce nu mă crezi.

S-a așternut o tăcere îndelungată, în care ceilalți așteptau ca sir Julian să-i ia geanta Gladstone și să dispară, de asemenea pentru a nu mai fi văzut vreodată.

— Dar, eu te cred, Arthur, a spus el liniștit. Acum, nu am nicio îndoială că tu nu ți-ai ucis partenerul.

Arthur și-a ridicat privirile cu neîncredere și l-a văzut pe distinsul consilier regal zâmbindu-i.

— Ce anume te-a convins, în cele din urmă, tată? a întrebat William, ignorând privirile sfredelitoare ale surorii lui.

— Trei lucruri, care nu au nicio legătură între ele, care, dacă ar fi fost făcute cunoscute juraților, la momentul acela, i-ar fi determinat foarte bine pe aceștia să ajungă la un alt verdict. (Sir Julian nu s-a putut stăpâni să nu înceapă să meargă încolo și încoace prin încăpere, înainte de a-și exprima afirmația finală.) În toți anii petrecuți la Bară, niciodată n-am întâlnit un ucigaș care n-ar fi decis să pledeze vinovat de omucidere pentru a-și reduce pedeapsa.

— Și al doilea lucru? a întrebat Grace.

— Timpul îndelungat până la momentul în care Arthur este eligibil pentru eliberare condiționată.

— Doisprezece ani, a șoptit William.

— Exact. Pentru că dl judecător Melrose este cunoscut în lumea justiției ca *Viață înseamnă Viață Melrose.* I-am verificat dosarul, în noaptea trecută, și am văzut că a prezidat peste 24 de procese pentru ucidere, în timpul în care a fost la Tribunalul Coroanei, și, în toate, acuzatul a fost găsit vinovat. Arthur este singurul căruia i-a acordat termenul minim de doisprezece ani, pentru recurs. De ce să-și fi schimbat ei obiceiul de o viață? S-ar putea ca nici el să nu fi fost convins că Arthur era vinovat?

— Și al treilea? a întrebat Grace.

— Trebuie să-i mulțumim lui William pentru acesta.

Din nou, sir Julian nu s-a stăpânit să nu dea un mic ocol prin încăpere, înainte de a le împărtăși gândurile lui. A tras de reverele unei robe pe care n-o avea pe el, apoi a început să vorbească:

— William, tu mi-ai spus că, atunci când ai pomenit prima oară numele lui Arthur în fața ofițerului superintendent Rose, răspunsul lui imediat a fost: Dacă acesta este un ucigaș, eu sunt Jack Spintecătorul. Din experiența mea, un ofițer superior de închisoare nu va admite niciodată, nici chiar în particular, că vreun prizonier ar putea fi nevinovat.

— Așadar, să înțelegem că vei prelua cazul, tată? a întrebat Grace.

— Deja l-am preluat amândoi, draga mea. Și odată cu el, ne asumăm sarcina considerabilă de a descoperi probe noi pentru a convinge DPP – Direcția – că trebuie să ordone rejudecarea cazului. Pentru că, dacă nu o fac, opiniile noastre personale sunt irelevante și inutile.

— Nu chiar, sir Julian, a spus Arthur, pentru că eu sunt încântat că viitorul meu ginere știe că sunt nevinovat.

26

Telefonul a început să sune.

— Cine s-ar gândi să ne deranjeze în ziua de Crăciun? a întrebat sir Julian. Și asta tocmai când sunt pe punctul să tai curcanul.

— Mea culpa, a spus William. Mă tem că s-ar fi putut să-i spun ofițerului de serviciu unde voi fi astăzi.

— Atunci mai bine te-ai duce și ai răspunde, în timp ce noi ceilalți ne bucurăm de prânzul de Crăciun. Beth, preferi un copan sau o bucată de piept?

William s-a dus repede în biroul tatălui lui și a ridicat receptorul telefonului care suna în continuare.

— William Warwick.

— Christina Faulkner. Crăciun fericit, William.

— Crăciun fericit, Christina! De unde mă suni?

— Din Monte Carlo.

— Cadouri care nu se dezambalează, fără îndoială.

— Nu, tocmai le ambalez, de fapt, și de aceea te-am și sunat. Trebuie să vii la mine cât de curând posibil, ca să-ți pot da personal cadoul, la care mă uit în clipa aceasta.

— Va trebui să-l sun pe șeful meu, a spus William, care ar fi plecat fericit, imediat, spre Monte Carlo. Și, dacă el îmi dă binecuvântarea, pot lua avionul mâine după-amiază.

— Nu mai târziu de-atât, a spus Christina, pentru că îndată ce am terminat cu împachetatul, toate cele 69 de cutii vor fi încărcate pe iahtul lui Miles.

— Vei fi și tu la bord?

— Nu, asta nu face parte din plan. Odată ce Christina – nume dat în vremuri mai fericite – pornește spre Southampton, eu voi lua avionul înapoi spre Heathrow. Apoi, voi merge cu mașina

la Limpton Hall să mai împachetez încă niște cadouri, care trebuie să fie gata la timp pentru că hamalii care se vor întoarce în dimineața următoare le vor duce la Southampton, unde vor fi și ele îmbarcate pe Christina. Totul este calculat.

— Să-ndrăznesc să întreb ce se va întâmpla, după aceea?

— Îți voi dezvălui totul după ce te voi vedea la Monte Carlo, mâine-dimineață. Sună-mă când știi cu ce zbor vii și îți voi trimite mașina să te ia.

— Te voi suna imediat după ce vorbesc cu comandantul. La revedere, Christina și Crăciun fericit!

William a pus telefonul în furcă și s-a întors în sufragerie. Cât de mult dorea să le spună tuturor, în special lui Beth, că a doua zi, pe la aceeași oră, s-ar putea să fie în posesia Rembrandt-ului. S-a așezat lângă logodnica lui, unde îl aștepta o farfurie goală.

— Ai ratat felul principal, băiete. Dar, nu te îngrijora, sunt sigur c-a mai rămas, pe undeva, un pic de pudding.

— Nu-l asculta, a spus mama. Nici măcar n-am început să mâncăm încă. Joanna ne-a povestit ce-a pățit în absența lui Arthur.

William i-a adresat un zâmbet mamei lui Beth, în timp ce se servea cu niște varză de Bruxelles.

— Când a fost închis Arthur prima oară, a spus Joanna, am presupus cu toții că și compania va avea de suferit. Dar, când Hamish a continuat să conducă biroul ca și cum Arthur ar fi fost încă acolo, am descoperit curând că el era puternic și depășea toate dificultățile. În același timp, Arthur a înființat un adevărat birou în celuia de la Pentonville, iar eu lucram la biroul lui din Marylebone. I-am scris în fiecare zi, informându-l despre ce se întâmpla.

— Dar ce s-a întâmplat când cineva a vrut o întâlnire cu președintele societății și a aflat că acesta era în închisoare? a întrebat Grace.

— După o vreme am preluat eu locul lui și chiar am început să călătoresc prin țară, pe la clienții companiei. Am fost plăcut surprinsă cât de mulți dintre ei nu ne-au părăsit.

— Reputația este scutul dreptății în vremuri dificile, a spus sir Julian.

— Cine a spus asta? a întrebat William.

— Eu am spus, copil insolent ce ești. Dar, continuă, te rog, Joanna. V-ați pierdut contabilul și banca voastră trebuie să fi fost, de asemenea, foarte înțelegătoare.

— Barclay's au făcut tot ce-au putut să ne ajute, a spus Joanna, dar, cea care a venit în ajutorul nostru a fost banca Kleinwort Benson, care le-a dat încredere investitorilor să rămână lângă noi. Și, apoi, când ne așteptam mai puțin, a dat norocul peste noi.

Toți cei de la masă au încetat să mănânce.

— Gary Kirkland nu lăsase niciun testament și fiul său Hugh a moștenit totul, inclusiv talentul tatălui lui la cifre, așa că, acum, el stă la vechiul birou al lui Gary și urmărește până la ultimul penny cheltuielile companiei. Și, înainte ca voi să mă întrebați, spre deosebire de tatăl său, el are o căsătorie fericită.

— Așadar, asta înseamnă că firma e din nou în grafic? a întrebat Grace.

— Nu, suntem chiar la pragul de reabilitare, dar, odată ce Arthur se întoarce, ar trebui să facem profit, cât de curând.

— Nicio grabă, atunci, a spus sir Julian, când telefonul a sunat din nou. Oare luăm masa de Crăciun în Turnul Telefoanelor? a întrebat el, cu un oftat exagerat. Cum este obligatoriu că apelul e pentru tine, William, de ce nu inviți persoana, oricine ar fi ea, să ni se alăture, în speranța că nu ne va mai întrerupe din nou.

William a ieșit în grabă afară din încăpere și s-a dus în biroul tatălui lui. A apucat receptorul, presupunând că este comandantul.

— William Warwick.

— Scuze că vă deranjez în Ziua de Crăciun, a spus o voce care putea să vină numai de la New York, dar trebuie să vorbesc cu dra Grace Warwick, într-o chestiune personală.

— Vă pot întreba cine sunteți?

— Leonard Abrahams.

— Rămâneți la aparat, dle Abrahams. Îi spun imediat că sunteți la telefon.

William s-a întors repede în sufragerie.

— Este pentru tine, surioară. Leonard Abrahams.

— Grace, te rog să spui oricui este că sperăm să avem un curs la care este prezentă toată familia.

— Cred c-ar putea să fie profesorul, a spus Grace.

— Atunci, mai bine te-ai duce imediat să vorbești cu el, a spus sir Julian, pe un ton brusc schimbat.

Grace a dat din cap și a ieșit repede din cameră.

— Profesor Abrahams, sunt Grace Warwick. Îmi cer scuze că a trebuit să așteptați.

— Nu, dra Warwick, eu sunt cel ce trebuie să-și ceară scuze. Nu m-aș fi gândit să vă deranjez în Ziua de Crăciun, dacă n-ar fi fost urgent, dar am crezut că ați vrea să știți că voi fi mâine în Londra.

— E o veste minunată. Unde veți sta?

— Probabil în holul aeroportului. Am un interval de numai patru ore până la zborul spre Varșovia, unde-mi voi vizita mama iubită. Noi, evreii, suntem perspicace, a adăugat profesorul. Știm întotdeauna când voi, neevreii, sunteți în vacanță și, atâta timp cât ne întoarcem la catedrele noastre imediat după a doua zi de Crăciun[13] voi nici măcar nu remarcați că am fost plecați.

Grace a râs.

— Ați avut timp să citiți depozițiile pe care vi le-am trimis?

— Le-am răsfoit numai. Dar voi lucra la ele mai serios în timpul zborului, așa că atunci când voi

ajunge pe Heathrow, voi putea să vă dau o părere preliminară.

— Voi rezerva o cameră la hotelul Aeroport Hilton, ca să nu fim deranjați. La ce oră să vă aștept?

— Sosesc cu zborul Pan Am 716 de la JFK, care aterizează în jur de ora 10:30 dimineața, ora voastră.

— Voi fi și vă voi aștepta la Sosiri.

— Drăguț din partea dvs. Dar cum mă veți recunoaște?

— Nu vă faceți griji. Tocmai v-am citit cartea.

— Sunt câțiva ani de când mi-am făcut poza aceea, a spus el chicotind. Aștept cu nerăbdare să vă întâlnesc, mâine, dră Warwick și, încă o dată, îmi cer scuze că v-am deranjat în Ziua de Crăciun.

— Nici nu vă gândiți la aceasta. Știu că tata va fi încântat să asculte noutățile.

Grace s-a strecurat în sufragerie și s-a așezat la locul ei, fără niciun cuvânt, cu toate că William a observat gesturile discrete de înclinare a capetelor făcute de cei doi avocați.

— Permiteți-mi să vă avertizez pe toți că dacă se gândește vreunul să răspundă la telefon în timp ce Majestatea Sa își ține mesajul de Crăciun către națiune, la ora trei, acest lucru nu se va întâmpla nici dacă la telefon ar fi Arhiepiscopul de Canterbury, a spus sir Julian, în timp ce Marjorie îi dădea sosul cu coniac.

***

William s-a prezentat la Heathrow imediat după ora nouă, în dimineața următoare. Nu i-a spus lui Beth unde merge și nici ea nu a întrebat. La Biroul de îmbarcare îl aștepta un bilet de avion pentru Nisa.

Spre marea dezaprobare a tatălui său, sunase la Scotland Yard, la numai câteva minute după ce regina își încheiase mesajul. Centrala i-a făcut

direct legătura cu comandantul, la domiciliul acestuia. Când Hawksby a auzit noutățile prezentate de William, a spus:

— Fă-ți rezervare la primul zbor disponibil spre Nisa. Dacă dna Faulkner este în posesia Rembrandt-ului, nu ne putem permite s-o lăsăm să aștepte. Indiferent ce se întâmplă, să-mi comunici imediat, la orice oră, ziua sau noaptea, pentru că oricum nu voi avea parte de somn, până nu aflu raportul tău.

William și-a fixat centura, în timp ce avionul se deplasa spre pista de decolare.

***

Grace a fost lăsată la Heathrow imediat după ora zece și a verificat tabela cu sosirile. Zborul Pan Am 716 avea 20 de minute întârziere. A cumpărat un exemplar din *The Guardian* și un cappuccino, s-a așezat și a așteptat.

Când semnalul ATERIZAT a început să clipească în dreptul zborului 716, și-a ocupat locul în spatele unei bariere care ținea piept persoanelor care așteptau pline de nerăbdare.

Profesorul Abrahams a fost printre primii care a trecut prin poartă, bagajul lui fiind transferat direct la avionul pentru Varșovia. S-a oprit și a scanat mulțimea care aștepta. Când Grace l-a zărit, a avut o surpriză. Fotografia de pe coperta cărții nu arăta că el abia dacă avea cinci picioare înălțime. Dar fruntea lui enormă și bombată, ochelarii cu lentile groase îl făceau recognoscibil instantaneu, chiar dacă treningul galben și frumoșii adidași Nike au fost o surpriză.

— Întotdeauna port trening în călătoriile lungi cu avionul, a explicat el, în timp ce-și strângeau mâinile. Mi-a dat ideea Joan Collins, dar, spre deosebire de ea, eu nu mă schimb înainte de aterizare, de dragul fotografilor.

— M-am gândit să mergem pe jos până la Hilton, a spus Grace. Nu e departe, și, la taxi, e întotdeauna o coadă lungă. Probabil că, astfel, vom ajunge acolo mai repede.

— Și vom economisi și câțiva dolari, a spus profesorul, în timp ce parcurgeau scurta distanță până la hotel, trăncănind despre orice, mai puțin singurul subiect pe care-l aveau amândoi în minte.

Grace rezervase un apartament pentru două ore și recepționerul i-a dat cheile camerei, gândindu-se ce cuplu neobișnuit erau cei doi care mai și făcuseră rezervare pentru o cameră, la o asemenea oră matinală.

În timp ce Grace i-a făcut profesorului o cafea neagră aburindă, acesta a scos un dosar din servietă și l-a pus pe masă, între ei. A început să dea paginile, în timp ce le comenta în viteză, ca și cum ar fi predat unui student sclipitor prezent la o conferință de-a lui, despre faptul că experiența sa specială ar putea – tot repeta cuvintele *ar putea* – fi de ajutor în cazul Rainsford. După ce-a întors ultima pagină, s-a ocupat de toate întrebările lui Grace, asigurându-se că nu a dat naștere la nicio contradicție. Grace a știut că găsise omul potrivit.

Abraham s-a uitat la ceas și a pus dosarul înapoi în servietă.

— Ar trebui să mergem, dacă vreau să prind avionul, a spus el, ridicându-se de pe scaun. Nu-mi permit să întârzii la mama. Probabil că e deja la aeroport și mă așteaptă.

Grace l-a însoțit înapoi pe Abraham până la terminalul doi și, înainte ca ei să treacă prin porți, ea i-a mulțumit și l-a întrebat, încă o dată:

— Îi pot spune tatălui meu că veți avea bunăvoința să fiți martor, în calitate de expert, dacă se rejudecă procesul?

— Nu ne-am fi văzut dacă nu aș dori să fac acest lucru, domniță. Totuși, am nevoie să văd, în original, declarația pe două pagini care a fost

prezentată ca probă la tribunal, ca să știu dacă nu-mi voi pierde timpul degeaba.

***

Profesorul Abraham s-a urcat la bordul avionului său spre Varșovia, exact când William ateriza la Nisa. Cum William avea numai bagaj de mână, s-a îndreptat direct spre controlul pașapoartelor și a fost printre primii care a ieșit în aglomerație, unde a fost întâmpinat de un bărbat cu o placardă pe care scria Warwick.

S-a așezat comod pe bancheta din spate a Bentley-ului și a încercat să-și pună gândurile în ordine, înainte de a se întâlni din nou cu Christina Faulkner. Dar, șoferul a avut altă idee.

Când a ajuns la Villa Rosa, William cunoștea opiniile șoferului cu privire la multe lucruri, de la Centrul Pompidou, proiectat de un englez, până la Piața Comună, la care Marea Britanie n-ar fi trebuit, în primul rând, să adere. Cu toate acestea, nu a deschis nici măcar o dată subiectul despre care i-ar fi plăcut lui William să știe mai multe: domnul și doamna Faulkner. O pereche de porți mari de fier forjat s-au deschis când mașina era încă la o sută de yarzi de intrare. Au virat pe o alee mărginită pe ambele părți de chiparoși înalți, care s-a terminat în fața unei frumoase vile *belle-epoque,* care făcea ca Limpton Hall să arate ca o casă de țară.

În timp ce William cobora din mașină, ușa de la intrare s-a deschis și a apărut Christina ca să-i întâmpine. El a sărutat-o pe amândoi obrajii, de parcă ea ar fi fost un general francez. Ea l-a luat de mână și l-a condus pe un hol spațios care era plin de cutii din lemn, de diverse dimensiuni. N-a avut nevoie decât să se uite la urmele de pe pereți, pentru a-și imagina ce fusese acolo, până numai cu o zi înainte. Începea să înțeleagă de ce avusese Christina nevoie ca soțul ei să fie plecat de acasă

pentru o lună, dacă voia să-și ducă planul la bun sfârșit.

— Totuși mai e unul de împachetat, a spus ea, în timp ce el o urma în salon, unde numai o singură pânză rămăsese la locul ei, deasupra șemineului.

William s-a uitat cu venerație la pictura pe care chiar și un amator ar fi recunoscut-o ca pe o operă de geniu. A scos o etichetă Fitzmolean din buzunar și a verificat în colțul din dreapta al pânzei pentru a confirma că acolo era semnătura originală a lui Rembrandt. RvR era acolo. După ce-a făcut asta, și-a întors privirile la cei șase lucrători îmbrăcați pompos cu robele lor lungi și negre, cu gulere albe apretate, etalându-și pălăriile negre cu boruri largi în timp ce exultau în pozițiile lor solemne de membri ai societății Amsterdam.

— Constat că-ți place cadoul de Crăciun, a spus Christina.

***

Grace l-a sunat pe tatăl ei la câteva minute după ce-a sosit în apartamentul ei din Notting Hill și i-a făcut un raport detaliat al întâlnirii cu profesorul.

— Acum chiar cred că a venit timpul să-l sun pe directorul Procurorilor Publici și să stabilesc o întâlnire cu el, înainte de întoarcerea colegilor mei din vacanța de Crăciun, a spus sir Julian. Trebuie să obțin o dată pentru rejudecare, cât mai curând posibil, în calendarul Curții.

— S-ar putea să nu fie prea ușor, a spus Grace.

— Întotdeauna apar renunțări și locul trebuie ocupat. Urmează numai să mă asigur că numele meu este la începutul listei de așteptare.

— Dar, de ce te-ar alege DPP primul pe tine și nu pe oricare alt solicitant la fel de valoros ca tine?

— O să-ți spun de ce, Grace, dar nu la telefon.

***

William i-a urmărit de-aproape pe cei ce au ambalat tabloul și pe cei care au pus cu grijă Rembrandt-ul în cutia construită de vamă, apoi au cărat-o în hol, pentru a se alătura celorlalte.

Fiecare cutie avea o etichetă aplicată în exterior, pe care scria Proprietatea doamnei Christina Faulkner. Trebuie să rămână la bord. Singura excepție era Rembrandt-ul, care avea o etichetă încă și mai mare, rotundă, pe care scria Proprietatea Muzeului Fitzmolean, Prince Albert Crescent, Londra SW7. Va fi ridicată.

— Ești convins că va veni la docuri comandantul ca să-i întâmpine pe distinșii pasageri de pe Christina, la sosirea în Southampton? a întrebat Christina.

— Va fi primul la bord, în momentul în care andocăm, cu cavaleria nu departe în spate, a spus William. Îl voi suna mâine, imediat ce picturile sunt la bord.

— Dintre toate picturile, numai una îl interesează.

— Ce urmează să se întâmple cu celelalte? a întrebat William, cu toate că presupunea că Christina nu dorea să-i spună care era destinația lor finală.

— Următoarea oprire. New York, unde vor figura într-o remarcabilă colecție de artă de artiști americani moderni, care, momentan se află în apartamentul nostru din Manhattan.

— Când iahtul va trage la docuri, soțul tău s-ar putea să fie acolo, în așteptarea voastră.

— Nu. Nu cred. După Melbourne, Miles plănuiește să zboare la Sydney, așa că va fi printre primii care va petrece Anul Nou, timp în care toate picturile lui vor atârna în noua lor casă – noua mea casă.

William nu și-a pierdut timpul întrebând-o unde era aceasta.

***

Grace și tatăl ei și-au petrecut seara făcând planuri în biroul lui.

— Următorul lucru pe care trebuie să-l facă profesorul Abrahams este să studieze declarația originală de pe cele două pagini prezentate la tribunal. M-a avertizat chiar că acestea ar putea dovedi de asemenea că Arthur mințise și că jurații avuseseră dreptate.

— Dacă se descoperă că așa au stat lucrurile, nu-i vom spune nimic Joannei sau lui Beth, în afară de faptul că n-am fost în stare să aducem vreo dovadă nouă care să facă posibilă solicitarea rejudecării procesului.

— Și, dacă Arthur a spus adevărul?

— Următorul meu apel telefonic va fi la biroul DPP pentru a cere rejudecarea.

— Tata, încă nu mi-ai spus de ce DPP-ul va acorda prioritate acestui caz?

— Desmond Pannel și cu mine am fost împreună la Oxford și eu am fost șeful lui de campanie când a candidat pentru funcția de președinte al Societății Juridice Universitare și, n-o să-ți vină să crezi cine a fost rivalul lui principal. Sarcina președintelui era o treabă fără satisfacție, dar Desmond e un om care s-a bucurat întotdeauna să-și asume sarcini ingrate, fapt pentru care a ajuns la DPP. Și, acum, după treizeci de ani, intenționez să-l sun pe cel pe care l-am sprijinit atunci.

***

Nu a durat mult, după ce s-a urcat în pat, și William a auzit deschizându-se ușa. S-a trezit total, instantaneu. O siluetă silfidă s-a profilat în lumina lunii, lunecând de-a latul camerei, s-a strecurat sub pătură și a început să-i sărute pe ceafă.

Nu a trebuit să se gândească mult la ce trebuia să facă. Primul lui gând a fost să aprindă lumina și să o roage politicos să plece sau, al doilea său

gând, să continue s-o facă și să nu-i spună lui Beth, Apoi s-a întrebat ce-ar spune Beth dacă i-ar spune că respinsese avansurile Christinei și sacrificase, astfel, Rembrandt-ul. O noapte pentru o capodoperă. Nu a avut nicio îndoială cu privire la ce s-ar fi așteptat ea de la el.

***

Profesorul Abrahams s-a oprit a doua oară la Londra, în drumul de întoarcere la New York, și o dată în plus, a fost întâmpinat la Sosiri de Grace. De această dată, el era preocupat de ceea ce numise cutia lui cu trucuri.

În dimineața următoare, sir Julian și Grace i-au condus într-o sală din subsolul Scotland Yard-ului, unde, în prezența unui martor independent, ei și-a petrecut următoarele câteva ore examinând îndeaproape declarația pe două pagini care fusese prezentată la procesul lui Arthur.

Sir Julian și Grace s-au întors la tribunal, unde au așteptat plini de neliniște să audă ce descoperise profesorul. Grace a fost cea care l-a identificat traversând în pas săltat Lincoln Inn, într-o mână cu cutia lui cu trucuri și, în cealaltă mână, cu o șampanie. Grace a sărit în sus de bucurie și a aplaudat.

După ce-au ascultat în tăcere decizia profesorului, l-au bombardat amândoi cu întrebări la care el a avut, în permanență, răspuns. În cele din urmă, sir Julian a ridicat telefonul și a format un număr privat. Când directorul Judecătorilor Publici a răspuns, tot ce sir Julian i-a spus a fost: Desmond, am nevoie de o favoare.

***

O mașină de marfă încăpătoare a tras în fața Vilei Rosa, la ora nouă, în dimineața următoare, și hamalilor le-au trebuit aproape două ore pentru a

încărca toate cele 69 de cutii. Apoi, au condus lent, foarte lent până în port, unde le-a mai luat alte trei ore pentru a le transfera în cala *Christinei.* După ce a văzut ușa încuiată și prinsă în șuruburi, William a mers pe țărm și l-a sunat pe comandant Hawksby pentru a-i spune că va veni acasă cu primul zbor.

— Nu, nu vei veni acasă, a spus Hawksby, cu fermitate, întoarce-te pe vasul acela și nu pierde din ochi Rembrandt-ul, până andocați la Southampton.

— Dar n-ar trebui s-o supraveghez pe doamna Faulkner?

— Nu. Tu trebuie să fii cu ochii pe cei șase *Funcționari* din Amsterdam, care nu trebuie să permitem să se mai rătăcească din nou.

William nu l-a contrazis.

— Când andocați, mâine-seară, eu voi fi pe chei, a spus Hawksby, împreună cu o mică armată pentru a fi sigur că pictura se întoarce în siguranță la Fitzmolean.

Christina a fost dezamăgită de faptul că William trebuia să rămână la bord, pentru că ea spera ca el să fie cu ochii mai degrabă pe ea. În timp ce iahtul părăsea portul, William s-a înclinat peste balustradă și i-a făcut semn cu mâna.

Imediat ce vasul a ieșit din raza vizuală a Christinei, aceasta i-a spus șoferului să o ducă la aeroport, pentru ca, astfel, să-și ducă la bun sfârșit partea a doua a planului ei.

27

Când era totul conform calendarului, după cum i-a sugerat Christina lui William, ea a făcut o greșeală fatală. I-a spus avocatului să emită o decizie de divorț pe 22 decembrie. Cererea a ajuns pe biroul lui Booth Watson pe 24 decembrie.

Booth Watson n-a fost surprins de calendar, pentru că a presupus că doamna Faulkner alesese data în încercarea neîndemânatică de a-i strica Crăciunul clientului lui. A decis să nu-l contacteze pe Miles, până ce acesta nu se întoarce în apartamentul lui, pe 28 decembrie. La urma-urmelor, ce mare lucru o diferență de câteva zile? A încuiat cererea în seiful lui și a plecat acasă.

***

Mike Harrison a sunat-o pe doamna Faulkner de la Melbourne, pe 27 decembrie, pentru a-i raporta că soțul ei își petrecuse ziua ca oaspete la MCG, urmărind a doua zi de meci-test de crichet. După aceea, mersese la cină cu niște prieteni și își luase cheia de la recepție, imediat după miezul nopții.

— Era singur? a întrebat Christine.

— Nu, era cu o tânără doamnă care lucrează ca chelneriță pentru oaspeți. Am o fotografie și numele ei.

— Îți mulțumesc, Mike.

Harrison l-a sunat, apoi, pe inspectorul detectiv Lamont, la Scotland Yard, și i-a repetat același mesaj, înainte de a merge la culcare.

***

Booth Watson s-a întors la birou, imediat după ora zece, în dimineața de 28 decembrie, încântat că se terminase Crăciunul și se putea întoarce la muncă. A citit cererea de divorț, a doua oară,

conștient că motivele erau de luat în seamă. În mod clar, soția lui Faulkner pregătise cererea cu ceva timp înainte, pentru că erau date câteva nume de femei. A decis să-l sune pe clientul lui și să-i comunice vestea divorțului său iminent, cu toate că bănuia că nu-i va face o mare surpriză.

A sunat întâi la Limpton Hall, dar nu a răspuns nimeni, așa că a presupus că Mukins era încă în concediu. Dacă ar fi sunat cu o oră mai târziu, ar fi răspuns doamna Faulkner. Apoi, a sunat la locuința de la Monte Carlo a familiei Faulkner și i-a răspuns o fată-n casă. A fost clar că engleza nu era prima ei limbă.

— Pot vorbi cu domnul Faulkner? a întrebat el.

— Nu aici.

— Știi unde este? a întrebat Booth Watson, pronunțând rar fiecare cuvânt.

— Nu. Tânăr spus Australia.

Booth Watson și-a notat Australia/tânăr.

— Și doamna Faulkner e acolo? a întrebat el, la fel de rar.

— Nu. Madam zbor acasă.

— Acasă?

— Anglia.

— Mulțumesc, a spus Booth Watson. Mi-ai fost de mare ajutor.

S-a întrebat ce făcea oare Miles în Australia și în ce oraș s-ar putea afla. Reg Bates, funcționar cu vechime al Judecătoriei, i-a venit în ajutor.

— Trebuie să fie în Melbourne, sir. Urmărește probabil al doilea meci-test de crichet.

Booth Watson nu era deloc interesat de crichet și l-a pus pe funcționar să-i găsească clientul.

Bates și-a petrecut restul dimineții sunând la hotelurile mari din Melbourne și, când Booth Watson s-a întors de la masa de prânz, a găsit pe birou post-it galben, cu detaliile. A sunat imediat la Sofitel și a rugat să i se facă legătura la apartamentul lui Miles Faulkner.

— Înainte de a vă face legătura, sir, a spus vocea de la celălalt capăt al firului, știți că aici este ora 1:30 dimineața?

— Nu, nu știam, a recunoscut Booth Watson. Voi suna mai târziu.

După ce-a pus telefonul în furcă, a făcut un calcul și a decis că va încerca din nou, în seara aceea, de acasă.

***

Miles Faulkner se rădea când a sunat telefonul în apartament, dar și-a abandonat aparatul de ras când a auzit vocea răsunătoare a lui Booth Watson. Indiferent când suna BW, rareori era vorba de o veste bună. Faulkner s-a așezat pe marginea patului și a ascultat ce a avut de spus avocatul.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să mă grăbesc să mă întorc, BW? l-a întrebat el pe Booth Watson, după ce acesta l-a informat despre petiție. Meciurile de crichet sunt echilibrate. Plănuisem să mă duc la New York pentru Anul Nou, deci nu voi ajunge acasă înainte de trei ianuarie, cel mai devreme.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Avem paisprezece zile să comunicăm primirea cererii, așa că ne putem ocupa de ea când te întorci.

— Bun! Atunci, te sun peste câteva săptămâni. Altceva?

— Da, s-a mai întâmplat ceva. Se pare că soția ta a petrecut Crăciunul la Monte Carlo, în compania unui tânăr. Voi avea numele lui și alte detalii, până te întorci. S-ar putea dovedi folositor când va fi vorba de stabilirea revendicărilor.

— Angajează imediat un detectiv particular, a spus Faulkner.

— Am angajat deja și ar trebui să presupui că și soția ta a făcut același lucru, a spus Booth Watson

— Ai și vreo veste bună? a întrebat Miles.

— Am dat Renoir-ul celor de la Standard Life și ei au transferat o jumătate de milion în contul tău din Insulele Cayman.

— O jumătate de milion pe care Christina nu va pune laba.

— Bucură-te de meciurile de crichet și sună-mă imediat ce te întorci.

Miles a pus telefonul în furcă și a terminat să se radă. După ce chelnerița – al cărui nume nu și-l putea aminti – plecase, se hotărâse să afle dacă soția lui mai era încă în Monte Carlo.

Fata în casă a reușit să intre în mai multe detalii cu șeful ei decât o făcuse cu Booth Watson, pentru că Faulkner vorbea fluent franceza. El a întrebat-o când a plecat *madame* în Anglia. Ea a răspuns.

— Nu știu, sir. Tot ce știu este că s-a ținut după mașina de marfă până la iaht.

— Ce mașină de marfă?

— Cea care a venit să ia toate picturile dumneavoastră.

Miles a trântit telefonul, apoi l-a ridicat înapoi, imediat.

— Trebuie să plec, i-a spus el recepționerei. Cumpără-mi bilet la primul avion spre Londra, nu-mi pasă cu ce linie aeriană.

— Dar pare că va câștiga Australia… a spus ea.

— La dracu cu Australia!

***

Mike Harrison a format numărul din Monte Carlo al doamnei Faulkner și fata în casă i-a spus *doamna zbor acasă*. A încercat apoi la Limpton Hall, dar n-a răspuns nimeni. În cele din urmă, a sunat la comandant, care era la birou.

— Faulkner și-a rezervat bilet la zborul Qantas care aterizează la ora două mâine după-masă, pe Heathrow. Asta nu face parte din planul original.

— De asta am nevoie, a spus Hawksby. Și nu am niciun mijloc prin care să intru în legătură cu

detectiv Warwick, pentru a-l preveni.

***

Când avionul Christinei Faulkner a atins solul în Heathrow, a fost luată de șoferul soțului ei și dusă la Limpton Hall, unde a luat o cină frugală și a mers la culcare. La urma-urmelor, o aștepta o zi plină.

***

William stătea pe un șezlong, la soare, și se bucura de un pahar de Pinot Grigio, când avionul lui Faulkner a decolat pentru un zbor de 23 de ore până la Londra. Avea vedere directă asupra intrării în magazia de bunuri, de care nu se apropiase nimeni, în ultimele două zile. Și de ce s-ar fi apropiat? Soarele strălucea, marea era calmă și el nu avea nicio grijă pe lume.

***

În dimineața următoare, la ora nouă, în fața intrării a tras o mașină de transport marfă de la Bishop Move. Hamalii au împachetat cele 69 de lucrări de artă și le-au pus în cutii, apoi au încărcat cutiile în mașină. După o pauză lungă de masă, au pornit spre Southampton.

— Să nu cumva să depășiți 30 de mile la oră, în nicio circumstanță, i-a spus Christina șoferului. Nu putem risca stricarea vreuneia dintre picturi.

— Cum spuneți, madam, a răspuns el, încântat să se supună, pentru că asta îi garanta că el și oamenii lui puteau depăși cu mult durata cursei.

Christina s-a bucurat de un prânz relaxat în sufrageria cu pereții plini de cuie de agățat tablouri. A pornit spre Southampton imediat după ora trei și nu s-a grăbit nici atunci, pentru că ambarcațiunea *Christina* nu sosea decât seara

târziu. Chiar spera că Miles se simte bine la meciul de crichet. Fusese încântată să citească, în dimineața aceea, pe mail, că jocul era foarte echilibrat.

***

Miles Faulkner a trecut de vama de la Heathrow, imediat după ora două. S-a gândit să sune la Limpton Hall din salonul de la clasa întâi din aeroportul Melbourne și să-i spună șoferului să-l ia de la aeroport, dar a decis să nu o facă, pentru că aceasta ar fi putut s-o alerteze pe Christina de întoarcerea lui precipitată.

A făcut fericit un șofer de taxi, când, la întrebarea acestuia: „Încotro, șefu?”, i-a răspuns: „Limpton, în Hampshire. Și poți dubla câștigul, dacă ajungi acolo sub o oră.”

***

Mike Harrison călătorise în același avion cu Faulkner, dar nu la aceeași clasă. Nu a urmat traseul de ieșire din terminal, pentru că a considerat că era mai important să o contacteze pe doamna Faulkner și să o avertizeze că soțul ei era în drum spre Limpton Hall. Dar n-a răspuns nimeni la apelul lui. Apoi a sunat la Scotland Yard și a cerut să i se facă legătura cu inspectorul Lamont.

— Detectiv sergent Roycroft, a răspuns o voce feminină.

— Salut, Jackie, Mike Harrison la telefon. Pot vorbi cu Bruce?

— A plecat spre Southampton împreună cu comandantul Hawksby, cam cu o oră în urmă, Mike.

— Îți mulțumesc, a spus Harrison. Mă bucur să constat că te-ai întors, Jackie, a adăugat el.

— Sunt mai degrabă în probe, a spus Jackie, înainte de a pune telefonul în furcă.

Harrison a făcut și el fericit un șofer de taxi, când i-a spus să-l ducă la Southampton.

***

A durat mult peste o oră, până când Faulkner a fost lăsat de taxi la Limpton Hall, dar știuse de la pornire că nu exista nicio șansă să ajungă acolo în mai puțin de o oră.

— Așteaptă, a spus el, sărind din taxi. S-ar putea să nu stau mult.

A urcat treptele în fugă și a descuiat ușa de la intrare. Când a intrat în hol, a simțit că leșină. Nici urmă de Constable, nici urmă de Turner. Christine îl luase chiar și pe Henri Moore. A dat ocol, încet, casei, oripilat de dimensiunea jafului; numai dreptunghiuri și pătrate întunecate în locurile unde atârnaseră cândva tablouri și stative goale pe care fuseseră expuse, cu mândrie, piese de sculptură. Dar umilința finală a venit când a intrat în salon și a văzut singura pictură pe care ea o lăsase pe perete. Copia făcută de Eddie Leigh după Rembrandt încă atârna deasupra șemineului. Dacă, în acel moment, ar fi intrat în încăpere Christine ar fi strâns-o bucuros de gât. A ieșit alergând din casă, s-a urcat în taxi și a strigat la șofer: „La porțile din față.”

Taxiul a accelerat pe alee și s-a oprit în fața porților. Faulkner a sărit din taxi și a intrat în ghereta portarului.

— Ai văzut-o, astăzi pe doamna Faulkner? a întrebat el.

— Da, sir, a spus portarul, după ce și-a verificat lista sosirilor și plecărilor. A plecat cu puțin peste o oră în urmă.

— Încotro?

— N-am idee, sir.

— Dar ăștia, a întrebat Faulkner, punându-și degetul pe cuvintele Bishop's Move, sosire 8:55 a.m., plecare 2:04 p.m. Ei unde s-au dus?

— N-am idee, sir. A repetat nefericitul de portar.

Faulkner a luat telefonul și a avut nevoie de două apeluri și o mulțime de amenințări, înainte ca responsabilul pentru zonă să-i dea informația pe care o voia. A sărit înapoi în taxi și a spus: „Southampton", fără a se deranja să se uite la aparatul de taxat. Șoferului nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

***

Comandantul stătea singur pe bancheta din spate a primei mașini. Ei erau urmați de o Black Maria cu șase ofițeri și un sergent la bord. Spatele era asigurat de un Wolseley cu inspectorul Lamont pe locul șoferului. Predarea lui Mob, așa numise Lamont exercițiul, dar Hawk – Șoimul – nu avea de gând să-și asume vreun risc.

Micul convoi rula pe prima bandă a autostrăzii și, cu toate că nu au depășit nici măcar o dată limita de viteză, au reușit totuși să ajungă la ieșirea spre docurile din Southampton, cu vreo două ore în avans.

Hawksby l-a contactat imediat pe șeful portului, care i-a spus că MV (motor vehicle) *Christina* era așteptat pentru a andoca la cheiul douăzeci și nouă, în jur de ora șapte, în seara aceea. Atunci comandantul i-a prezentat șefului portului un mandat special care autoriza ridicarea unei anume cutii de pe iaht, fără interferența sau inspectarea ei de către vamă și fără accize.

— Probabil că sunt bijuteriile Coroanei, a spus șeful portului, după ce a studiat mandatul.

— Nu e nici departe, a spus Hawksby. Dar tot ce vă pot spune este că trebuie să fie manipulat cu cea mai mare grijă și conținutul nu trebuie expus la lumina soarelui.

— Sună de parc-ar fi vorba de Dracula.

— Nu, Dracula este proprietarul actual, a spus Hawksby.

— Vă pot ajuta în vreun fel?

— Nu ne-ar deranja deloc să avem de partea noastră vreo doi din băieții dvs., pentru cazul în care se întâmplă ceva.

— Creiere sau mușchi?

— Doi din fiecare, dacă e posibil.

— Considerați că s-a făcut. Vor fi cu dvs. cu o oră înainte de andocarea ambarcațiunii *Christina*. Cred că voi veni și eu, a spus el. Mi se pare c-ar putea fi ceva interesant.

Hawksby s-a urcat înapoi în mașina lui și micul convoi a pornit spre cheiul douăzeci și nouă, pentru a aștepta sosirea celor șase *Funcționari* care se odihneau liniștiți în carena iahtului *Christina.*

Au fost fiecare la locul lui și așteptau cu nerăbdare, când a apărut un Bentley, care a parcat la aproximativ cincizeci de yarzi distanță.

— Cine dracu', a făcut Lamont.

— Trebuie să fie doamna Faulkner, a spus Hawksby. Ignorați-o. Atâta timp cât ni se dă Rembrandt-ul, nu e deloc treaba noastră ce face ea cu restul colecției de artă a soțului ei, deși sper, spre binele ei, că știe că el s-a întors și este în țară.

— Ar trebui s-o informăm? a întrebat Lamont.

— Aceasta, de asemenea, nu e treaba noastră, a răspuns Hawksby.

— Și ce fac aici, a întrebat Lamont, în timp ce o mașină de marfă încăpătoare Bishop's Move înainta încet de-a lungul docurilor și s-a oprit în spatele Bentley-ului.

— Nu-i greu să ghicești ce e în ea, a spus Hawksby, când șoferul s-a dat jos din cabină și s-a dus lângă Bentley.

Doamna Faulkner a coborât geamul.

— Ce dracu' fac ăștia, aici? a întrebat șoferul, arătând spre cele trei vehicule ale poliției.

— Ridică o cutie de pe iahtul soțului meu, pentru a o returna proprietarului de drept din Londra. Îndată ce ea va fi predată, ei vor pleca și voi puteți începe să încărcați picturile la bordul iahtului.

— Ce îi interesează așa de tare pe polițiști?

— Șase gentlemeni din Amsterdam, care au părăsit țara cu mai mulți ani în urmă, fără viză.

— Foarte amuzant, a spus șoferul, care s-a întors la mașina sa, fără altă vorbă.

Christina ridica înapoi geamul, când și-a făcut apariția un taxi. Mike Harrison a plătit și, apoi, s-a urcat repede în Bentley-ul clientei lui, fără să-i observe pe vreunul dintre foștii lui colegi.

— Cred că-l văd pe prietenul nostru olandez, a spus Lamont, care avea un binoclu focalizat pe intrarea în port.

I l-a dat apoi lui Hawksby.

— Cât crezi că va dura până vor ajunge la noi? l-a întrebat Hawksby pe șeful portului, în timp ce nu-și desprindea privirea de la iahtul *Christina.*

— Aproximativ douăzeci de minute, cel mai mult treizeci.

— Tocmai l-am zărit pe Warwick pe punte, a spus Hawksby. Crezi că e identificat?

— Sau pus în cătușe, a spus Lamont. În ambele situații, mai bine aș pune trupele în așteptare.

Comandantul, șeful portului, inspectorul Lamont, un sergent și șase polițiști, doamna Faulkner, Mike Harrison și hamalii priveau cum se apropia vasul *Christina,* cum, în sfârșit a tras și a fost legat la doc. William a fost prima persoană care a coborât, alergând, pasarela.

— Suntem pregătiți, sir. Cutia va fi descărcată în câteva minute.

— Atunci, vom… a început să spună Hawksby, când un al doilea taxi a trecut în goană pe lângă ei și a oprit cu scrâșnet de roți lângă iaht. Faulkner a sărit din taxi, a alergat pe pasarelă, s-a oprit și a

schimbat câteva cuvinte cu căpitanul, apoi a dispărut în carenă.

— Nu te mișca, i-a spus Hawksby lui William, care se grăbea să se întoarcă la bord. Dacă nu este descărcată cutia noastră, avem dovada vinovăției lui.

— Dar…

— Ai răbdare, William. Nu pleacă nicăieri. Dac-ar încerca să fugă, șeful portului…

— Nu vor ajunge nici măcar până la intrarea în port înainte ca oamenii mei să pună mâna pe el.

— Deci, chiar dacă se gândesc să iasă în larg, i-a spus Hawksby lui William, ai permisiunea mea să te întorci la bord și să-l arestezi pe Faulkner.

— Nu pare că va fi necesar, a spus Lamont, pentru că patru membri ai echipajului au ieșit din carenă purtând o cutie voluminoasă. Le-a luat ceva timp să o care de-a latul punții, apoi pe pasarela strâmtă până pe doc.

Hawksby a cercetat fără grabă eticheta, pe care scria „Proprietate a Muzeului Fitzmolean, Prince Albert Crescent, Londra SW7. Va fi preluată.” A dat afirmativ din cap și cei patru polițiști au preluat locurile celor patru membri ai echipajului.

— Puneți-o în mașina de transport marfă și nu o scăpați din ochi, a ordonat Hawksby.

Cei patru polițiști tineri au ridicat cutia și, ca niște crabi, au început să-și croiască încet drumul spre mașina Black Maria.

— OK, Bruce, a spus Hawksby. Cred că ai câștigat dreptul de a conduce tu convoiul înapoi spre Londra. Warwick, tu poți merge cu mine. Am ceva de discutat cu tine.

William nu a făcut nicio mișcare. Încă îl urmărea cu privirea pe Miles Faulkner, care stătea pe punte, privind mândru cum membrii echipajului începeau să pregătească plecarea iminentă.

— Hai să mergem, Warwick! Avem obiectul pentru care ne-am deplasat aici.

— Nu sunt chiar așa de sigur, sir.

— Dar avem cutia noastră. Ai văzut și tu eticheta.

— Da, am văzut eticheta, dar nu sunt convins că avem cutia care trebuie. Sir, aveți autoritatea să deschideți orice cutie aflată la bord?

— Nu, a spus Hawksby. Avem nevoie de mandat pentru percheziție ca să facem asta.

— Dar eu am această autoritate, a spus șeful portului, îndreptându-se spre pasarelă, cu William la numai un pas în urma lui. Hawksby și Lamont au fost lăsați în urmă.

William a mers direct în carenă, unde a găsit opt cutii de mărimi diferite.

— Cineva a schimbat eticheta! a anunțat el.

— Dar la care cutie? a întrebat Hawksby.

— Ești invitatul meu, a spus Faulkner, în clipa în care s-a strecurat și el în cocă, cu căpitanul în urma lui. Dar, dacă îmi stricați vreuna din lucrările mele neprețuite, vă asigur că valoarea compensației nu va putea fi acoperită de toate salariile voastre puse la un loc, a adăugat cu un rânjet.

William s-a uitat cu mai multă atenție la Faulkner. N-ar fi putut greși mai mult, dacă s-ar fi așteptat la un asasin cu nasul spart, musculos, acoperit cu tatuaje. Faulkner era înalt, elegant, cu capul acoperit de păr bogat, blond, ondulat și avea ochii adânci, albaștri. Zâmbetul lui cald explica de ce-i cădeau în plasă atât de multe femei. Purta sacou și pantaloni largi, cămașă albă deschisă la gât și mocasini, ceea ce-i dădea mai degrabă un aer de playboy internațional decât de criminal călit în rele.

Pentru prima oară, William a înțeles ce voise să spună comandantul când îi spusese să aștepte să-l cunoască pe om.

— Poate ar fi înțelept să vă amintiți ce s-a întâmplat când ați năvălit la una din proprietățile mele, a spus Faulkner. Am avut posibilitatea să vă furnizez chitanțe pentru fiecare dintre operele mele

de artă. Și, numai în caz că ați uitat, ați crezut că ați obținut Rembrandt-ul și atunci.

William a ezitat, în timp ce a dat ocol carenei cu privirea, dar n-a fost nici el mai înțelept.

— Așadar, pe care doriți s-o deschidem, domnule detectiv? a spus neîncrezător Hawksby.

— Pe aceasta, a spus William, traversând spre o cutie voluminoasă și lovind-o ferm cu palma.

— Sunteți absolut convins? a întrebat Faulkner.

— Da, a spus William, mai mult ca să braveze, decât din convingere.

— Comandante, înțeleg că tânărul recrut conduce acum departamentul dvs., a spus Faulkner.

— Deschide-o! a cerut Hawksby.

Șeful portului a făcut câțiva pași, asistat de doi din echipa lui, a început să extragă cuiele unul câte unul, până au putut, în sfârșit, să deschidă cutia. După ce au îndepărtat mai multe straturi de material de protecție, au fost întâmpinați de șase lucrători din Amsterdam, care se uitau la ei.

— Vreau să fac asta de ani de zile, a spus Hawksby.

Comandantul a înaintat spre Faulkner și i-a spus că este arestat, apoi i-a citit drepturile. Lamont i-a strâns mâinile la spate, i-a pus cătușe și l-a condus jos de pe iaht, în timp ce patru polițiști cărau încet o a doua cutie pe pasarelă și o plasau, apoi, cu grijă în portbagajul mașinii Black Maria, lângă tovarășa ei neidentificată.

— Cum naiba ai știut în care casetă se afla Rembrandt-ul, l-a întrebat Lamont pe William, odată ce s-au aflat din nou pe țărm.

— Nu am fost absolut sigur, a recunoscut William, dar aceea era singura care avea o urmă circulară lată, unde fusese eticheta originală. În mod evident, Faulkner a schimbat etichetele între ele, dar nu a remarcat că alesese o cutie considerabil mai mare decât cea care conține Rembrandt-ul sau că pe cutia Rembrandt-ului

rămăsese urma circulară a etichetei originale dezlipite.

— Chiar s-ar putea să devii detectiv, în cele din urmă, a spus Hawksby.

— Așadar, ce este în cealaltă cutie? a întrebat Lamont.

— Habar n-am, a spus William. Vom afla numai după ce va fi livrată Muzeului Fitzmolean, cum ni se spune în mod clar să facem, pe etichetă.

Doamna Faulkner rămăsese în Bentley și supraveghease întreaga operațiune de la distanță. Nu a făcut nicio mișcare până când nu a văzut că Miles a fost arestat, atunci a coborât din mașină și a alergat înspre docuri, strigând: „Opriți-i! Opriți-i!”.

Mike Harrison era la numai un metru în urma ei și amândoi priveau cum *Christina* se îndrepta spre marea deschisă, ieșind din port.

— Cu ce motiv? a întrebat-o Harrison, când a prins-o din urmă.

— La bord sunt picturile mele.

— Aceasta ar fi destul de greu de dovedit, a spus Harrison, pentru că, probabil, căpitanul are de îndeplinit numai ordinele date de soțul tău.

— Tu de partea cui ești? a întrebat Christina.

— De partea ta, doamnă Faulkner, și odată ce soțul tău este închis, sunt sigur că vei găsi o cale pentru a le căpăta pe toate înapoi.

— Dar el mă va urmări, a protestat Christina.

— Nu cred, a spus Harrison. Soțul tău e în drum spre Pentonville și nu văd cum să fie eliberat în următorii câțiva ani.

— Bun, flăcăi! a spus Hawksby. E timpul să returnăm Rembrandt-ul proprietarului lui de drept, împreună cu indiferent ce se află în cealaltă cutie.

— Îmi pare rău că vă necăjesc, a spus un bărbat care părea încă și mai dezamăgit decât doamna Faulkner, dar acest tip pe care tocmai l-ați arestat îmi datorează 274 lire sterline, pentru transportul cu taxiul.

— Pe care mă tem că nu le vei vedea curând, a spus Lamont. Îți sugerez să-l contactezi pe avocatul lui, un anume Booth Watson, Consilier al Reginei, la Lincoln's Inn. Sunt sigur că va fi fericit să-i rămână îndatorat.

— Bine lucrat, detectiv Warwick, a spus Hawksby, când William s-a așezat alături de el pe bancheta din spate a mașinii lui și micul convoi a pornit spre Londra.

William nu a răspuns nimic.

— Care-i problema? a întrebat comandantul. L-am arestat pe Faulkner și am luat înapoi Rembrandt-ul, plus un posibil bonus în cutia cealaltă, ceva la ce nici nu am sperat. Ce Doamne iartă-mă mai voiai?

— Ceva nu este tocmai în regulă, a spus William.

— Ce anume?

— Nu știu. Dar Faulkner a zâmbit când l-ați arestat.

28

— Cred că știu ce este în cealaltă cutie, a spus William.

— Dar nu ai de gând să-mi spui, nu-i așa? a spus Beth.

— Nu. Dacă cumva greșesc, tu vei fi dezamăgită.

— Îți dai seama că pictura ar trebui să fie a unui olandez sau flamand și anterioară lui 1800, abia apoi va fi analizată de comitetul pentru expunere.

— Dacă eu am dreptate, a spus William, asta nu va fi o problemă. Iar proveniența ei este la fel de impresionantă ca Rembrandt-ul însuși. În orice caz, îți mulțumesc. Eu am fost invitat la ceremonia de deschidere.

— Eu, nu, a spus Beth. Cel care te-a invitat la „Ceremonia de deschidere a cutiei" a fost directorul muzeului, Tim Knox. Îți mărturisesc că, pentru mine, nu tu ai fi fost prima alegere.

— Să îndrăznesc să întreb care era prima ta opțiune?

— Christina Faulkner, femeia care a făcut totul posibil, și pe care abia aștept s-o cunosc și să-i mulțumesc personal.

William nu a avut nevoie să-și amintească de ultima ocazie în care o văzuse pe Christina și s-a întrebat dacă va exista vreodată o ocazie mai bună pentru a-i spune lui Beth ce se întâmplase exact în noaptea aceea, în Monte Carlo.

— S-ar putea să mă întâlnesc cu ea sâmbătă, a continuat Beth, dacă merge să-și consoleze soțul, la Pentonville.

— Nu prea cred, a spus William. Dar tata și Grace merg în dimineața aceasta la Pentonville, pentru a-i da tatălui tău niște vești importante.

— Bune sau rele? a întrebat Beth, neliniștită.

— N-am idee. Nu-i spune el nimic nici mamei.

— Mi-aș dori să fiu și eu acolo să aud veștile, a spus Beth, dar mai bine am porni, dacă dorim să nu întârziem la ceremonia de deschidere a cutiei. Aceasta este una din acele zile în care mi-aș dori să fiu în două locuri, în același timp.

***

— Bună dimineața, Sir Julian. Prizonierul vă așteaptă în camera pentru interogatorii.

— Mulțumesc, domnule Rose.

Purtătorul robei de mătase[14] și asistenta sa l-au urmat pe ofițerul închisorii pe un coridor care le devenise deja foarte familiar. Când au ajuns la sala pentru interogatorii, sir Julian a dat mâna cu clientul său: „Bună dimineața, Arthur!”

— Bună dimineața, sir Julian, a răspuns Arthur, înainte de a o săruta pe Grace pe amândoi obrajii.

— Permite-mi să încep cu niște vești bune, a spus sir Julian, așezându-se și punându-și servieta Gladstone, lângă el. Arthur s-a uitat plin de interes. Mulțumită expertizei profesorului Leonard Abrahams, un savant criminalist la Columbia University din New York, directorul Agenției Publice de Urmărire Penală a fost de acord să ne susțină cererea de apel împotriva sentinței, ceea ce, virtual, este o rejudecare.

— Asta-i o veste minunată, a spus Arthur.

— Și, mai mult chiar de-atât, a spus Grace, ni s-a oferit un interval temporal în următoarea perioadă, în calendarul curții, așa că apelul tău va avea loc nu mai târziu de câteva săptămâni.

— Cum ați reușit asta?

— Uneori, ai și tu noroc, a spus sir Julian.

— Mai ales când tu și directorul Agenției Publice de Urmărire Penală ați fost la OXF…

— Grace, stăpânește-te, a spus tatăl lui Grace. Totuși, trebuie să mărturisesc că mi-am folosit toate atuurile.

— Îți sunt foarte recunoscător, a spus Arthur.

— A meritat să nu renunț, a spus sir Julian, fără altă explicație. Cu toate acestea, Arthur, cum nu avem la dispoziție decât o oră, trebuie să folosim constructiv timpul. Întâi îți voi spune că intenționez să chem numai trei martori.

— Voi fi și eu unul dintre ei? a întrebat Arthur.

— Nu contează, a spus sir Julian. Audierile din apel se țin în fața a trei judecători, nu în fața juraților, și tu nu ai nimic nou să le spui. Ei vor fi interesați numai de dovezi proaspete.

— Deci, pe cine vei chema ca martori?

— Pe cei doi ofițeri care au fost martori la primul proces.

— Dar aceștia cu greu își vor schimba mărturia.

— Probabil că ai dreptate. Totuși, William a primit niște informații de la o sursă ireproșabilă, care ar putea face ca mărturia lor anterioară să pară un pic mai puțin credibilă. Cu toate acestea, principalul nostru martor va fi profesorul Abrahams. Grace a tratat direct cu el, așa că ea îți va prezenta pledoaria pe care a conceput-o el și, mai mult decât atât, îți va prezenta concluziile sale.

Grace a scos un dosar gros din servietă și l-a pus pe masă.

— Permite-mi să încep cu…

***

— Permiteți-mi să încep, a spus Tim Knox, directorul Muzeului Fitzmolean, aflat în fața unei mici adunări de prieteni și colegi, prin a vă spune tuturor „Bun venit!” la ceea ce colega mea Beth Rainsford a numit „ceremonia de deschidere a cutiei”. Îndată ce Rembrandt-ul va fi extras din cutia lui și va fi pus în locul lui de drept, vom deschide a doua cutie și vom descoperi ce comoară ascunsă se află în ea.

William a vrut să spună „Dați-i drumul, odată!”. Beth și-a zis în sinea ei „Nu mai am răbdare!”

— Când ești gata, Mark! a spus directorul.

Mark Cranston, conservatorul picturilor, a făcut un pas în față și a ridicat încet capacul primei cutii, ca și cum ar fi fost un prestidigitator, pentru a scoate la vedere un maldăr de bucățele mici de poliester, pentru care echipa lui a avut nevoie de ceva timp pentru a le îndepărta, pentru a descoperi că pictura mai era protejată de câteva învelișuri de muselină. Cranston a îndepărtat cu delicatețe fiecare strat și capodopera de mult timp pierdută a ieșit la lumină.

Audiența absorbită a suspinat adânc și, o clipă mai târziu, a izbucnit în aplauze spontane. Șeful de lucrări și echipa lui au ridicat cu grijă pânza și au montat cu blândețe pictura în rama ei, prinzând-o cu cleme discrete. A urmat o a doua rundă de aplauze, în momentul în care pictura a fost agățată pe cârligele care o așteptau și a umplut, din nou, spațiul care rămăsese neocupat timp de șapte ani.

— Bun venit, acasă! a spus directorul.

Cei din asistență au privit cu venerație cei șase funcționari ai Ghildei Croitorilor, care le-au întors admirația cu dispreț. A durat puțin până când conservatorul a sugerat că ar trebui să deschidă și a doua cutie, cu toate că era clar că unii dintre patroni nu voiau să fie îndepărtați de companionii lor demult pierduți.

În cele din urmă, s-au alăturat cu toții directorului, în jurul celei de-a doua cutii, unii mai mult cu speranță, decât cu așteptare. Au stat în tăcere pentru ca ceremonia să se repete. Întâi a fost ridicat, de către conservator, capacul, apoi au fost îndepărtate materialele de ambalare, apoi, straturile de muselină și, în cele din urmă, a devenit evident că Rembrandt-ul avea un rival autentic.

Un sunet colectiv de surpriză a cuprins încăperea, când, din cutie, a apărut o magnifică Coborârea lui Hristos de pe cruce pictată de Peter Paul Rubens.

— Ce generos din partea domnului Faulkner! a spus unul dintre patroni, iar altul s-a aventurat să spună: „Două piese pentru una. Suntem, cu adevărat, binecuvântați.”

— Să-l pun alături de Rembrandt? a întrebat conservatorul.

— Mă tem că nu, a spus directorul. De fapt, trebuie să te rog să-l pui înapoi în cutie și să fixezi capacul în cuie.

— De ce? a întrebat un alt membru al patronilor muzeului. Pe eticheta de pe cutie este scris, în mod clar, că pictura este proprietatea Muzeului Fitzmolean.

— Într-adevăr, așa scrie, a spus directorul. Și nu pot nega că această pictură remarcabilă ar fi înfrumusețat colecția noastră și ar fi atras iubitorii de artă din toată lumea. Dar, din nefericire, în dimineața aceasta, am primit o scrisoare de la Dl. Booth Watson, consilier al reginei, care spunea că etichetele de pe cele două cutii au fost, în mod evident schimbate de cineva între ele, dar cu siguranță, nu de clientul lui. Dl Faulkner a intenționat întotdeauna să returneze Rembrandt-ul și este încântat să știe că tabloul este înapoi în siguranță la locul lui. Cu toate acestea, Rubens-ul care, în ultimii douăzeci de ani, a fost în colecția privată a dlui Faulkner, îi trebuie returnat, imediat.

William a înțeles acum de ce Faulkner zâmbea când a fost arestat, dar nu a rezistat totuși să nu întrebe: „Unde are de gând să-l atârne? În celulă?”

— Desigur, am cerut imediat asistență juridică, a spus directorul, ignorând întreruperea, și juristul nostru a confirmat că nu avem altă opțiune decât să dăm curs solicitării dlui Booth Watson.

— Au menționat un motiv? a întrebat conservatorul muzeului.

— Opinia lor a fost că, dacă disputa s-ar transforma într-un litigiu, noi nu numai că am pierde, dar ne-ar și costa foarte mult. Pentru moment, pictura va fi pusă în depozit, în siguranță,

până când conducerea va lua o decizie finală, cu toate că eu nu am niciun motiv să cred că nu vor fi de acord cu juriștii noștri și nu-mi vor cere să-i returnez pictura dlui Faulkner.

Câțiva membri ai comitetului patronilor și câțiva invitați au continuat să admire Rubens-ul, conștienți că nu-l vor mai vedea niciodată. William a plecat numai după ce capacul cutiei a fost din nou bătut în cuie. Când s-a întors și a văzut-o pe Beth profund ancorată într-o conversație cu Christina, l-a trecut un fior de-a lungul coloanei vertebrale. S-a întrebat dacă Christina îi povestea adevărul despre ce se petrecuse în noaptea aceea, la Monte Carlo.

***

Dl Booth Watson nu l-a remarcat pe sir Julian, când au trecut unul pe lângă celălalt, pe coridor.

— Niciun premiu pentru cel care ghicește cu cine urmează să aibă el consultație, a spus Grace. Ce se speculează în camera de jaf? Pe Faulkner îl așteaptă șase ani, cel puțin, posibil opt, dar faptul că tabloidele îl tratează ca pe un Raffles al zilelor noastre și nu ca pe un criminal, așa cum este el, nu ajută.

— Dar cel care va decide durata pedepsei lui este judecătorul, nu presa, a spus Grace.

— Asta presupunând că jurații nu-l achită. Poți fi sigură că va prezenta o poveste bine îndulcită, când va apărea în boxa martorilor, și o va spune cu convingere.

Sir Julian și Grace au părăsit închisoarea în aceleași momente în care Booth Watson intră în sala de interogatorii.

— Bună dimineața, Miles, a spus acesta, prăbușindu-se pe scaunul din fața clientului său. Chiar îmi doresc ca tu să fi rămas în Melbourne să urmărești restul de meciuri de crichet, cum îți recomandasem eu.

— Dar, dac-aș fi făcut așa, întreaga mea colecție de artă ar fi fost acum pe cealaltă parte a lumii, a spus Faulkner.

— Nu și dacă mi-ai fi permis să mă ocup de Warwick în Southampton, înainte ca el să coboare de pe Christina.

— Cine este Warwick?

— Detectivul tânăr care a vizitat-o pe soția ta la Monte Carlo, care a ajuns la o înțelegere cu ea și, apoi, a bătut în cuie afacerea în pat, mai târziu, în aceeași noapte.

— Înseamnă că-l vei putea încolți pe Warwick, când îl vei avea în boxa martorilor.

— Dacă va ajunge vreodată în boxa martorilor. Cu siguranță asta nu se va întâmpla, dacă eu aș asista cealaltă parte. Eu l-aș chema în boxă pe un tip experimentat precum Hawksby, nu pe Warwick. Așa că, pentru moment, va trebui să-l dăm uitării și să ne concentrăm pe apărare, care, cinstit să fiu, arată puțin cam zdrențuită, pe margini.

— De ce sunt acuzat?

Booth a scos o foaie de hârtie din servietă.

— Ești acuzat că „ai furat cu bună știință și din proprie voință o piesă din patrimoniul național, fără nicio intenție de a o returna proprietarului ei de drept.” Și, înainte ca tu să spui ceva, eu trebuie să te atenționez că ar fi dificil să susții că nu ai văzut niciodată Rembrandt-ul, până acum, pentru că soția ta va mărturisi, fără nicio îndoială, că, în ultimii șapte ani, lucrarea a fost în casa voastră din Monte Carlo. Și, este, de asemenea, sigur, că avocatul Coroanei va întreba cine a schimbat etichetele de pe cutii, dacă nu ai făcut-o tu.

— Care este pedeapsa minimă? a întrebat Faulkner.

— Opt ani, cea mai mare, dar, mai sigur, șase ani, în funcție de ce judecător primim.

— Poți aranja asta, BW?

— Nu în Anglia, Miles. Dar am o echipă pentru relații publice care lucrează deja la imaginea ta și,

în acest moment, ești perceput în media ca unul între Scarlet Pimpernel și Raffles. Dar, din păcate, nu opinia publicului, ci a juraților, îți va decide soarta.

— Ai în mânecă un permis-de-ieșire-din-închisoare, BW?

Booth Watson l-a privit pe clientul său adânc în ochi, apoi a spus:

— Numai dacă îți asumi să faci un sacrificiu groaznic.

29

Presa avea zi plină. Un apel pentru crimă la Old Bailey și recuperarea unei lucrări din patrimoniu național furate, amândouă în aceeași săptămână. *Fleet Street* nu se putea decide care poveste să fie pe prima pagină în acea dimineață de luni.

The Guardian l-a favorizat pe Arthur Rainsford și posibilitatea unei greșeli a justiției, în timp ce *Daily Mail* era mai interesat de Miles Faulkner și-și întreba publicul: Raffles sau Rasputin?

The Sun a pus amândouă subiectele pe prima pagină și anunța o exclusivitate prin dezvăluirea unei legături între cei doi bărbați: detectivul William Warwick îl arestase pe hoțul capodoperei și era logodit cu fiica „ucigașului de la Marylebone" Câteva cotidiene ofereau profiluri ale distinșilor avocați ai apărării implicați în cele două cazuri, sir Julian Warwick și dl Booth Watson, ambii Consilieri ai Reginei. *The Times* sugera că aceștia nu sunt în relații bune, în vreme ce *Mirror* afirma că erau dușmani de moarte.

Relația lui William și a lui Beth era disecată, în mod egal. Aceștia au plecat împreună din apartamentul din Fulham, în acea dimineață, dar s-au despărțit pe treptele Curții Regale de Justiție de pe Strand, pornind în direcții diferite: William spre sala paisprezece pentru a urmări procesul lui Faulkner, iar Beth spre sala douăzeci și doi pentru a-și susține tatăl. Amândoi s-au ridicat în picioare când au intrat judecătorii.

COROANA contra RAINSFORD

Trei judecători au intrat și și-au ocupat locurile în sala de judecată douăzeci și doi. Lord Justice Arnott la prezidiu, iar cei doi avocați în asistență, pregătiți să clarifice cele mai delicate chichițe ale legii.

Lord Justice Arnott s-a instalat pe scaunul din centru și și-a aranjat din nou roba roșie, în timp ce toți cei din sala de judecată și-au ocupat locurile. Lui sir Julian îi plăcea să creadă că judecătorii erau ca arbitrii de crichet – imparțiali și corecți – și, cu toate că el și lord Justice Arnott își încrucișaseră săbiile de câteva ori, în trecut, niciodată nu aflase despre el că ar fi fost incorect.

— Sir Julian, a spus judecătorul, uitându-se binevoitor în jos, de la înălțimea platformei destinate prezidiului. Eu și colegii mei am petrecut ceva timp, nu puțin, revăzând probele de la procesul inițial, la care pârâtul a fost condamnat pentru uciderea partenerului său de afaceri, domnul Gary Kirkland. Unicul nostru interes, în această procedură, este prezentarea de noi dovezi care ar putea sugera că justiția a făcut o greșeală, în acea ocazie. De aceea, v-aș ruga pe dvs., sir Julian, să ne reamintiți despre ce este vorba.

— Voi face acest lucru, Onorată Instanță a spus sir Julian, ridicându-se de la locul său. S-ar putea, totuși, să fie necesar ca, din când în când, să fac referire la procesul inițial. Voi face tot ce-mi stă în putere să nu pun la încercare răbdarea Domniei Voastre.

— Sunt obligat, sir Julian, a spus lord Justice Arnott, fără a părea deloc obligat. Poate ați putea începe, acum, expunerea de deschidere.

COROANA contra FAULKNER

În sala paisprezece, dl Booth Watson ajungea la sfârșitul expunerii lui de deschidere. După prezentarea domnului Adrian Palmer, consilier al reginei, care reprezenta Coroana, jurații puteau fi iertați pentru că gândeau că Miles Faulkner era încarnarea diavolului, în timp ce, când domnul Booth Watson și-a reluat locul, jurații se puteau afla sub iluzia că clientul acestuia era la numai un pas distanță de canonizare.

— Puteți să chemați la bară primul martor, domnule Palmer, a spus domnul Justice Nourse, privind în sală, de la înălțimea locului său.

— O chemăm la bară pe doamna Christina Faulkner, a spus Palmer.

În momentul în care jurnaliștii instalați în galeria presei au pus ochii pe femeia frapantă, când aceasta a intrat pe ușă, puțini dintre ei aveau vreo îndoială cu privire la a cui fotografie va fi dominantă pe primele pagini, în dimineața următoare.

Îmbrăcată cu un costum Armani gri, simplu, bine-croit și, la gât cu un singur șir de perle, doamna Faulkner a pășit în boxa martorilor, ca și cum ar fi fost proprietatea ei, și și-a depus jurământul într-o manieră liniștită, dar fermă.

Domnul Palmer s-a ridicat de la locul lui și i-a zâmbit principalului său martor.

— Doamnă Faulkner, sunteți soția pârâtului, domnul Miles Faulkner.

— În prezent, sunt, domnule Palmer, dar nu pentru mult timp, sper, a răspuns ea, în timp ce soțul ei o privea din boxă.

— Doamna Faulkner, a spus judecătorul, vă veți limita la a răspunde la întrebările avocatului și nu veți exprima opinii.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță.

— De cât timp sunteți căsătorită cu pârâtul, a întrebat-o Palmer.

— De unsprezece ani.

— Și, recent, l-ați acționat în judecată pentru divorț pe motiv de adulter și cruzime mentală.

— Este acest lucru relevant, domnule Palmer? a întrebat judecătorul.

— Numai pentru a arăta că relația dintre cei doi este irecuperabil deteriorată, Onorată Instanță.

— Atunci v-ați atins scopul, domnule Palmer, continuați.

— Cum doriți, Onorată Instanță. Acest proces, după cum veți constata, doamnă Faulkner, privește

furtul tabloului *Funcționarii,* de Rembrandt, o lucrare de artă a cărei valoare este incalculabilă și este considerată de către iubitorii de artă ca făcând parte din patrimoniul național. Așadar, trebuie să vă întreb când ați văzut pentru prima dată această pictură?

— În urmă cu puțin peste șapte ani, când am văzut-o atârnând în salonul casei noastre din Limpton Hall.

— Cu puțin peste șapte ani, a repetat Palmer, privind direct spre jurați.

— Corect, domnule Palmer.

— Și, v-a spus soțul dvs. cum a achiziționat o asemenea operă de artă magnifică?

— La început, a fost evaziv, dar, când eu am insistat, mi-a spus că a cumpărat pictura de la un prieten care avea probleme financiare.

— L-ați întâlnit vreodată pe acest prieten?

— Nu. Nu l-am întâlnit.

— Și când v-ați dat seama că, de fapt, pictura a fost furată de la Muzeul Fitzmolean?

— Vreo două săptămâni mai târziu, când am văzut-o în *News at Ten.*

— I-ați spus soțului despre acel articol?

— Bineînțeles că nu. Eram mult prea speriată, pentru că știam prea bine cum va reacționa.

— E de înțeles.

— Domnul Palmer, a spus, cu asprime, judecătorul.

— Scuze, Onorată Instanță, a spus Palmer, înclinându-se ușor, mulțumit că marcase un punct. S-a întors spre martor. Și când n-ați mai putut suporta dezamăgirea, v-ați asumat să faceți ceva în legătura cu lucrul acesta.

— Da, am simțit că, dacă nu fac nimic, aș tolera o crimă. Deci, când soțul meu era în Australia, Crăciunul trecut, am ambalat pictura și am trimis-o înapoi în Anglia cu iahtul nostru, cu indicații precise să fie returnată Muzeului.

Booth Watson a notat ceva în carnetul din fața lui.

— Dar nu erați îngrijorată de consecințele acestei decizii, când soțul se va întoarce și va afla?

— Eram extrem de îngrijorată și, de aceea, am plănuit să părăsesc țara înainte ca el să se întoarcă.

Booth Watson a mai notat ceva în carnet.

— Și de ce nu ați făcut acest lucru?

— Pentru că Miles a aflat cumva ce puneam eu la cale și s-a întors cu primul zbor la Londra, pentru a încerca să mă oprească să dau înapoi pictura proprietarului de drept, a spus dna Faulkner și și-a înclinat, cu timiditate, capul.

— Și când l-ați văzut pe soțul dvs., după momentul acela?

— L-am văzut în Southampton, când s-a urcat la bordul iahtului nostru și era așa de disperat să nu piardă Rembrandt-ul, încât a schimbat eticheta de pe cutie cu eticheta de pe o altă cutie.

Booth Watson a făcut o a treia notiță în carnet.

— Dar această încercare de a prosti poliția a eșuat.

— Din fericire, da, dar aceasta numai pentru că un detectiv de la Scotland Yard care se afla la Southampton pentru a prelua pictura a devenit suspicios și a insistat să fie deschisă încă o altă cutie. În ea a fost descoperit Rembrandt-ul dispărut.

Creioanele jurnaliștilor nu se opreau din luatul notițelor.

— Și mulțumită curajului și tăriei dvs. morale, doamnă Faulkner, această comoară națională atârnă din nou pe peretele Muzeului Fitzmolean.

— Într-adevăr, Domnule Palmer, și, recent, eu am vizitat muzeul pentru a vedea că opera este repusă la locul ei. Mi-a făcut mare plăcere să văd cât de mulți vizitatori se bucurau, ca și mine, de această experiență.

— Vă mulțumesc, doamnă Faulkner. Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

Booth Watson a privit spre jurații care păreau a fi pe punctul să izbucnească în aplauze, în momentul în care domnul Palmer s-a așezat.

— Domnule Booth Watson, a spus judecătorul, doriți să adresați întrebări acestui martor?

— În mod sigur, da, Onorată Instanță, a răspuns Booth Watson, ridicându-se de la locul lui și zâmbind dulce către doamna-martor.

— Vă rog să-mi reamintiți, doamnă Faulkner, când ați văzut prima oară Rembrandt-ul.

— Cu șapte ani în urmă, în casa noastră de la țară.

— Atunci sunt nevoii să vă întreb, de ce v-a luat atât de mult timp?

— Nu sunt sigură că înțeleg la ce vă referiți, a spus Christina.

— Cred că știți foarte bine la ce mă refer, doamnă Faulkner. Dar, permiteți-mi să vă explic. Foarte simplu, dacă știați de șapte ani că lucrarea a fost furată, de ce ați așteptat până acum pentru a informa poliția?

— Am așteptat oportunitatea favorabilă.

— Și care-i oportunitatea care n-a apărut timp de șapte ani? a întrebat Booth Watson, părând neîncrezător.

Christina a ezitat, permițându-i lui Booth Watson să înfigă și mai adânc cuțitul.

— V-aș sugera, doamnă Faulkner, că oportunitatea pe care o așteptați a fost aceea de a-i fura soțului dvs. yoată colecția de artă, în timp ce ei era pe cealaltă parte a lumii?

— Dar… eu nu am plănuit… Christina a ezitat din nou, oferindu-i lui Booth posibilitatea de a răsuci cuțitul în rană.

— Eu cred că pregăteați acest exemplu revoltător de furt, de ceva vreme, Doamnă Faulkner, și ați folosit Rembrandt-ul, pur și simplu, ca o stratagemă prin care să vă oferiți o șansă mai mare de a reuși lovitura.

Un murmur de conversație șoptită a cuprins sala de judecată, dar Booth Watson a așteptat cu răbdare să se reinstaleze liniștea, înainte de a scoate încet cuțitul din rană.

— Doamnă Faulkner, ați ambalat toate lucrările de artă din casa soțului dvs. Din Monte Carlo, în timp ce acesta se afla în Melbourne, și le-ați transportat în port, unde au fost depozitate în coca iahtului soțului dvs.?

— Dar jumătate din ele ar fi fost ale mele, în orice caz, a protestat Christina.

— Știu că ați cerut divorțul de soțul dvs., a continuat Booth Watson, cum ne-a reamintit discret asistentul meu, dar, în această țară, doamnă Faulkner, este tradițional să lași tribunalul să decidă ce parte din averea unui bărbat trebuie să-i revină soției lui. În mod clar, nu ați dorit să așteptați decizia curții.

— Dar era vorba de numai aproximativ o treime din colecție.

— Foarte posibil, dar ce ați făcut după ce iahtul a pornit din Monte Carlo spre Southampton cu o treime din colecția de artă a soțului dvs. la bord?

Christina și-a lăsat capul în jos, încă o dată. William s-a încruntat.

— Cum nu păreți doritoare să răspundeți la întrebarea mea, permiteți-mi mie, doamnă Faulkner, să vă reamintesc cu exactitate ce ați făcut. Ați luat următorul avion și ați zburat la Londra, v-ați dus la casa dvs. de la țară, și, încă o dată, ați luat toate lucrările de artă din casă.

Unul sau doi dintre jurați au exclamat de surpriză, în vreme ce Booth Watson aștepta cu răbdare ca martora să răspundă la întrebarea lui. Când a constatat că nu primește niciun răspuns, a dat pagina carnetului său de notițe și a continuat.

— În dimineața următoare, a apărut o mașină de transport marfă lângă casă, picturile au fost încărcate în ea și, potrivit indicațiilor date de dvs., au fost duse la Southampton pentru a aștepta

sosirea iahtului soțului dvs., pentru a fi și ele, de asemenea, încărcate la bord. Așadar, acum, dvs. aveți două treimi din colecție, a spus Booth Watson, încruntându-se spre victima lui, care nu putea decât să se uite lung spre el, ca un șoarece hipnotizat, imobilizat în lumina farurilor. Și nici aceasta nu a fost de-ajuns pentru dvs., a continuat Booth Watson, pentru că i-ați spus căpitanului iahtului că veți fi și dvs. la bord, cu intenția de a merge la New York, în așa fel încât să puteți merge direct la apartamentul soțului dvs. de pe Fifth Avenue și să-l ușurați de restul fabuloasei sale colecții. Apoi, ca în fabula bufnița și pisoiul, ați sperat să navigați timp de un an și o zi, cu frumoasa dvs. ambarcațiune de culoare verde-mazăre, sau, pentru a fi mai clar, cu iahtul frumos al soțului dvs.

— Dar nimic din toate acestea nu schimbă faptul că Miles a furat Rembrandt-ul, în primul rând, și că a schimbat, apoi, etichetele de pe cutii încercând să împiedice revenirea lui la Muzeul Fitzmolean.

William a zâmbit.

Judecătorul a înclinat din cap, făcându-l pe Booth Watson, ca un maestru cârmaci, să-și schimbe tactica.

— Permiteți-mi o întrebare simplă, doamnă Faulkner, a spus el, aproape în șoaptă. L-ați descrie pe soțul dvs. ca fiind un bărbat inteligent? a întrebat Booth Watson.

— Inteligent, manipulator și descurcăreț, a venit, imediat, răspunsul.

— Prin urmare, sunt obligat să vă întreb, doamnă Faulkner, dacă el este așa o persoană inteligentă, manipulatoare și descurcăreață, de ce ar fi schimbat eticheta cu cea de pe cutia care conținea o pictură încă și mai valoroasă decât Rembrandt-ul despre care Coroana afirmă că l-a furat el? Booth Watson nu i-a oferit martorei șansa să răspundă, înainte de a adăuga: Nu, doamnă

Faulkner, cea care este inteligentă, manipulatoare și descurcăreață sunteți dvs. Și aceasta v-a oferit posibilitatea ca aproape să reușiți să furați una din cele mai valoroase colecții de artă de pe pământ, complotând, în același timp, pentru trimiterea clientului meu în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Onorată Instanță, eu nu mai am întrebări.

COROANA contra RAINSFORD

— Sir Julian, puteți să chemați primul dvs. martor.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Îl chem la bară pe domnul Barry Stern.

— Este inspectorul-detectiv care a fost principalul martor al Coroanei, la procesul inițial? a întrebat judecătorul în numele colegilor săi.

— Da, Onorată Instanță. Și a trebuit să-l citez, pentru că nu mai este polițist și, prin urmare, poate fi considerat un martor ostil.

— Sper că ne veți prezenta niște dovezi proaspete, sir Julian, și nu ne veți antrena într-un excurs îndoielnic.

— Eu cred că da, Onorată Instanță, dar, asemenea dvs., vreau să extind puțin limitele legale, dacă aceasta înseamnă că există cea mai mică șansă ca un om nevinovat să aibă, în cele din urmă, parte de o justiție corectă.

Lord Justice Arnott nu părea satisfăcut, dar s-a mulțumit să se încrunte, în timp ce ușa sălii de judecată s-a deschis și a apărut un bărbat scund și îndesat, de vreo cincizeci de ani, cu tunsoare de marinar, îmbrăcat în jeanși și jachetă de piele. Stern și-a ocupat locul în boxa martorilor și a depus jurământul, fără să se uite măcar o dată la textul pe care îl ținea un funcționar, în fața lui. Apoi, s-a uitat spre avocatul apărării ca un boxeur care aștepta să sune clopoțelul.

— Câți ani ați fost ofițer de poliție, domnule Stern?

— Douăzeci și opt. Cei mai buni ani din viața mea.

— Este adevărat? a întrebat sir Julian: Atunci, de ce v-ați pensionat anticipat, când ați fi avut dreptul la pensie întreagă, după numai încă doi ani de serviciu?

— Am vrut să plec în glorie, nu-i așa?

— Cum? Încheindu-vă cariera cu o condamnare la moarte? Dar, înainte de aceasta, trebuie să vă întreb, în timpul celor mai buni ani din viața dvs., domnule Stern, de câte, ori ați fost suspendat?

— Acest șir de întrebări are vreo relevanță, sir Julian? a întrebat lord Justice Arnott.

— Ajunge în inima cazului, Onorată Instanță, a răspuns sir Julian, în timp ce a luat de pe masă primul din cele două dosare personale pe care i le dăduse William. L-a deschis cu ostentație pe primul, la o pagină marcată cu roșu. De câte ori? a repetat el.

— De trei ori, a spus Stern, nemaiarătând la fel de încrezător în sine.

— Și prima suspendare a fost pentru stare de ebrietate în timpul serviciului?

— Ocazional, se putea să consum câteva halbe de bere, în câte o vineri noaptea, a recunoscut Stern.

— Când erați de serviciu?

— Numai după ce prindeam un răufăcător.

— Și, exact, de câte ori ai fost pedepsit pentru stare de ebrietate în timpul serviciului, după ce ai prins un răufăcător, într-o vineri noaptea?

— Cred că de două ori.

— Gândiți-vă mai bine, domnule Stern, a spus sir Julian, dându-i timp martorului pentru a se gândi» mai bine.

— S-ar putea să fi fost de trei ori.

— Cred că veți afla că a fost de patru ori, domnule Stern. Și de câte alte ori ați venit beat la

serviciu, dar n-ați fost pedepsit disciplinar?

— Niciodată, a spus Stern, ridicând vocea. Numai de patru ori în douăzeci și opt de ani.

— Și întotdeauna vineri noaptea?

Stern s-a uitat la el uluit.

— Și a doua oară când ați fost pedepsit, ați putea spune curții de ce ați fost acuzat, în acea ocazie?

— Nu țin minte. A fost cu așa de mult timp în urmă.

— Atunci, haideți să vă amintesc eu, domnule Stern. Ați fost prins făcând sex cu o prostituată, într-o celulă. Acum, vă aduceți aminte?

— Da. Dar ea era…

— Ea era, ce, domnule Stern?

Stern nu a răspuns.

— Atunci, poate că ar trebui să reamintesc ce ați spus, în situația aceea. Sir Julian s-a uitat în dosar. Stern n-a spus nimic. „Era o împuțită care a primit nici mai mult nici mai puțin decât merita."

Brusc, a izbucnit o rumoare și lord Justice Arnott a așteptat ca asistența să se liniștească, înainte de a întreba:

— Asta nu-i din auzite, sir Julian?

— Nu, Onorată Instanță. Eu am citit, pur și simplu, mărturia domnului Stern, din raportul tribunalului.

Judecătorul a înclinat capul, cu gravitate.

— Domnule Stern, cu numai câteva minute înainte, ați spus curții că ați fost pedepsit disciplinar numai de trei ori, dar aceasta a fost a cincea oară, și n-am terminat încă.

Toți cei trei judecători aveau privirile fixate asupra martorului.

— Am vrut să spun pentru trei feluri diferite de abateri.

— Deci, nu întotdeauna spui la ce te referi.

Stern arăta de parcă era gata să răspundă, dar a preferat numai să-și strângă pumnii.

— Atunci, haideți să trecem la al șaselea incident, după care a avut loc un adevărat interogatoriu și ați fost suspendat pentru o perioadă de șase luni.

— Cu interdicția de a lucra, după care s-a renunțat la acuzații.

— Asta nu-i întrutotul exact, nu-i așa, domnul Stern? De fapt, ați ales pensionarea anticipată, cu numai câteva săptămâni înainte de încheierea investigației. Și, cu acea ocazie, ați fost acuzat de furtul a patru sute de lire sterline de la un prizonier, în timp ce el era în arest.

— Era traficant de droguri.

— Într-adevăr era? a întrebat sir Julian. Așadar, credeți că este permis ca un ofițer de poliție să fure de la un traficant de droguri?

— Nu am spus acest lucru. Îmi puneți cuvinte în gură. În orice caz, el și-a retras acuzația, în ziua următoare.

— Sunt sigur că așa a făcut. Cu toate acestea…

— Cred c-ar trebui să trecem mai departe, sir Julian, la rolul pe care l-a jucat acest ofițer în procesul domnului Rainsford, a intervenit lord Justice Arnott.

— Cum doriți, Onorată Instanță, a spus sir Julian, dând din cap spre Grace, care i-a înmânat cel de-al doilea dosar. Domnule Stern, ar fi corect să cred că, la procesul domnului Rainsford, ați fost ofițerul superior care investiga crima?

— Da, am fost, a spus Stern, arătând încrezător că era din nou pe un teren mai sigur.

— În cursul investigației, v-ați gândit vreodată să-l găsiți pe bărbatul scund și îndesat despre care clientul meu v-a spus, în mod repetat, că a trecut alergând pe lângă el, pe coridorul de la biroul său, în noaptea crimei?

— Bărbatul misterios, vreți să spuneți? a întrebat Stern. De ce să mă deranjez, când acesta nu era nimic altceva decât produsul imaginației lui Rainsford.

— Și, de asemenea, nu ați făcut nicio încercare pentru a da de urma persoanei anonime care a telefonat la poliție și a raportat moartea domnului Kirkland.

— Nu asta înseamnă un anonim? a răspuns, râzând, Stern, dar nimeni altcineva nu a mai râs.

— V-a trecut cumva prin minte că apelul anonim putea veni de la cineva care fusese, de fapt, martor la crimă?

— Dar Rainsford a mărturisit. Ce vreți mai mult de-atât?

— Vreau dreptate, a spus sir Julian. Și cu această aparent nevinovată remarcă, ați emis întrebarea crucială rămasă fără de răspuns, în acest caz, domnule Stern. Cine este cel corect: dumneavoastră sau domnul Rainsford?

— Eu sunt, a spus Stern, în timp ce jurații deliberau.

— Deci, nu veți avea nicio problemă în a-i convinge pe cei trei judecători, nu-i așa?

Stern a privit spre prezidiu, la cei trei bărbați care nu ofereau niciun indiciu în legătură cu ce gândeau.

Sir Julian a permis Onoratei Instanțe un moment de pauză, înainte de a continua:

— Domnul Rainsford a spus adevărul când a afirmat că mărturia sa scrisă original, pe care dvs. ați primit-o, a constat din trei file, dintre care una a dispărut, după aceea? Sau trebuie să credem că au fost numai două pagini, așa cum ați afirmat sub jurământ, din boxa martorilor, la proces?

— Niciodată. Nu a existat o filă de mijloc, a spus Stern.

— Filă de mijloc, domnule Stern? Eu nu am făcut nicio mențiune în legătură cu o filă de mijloc.

— Și care e diferența?

— Diferența este că această afirmație arată că dvs. știați care pagină lipsea. Permiteți-mi să întreb, ați numărat paginile declarației domnului Rainsford?

— Bineînțeles că le-am numărat, unu, doi, și Rainsford le-a semnat pe amândouă. Și, mai mult decât atât, ofițerul detectiv Clarkson și cu mine am fost martori la semnare.

— Dar când a fost ofițerul detectiv Clarkson martor la declarație, domnule Stern?

Stern a ezitat, apoi a spus:

— În dimineața următoare.

— Dându-vă destul timp pentru a îndepărta fila din mijloc.

— De câte ori trebuie să vă spun că nu a existat o pagină de mijloc?

— Domnule Stern, legat de acest aspect, nu avem decât cuvântul dvs.

— Și pe al ofițerului detectiv Clarkson, care a fost promovat, ca să nu mai vorbesc despre jurații care nu au părut a avea vreun dubiu cu privire la vinovăția clientului dvs.

— Au avut îndoieli considerabile, aș sugera eu, pentru că au avut nevoie de patru zile pentru a ajunge la un verdict, și atunci numai cu o majoritate de zece la doi, a spus sir Julian.

— Pentru mine, a fost destul de bine, a spus Stern, cu vocea ușor mai înaltă.

— Bineînțeles că a fost, pentru că v-a permis să vă încheiați cariera în glorie, cum v-ați exprimat, de altfel, atât de elegant, și să plecați fără să trebuiască să suportați încă un interogatoriu.

Domnul Alun Llewellyn, Consilier al Reginei, care reprezenta Coroana, s-a ridicat cu reținere de la celălalt capăt al prezidiului și a spus:

— Pot să-i amintesc colegului meu că cel judecat este clientul său, nu domnul Stern.

Pe fața lui Stern, a apărut o expresie triumfătoare.

— Erați treaz când l-ați arestat pe Arthur Rainsford, la 5:30 după-masa, în vinerea aceea? a întrebat sir Julian.

— Treaz ca un judecător, a spus Stern, zâmbind spre cei trei judecători, dintre care niciunul nu i-a

răspuns asemenea.

— Și, de asemenea, la ora 6:42, când l-ați reținut? a întrebat Sir Julian, consultându-și notițele.

— Ca un judecător, a repetat Stern.

— Și când l-ați încarcerat, la ora 6:49 și l-ați lăsat singur în celulă aproape două ore?

— Am vrut să-i ofer destul de mult timp să se gândească la ce va spune, a spus Stern, zâmbind către cei trei judecători.

— Oferindu-ți răgazul să dai pe gât câteva halbe, pentru că arestaseși încă un răufăcător, într-o vineri noaptea.

Stern a strâns pumnii și s-a uitat disprețuitor la adversar.

— Și ce dacă am băut vreo două beri? Eram destul de treaz pentru a…

— Destul de treaz pentru a-i lua declarație domnului Rainsford, la 8:23.

— Da, da, da, a spus Stern, vocea devenindu-i mai puternică cu fiecare cuvânt. De câte ori trebuie să vă spun asta?

— Și destul de treaz pentru a îndepărta a doua pagină din declarația clientului meu, mai târziu, în noaptea aceea, pentru a vă asigura o pensionare în glorie.

— N-am scos nimic, în acea noapte, a replicat Stern.

— Atunci, în dimineața următoare? a întrebat, calm, sir Julian. Îmi imaginez că erai destul de treaz pentru a o îndepărta, în dimineața următoare.

— Și am fost destul de treaz în noaptea dinainte, pentru a mă asigura că nenorocitul a primit nu mai mult și, cu siguranță, nu mai puțin decât merita, a strigat Stern, împungând cu un deget în direcția avocatului apărării.

O tăcere de gheață s-a lăsat peste sala de judecată, în timp ce ochii tuturor erau ațintiți asupra martorului.

— „Și am fost destul de treaz în noaptea dinainte, pentru a mă asigura că nenorocitul a primit nu mai mult și, cu siguranță, nu mai puțin decât merita”, a repetat sir Julian, înfruntându-i privirea lui Stern. Nu mai am alte întrebări, Onorată Instanță.

— Sunteți liber, domnule Stern, a spus lord Justice Arnott, obosit.

În timp ce Stern se îndrepta spre ieșirea din sală, sir Julian și-a dirijat privirile spre cei trei judecători, care erau prinși într-o conversație serioasă. Grace i-a întrerupt gândurile când s-a înclinat spre el și i-a spus:

— Trebuie să ies puțin. Nu durează mult.

Sir Julian a dat din cap, iar asistenta lui a ieșit repede din sala de judecată, a coborât scara largă de marmură și a ieșit în stradă, unde un grup de fotografi așteptau să-i facă poza „imaginea zilei” lui Faulkner, în timp ce acesta ieșea din tribunal. Singura lor șansă de a-i face o fotografie lui Arthur Rainsford ar fi numai dacă acesta iese din tribunal ca om liber.

Grace i-a urmărit puțin cu privirea, de la distanță, până l-a selectat pe cel ai cărui ochi erau încontinuu preocupați numai de imaginea de pe prima pagină. A traversat strada și i-a șoptit acestuia:

— Vă pot spune câteva cuvinte între patru ochi?

Acesta s-a depărtat de restul grupului și a ascultat rugămintea ei.

— Încântat să vă ajut, a spus el, în timp ce Grace i-a strecurat o bancnotă de cinci lire. Nu e nevoie, miss, a adăugat el, dându-i banii înapoi. În primul rând că Arthur Rainsford n-ar fi trebuit niciodată să ajungă în închisoare.

30

În dimineața următoare, sir Julian a sosit la Curtea Regală de Justiție cu o oră înainte de ora la care trebuia să înceapă procesul. El și Grace au fost conduși de un funcționar la celulele din subsol, ca să vorbească cu clientul lor.

— L-ai demolat pe Stern, a spus Arthur, strângând cu căldură mâna lui sir Julian. Dacă m-ai fi reprezentat la procesul inițial, verdictul s-ar fi putut foarte bine să fie altul.

— Ești amabil că spui aceasta, Arthur, dar poate că i-am dat lovitura finală, dar, din păcate, nu l-am pus la pământ. Și fapta rămâne, ne aflăm în fața a trei judecători ai Înaltei Curți, nu a unor jurați. Decizia Onoratei Instanțe se va baza nu pe nicio îndoială rezonabilă, ci pe criterii mult mai serioase, înainte de a putea analiza revocarea deciziei juraților și declararea erorii făcute de justiție. De mare importanță este mărturia profesorului Abrahams.

— Nu sunt cu totul sigur cu privire la felul în care vor reacționa cei trei venerabili Solomini la vederea profesorului, a spus Grace.

— Nici eu, a recunoscut sir Julian. Dar el este speranța noastră cea mai mare.

— Încă îl mai aveți de interogat pe sergent-detectiv Clarkson, i-a reamintit Arthur.

— Subalternul lui Stern va repeta papagalicește ce a spus deja maestrul său. Poți fi sigur că el și Stern și-au petrecut noaptea trecută într-o cârciumă, analizând, fiecare întrebare a mea. Sir Julian s-a uitat la ceas. Ar fi bine să mergem. Nu-mi permit să-i fac pe judecătorii Înaltei Curți să aștepte.

***

— Te-ai tot învârtit în jurul soției mele, BW, a spus Faulkner, în timpul mic-dejunului, la Savoy.

— Mulțumesc, Miles. Dar când te va interoga Palmer, vei avea de explicat juriului unde a stat Rembrandt-ul în ultimii șapte ani, dar, în primul rând, cum ai intrat în posesia lui și de ce ai schimbat etichetele cutiilor. Ar fi bine să ai niște răspunsuri convingătoare la toate aceste întrebări și la încă mai multe altele, pentru că Palmer va veni cu toate tunurile în poziție de tragere.

— Voi fi pregătit pentru el. Și am decis să fac acel sacrificiu pe care mi l-ai recomandat.

— Foarte prudent. Dar păstrează cardul acesta special în mânecă, pentru moment, și lasă-mă pe mine să hotărăsc când trebuie să-l folosești.

— S-a înțeles, BW. Așadar, ce se întâmplă, în continuare?

— Coroana îl va chema pe comandantul Hawksby și el va urma, fără nicio îndoială, povestea soției tale. Pentru el, ea e răul mai mic dintre cele două.

— Înseamnă că tu va trebui să-l demolezi.

— Nu intenționez să-l interoghez.

— De ce nu? a întrebat Faulkner, în timp ce un chelner le mai turna cafea în cești.

— Hawksby este un om cu experiență și jurații au încredere în el, așa că noi îl vrem eliminat cât mai rapid posibil.

— De acord cu tine, dar Coroana nu-l va lăsa nici să se apropie de boxa martorilor. Ar fi un risc mult prea mare.

— Atunci de ce să nu-l chemăm noi la bară?

— Ar fi, de asemenea, un mare risc. Warwick este o cantitate necunoscută și avocaților le place întotdeauna să știe răspunsul, înainte de a pune ei întrebarea. De aceea, nu pot fi luați prin surprindere. Așa că, cinstit să fiu, Miles, am nevoie ca tu să fii sclipitor, pentru că cel mai important lucru din mințile juraților din momentul în care vor stabili verdictul este credibilitatea ta.

— Nu mă presa.

— Ai fost în situații mai dure și înainte.

— Niciodată atât de dure.

— De aceea, acum, trebuie să excelezi.

— Și dacă nu o fac?

Booth Watson și-a terminat de băut cafeaua, înainte de a răspunde:

— Nu vei mai mânca ouă cu șuncă la Savoy, un timp considerabil de lung.

COROANA contra RAINSFORD

— Onorată Instanță, în tradiția tribunalelor engleze, un avocat îl poate chema la bară pe asistentul său, pentru a conduce unul dintre interogatoriile importante din timpul procesului. Cu permisiunea Onoratei Instanțe, o voi invita pe asistenta mea să-l interogheze pe următorul nostru martor.

— Aveți permisiunea, sir Julian, a răspuns lordul Justice Arnott, după o scurtă consultare cu colegii săi. Apoi i-a adresat lui Grace cel mai cald zâmbet pe care a reușit să-l arate, în timpul întregului proces.

Grace s-a ridicat în picioare oarecum nesigură, conștientă nu numai că toată lumea se uita la ea, ci și că soarta lui Arthur Rainsford se afla în mâinile ei. Toți acei ani de studiu și exercițiu, ca să nu mai vorbim de orele petrecute la picioarele tatălui ei în timp ce el interpreta legea și îi explica procedura curții. Acum, el îi dădea ei bagheta, așteptându-se ca ea să treacă la etapa finală.

Sir Julian s-a așezat, sperând că nu era prea evident că era la fel de emoționat ca și fiica sa. Nu era de niciun ajutor faptul că mama ei era așezată între Beth și Joanna Rainsford, în rândurile din spatele sălii, care, amândouă, erau aplecate în față și priveau ca niște fani ai fotbalului nerăbdători să vadă primul gol.

Grace și-a pus dosarul pe micul pupitru pe care tatăl ei i-l oferise în ziua în care ea i se alăturase, la tribunal. A deschis dosarul la prima pagină și mintea i s-a întunecat total.

— Domnișoara Warwick, sunteți gata să-l chemați pe următorul martor? a întrebat lordul Justice Arnott, ca un unchi binevoitor.

— Îl chemăm pe profesorul Leonard Abrahams, a spus Grace, surprinsă de cât de sigură îi sunase vocea, pentru că picioarele ei nu experimentau aceeași încredere.

Dacă ușa nu s-ar fi deschis și apoi închis, audiența ar fi putut să fie iertată că se întreba mirată dacă următorul martor intrase, de fapt, în sală. Abrahams a clipit, s-a uitat în jur și, în sfârșit, a zărit boxa martorilor în cealaltă parte a sălii. Când a ajuns la ea, a fost surprins să constate că nu exista un scaun pentru ca el să se așeze și că se aștepta de la el să stea în picioare de-a lungul interogatoriului. „Tipic, pentru britanici”, s-a gândit el.

Funcționarul tribunalului a ridicat cardul cu textul jurământului, nearătând nicio surpriză pentru faptul că martorul purta un sacou alb și o cămașă verde neînchisă la gât. Abrahams a pus o mână pe Biblie – mă rog, cel puțin pe Vechiul Testament – apoi a citit cuvintele:

„Jur pe Dumnezeul Atotputernic că voi spune adevărul, întregul adevăr și numai adevărul. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

Apoi, s-a uitat prin sala de judecată, ușurat să vadă că micuța lui cutie cu recuzita fusese pusă jos, între boxa martorilor și cei trei judecători, exact cum ceruse el.

Privirea i s-a fixat, în cele din urmă, asupra lui Grace, una din cele mai sclipitoare tinere pe care-o întâlnise în numeroșii lui ani de profesor care preda pentru tinere foarte inteligente. O plăcuse din momentul în care se cunoscuseră la aeroportul Heathrow, dar abia mai târziu a ajuns să-i respecte

aplecarea spre detaliu și urmărirea cu multă răbdare a faptelor, deopotrivă cu încrederea pasionată în justiție. Se întreba dacă sir Julian își dădea seama cât de talentată era fiica lui.

— Profesor Abrahams, a spus Grace, aș vrea să încep prin a vă întreba despre competențele dvs., pentru ca Onorata Instanță să poată aprecia aptitudinile speciale și expertiza cu care veniți în rezolvarea acestui caz. Profesorul se obișnuise așa de mult ca Grace să i se adreseze cu numele mic, Len, încât a fost luat prin surprindere când i s-a adresat cu titlul de profesor. Care este naționalitatea dvs., domnule profesor?

— Sunt american, deși m-am născut în Polonia. Am emigrat în Statele Unite, la vârsta de șaptesprezece ani, când am câștigat o bursă pentru studierea fizicii la Universitatea Columbia, din New York. Am luat doctoratul la Brown cu teza despre folosirea ESDA în cazurile penale.

— ESDA? a repetat Grace, în beneficiul tuturor persoanelor din sala de judecată, în afară de ei doi.

— Aparat de Detectare Electrostatic.

— Și, de atunci, ați scris două lucrări majore pe acest subiect, iar, recent, ați primit Medalia Națională pentru Știință.

— Este corect.

— În plus, ați…

— Cred că ați stabilit, domnișoară Warwick, că profesorul este o eminență în domeniul său, a intervenit lordul Justice Arnott. Poate că este timpul să ne arătați ce legătură are expertiza sa în acest caz special. Sper, a adăugat el, întorcându-se cu fața spre martor, că eu și colegii mei vom fi în stare să vă urmărim, domnule profesor.

— Nu vă faceți griji, Onorată Instanță, vă voi trata pe fiecare din dvs. trei ca și cum ați fi studenți în anul întâi, a spus Abrahams.

Sir Julian și-a ținut respirația, în timp ce Grace s-a uitat cu îngrijorare spre cei trei judecători, așteptându-se la un răspuns dur, dar niciunul nu s-a

exprimat. Judecătorii au zâmbit numai, când lordul Justice Arnott a spus:

— Frumos din partea dvs., domnule profesor, și sper că mă veți ierta dacă voi considera necesar să vă adresez, ocazional, vreo întrebare.

— Dați-i drumul, oricând, Onorată Instanță! Și, ca răspuns la prima dvs. întrebare despre relevanța ESDA în acest caz anume, trebuie să recunosc, nu m-aș fi gândit să-mi asum această misiune, dacă aceasta nu mi-ar fi creat oportunitatea de a-mi vizita mama.

— Mama dvs. trăiește în Anglia? a întrebat lord Justice Arnott.

— Nu, Onorată Instanță, locuiește în Varșovia. Dar Anglia este pe traseu.

— Niciodată nu m-am gândit că Anglia este un loc în drum spre undeva, a spus judecătorul, dar, vă rog să continuați, profesore.

— Onorată Instanță, pentru a face acest lucru, trebuie să explic, mai întâi, de ce ESDA este considerat acum de către Asociația Baroului American o armă importantă în arsenalul său. Nu întotdeauna a fost așa. Schimbarea a avut loc destul de recent, când un congresmen pe care nu-l plac deloc, a spus curții, în timpul procesului său pentru fraudă, că el a citit fiecare pagină a unui document militar despre achizițiile sensibile și a bănuit că au fost adăugate câteva pagini la o dată ulterioară. Am putut să dovedesc că el a mințit curtea, ceea ce a avut ca rezultat faptul că a trebuit să-și dea demisia, dar, de asemenea, să ajungă, pentru mulți ani, în pușcărie.

— Dar, în acest caz, după câte înțeleg eu, veți încerca să dovediți exact contrariul, anume că a fost extrasă o filă, nu adăugată, a spus lord Justice Arnott.

— Corect, Onorată Instanță. Și, dacă-mi veți permite să examinez proba, în prezența dvs., cred că voi putea, de asemenea, stabili dacă cel care a mințit sub jurământ este Arthur Rainsford sau

detectivul Stern. Pentru că nu se poate ca amândoi să fi spus adevărul.

Deja profesorul câștigase atenția tuturor persoanelor aflate în sala de judecată.

— Dincolo de orice îndoială? a întrebat Arnott, ridicând dintr-o sprânceană.

— Oamenii de știință nu lucrează cu îndoieli, Onorată Instanță. Fie este realitate, fie este ficțiune.

Acest răspuns l-a redus la tăcere pe lordul Justice Arnott.

— Dar, Onorată Instanță, pentru a-mi prezenta cazul, voi avea nevoie de permisiunea dvs. de a părăsi boxa martorilor și a face un experiment.

Judecătorul a dat din cap aprobator. Profesorul Abrahams a coborât din boxa martorilor și s-a îndreptat spre o mașină care arăta ca un fotocopiator. Și-a pus o pereche de mănuși de latex și s-a îndreptat cu fața spre judecători.

— Onorată Instanță, a spus Grace, pot sugera ca dvs. și colegii dvs. să vă alăturați nouă, în așa fel încât cu toții să putem urmări experimentul mai de aproape?

Lordul Justice Arnott a aprobat dând din cap și toți cei trei judecători au coborât de la prezidiu în sală, alături de cei doi avocați, formând un cerc în jurul ESDA.

— Fiți atenți, a spus Abrahams, cum făcea de obicei când era pe punctul să se adreseze studenților, la cursuri. Nimeni nu a sugerat că dl Rainsford nu a semnat prima pagină a declarației sale, care a fost folosită, mai târziu, ca probă la tribunal. Singura dispută este dacă au existat trei file sau numai două. Și, dacă trebuie să dovedesc aceasta, voi avea nevoie de declarația originală în două file.

— Acest lucru a fost agreat de ambele părți, Onorată Instanță, a intervenit Grace.

Arnott i-a făcut semn cu capul funcționarului, care i-a înmânat originalul declarației profesorului

Abrahams.

— Acum eu cred, a spus Abraham. S, că trebuie să ne reamintim cu toții formularea din declarația originală! Repet că nu există nicio, dispută cu privire la pagina unu, a spus Abrahams și a început să citească:

„Numele meu este Arthur Rainsford. Am 52 de ani și, în prezent, locuiesc pe Fulham Gardens 32, Londra SW7. Sunt directorul pentru vânzări al unei mici companii financiare specializate în investiții în companii farmaceutice emergente.

În data de 5 mai 1983, am călătorit spre Coventry, cu trenul, pentru o întâlnire cu un potențial nou investitor. După întâlnire, am luat masa de prânz împreună. Când a venit nota de plată, am prezentat cardul de credit al companiei și m-am simțit încurcat când a fost respins, acest lucru fiind cu greu un aspect care să-l impresioneze pozitiv pe un potențial client. Am fost extrem de furios și l-am contactat pe directorul nostru financiar, Gary Kirkland, pentru a afla cum putea fi posibil așa ceva. Gary Kirkland m-a asigurat că nu e nimic de care să mă îngrijorez și că trebuie să fi fost, pur și simplu, o eroare bancară. A sugerat să trec pe la birou, în drum spre casă, în seara aceea, unde el va verifica conturile împreună cu mine. Mai târziu, am regretat că m-am enervat pe el și n-ar fi trebuit niciodată să…”

Profesorul a pus jos prima filă și a luat-o în mână pe a doua.

— După cum știți, a spus el auditoriului care-l urmărea cu mare atenție, aceasta este a doua filă a declarației prezentate ca probă, cu toate că dl Rainsford continua să susțină că este, de fapt, a treia filă.

Profesorul a început să citească, din nou:

„… să-l acuz. Când am văzut tăietura adâncă pe care o avea la cap, mi-am dat seama imediat că trebuia să fi căzut și, în cădere, să se fi lovit de

poliția de deasupra șemineului sau de ecranul de aramă protector. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost un sunet de sirenă și câteva minute mai târziu, o jumătate de duzină de polițiști au năvălit ca o furtună în încăpere. Unul dintre ei, un inspector-detectiv Stern, m-a arestat și m-a acuzat de uciderea lui Gary Kirkland, unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Voi regreta moartea lui cât voi mai trăi.

Arthur Rainsford

Am citit această declarație în prezența Inspectorului Detectiv Stern și a detectivului Clarkson."

Profesorul Abrahams s-a oprit un moment pentru a se asigura că avea încă atenția studenților săi. Mulțumit, a continuat:

— Acum, vreau să vă îndreptați atenția spre mașina ESDA – Aparatul de Detectare Electrostatic. Voi pune această a doua pagină pe placa de bronz a ESDA. Aveți vreo întrebare? Nu a răspuns nimeni și profesorul a continuat: Bun. Acum, voi acoperi fila cu o peliculă de film Mylar, apoi o voi sigila.

Profesorul a luat o rolă mică din cutia lui cu instrumentar și a început să o preseze înainte și înapoi pe pelicula de film, până a fost sigur că nu mai rămăsese nicio bulă de aer între filă și pelicula de film. Apoi, a luat un mic instrument de metal din geantă, explicând că acesta era o coroană. S-a auzit un bâzâit ușor. El l-a ținut la un centimetru deasupra plăcii și l-a plimbat înainte și înapoi deasupra filei, de mai multe ori.

— Ce face coroana? a întrebat lord Justice Arnott.

— Bombardează pelicula de film Mylar cu protoni, Onorată Instanță, care vor fi atrași de orice spațiere de pe pagină.

Odată ce a încheiat operația, profesorul a închis coroana și a anunțat:

— Acum sunt gata să aplic puțin toner fotografic pe suprafața hârtiei, după care voi descoperi repede dacă experimentul meu și-a îndeplinit misiunea sau totul a fost numai o pierdere de vreme.

Audiența atentă, cu capetele plecate, privea cu concentrare bucata de hârtie, în timp ce profesorul ridica o latură a plăcii de bronz, înainte de a aplica pe pagină o pudră neagră fină, asemănătoare cu piperul, care s-a răspândit pe suprafața hârtiei și a dispărut într-o incizie strâmtă de la baza plăcii. Odată ce el a fost mulțumit de faptul că hârtia fusese complet acoperită cu pudra, a pus la loc placa de bronz și și-a privit opera.

— Uită-te la Arthur, a șoptit Grace.

Sir Julian a aruncat o privire spre pârât, aflat încă în boxă. Arthur părea să nu aibă nicio îndoială cu privire la rezultatul experimentului, în timp ce lord Justice Arnott și cei doi colegi ai lui păreau încă sceptici și dl Llewellyn era de-a dreptul de neconvins.

Profesorul Abrahams s-a aplecat deasupra mașinii și a pus cu grijă o bucată de plastic cu lipici pe o parte, peste pelicula de film Mylar, apoi a dezlipit cu dexteritate filmul de pe placă. În cele din urmă, a desprins bucata de plastic cu lipici de pe pelicula de film și a pus foaia de hârtie albă în spatele ei, ținând-o sus, pentru a fi văzută de toată lumea.

Nimeni nu putea să nu observe afișările imposibil de nesesizat de pe fila care lipsea.

Dl Llewellyn încă arăta neimpresionat, când lord Justice Arnott a spus:

— Poate că veți fi destul de amabil, profesore, să citiți cuvintele care sunt scoase de pe pagină, pentru că eu am sentimentul că ați mai făcut acest lucru, înainte.

— De mai multe ori, Onorată Instanță. Dar trebuie să vă avertizez că obligatoriu vor fi niște spații goale. Dar, mai întâi, îmi permiteți să vă

reamintesc de propoziția finală de pe prima filă, înainte de a trece la mult discutata filă a doua. Judecătorul a aprobat dând din cap. *„Mai târziu, am regretat că m-am enervat pe el și niciodată n-ar fi trebuit să…”* Profesorul a luat o lupă mare din geantă și a studiat, pagina lipsă mai îndeaproape, înainte de a continua.

„făcut astfel înainte am auzit latură… poveste. La sosire… Euston S… am luat un taxi spre biroul nostru… aici profesorul a ezitat… din Marylebone. Când am deschis… ușa am văzut un bar… bine făcut… alerg… lovi de mine. M-am grăbit să des… ușa pentru el, dar a dat buzna peste mine și… spre stradă. Nu m-am gândit… la… momen… dar am realiz… el putea să fi fos… ucigașul. M-am dus… la biro… lui Gary de la al… taj și l-am găs… căz… pe podea lângă etaj de… deas… șemin… M-am grăbit spre… da… era… gata… târziu. Cineva trebuie să…”

Profesorul a trecut la a treia filă a declarației și a continuat: „fi lovit.” Vreo două persoane din cele aflate în jurul mașinii au izbucnit în aplauze, în timp ce ceilalți au rămas împietriți, în tăcere.

— Vă mulțumim, profesore, a spus lord Justice Arnott, apoi a adăugat: Doamnelor și domnilor, vă rog să vă întoarceți la locurile dvs.

Grace a așteptat până ce s-au așezat cu toții, apoi s-a ridicat în picioare și a spus:

— Onorată Instanță, nu mai sunt întrebări.

Apoi s-a prăbușit pe scaunul ei.

— Jos pălăria, i-a șoptit tatăl ei, atingându-și fruntea cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Domnule Llewellyn, doriți să-i adresați întrebări acestui martor? a întrebat lord Justice Arnott.

Profesorul Abrahams s-a pregătit pentru respingere din partea Coroanei.

— Nu, Onorată Instanță, a spus avocatul principal al Coroanei, abia ridicându-se de la locul lui.

— Domnule profesor Abrahams, vă suntem datori, a spus lord Justice Arnott. Sunt bucuros că mama dvs. trăiește în Varșovia și că dvs. v-ați oprit să ne vedeți, în drum spre ea. Sunteți liber.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus profesorul, înainte de a părăsi boxa martorilor și a-și recupera cutia cu instrumentarul.

Grace a vrut să-l îmbrățișeze când el a traversat sala și i-a făcut cu ochiul lui Arthur, înainte de a ieși.

— Mai aveți alți martori, sir Julian? a întrebat lord Justice Arnott.

— Numai unul, Onorată Instanță. Detectivul Clarkson, celălalt semnatar al declarației originale a domnului Rainsford. Este programat să apară în fața Curții mâine dimineață, la ora 10:00.

— Atunci, vom suspenda sesiunea, până atunci.

Sir Julian s-a înclinat și a rămas în picioare până când cei trei judecători și-au strâns notițele bogate și au plecat.

— Crezi că își va face apariția Clarkson, mâine? a întrebat Grace.

— N-aș paria pe chestia asta, i-a răspuns tatăl ei.

31

— Vă rog, spuneți-vă numele și ocupația, pentru a fi înregistrate, a spus dl Booth Watson.

— Miles Adam Faulkner. Sunt fermier.

— Domnule Faulkner, Curtea a auzit că aveți o colecție impresionantă de artă, precum și case în New York și Monte Carlo, o proprietate în Hampshire, un iaht și un avion privat. Cum este posibil aceasta, dacă sunteți fermier?

— Iubitul meu tată mi-a lăsat o fermă în Limpton, cu trei mii de acri de teren.

Imediat, William și-a notat ceva și a dat biletul consilierului reginei care reprezenta Coroana.

— Acest lucru tot nu explică stilul dvs. de viață extravagant sau abilitatea de a colecționa opere de artă valoroase.

— Adevărul este că, în ciuda faptului că familia mea a avut în proprietate Limpton Hall peste patru secole, cu câțiva ani în urmă, guvernul a emis un ordin de achiziție obligatorie a pământului meu, pentru că voiau să construiască o autostradă cu șase benzi chiar prin mijlocul terenului, lăsându-mi numai casa și vreo două sute de acri de teren. Eu m-am opus și am dat guvernul în judecată, dar, din păcate, am pierdut la apel. Cu toate acestea, ceea ce mi-a plătit guvernul, în cele din urmă, mi-a permis să-mi urmez interesul de o viață pentru artă. Și, mulțumită câtorva investiții perspicace pe bursă, în decursul anilor, am reușit să construiesc o colecție rezonabilă.

William a făcut o a doua notiță.

— Pe care, fără nicio îndoială, intenționați să o lăsați generației următoare, a spus Booth Watson, verificându-și lista cu întrebări bine pregătite anterior.

— Nu. Sir. Mă tem că acest lucru nu este posibil.

— De ce?

— Din păcate, soția mea nu vrea să avem copii și, cum nu vreau să împart colecția, am decis să las toată averea mea națiunii.

Miles s-a întors și a zâmbit spre jurați, exact cum îl instruise Booth Watson să facă. A fost răsplătit cu zâmbetele câtorva membri ai juriului.

— Acum, aș vrea să ne întoarcem la o pictură anume. *Funcționarii Ghildei Croitorilor,* de Rembrandt.

— O capodoperă, fără îndoială, a spus Faulkner. Am admirat-o din ziua în care am văzut-o pentru prima oară, elev fiind, când m-a dus mama în vizită la Fitzmolean.

— Coroana ne va face să credem că ți-a plăcut atât de mult, încât ai furat-o.

— Admit că sunt un iubitor de artă, chiar un dependent de artă, dar, domnule Booth Watson, nu sunt un hoț de artă, a spus Miles râzând și uitându-se spre jurați, încă o dată.

— Atunci, cum explicați afirmația soției dvs., făcută sub jurământ, că sunteți în posesia Rembrandt-ului de șapte ani.

— Are dreptate. Dețin *Funcționarii* de șapte ani.

Jurații se uitau acum la pârât cu neîncredere.

— Admiteți furtul? a întrebat Booth Watson, mimând surpriza.

Jurații păreau, de asemenea, dezorientați, în timp ce dl Palmer C.R. părea suspicios. Numai judecătorul rămânea impasibil, în timp ce Faulkner pur și simplu zâmbea.

— Nu cred că înțeleg ce sugerați, a continuat Booth Watson, care înțelegea exact ce sugera clientul lui.

— Sir, mă întreb dacă mi-ar fi permis să arăt Curții pictura care a stat deasupra consolei șemineului din salonul din casa mea din Hampshire în ultimii șapte ani, pentru a-mi proba nevinovăția?

Acum, chiar dl Justice Nourse arăta uluit. S-a uitat la dl Palmer, care a ridicat din umeri, așa că

și-a întors atenția înapoi spre avocatul apărării.

— Așteptăm cu interes, domnule Booth Watson, să aflăm ce surpriză are pentru noi clientul dvs.

— Vă sunt recunoscător, Onorată Instanță, a spus Booth Watson.

I-a făcut semn cu capul asistentei sale care se așezase lângă intrarea în sala de judecată. Aceasta a deschis ușa și au intrat doi bărbați solizi care cărau o cutie mare, pe care au pus-o pe podea, între judecător și jurați.

— Onorată Instanță, a spus Palmer, ridicându-se în picioare, Coroana n-a fost deloc prevenită în legătură cu această șaradă neprogramată organizată de apărare și v-aș adresa rugămintea să o refuzați, indiferent despre ce este vorba.

— Și despre ce-ar putea fi vorba, domnule Palmer?

— Nimic mai mult decât un tur de forță prin care încearcă să distragă atenția juraților.

— Atunci, haideți să vedem dacă se întâmplă acest lucru, domnule Palmer, a spus judecătorul. Pentru că, bănuiesc, că jurații sunt la fel de curioși ca și mine să afle ce se găsește în cutie.

Ochii tuturor au rămas fixați asupra cutiei, în timp ce hamalii au început dezambalarea ei. Întâi au scos cuiele, apoi poliesterul și, în sfârșit muselina, dezvăluind o pictură care pe unii i-a lăsat fără respirație, iar alții au fost pur și simplu amuzați.

— Domnule Faulkner, fiți atât de amabil să ne explicați cum este posibil ca *Funcționarii croitori* ai lui Rembrandt să vină în această sală de judecată, și nu, cum a spus mai devreme soția dvs. să atârne pe perete, la Muzeul Fitzmolean? a întrebat Booth Watson.

— Nu vă panicați, domnule Booth Watson, a spus Faulkner unui bărbat care nu se panica niciodată. Originalul atârnă încă pe peretele Muzeului Fitzmolean. Aceasta nu este nimic altceva decât o copie excepțională, pe care am

achiziționat-o de la o galerie din Notting Hill, cu peste șapte ani în urmă și am și chitanța, ca dovadă.

— Deci aceasta este pictura la care se uită soția dvs. în ultimii șapte ani, cu impresia greșită că este originalul.

— Mă tem că așa este, sir, dar Christina nu a arătat niciodată un interes special pentru colecția mea, în afară de cât valorează lucrările. Ceea ce, în cazul acestei lucrări, înseamnă cinci mii de lire sterline.

— Domnule Faulkner, a spus judecătorul, uitându-se cu atenție la pictură, cum poate un profan necunoscător ca mine să fie sigur că aceasta este o copie și nu originalul?

— Uitându-se în colțul din dreapta jos al lucrării, Onorată Instanță. Dacă ar fi originalul, acolo ar fi inițialele lui Rembrandt, RvR. Rareori, Rembrandt nu și-a semnat lucrările. Ca să fiu corect, mai e ceva ce soția mea nu știa.

— Domnule Faulkner, deși vă acceptăm explicația, a intervenit Booth Watson, eu simt încă nevoia să știu cum a intrat în posesia dvs. originalul, care acum este pe un perete al Muzeului Fitzmolean.

— Pentru a înțelege acest lucru, domnule Booth Watson, trebuie să acceptați mai întâi că eu sunt bine-cunoscut drept colecționar, în lumea artei. Primesc, în fiecare an, sute de cataloage nesolicitate pentru expoziții de artă, precum și numeroase cereri de a achiziționa picturi, adesea de la familii vechi care nu doresc să afle cineva că trec prin dificultăți financiare.

— Cumpărați vreodată vreo lucrare din aceste oferte?

— Foarte rar. Prefer să achiziționez lucrări de la un dealer respectat sau de la o casă de licitații serioasă.

— Dar, aceasta tot nu explică cum a ajuns Rembrandt-ul original în posesia dvs.

— Cu câteva săptămâni în urmă, cineva s-a oferit să-mi vândă o pictură despre care a afirmat că era un Rembrandt. Imediat ce mi-a descris-o, am știut că trebuia să fie pictura furată de la Fitzmolean.

— De ce ați făcut această presupunere, a întrebat judecătorul.

— Onorată Instanță, nu s-a auzit aproape niciodată de vreun Rembrandt care să apară pe piață. Aproape toate lucrările lui sunt deținute de muzee naționale sau de galerii. Foarte puține sunt încă la privați.

— Deci, dacă ați știut că lucrarea era furată, de ce v-ați amestecat în situația aceasta? a întrebat Booth Watson.

— Mărturisesc că n-am putut rezista tentației. Cu toate acestea, când mi s-a spus că ar trebui să călătoresc la Neapole pentru a vedea pictura, mi-am dat seama că cea care trebuie să fi furat lucrarea era Camorra. Asemenea unui fotbalist care e convins că este pe punctul să marcheze golul câștigător, am intrat în joc.

Lui Booth Watson nu-i păsase niciodată prea mult de acea metaforă specială, dar a continuat cu ea.

— Și ați marcat golul câștigător?

— Da și nu, a spus Faulkner. Am zburat la Neapole, unde am fost întâmpinat de un avocat tânăr îmbrăcat elegant însoțit de un cuplu de gorile care nici măcar o dată n-au deschis gura. Am fost dus într-o parte a orașului cu dărâmături care este o zonă unde să nu pui piciorul, chiar și pentru poliție. Și singurele picturi de pe pereții blocurilor cu chirie erau fie papa, fie Fecioara Maria. Am coborât pe niște trepte de piatră într-un subsol întunecat unde se afla o pictură mare proptită de un zid. Am avut nevoie numai de o privire pentru a înțelege că era vorba de pictura originală.

— Ce s-a-ntâmplat în continuare?

— A început negocierea și repede a devenit clar că ei voiau să scape de pictură, așa că ne-am înțeles pentru o sută de mii de dolari. Eu știam, cum știau și ei, că valora de o sută de ori mai mult, dar nu erau chiar asaltați de potențiali cumpărători. Le-am spus că le voi da banii în ziua în care pictura va fi returnată Muzeului Fitzmolean. Au spus că vor ține legătura cu mine, dar nici măcar nu s-au oferit să mă ducă cu mașina înapoi la aeroport. A trebuit să merg pe jos o bună bucată de drum până am găsit un taxi.

— Și când v-ați întors acasă, ați povestit cuiva despre această experiență?

— Trebuia să împărtășesc cuiva prin ce trecusem, așa că, în mod de-a dreptul prostesc, i-am povestit Christinei. Niciodată nu m-am gândit că va profita de informație și că va minți chiar și sub jurământ.

— Și bărbații pe care i-ai întâlnit în Italia nu și-au respectat partea asumată la negociere, returnarea picturii la Fitzmolean.

— Camorra rareori se lansează dincolo de propriul lor teritoriu, a spus Faulkner. N-am auzit nimic timp de peste o lună și am presupus că înțelegerea a căzut.

Judecătorul a notat ceva.

— Dar nu a căzut?

— Nu. Cele două gorile pe care le întâlnisem la aeroport au apărut la casa mea din Monte Carlo, în miezul nopții, cu pictura și și-au cerut suta de mii de dolari. Unul dintre ei flutura un cuțit.

— Probabil că ai fost îngrozit.

— Am fost. În special când mi-au spus că le vor tăia beregatele lucrătorilor, unul câte unul, și apoi îmi vor tăia mie beregata, dacă nu plătesc.

Judecătorul a mai notat ceva.

— Ai avut o sută de mii de dolari cash, în casă?

— Cei mai mulți dintre cei care îmi vând o moștenire de familie nu se așteaptă să plece de la mine cu un cec.

— Ce-ai făcut, după aceea?

— În dimineața următoare, l-am sunat pe căpitanul iahtului meu și i-am spus că va sosi curând o cutie mare la docuri. El trebuia să o ducă la Southampton și să o predea personal Muzeului Fitzmolean din Londra.

— Și, Onorată Instanță, a spus Booth Watson, dacă așa dorește Coroana, eu îl pot suna pe căpitanul Menegatti, care va confirma că, într-adevăr, acestea au fost instrucțiunile pe care i le-a dat dl. Faulkner.

— Pariez că da, dacă vrea să-și păstreze slujba, a murmurat William.

— Dvs. ați zburat în Australia, în ziua următoare, presupunând că ordinele date vor fi duse la îndeplinire.

— Da. Sperasem că soția mea va veni cu mine, dar ea s-a răzgândit, în ultimul moment. S-a aflat că avea întâlnire cu un bărbat mai tânăr.

William a strâns pumnii pentru a încerca să nu mai tremure.

— Dar ea știa bine că eu aveam bilete la semifinalele de crichet din Melbourne, a continuat Faulkner, ceea ce însemna că nu mă puteam întoarce în Anglia înainte de Anul Nou.

— Dar v-ați întors în Anglia când competiția era de-abia la mijloc?

— Da, căpitanul Menegatti m-a sunat la hotel în Melbourne ca să-mi spună că soția mea a apărut la iaht, nu cu o singură cutie cum îi spusesem eu lui, ci cu întreaga mea colecție de la Monte Carlo. Apoi, i-a spus să ducă lucrările la Southampton, unde ea va veni să se întâlnească cu el, înainte de a-și continua călătoria spre New York.

— Cum ai reacționat?

— Am luat primul avion spre Londra și nu am avut nevoie de un zbor de douăzeci și trei-douăzeci și patru de ore ca să-mi dau seama ce punea ea la cale. Imediat ce am aterizat la Heathrow, am luat

un taxi spre casa din Hampshire, unde nu am avut niciun minut de pierdut.

— De ce nu i-ați cerut șoferului dvs. să vă ia de la aeroport? a întrebat Booth Watson.

— Pentru că aceasta ar fi alertat-o pe Christina că revenisem în țară și acesta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Soția era acasă când ați ajuns?

— Nu, nu era și nici lucrările mele de artă nu erau și am aflat că și ele erau în drum spre Southampton. Am ajuns acolo exact la timp pentru a împiedica expedierea lor la New York cu iahtul.

— Așadar, v-ați urcat ia bordul iahtului și ați dat instrucțiuni pentru ca lucrările de artă să fie duse înapoi ia casele dvs. din Hampshire și Monte Carlo…

— Cu o excepție notabilă, a intervenit Faulkner, întotdeauna am intenționat să returnez Rembrandt-ul Muzeului Fitzmolean, indiferent de consecințe. Încă o dată, Faulkner s-a întors cu fața spre jurați, de această dată oferindu-le „expresia lui absolut sinceră”.

— Dar, înainte de a putea face acest lucru, a apărut la bord poliția, v-a arestat și v-a acuzat că ați schimbat etichetele cutiilor, pentru ca, astfel, să păstrați Rembrandt-ui pentru dvs.

— Domnule Booth Watson, aceasta este o sugestie ridicolă, pentru trei motive. În primul rând, eu mă aflam la bordul iahtului cu numai trei minute înainte de a fi arestat, deci este evident că soția mea informase deja poliția că Rembrandt-ul este încă la bord. În al doilea rând, eticheta pentru Fitzmolean trebuie să fi fost schimbată de ea înainte ca picturile să fie încărcate, la Monte Carlo.

— Dar, de ce să schimbe ea etichetele și apoi să spună poliției că Rembrandt-ul era încă la bord? a întrebat, cu inocență, Booth Watson.

— Pentru că, dacă eu eram arestat, nimic nu o mai împiedica să navigheze spre New York și să fure restul colecției mele, ceea ce, în mod clar,

plănuise să facă, în timp ce eu eram în siguranță pe cealaltă parte a lumii.

— Ați spus că mai există un al treilea motiv, domnule Faulkner.

— Da, domnule Booth Watson, există. Comandantul Hawksby a fost însoțit de doi alți ofițeri de poliție. În mod evident, ei fuseseră informați de către soția mea că Rembrandt-ul se află la bord. Care ar fi fost ideea de a schimba etichetele, când șeful portului avea autoritatea să deschidă fiecare cutie? Nu, ceea ce a plănuit Christina a fost să fiu eu arestat și, în aceiași timp, să pierd și Rubens-ul. Nu numai că ea a schimbat etichetele, ci a știut și că mă va priva de pictura mea favorită.

— Cel puțin Rubens a fost returnat posesorului de drept, împreună cu restul colecției dvs.

William a remarcat că Booth Watson a făcut un semn discret cu capul, spre clientul său.

— Da, domnule Booth Watson. Directorul Tim Knox de la Muzeul Fitzmolean, a acceptat că s-a făcut o greșeală și mi-a returnat, amabil, Rubens-ul la locuința mea din Limpton Hall. Totuși, după câteva zile, am început să fiu cuprins de alte gânduri. După cum veți afla, colecția de picturi olandeze și flamande de la Fitzmolean este a doua după cea de la Rijksmuseum din Amsterdam. Am început să mă întreb dacă lucrarea *Coborârea de pe Cruce* a lui Rubens își găsise casa de drept și după multe frământări sufletești, am decis să fac un cadou națiunii, astfel încât să se bucure și alții de această pictură care era în posesia mea de peste treizeci de ani.

A sunat perfect, s-a gândit Booth Watson, privindu-i pe jurați. Acum, era convins că cel puțin jumătate din ei erau de partea clientului său.

— Și, în sfârșit, trebuie să vă întreb, domnule Faulkner, dacă, înainte de această regretabilă neînțelegere, ați fost vreodată acuzat de vreo infracțiune?

— Nu, sir, niciodată. Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că pe când eram la școala de artă, am șterpelit casca unui polițist de la circulație și am purtat-o la balul Clubului de Artă Chelsea. Am sfârșit prin a petrece o noapte în închisoare.

— Chiar așa, domnule Faulkner? Să sperăm că nu veți mai petrece nici o altă noapte în închisoare. Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

***

— Ce părere ai? a întrebat sir Julian, în timp ce Grace așeza pe pupitrul dintre ei un set de fotografii mari, alb-negru.

— Fotografiile îl arată pe Stern ieșind din tribunal, după ce l-ai interogat tu.

— Văd și eu acest lucru. Dar ce dovedesc ele, în plus de faptul că se bucură de atenția publicului?

— Nu pentru mult timp, bănuiesc. Uită-te mai atent, tata, și vei remarca ceva ce Stern nu a vrut ca noi să vedem.

— Tot nu-mi dau seama, a mărturisit tatăl, după ce s-a mai uitat câteva secunde la fotografii.

— Jacheta de piele este Versace și pantofii sunt mocasini Gucci, cea mai bună calitate.

— Și ceasul? a întrebat sir Julian, căutându-l cu privirea.

— Un Cartier Tank. Și, spre deosebire de om, nu este un fals.

— Cu siguranță, Stern nu și-ar putea permite acest fel de produse de lux dintr-o pensie de inspector detectiv.

— Și mai există și un bonus, a spus Grace, arătând spre alte câteva fotografii în care Stern se urca într-un Jaguar tip S și demarând. Mașina e înregistrată pe numele lui.

— Cred că e momentul să ne adresăm judecătorului, la tribunal, să vedem dacă va binevoi să ne permită să verificăm conturile din bancă ale lui Stern.

***

— Crezi că jurații au crezut vreun cuvânt al acestui netrebnic? a întrebat William, după ce dl Justice Nourse a cerut o pauză.

— Nu sunt sigur, a spus Hawksby. Dar nu ne ajută faptul că dna Faulkner a plănuit atât de evident să fure colecția de artă a soțului ei. Deci jurații vor avea sarcina de neinvidiat de a decide care dintre ei este mai mare mincinos. Cum merg lucrurile în sala douăzeci și doi?

— Tocmai mă duc la Beth, ca să aflu. Apropo, a adăugat el, coborând vocea, dosarele pe care le-am lăsat pe masa din biroul dvs. s-au dovedit foarte folositoare.

***

Când William a intrat în sala de judecată douăzeci și doi, primul pe care l-a văzut a fost Arthur Rainsford, care cobora treptele spre celulele de dedesubt și dispărea, însoțit de un polițist.

— Pentru astăzi, am terminat, a spus Beth, în timp ce William se așeza lângă ea. Așa că am putea foarte bine să mergem acasă.

William s-a gândit să schimbe câteva cuvinte cu tatăl lui, dar a remarcat că acesta era cufundat într-o discuție cu Grace, așa că a decis să nu-i întrerupă. Beth l-a luat de mână, dar n-a mai spus nimic până când n-au ieșit din clădire și s-au aflat în stradă.

— Sora ta a fost minunată în examinarea profesorului Abrahams, a spus Beth, în timp ce traversau strada.

— Tata a lăsat-o pe Grace să-l examineze pe principalul martor? a întrebat William, neîncrezător.

— Și Abrahams a fost atât de convingător, încât Coroana nu s-a mai necăjit să-l interogheze.

— Încă o dată, l-am subestimat pe bătrân, a spus William. Dar a reușit Grace să dovedească că lipsește o pagină?

— În momentul în care profesorul Abrahams a părăsit boxa martorilor. Chiar și judecătorul-șef al Coroanei a acceptat că au existat trei pagini, a spus Beth, în timp ce se așezau la coadă, la autobuz.

— Astea-s vești bune. Dar judecătorii? La urma-urmelor, numai ei sunt cei a căror opinie contează cu adevărat.

— Asta nu se poate ști. Asemenea jucătorilor înveterați de poker, figurile lor nu au exprimat nimic.

— Cine urmează să fie demolat de către tata? a întrebat William, când au fost în autobuz.

— Sergentul detectiv Clarkson, fostul partener ai lui Stern.

— Este un personaj mai slab decât Stern, așa că s-ar putea să cedeze la presiune.

— De unde știi acest lucru?

— Îmi doresc ca tu să-l fi putut vedea pe Hawksby când a fost în boxa martorilor, a spus William. Chiar și judecătorul a fost impresionat.

Beth a priceput mesajul și a urmat ideea sugerată.

— Dar nu i-a făcut zile fripte Booth Watson?

— Nu, nici măcar nu l-a interogat. În mod evident, decisese deja că nu avea nimic de câștigat din examinarea lui.

— Și Faulkner cum a fost, în boxă?

— Impresionant, a recunoscut William, dacă nu cu totul convingător. A părut că a făcut multe repetiții pregătitoare și a insistat în a da vina pe soția lui.

— Cu siguranță, acest lucru nu le va plăcea juraților.

— Ieri, Booth Watson a luat-o deoparte pe Christina a spus William și a regretat imediat că

spusese Christina și a continuat repede relatarea. Și Faulkner a înrăutățit situația, astăzi. De asemenea, a făcut o promisiune care ne-a luat pe toți prin surprindere, cu toate că eu nu cred că are vreo intenție să și-o țină.

— Că va face Rubens-ul cadou Muzeului Fitzmolean?

— De unde știi?

— Am dat un telefon la galerie în timpul pauzei de prânz și Tim Knox mi-a spus că-i telefonase Booth Watson să-i spună că Faulkner le va dona Rubens-ul, imediat ce se va termina procesul.

— Asta-mi sună în mod clar a mită, a spus William, în timp ce autobuzul oprea într-o stație, pe Fulham Road. Cu siguranță, judecătorul va fi în stare să rezolve aceasta.

— În schimb, poate va trebui să-i acorzi lui Faulkner prezumția de nevinovăție.

— Mă tem că este exact ce ar putea face jurații. Dar va fi nevoie de mult mai mult pentru a mă convinge că nu a fost în posesia Rembrandt-ului original în ultimii șapte ani.

— Crezi că va exista vreodată vreo zi în care să nu discutăm despre unul dintre aceste cazuri?

— Asta va depinde de situație: dacă tatăl tău este eliberat și Faulkner este închis pentru un timp îndelungat.

— Dar dacă lucrurile vor sta exact invers?

32

— Eu sunt purtătorul de veşti bune, a spus Booth Watson, când a venit lângă el chelnerul. Dar, mai întâi, haide să comandăm micul-dejun.

— Numai cafea neagră, pâine prăjită şi marmeladă, pentru mine, a spus Faulkner. Mi-am pierdut apetitul.

— Eu voi comanda un mic dejun englezesc complet, a spus Booth Watson. N-a mai spus nimic până când nu s-a distanţat destul de mult chelnerul, pentru a nu auzi ce spunea el. Am o nouă abordare din cealaltă parte. Vor să renunţe la acuzaţia de furt intenţionat, dacă pledezi vinovat pentru crima mai mică de a primi cu bună ştiinţă bunuri furate.

— Pedeapsa minimă?

— Dacă accepţi oferta lor, vei primi probabil vreo doi ani, ceea ce înseamnă că vei fi eliberat în zece luni.

— Cum aşa?

— Dacă te porţi frumos, vei executa numai jumătate din sentinţă, cu două luni reducere, pentru că eşti la prima condamnare. Vei ieşi de Crăciun.

— Zece luni la Pentonville nu corespunde ideii mele de ofertă generoasă şi, mai important chiar, aceasta îi va da Christinei destul timp să-mi fure toată colecţia.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, pentru că mă voi asigura, cât timp tu eşti plecat, să nu se apropie Christina de niciuna din proprietăţile tale, a spus Boot Watson.

Faulkner nu părea convins.

— Şi dacă nu le accept oferta?

— Dacă eşti găsit vinovat de amândouă faptele, furt şi primire de bunuri furate, sentinţa maximă este opt ani, asociată cu o amendă grasă.

— Nu dau doi bani pe amendă. Am sentimentul că Palmer ştie că se bate pentru o cauză pierdută şi

speră să scape cu fața curată. În orice caz, cred că jurații sunt de partea mea. Cel puțin doi dintre ei mi-au zâmbit, ieri.

— Doi nu sunt destui, a spus Booth Watson, și a tăcut în timp ce chelnerul le-a reumplut ceștile cu cafea. Șeful juraților mi se pare că este un colonel în retragere sau director de școală preparatoare, care s-ar putea să creadă că pedeapsa trebuie să fie pe măsura faptei.

— Este un risc pe care vreau să mi-l asum, BW. Așa că îi poți spune lui Palmer să dispară. Aș bea un pahar de șampanie!

COROANA contra RAINSFORD

— Este chemat sergentul Bob Clarkson, a strigat aprodul.

Grace nu și-a desprins privirile de la Clarkson, cât timp acesta a traversat sala de judecată și a intrat în boxa martorilor. A spus jurământul, cu nimic din aroganța cu care-l declamase Stern.

Un polițist cinstit și decent, care este condus cu ușurință și, uneori, condus greșit, a fost una din propozițiile pe care le-a subliniat Grace, după citirea dosarului personal al lui Clarkson.

Sir Julian a trecut cu răbdare prin examinarea superficială a lui Clarkson, performată de Coroană, care nu i-a furnizat nicio surpriză. Dar, nici nu se așteptase vreodată la aceasta.

— Doriți să-l interogați pe acest martor? a întrebat lordul Justice Arnott.

Sir Julian a dat din cap, ridicându-se de la locul său. Întotdeauna intenționase să-l facă pe Stern să-l considere dușman, dar nu și pe Clarkson.

— Sergent-detectiv Clarkson, a început el, cu o voce blândă și persuasivă, ca ofițer de poliție cunoașteți consecințele comiterii unui sperjur. Așa că vreau să vă gândiți cu cea mai mare grijă, înainte de a răspunde la orice întrebare.

Clarkson nu a spus nimic.

— În ziua în care a fost arestat Arthur Rainsford și a fost acuzat de uciderea partenerului său de afaceri, dl Gary Kirkland, ați fost prezent la scena crimei?

— Nu, sir. Am fost la stadion.

— Așadar nu ai participat la arestare?

— Nu, sir, nu am participat.

— Dar dvs. ați fost al doilea ofițer care a semnat declarația pe care a făcut-o în seara aceea dl Rainsford.

— Da, sir.

— Declarația scrisă de inspector-detectiv Stern, fapt la care ați fost martor, a constat în trei pagini sau în două?

— La început, am crezut că în trei, dar, în dimineața următoare, ID Stern m-a asigurat că au fost numai două, și eu am acceptat ce-a spus el.

Sir Julian nu se așteptase la acest răspuns. A făcut o pauză, conștient că următoarele lui cinci întrebări erau redundante, apoi a cerut confirmarea afirmației pe care tocmai o auzise.

— Deci, la început ați crezut că declarația a fost scrisă pe trei pagini și nu pe două, cum a afirmat ID Stern?

— Da, sir, și studiind raportul de ieri al Curții, accept descoperirea profesorului Abrahams, fără rezerve.

— Dar, aceasta ar însemna, de asemenea, că acceptați că dl Stern trebuie să fi îndepărtat o filă din declarația originară? a spus Sir Julian.

— Da, sir, accept. Și regret că nu m-am opus, în acel moment.

— L-ați întrebat despre posibilitatea existenței unui bărbat misterios, bărbatul despre care dl Rainsford a afirmat că a trecut pe lângă el alergând, în timp ce intra în clădirea de birouri și despre care a susținut întotdeauna c-ar putea fi ucigașul?

— Da, l-am întrebat, dar ID Stern a spus că a fost vorba numai de o farsă a imaginației lui

Rainsford, și trebuie să o eliminăm și să ținem cont numai de ce este important.

— Dar despre apelul telefonic anonim care informa poliția de uciderea dlui Kirkland? Și acesta a fost o farsă a imaginației lui Rainsford?

— Nu, sir. Chiar am primit un apel de la un bărbat cu accent străin, care ne-a spus că el trecea pe lângă bloc și, în acel moment, a auzit doi bărbați strigând unul la celălalt, apoi s-a așternut liniștea și, un minut mai târziu, din clădire a ieșit alergând un bărbat, motiv pentru care el a telefonat, imediat, la poliție.

— V-a spus cum îl cheamă?

— Nu, sir, dar nu e ceva neobișnuit, în asemenea cazuri.

— După cum se spune în pagina care lipsește din declarația domnului Rainsford, poliția a sosit la birourile RGK, la numai câteva minute după sosirea lui.

— Este exact ce-ar spune un om vinovat, dacă ar vrea să dea vina pe altcineva, a spus Clarkson. Așa că nu m-am deranjat să țin cont de această afirmație, nu cel puțin pentru că să urmărești apeluri anonime este o treabă inutilă și, de obicei, se dovedește a fi o totală pierdere de timp.

— Deci, niciodată nu ați aflat cine era bărbatul misterios.

— La câteva zile după ce Rainsford a fost acuzat, a apărut la sediul poliției un șofer de taxi negru și ne-a spus că el a văzut întâmplarea la știrile de seară. A spus că-l luase pe Rainsford de la Euston, în după-amiaza zilei crimei și-l lăsase în fața clădirii de birouri Marylebone, de pe High Street. Abia pornise semnalul LIBER, când, din clădire a ieșit alergând un bărbat care i-a cerut să-l ducă la cârciuma Amiral Nelson din West Ham, dar după aproximativ o sută de yarzi, bărbatul i-a cerut să oprească taxiul. A coborât și a alergat la cea mai apropiată cabină telefonică. Peste câteva

minute s-a întors și au continuat drumul spre West Ham.

— V-a făcut o descriere a bărbatului?

— Pot să-mi folosesc notițele făcute în acele momente? a întrebat Clarkson, întorcându-se spre judecători.

Lord Justice Arnott a aprobat printr-o înclinare a capului și Clarkson a deschis o agendă de buzunar, a dat câteva pagini, apoi a continuat: „Șoferul a spus că bărbatul avea în jur de opt inci, păr negru și ar fi trebuit să dea jos ceva din greutate. De asemenea, a spus că ar putea paria că era grec sau turc."

— Ce l-a determinat să creadă lucrul acesta? a întrebat sir Julian.

— Taximetristul și-a făcut serviciul militar în Cipru, în perioada revoltelor și era sigur că a recunoscut accentul.

— L-ai raportat ID Stern această conversație?

— Da, i-am raportat. Dar el mi-a spus că bărbatul are un alibi beton. La momentul crimei, se aflase la Amiral Nelson, fapt pe care îl confirmase proprietarul, precum și alți consumatori, care fuseseră, de asemenea, în cârciumă, în acele momente. În orice caz, Stern mi-a amintit că aveam deja o mărturisire semnată, așa că ce voiam eu mai mult?

— Deci nu ai urmărit acea pistă a investigației?

— Nu. La urma-urmelor, ID Stern era ofițerul superior responsabil pentru caz, iar eu eram numai un polițist-recrut abia ieșit din probe, așa că nu puteam face prea multe.

— Și nu există niciun document care să dovedească că ID Stern a vizitat cârciuma Amiral Nelson sau s-a văzut cu așa-numitul bărbat misterios.

— Inspectorului-detectiv Stern nu-i prea păsa de documente. Spune că el crede în prinderea criminalilor, nu în constituirea de dosare pentru ei.

— Înțeleg că nu ați fost chemat să depuneți mărturie, la procesul dlui Rainsford?

— Nu, sir. Nu am fost chemat. Și, când dl Rainsford a fost acuzat, am presupus că ID Stern trebuie că a avut dreptate, în tot acest timp. Aceasta, până când am citit despre apelul cerut de Rainsford, în *Daily Mail,* și am început să-mi doresc să mă fi văzut cu dl Fortounis, în acel moment, și să nu fi lăsat…

— Vasilis Fortounis? a întrebat Arthur, sărind de pe scaun.

— Da. Sunt sigur că așa se numește, a spus Clarkson.

— Fiica lui a fost secretara lui Gary Kirkland, a strigat Arthur.

— Sir Julian, potoliți-l pe clientul dvs., până nu iau eu măsuri, a spus lord Justice Arnott, cu fermitate.

Arthur s-a așezat, dar a început să-i facă frenetic cu mâna lui sir Julian.

— Cred că ar fi timpul potrivit pentru o pauză, sir Julian, pentru că, este clar, dorește să vă consulte clientul dvs. Ne reunim într-o oră?

COROANA contra FAULKNER

— Domnilor jurați, a spus dl Justice Nourse, ați ascultat argumentele prezentate de ambii avocați și, acum, este responsabilitatea mea să fac sinteza acestui caz, cu calm și fără prejudecată. Va fi responsabilitatea dvs. și numai a dvs. să decideți dacă dl Faulkner este vinovat de cele trei acuzații care i s-au adus în numele Coroanei. Haideți să analizăm fiecare caz, pe rând. În primul rând, a furat dl Faulkner pictura de Rembrandt de la Muzeul Fitzmolean? Aveți sentimentul că a prezentat Coroana suficiente dovezi pentru a proba cazul lui, dincolo de orice îndoială rezonabilă? Dacă nu, trebuie să vă luptați pentru pârât. Și, în al doilea rând, dacă dl Faulkner nu a fost implicat

direct în furt, a făcut totuși parte din el? Trebuie să decideți, numai și numai în baza faptelor prezentate în această sală de judecată.

Faulkner și-a permis un mic zâmbet, în timp ce Booth Watson s-a lăsat pe spate, în scaunul său, cu brațele încrucișate, conștient că judecătorul nu atinsese încă cea mai puțin convingătoare piesă a dovezii clientului său.

— Apoi, există o acuzație că dl Faulkner a achiziționat pictura știind că era furată, după cum afirmă soția lui. Deși dl Faulkner a prezentat o copie a Rembrandt-ului, trebuie să vă întrebați, cât timp a fost originalul în posesia sa. Sunteți înclinați să credeți mărturia dlui Faulkner că a fost la Neapole și a încercat o afacere cu Camorra – achiziția picturii cu o sută de mii de dolari – cu unicul scop de a returna originalul Muzeului Fitzmolean? Și, credeți posibil că, inițial, Camorra i-a refuzat oferta, dar s-a prezentat cu pictura la casa din Monte Carlo a dlui Faulkner, ceva timp mai târziu, și i-a cerut suta de mii de dolari? Aceasta, în ciuda faptului că dl Faulkner ne-a spus că în această experiență (judecătorul s-a uitat în notițele sale), „Camorra rareori operează în afara granițelor propriului teritoriu".

Și considerați că este credibil ca unul dintre acești bărbați, care nu au vorbit deloc cu el, cât timp a fost în Neapole, l-au amenințat că le taie gâturile *Funcționarilor* și, apoi, îi taie gâtul domnului Faulkner, dacă nu plătește? Sau considerați că aceasta ar putea fi o cosmetizare prea mare? Numai dvs. puteți decide pe cine credeți – pe dl sau pe dna Faulkner – pentru că nu se poate să spună amândoi adevărul. Cu toate acestea, trebuie să vă întrebați pe dvs. înșivă dacă dovezile dnei Faulkner sunt de încredere, de vreme ce ea a recunoscut destul de limpede că încerca să ia toate lucrările de artă ale soțului ei din casele de la Monte Carlo și de la Limpton Hall, în timp ce el era în Australia, și, eu nu am nicio îndoială că le-ar

fi trimis cu iahtul la New York, pentru a face același exercițiu, dacă n-ar fi intervenit soțul ei.

Și, în sfârșit, domnilor jurați, trebuie să aveți în vedere faptul că pârâtul nu are nicio faptă criminală în cazier.

Domnilor Jurați, a concluzionat el, privindu-i direct pe cei cinci bărbați și șapte femei, odată ce ați analizat toate dovezile, trebuie să fiți siguri de vinovăție, dincolo de îndoiala rezonabilă, înainte de a putea condamna. Dacă nu sunteți siguri, trebuie să dați achitare. Vă rog nu vă grăbiți. Dacă, în timpul deliberărilor, trebuie să cereți asistență pentru orice problemă referitoare la lege, nu ezitați să vă întoarceți în această sală de tribunal și eu voi face tot ce-mi stă în putință să vă răspund la întrebări. Acum, administratorul vă va însoți în sala juraților, unde puteți începe deliberările. Vă rog nu vă grăbiți și analizați toate probele înainte de a ajunge la verdict.

COROANA contra RAINSFORD

— Sir Julian.

— Onorată Instanță. Vă sunt recunoscător că mi s-a acordat posibilitatea să-mi consult clientul și aș cere Curții să-l recheme pe dl Stern și, de asemenea, să-l citați pe dl Vasilis Fortounis, pentru că apărarea ar dori să aibă ocazia să-i chestioneze sub jurământ, pe amândoi.

— Vă voi aproba cererea, sir Julian și sugerez să ne oprim până mâine-dimineață, până când, sper că administratorul va fi reușit să-i localizeze pe ambii gentlemeni.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus sir Julian, încercând să pară că e convins.

Cei trei judecători s-au ridicat de la locurile lor, s-au înclinat și au părăsit tribunalul.

— Abia aștept să se facă mâine, a spus Beth.

— Controlează-ți speranțele, nu le da frâu liber, a spus Grace, în timp ce-și strângea dosarele. Stern

și Fortounis vor ști foarte bine ce s-a întâmplat astăzi după-masă, în sala de judecată, și nu cred că vreunul dintre ei se îndreaptă în această clipă în direcția Strand-ului.

COROANA contra FAULKNER

— Vrei sfatul meu? a întrebat dl Justice Nourse, după ce jurații au revenit, în șir indian, în sala de judecată și și-au reluat locurile.

— Da, Onorată Instanță, a spus șeful juraților, un gentleman distins, care purta costum gri-cărbune, la două rânduri și cravată Cavalry. Am putut să ajungem la un verdict, cu privire la prima și a doua acuzație, dar suntem divizați cu privire la a treia, aceea de a primi bunuri furate.

— Credeți că ar fi posibil să prezentați un verdict al majorității, adică asupra căruia cel puțin zece din dvs. ați fost de aceeași părere?

— Așa cred, Onorată Instanță, dacă ni s-ar fi acordat ceva mai mult timp.

— În acest caz, vom lua acum pauză și ne vom reuni la ora 10:00, mâine-dimineață, pentru a le permite juraților să doarmă.

Toți cei din sala de judecată s-au ridicat în picioare și s-au înclinat. Dl Justice Nourse le-a întors complimentul, înainte de a-și părăsi locul.

— Nu vă doriți uneori să puteți sări peste douăzeci și patru de ore și să aflați ce urmează să se întâmple? a întrebat William.

— Nici tu nu-ți vei dori, când vei fi de vârsta mea, a răspuns Hawksby.

33

COROANA contra RAINSFORD

— Sir Julian, îl puteți chema pe următorul dvs. martor.

— Nu pot face lucrul acesta, Onorată Instanță. Deși citațiile au fost emise ieri, așa cum ați ordonat, angajații curții n-au putut să le înmâneze înscrisurile nici dlui Stern, nici dlui Fortounis.

— Așadar, vom avea de așteptat până ce primesc ei citațiile, a spus judecătorul.

— S-ar putea să dureze ceva timp, Onorată Instanță.

— Ce vă face să credeți asta, sir Julian?

— Mi s-a spus că dl Fortounis s-a întors acasă în Nikosia, cu câteva zile înainte de începerea procesului și, de atunci n-a mai fost văzut sau auzit.

— Cine este sursa acestei informații?

— Proprietarul cârciumii Admiral Nelson din West Ham Grove, unde Fortounis era un obișnuit al locului.

— Și dl Stern?

— Se pare că a plecat cu avionul, noaptea trecută târziu, de pe aeroportul Birmingham.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus judecătorul, a luat un zbor tot spre Nikosia.

— Și, cum a cumpărat un bilet numai dus, personalul tribunalului ar putea avea oarece dificultăți în aducerea la îndeplinire a deciziei dvs. și, după cum sunt sigur că știți, Onorată Instanță, Marea Britanie nu are tratat de extrădare cu Cipru.

— Deci, voi emite o decizie ca bunurile dlui Stern să fie confiscate și el să fie arestat în clipa în care ar pune din nou piciorul în această țară. Presupun că este prea mult să sper că, precum Bolingbroke, pedeapsa se va dovedi o pedeapsă și mai aspră, pentru el, decât încarcerarea.

Nimeni nu a intervenit cu vreo opinie.

Dl Llewellyn s-a ridicat în picioare.

— Mă pot apropia de prezidiu, Onorată Instanță?

Lord Justice Arnott a aprobat, plecându-și capul. Dl Llewellyn și sir Julian au mers în fața sălii, la Onorata Instanță. S-au adresat cu voci joase celor trei judecători, timp de câteva minute, apoi lord Justice Arnott a ridicat mâna și a început să se sfătuiască cu colegii săi.

— Despre ce vorbesc, a întrebat-o Beth pe Grace, în șoaptă.

— Habar n-am. Dar, bănuiesc, că vom afla imediat.

CORONANA contra FAULKNER

— Îi rugăm pe cei implicați în cazul Faulkner să aibă amabilitatea să meargă în sala de judecată numărul paisprezece, pentru că jurații sunt pregătiți să se întoarcă în sală, a răsunat o voce în boxe.

Mai multe persoane care stăteau în hol și-au încheiat conversațiile, iar alții și-au stins țigările, înainte de a porni cu toții, rapid, spre sala de judecată. William s-a alăturat comandantului Hawksby, ID Lamont, avocaților, jurnaliștilor și curioșilor, în timp ce administrația își îndeplinea sarcinile în sală pentru ca jurații să-și reocupe locurile în boxa juraților.

Odată ce au fost cu toții la locurile lor, aprodul a spus:

— Rugăm pe președintele juraților să se ridice în picioare.

Președintele s-a ridicat de la locul său din capătul primului rând de scaune.

— Ați ajuns la un verdict în toate cele trei capete de acuzare? a întrebat lord Justice Arnott.

— Da, Onorată Instanță, a răspuns președintele.

Judecătorul i-a făcut semn cu capul funcționarului tribunalului.

— Domnule Președinte, este pârâtul Miles Faulkner vinovat sau nevinovat de furtul picturii lui Rembrandt numit *Funcționarii Ghildei Țesătorilor,* de la Muzeul Fitzmolean, din Londra?

— Nevinovat, Onorată Instanță.

Faulkner și-a permis un zâmbet. Booth Watson nu a arătat nicio emoție. William s-a încruntat.

— Și, cu privire la al doilea cap de acuzare, anume că pârâtul a fost complice la acest furt. Este vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat.

Lamont a înjurat în barbă.

— Și, cu privire la al treilea cap de acuzare, anume primirea de bunuri despre care știa că erau furate, anume pictura lui Rembrandt deja numită, este vinovat sau nevinovat?

— Cu o majoritate de zece la doi, Onorată Instanță, l-am declarat vinovat.

În sală au izbucnit comentarii și câțiva jurnaliști au ieșit în grabă mare pentru a merge la cel mai apropiat telefon ca să raporteze verdictul serviciilor lor de știri. Judecătorul a așteptat până ce sala s-a liniștit, apoi s-a întors spre prizonier.

— Îl rugăm pe pârât să se ridice în picioare, a spus aprodul.

O siluetă mai puțin încrezătoare s-a ridicat în picioare, în boxă, s-a clătinat și s-a prins cu mâinile de balustradă, pentru a se menține în picioare.

— Miles Faulkner, a spus, pe un ton grav, judecătorul. Ați fost declarat vinovat pentru primirea de bunuri furate, anume a unei opere de artă de importanță națională. Din cauza gravității faptei dvs., doresc să petrec câteva zile analizând ce pedeapsă este potrivită pentru fapta dvs. De aceea, voi amâna pronunțarea sentinței până marțea următoare, la ora 10:00 dimineața.

— Ce pune acesta la cale? a spus Hawksby, în timp ce Booth Watson a sărit în picioare.

— Onorată Instanță, vă pot ruga să prelungiți cauțiunea până la această dată?

— Voi permite acest lucru, cu condiția să lase pașaportul la tribunal. Și, sunt sigur, dle Booth Watson, că-i veți explica clientului dvs. consecințele pe care le va suporta, dacă nu reușește să compară în fața mea, la tribunal, marți dimineața.

— O voi face, Onorată Instanță.

— Dle Booth Watson și dle Palmer, fiți așa de amabili și însoțiți-mă în biroul meu.

— Ce pune acesta la cale? a repetat comandantul.

COROANA contra RAINSFORD

Sala de judecată era plină cu mult timp înainte ca lord Justice Arnott și cei doi colegi ai lui să-și facă intrarea, la ora 10:00, în dimineața următoare.

Lord Justice Arnott a pus pe masă, în fața lui, un dosar roșu și s-a înclinat în fața curții. Apoi s-a așezat pe scaunul din mijloc, și-a rearanjat roba lungă și roșie și și-a ajustat ochelarii, înainte de a deschide dosarul și a da prima pagină.

În sala de judecată s-a lăsat o asemenea liniște, că el a trebuit să se uite dacă sunt toți prezenți. A privit spre fețele în așteptare și, apoi, spre prizonierul din boxă, înainte de a da verdictul final. Îi părea rău pentru Rainsford.

— Am prezidat, în cariera mea ca judecător multe cazuri, a început Arnott, și în fiecare, am încercat să rămân indiferent și neimplicat emoțional, astfel încât să mă asigur nu numai că s-a făcut dreptate, dar să și arate că s-a făcut.

Cu toate acestea, mă tem că, în acest caz, chiar m-am implicat emoțional. După audierea dlui Stern, mi-a fost clar că s-ar putea să se fi făcut o nedreptate. Sentimentul acesta a fost întărit când

profesorul Abrahams și-a pus expertiza în susținerea acestui caz. Eu și colegii mei am fost convinși, în cele din urmă, pe parcursul interogatoriului sergentului detectiv Clarkson, a cărui mărturie sinceră a fost o dovadă a profesionalismului său.

Cu toate că adevărații autori ai acestei crime s-ar putea să nu fie reținuți niciodată, nu am nicio îndoială că Arthur Edward Rainsford a fost acuzat în mod fals de uciderea lui Gary Kirkland, prietenul și partenerul lui de afaceri. Prin urmare, am ordonat ca verdictul procesului inițial să fie anulat. (Au izbucnit aplauze, care nu s-au domolit decât când judecătorul s-a încruntat, comunicând clar că nu a terminat.) Un proces de felul acesta n-ar trebui să fie considerat ușor, a continuat el. Nu consider că jurații de la primul proces trebuie să fie blamați pentru verdictul la care au ajuns, pentru că ei au luat cuvintele inspectorului-detectiv la valoarea nominală și, din cauza duplicității acestui om, nu li s-a permis niciodată să analizeze pagina lipsă din declarația pe care a dat-o dl Rainsford la poliție, în seara în care a fost arestat, rezultatul fiind o gravă nedreptate făcută unui om nevinovat. Îmi face o plăcere foarte mare nu numai să eliberez prizonierul, ci și să spun clar că niciodată nu a existat, și nici nu trebuia să existe, o pată pe caracterul acestui bărbat. Domnule Rainsford, sunteți liber să părăsiți instanța.

Beth și Joanna Rainsford au fost printre primele care au sărit în aer și au aplaudat când, în sfârșit a căzut cortina. Totuși, gestul pe care Arthur și-l va aminti mult timp după ce furia bătăliei se va fi domolit, a sosit când dl Llewellyn și-a părăsit locul de la biroul Coroanei, a traversat sala până la boxa acuzatului și i-a strâns mâna pârâtului. Arthur a trebuit să se aplece pentru a-i auzi cuvintele, în gălăgia pe care o făcea mulțimea.

— Pentru prima dată în viața mea, sir, sunt încântat să pierd un caz, i-a șoptit Llewellyn.

***

Dl Justice Nourse și-a dat jos roba, și-a scos peruca și își turna un pahar de whisky, când a bătut cineva la ușă.

— Intră, a spus el.

Ușa s-a deschis și Booth Watson și Palmer, i s-au alăturat, în vizuina lui.

— În timp ce fac onorurile casei, vă pot oferi ceva, BW, Adrian?

— Nu, mulțumesc, Martin, a spus Booth Watson, scoțându-și peruca. Știu că nu vei crede, dar încă încerc să mai dau jos din greutate.

— Adrian?

— Da, mulțumesc, domnule judecător, a spus Palmer. Mă alătur dvs. la un pahar, dacă e posibil.

— Vă rog să luați loc, amândoi, a spus judecătorul, în timp ce-i dădea avocatului de urmărire penală băutura. (A sorbit o gură de whisky și a așteptat ca cei doi să se așeze, apoi a început să vorbească, din nou.) Am vrut să vorbesc ceva cu tine între patru ochi, BW, dar am simțit că trebuia să fie prezent și Adrian, pentru ca, astfel, să nu poată apărea vreo neînțelegere mai târziu.

Booth Watson a ridicat dintr-o sprânceană, ceea ce niciodată nu s-ar fi gândit să facă în sala de judecată.

— Sunt curios să aflu dacă este serios clientul tău cu privire la intenția de a dona Rubens-ui lui Muzeului Fitzmolean?

— Nu am niciun motiv să cred că nu este, a spus Booth Watson. Dar, dacă simți că este important, aș putea, cu siguranță, să aflu și să vă comunic.

— Nu. Nu. Eram, pur și simplu, curios. Și, pentru că vă aflați aici, permiteți-mi să vă felicit pe amândoi pentru felul în care ați administrat cazurile voastre. Cred că puteți să vă considerați rezultatul o remiză.

— Nu cred că îl vede așa clientul meu, a spus Booth Watson.

— Poate că ar fi trebuit să accepte oferta mea, a spus Palmer, golindu-și paharul.

— Să-ndrăznesc să întreb? a spus judecătorul.

— Coroana ar fi renunțat la acuzația de furt, dacă el ar fi pledat vinovat de primirea de obiecte furate.

— Deci jurații au decis corect, a spus Nourse, înainte de a mai sorbi din pahar. Încă unul, Adrian?

— Mulțumesc, domnule judecător.

— Și tu, BW, ești sigur că nu te pot ispiti?

— Nu, mulțumesc, Martin. Am consultare cu clientul meu, peste câteva minute, așa că mai bine plec.

— Da, desigur, BW, ne vedem marți dimineață.

Booth Watson s-a ridicat și s-a pregătit să plece.

— Și, poate, îmi spui dacă dă Rubens-ul la Muzeul Fitzmolean clientul tău cum a spus sub jurământ, a spus Martin și a adăugat, după o pauză…înainte de ziua de marți.

Booth Watson a dat din cap, dar nu a comentat.

Palmer a mai sorbit o gură de whisky și a așteptat să se închidă ușa, apoi a întrebat:

— Am fost oare martorul unui braț care s-a răsucit insesizabil?

— Cu siguranță, nu, a spus judecătorul, ridicând glasul. Eu am decis deja soarta lui Faulkner, cu toate că, mărturisesc, dacă ar fi dat cel mai mic semn de regret, există o concesie la care chiar aș putea să vreau să mă gândesc. Dar, pe de altă parte, aș putea să n-o fac.

***

— De ce crezi că te-a întrebat asta? a întrebat Faulkner.

— Se cunoaște că judecătorii fac concesii, în ultimul moment, dar numai dacă au regrete sincere.

— Cât de sincere?

— Dacă ar fi să oferi Rubens-ul Muzeului Fitzmolean, înainte de ziua de marți, am motiv să cred că Înălțimea-Sa ar putea considera acest lucru un act sincer de căință.

— Și la ce m-aș putea aștepta în schimb?

— Nourse este de departe prea perspicace pentru a da mai mult decât o sugestie a unei aluzii, dar are puterea de a decide între pedeapsa maximă pentru delict, de patru ani, sau cea minimă, de șase luni. Există chiar posibilitatea unei sentințe suspendate și o amendă de zece mii de lire – dar asta-i numai o posibilitate, deci nu-ți face speranțe.

— După cum știi, BW, nu dau doi bani pe amendă. Dar, dacă e să petrec șase săptămâni în închisoare, Dumnezeu știe ce prăpăd ar putea face Christina, în absența mea.

— Asta înseamnă că vrei să donezi Rubens-ul Muzeului Fitzmolean?

— Înseamnă că mă voi gândi la asta.

— Înainte de marți.

***

Arthur a adormit la ora zece, ceea ce a fost destul de incomod pentru restul familiei, pentru că ei se bucurau de o cină sărbătorească la San Lorenzo, restaurantul lor preferat, unde el a fost primit ca și cum nu fusese plecat niciodată.

— Lumina se stingea la zece, a explicat el. După aproape trei ani, nu e un obicei pe care să-l întrerupi cu ușurință.

— Care este primul lucru pe care-l vei face când te vei trezi, mâine-dimineață? a întrebat Grace.

— La ora șase, a spus Arthur.

— Cârnați, ouă, șuncă și fasole? a sugerat William.

— Omleta nu lipsește din pachet și, probabil, îmi voi permite o felie de somon afumat, niște pâine prăjită care să nu fie arsă, și o ceașcă cu

cafea fierbinte, aburindă, cu lapte, care să nu fie sub formă de pudră, a răspuns Arthur.

— Și după mic-dejun?

— Voi face o plimbare lungă în parc, înainte de a merge la cumpărături. Voi avea nevoie de un costum nou, dacă e să arăt elegant când mă întorc, mâine-dimineață, la muncă.

— De ce să nu iei o pauză de la serviciu, a sugerat sir Julian. Mergi în vacanță.

— Absolut nu, a spus Arthur cu hotărâre. Am deja o pauză de trei ani. Nu, intenționez să mă reîntorc la birou, cât mai curând posibil.

— Ai putea să mai amâni cu o zi, tata? a întrebat Beth. Tu și mama ați fost invitați la Fitzmolean, mâine, pentru dezvelirea Rembrandt-ului și vă aștept pe toți să fiți prezenți la un moment de triumf.

— Momentul tău de triumf? a întrebat William.

Toți au început să râdă, cu excepția lui Arthur, care adormise din nou.

***

Sala de judecată numărul paisprezece era plină, cu mult înainte de zece dimineața și, ca un auditoriu de teatru, stăteau de vorbă între ei, în așteptarea ridicării cortinei.

Comandantul Hawksby, inspectorul detectiv Lamont, sergentul-detectiv Roycroft și detectivul Warwick stăteau la vreo două rânduri în spatele dlui Adrian Palmer Consilier al Reginei, avocat al acuzării.

Dl. Booth Watson Consilier al Reginei și asistentul lui, dl Mishcon, stăteau la celălalt capăt al băncii, discutând despre spațiul pe care clientul lor îl primise în presa națională, în dimineața aceea. Erau de acord că mai bine de-atât nu se putea.

Miles Faulkner, în picioare lângă Hristos, decora mai multe prime pagini, împreună cu

cuvintele pe care le scrisese Booth Watson și clientul său le repetase textual: *Desigur este trist să te desparți de o pictură favorită, nu diferit de pierderea unicului copil, dar Rubens-ul meu nu putea să meargă într-o casă mai bună ca Muzeul Fitzmolean.*

Spațiile rezervate presei de-a lungul sălii de judecată erau atât de aglomerate, încât câțiva din seniori care nu putuseră prinde un scaun, stăteau în picioare în spatele colegilor lor mai puțin iluștri. Odată ce va fi dată sentința, ei vor alerga la cel mai apropiat telefon și vor raporta decizia judecătorului, redactorului de serviciu.

Evening Standard va fi primul în stradă și avea deja la tipar titlurile de pe prima pagină: Faulkner închis pentru X ani. Numai numărul trebuia adăugat. Corespondentul prezentase două istorii, cu o noapte înainte, și redactorul-adjunct va decide care va merge la presă.

De la ora șapte dimineața, începuse să se formeze o coadă de curioși în fața intrării la Curtea Regală de Justiție și, în câteva minute după ce un oficial al curții va deschide ușa, toate locurile de la galerie vor fi ocupate. Toți cei prezenți știau că se va ridica cortina la a zecea bătaie a ceasului de pe turnul sud-vest al Catedralei Sf. Paul. Nu că vreunul dintre cei sechestrați în tribunal ar putea auzi glasurile catedralei.

În momentul în care a apărut dl Justice Nourse, zumzetul glasurilor a încetat, lăsând să se instaleze o atmosferă de așteptare. Judecătorul și-a ocupat locul în scaunul de piele roșie de pe podium, a privit în jos spre regatul și supușii săi, mimând absența oricărui interes în faptul că nu-și văzuse sala atât de plină, niciodată, până în momentul acela. Le-a răspuns salutului prin înclinarea capului și a pus pe masă două dosare roșii.

William s-a întors să privească spre Faulkner, care se instala în boxa lui. Într-un costum albastru-închis, cu cămașă albă și cravată Old Harrovian,

acesta arăta mai degrabă ca un funcționar la bursă în drum spre serviciu decât un prizonier care era în situația de a fi trimis la Pentonville. Stătea drept, aproape mândru, în fața judecătorului, în exterior arătând calm și cu stăpânire de sine.

Dl Justice Nourse a deschis primul dosar roșu pe care scria HOTĂRÂRE și i-a aruncat o privire prizonierului, înainte de a începe să citească documentul scris de propria-i mână.

— Domnule Faulkner, ai fost găsit vinovat de primirea de obiecte furate și nu de niște fleacuri inconsistente fără semnificație, ci de o comoară a patrimoniului național, anume pictura lui Rembrandt *„Funcționarii Ghildei Țesătorilor”*. Nu am nicio îndoială că ai fost în posesia acestei lucrări de artă unice ceva timp, probabil șapte ani, după ce ea a fost furată de la Muzeul Fitzmolean, și că nu ai avut niciodată intenția de a o returna proprietarului de drept. Dacă soția ta nu ar fi expediat pictura în Anglia, probabil că ea ar fi atârnat încă pe perete, în casa ta din Monte Carlo.

Dl Adrian Palmer și-a permis un zâmbet crispat, în numele Coroanei.

— Domnule Faulkner, a continuat judecătorul, nu sunteți dvs., așa cum spun unele tabloide, un hoț-gentleman căruia îi place, pur și simplu, fiorul urmăririi. Departe de asta. De fapt, nu sunteți nimic altceva decât un răufăcător comun, al cărui unic scop a fost să fure, de la o instituție națională, una din cele mai frumoase comori.

Booth Watson s-a foit neliniștit pe scaun.

Judecătorul a revenit la pagina următoare a manuscrisului său, înainte de a pronunța:

— Miles Edward Faulkner, vei plăti o amendă de zece mii de lire sterline, maximul pe care mi-l permite legea, cu toate că eu o consider grozav de inadecvată, în acest caz special.

Judecătorul a închis primul dosar roșu și s-a foit neliniștit pe scaun. Faulkner se înțelesese cu el ca

amenda să fie grozav de inadecvată și și-a reprimat un rânjet, la gândul că scăpa cu atât de puțin.

Judecătorul a deschis al doilea dosar și a privit scurt primul paragraf, înainte de a vorbi, din nou.

— În plus de amendă, eu te condamn la patru ani de închisoare.

Figura lui Faulkner s-a ofilit vizibil, în timp ce se holba la judecător, nevenindu-i să creadă.

Judecătorul a dat pagina și s-a uitat la un paragraf pe care-l tăiase în noaptea trecută și-l rescrisese, în această dimineață.

— Totuși, a continuat el, sunt nevoit să recunosc că am fost impresionat de generozitatea dvs. de a dona Muzeului Fitzmolean lucrarea *Coborârea de pe cruce,* a lui Rubens. Accept că trebuie să fi avut o strângere de inimă considerabilă să vă despărțiți de mândria colecției dvs. și ar fi neelegant din partea mea să nu recunosc acest generos gest ca semn de regret sincer.

— Va renunța la amendă, pe care Faulkner nu dă doi bani, a șoptit comandantul.

— Sau va micșora pedeapsa, a spus William, care nu știa la cine să se uite, la judecător sau la Faulkner.

Faulkner n-a avut nicio tresărire, sperând cu disperare să audă un anume cuvânt și acesta nu era AMENDĂ.

— Prin urmare, a continuat judecătorul, am decis, poate împotriva hotărârii mele mai bune, să dau dovadă de oarecare mărinimie și să suspend sentința, cu indicația clară că, dacă, în următorii zece ani, mai comiteți orice altă faptă criminală, indiferent cât de mică ar fi aceasta, va fi actualizată automat pedeapsa cu închisoarea pe patru ani.

Faulkner a considerat că gestul lui generos, așa cum îl prezentase cu atâta amabilitate judecătorul, a meritat.

— Prin urmare, sunteți liber să părăsiți instanța, dle Faulkner, a spus judecătorul, pe un ton care

sugera că deja regreta decizia luată.

William era livid și nu lăsa pe nimeni din cei din jurul lui să aibă vreun dubiu asupra felului în care se simțea el. Lamont rămăsese fără grai și Hawksby era pe gânduri. La urma urmelor, dl Justice Nource spusese orice altă faptă criminală, indiferent cât de mică.

Când Beth a aflat vestea, mai târziu în acea după-amiază, a spus, simplu:

— Dacă ar trebui să aleg între a-l trimite pentru patru ani pe Faulkner la închisoare și Fitzmolean să primească o operă neprețuită, m-aș gândi de două ori.

— Eu am sperat mai degrabă la ce-i mai bine pentru ambele părți, a spus William. Ca Muzeul Fitzmolean să primească Rubens-ul, iar Faulkner să-și petreacă următorii patru ani lâncezind la Pentonville.

— Dar, de partea cui ai fi fost, dacă aveai de ales numai între închisoarea pe patru ani pentru Faulkner și Muzeul să dețină Rubens-ul pe viață?

— De partea Muzeului Fitzmolean, desigur, a spus William, încercând să arate că gândea chiar așa.

34

— Alteța Voastră Regală, lorzi, doamnelor și domnilor. Numele meu este Tim Knox și, ca director al Muzeului Fitzmolean, este o plăcere să vă spun „Bun venit!” la dezvelirea capodoperei lui Rembrandt, *Funcționarii Ghildei Țesătorilor. Funcționarii* după cum știți, a fost furat de la muzeu, cu șapte ani în urmă, și unii credeau că nu se vor mai întoarce niciodată în muzeu. Cu toate acestea, așa cum noi am fost încrezători că ei se vor întoarce acasă, în cele din urmă, nu am permis niciodată ca pe locul ei din expoziție să fie așezată vreo altă pictură.

A urmat un ropot spontan de aplauze. Directorul a așteptat să se facă liniște, înainte de a continua:

— Voi invita acum pe Alteța Sa Regală să dezvelească pictura.

Prințesa regală a venit la microfon.

— Înainte de a face aceasta, Tim, a spus ea, îmi permiți să-ți amintesc că stră-stră-bunicul meu a deschis acest muzeu cu peste o sută de ani în urmă. Sunt încrezătoare că, dacă trag de această frânghie, ceea ce au făcut de multe ori membrii familiei mele, pe latura cealaltă, va fi un Rembrandt, nu un dreptunghi decolorat, unde au atârnat, cândva, *Funcționarii.*

Toată lumea prezentă a râs. Prințesa Ann a prins de frânghie și cortina roșie s-a tras pentru a le permite tuturor să admire pictura, unii dintre ei, pentru prima oară. William s-a uitat în colțul din dreapta jos, pentru a se asigura că RvR-ul este la locul lui, apoi s-a alăturat aplauzelor.

— Vă mulțumesc, a spus Knox. Dar, astă-seară, veți primi două la preț de una, pentru că nu se poate să fi ratat informația că există o a doua pictură care așteaptă să fie dezvelită. Dar, acum, să ne bucurăm de un pahar de șampanie și să

admirăm Rembrandt-ul, înainte de a vă face cunoștință cu ultima noastră achiziție.

William nu s-a clintit, rămânând să admire pictura pe care o văzuse prima oară la Monte Carlo, când se întrebase dacă o va mai vedea vreodată. Nu l-a remarcat pe comandant, care a stat alături de el, până el s-a desprins din gânduri.

— Felicitări, William, a spus Hawksby. Este un triumf personal pentru tine.

— A fost un efort colectiv, sir, a spus William, desprinzându-și cu greu ochii de la pictură și întorcându-se spre șeful lui.

— Prostii. Niciodată tabloul n-ar fi revenit la locul lui, dacă tu nu te-ai fi alăturat echipei noastre. Cu toate acestea, numai pentru a te încălzi, îndată ce ne întoarcem la Scotland Yard, voi raporta comisarului și îmi voi asuma succesul.

William a zâmbit.

— Eu sunt mulțumit că Jackie a fost invitată, astă-seară, a spus el, privind prin sală și zărindu-și sora, care stătea de vorbă cu Beth. Ea a făcut mult din muncă, înainte chiar ca eu să fi intrat în scenă.

— Sunt de acord. Și, cu toate că a fost retrogradată, sunt încântat că echipa nu a rămas fără ea. Dar, asta a creat o problemă, pentru că Artă și Antichități are în schemă numai un post de polițist detectiv.

William a acceptat regula că, dacă ești ultimul intrat în echipă și trebuie făcute reduceri de personal, ești primul care pleci. Spera numai să nu fie trimis din nou la patrulare.

— William, mă tem că va trebui să treci la un alt departament, dar nu înainte de a-ți lua examenul de ofițer.

— Dar nu sunt eligibil decât peste aproximativ un an de zile, sir.

— Știu foarte bine acest lucru, Warwick. De aceea, te voi pune pe lista de promovare accelerată, pe care ai încercat atât de serios să o eviți, de când te-ai alăturat poliției.

Wiliam a vrut să protesteze, dar știa bine că era o bătălie pe care nu o putea câștiga.

— Și la ce departament vă gândiți, pentru mine, sir?

— Nu am decis dacă la droguri, fraudă sau crime.

— M-am săturat de crime, sir, cu toate că voi fi recunoscător veșnic pentru ajutorul dvs. dat la eliberarea viitorului meu socru.

— Să nu mai spui niciodată asta în public sau chiar în privat, a spus Hawksby, în timp ce se apropia de ei Arthur.

— Abia aștept să văd ce este în spatele celeilalte cortine, a spus Arthur. Beth s-a agitat atât de mult în legătură cu acest lucru.

— Și are dreptate să facă acest lucru, a spus William, dar tot ce pot eu spune este că nu vei fi dezamăgit.

Tim Knox a bătut în paharul lui de șampanie cu o linguriță, de mai multe ori, înainte ca să se oprească toți din vorbit și să se întoarcă spre el.

— În trecut, a spus el, am considerat *Funcționarii* ca steaua galaxiei noastre, dar, când această a doua cortină se va deschide, mă întreb dacă veți considera că un adevărat rival s-a alăturat firmamentului.

Fără alt cuvânt, el a tras de frânghie și a dezvelit *Coborârea de pe Cruce* a lui Rubens, spre uluirea privitorilor, urmată de aplauze furtunoase.

— Această uluitoare intrare în colecția noastră, a continuat el, odată ce ovațiile s-au diminuat, a fost făcută posibilă prin incredibila generozitate a unui bine-cunoscut colecționar și filantrop, dl Miles Faulkner. Cum el este cu noi în această seară, vă rog pe toți să ridicați paharul și să beți pentru sănătatea lui.

— Contează pe mine, a murmurat William, în ciuda strigătelor Ascultă! Ascultă! și clinchetele paharelor.

— Contează pe mine, a spus Beth, ridicând paharul, atâta timp cât are încă atât de multe comori rare pe pereți, pe care am fi fericiți să le vedem pe pereții Muzeului Fitzmolean.

— Eu l-aș atârna întâi pe el, a spus William.

— Eu cred că mai bine m-aș duce să-mi salvez tatăl și să-l duc acasă, a spus Beth. Se apropie ora lui de culcare și nu trebuie să uităm că, mâine, se va întoarce la serviciu.

William a dat din cap.

— Vin și eu într-o clipă, a spus el, incapabil să se desprindă de Rubens.

— Îmi va lipsi lucrarea mea favorită, a spus o voce, din spatele lui.

William s-a întors brusc și l-a văzut pe Faulkner care admira și el Rubens-ul, dar a refuzat să-l salute. Asta nu l-a împiedicat pe Faulkner să spună:

— Dacă veniți vreodată în New York, domnule polițist, vă rog să mă sunați, pentru că aș vrea să vă invit la o băutură, în apartamentul meu de pe Fifth Avenue.

— De ce-aș vrea eu să fac acest lucru? a întrebat William, aproape scuipând cuvintele.

Faulkner s-a aplecat și i-a șoptit la ureche.

— Pentru că, atunci, vă voi putea arăta originalul.

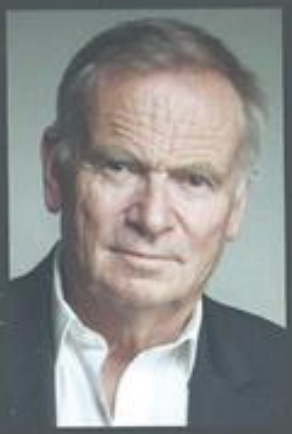

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV

Dragă cititorule,
După ce am terminat de scris ultimul volum din Cronicile Clifton, au fost cititori care mi-au scris că doresc să știe mai multe despre William Warwick, eroul eponim al romanelor lui Harry Clifton.
Mărturisesc că mă gândisem oarecum la acest lucru înainte de a începe să lucrez la primul roman din seria William Warwick.

NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI începe când William părăsește școala și decide, spre marea nemulțumire a tatălui său, să intre în Poliția Metropolitană , în loc să-i urmeze cariera de avocat. William persevereză și, în acest roman, îi urmărim viața în înfruntarea cu personajele, unele pozitive, altele nu așa de pozitive, care îi ies în cale, în timp ce el încearcă să devină detectiv și se transferă la Scotland Yard.

Veți urmări, de-a lungul seriei, întâmplările prin care trece William pe parcursul său de la calitatea de polițist la cea de comisar al Poliției Metropolitane.

În prezent, lucrez la al doilea roman din serie, care se va concentra asupra perioadei sale de tânăr sergent în Unitatea de elită pentru combatarea traficului de droguri. Dacă va reuși vreodată să ajungă comisar depinde în egală măsură de hotărârea și de abilitatea sa, precum și de speranțele mele de longevitate - ale mele, nu ale tale, cititorule."

Jeffrey Archer, septembrie 2019.

Editura Vivaldi

ISBN 978-973-150-155-0

6 422570 002675

{1} Joc sportiv, variantă a biliardului apărut în India, ca modalitate de relaxare pentru soldații britanici (1870).

{2} Poliția Metropolitană

{3} O vedere asupra unui omor.

{4} Galeria de Falsuri

{5} Membru al unei religii monoteiste, abrahamice, etiopiene

{6} Consilierul regal.

{7} HSBC (The Hongkong and Shanghai Banking Corporation) este una din cele mai mari organizații bancare şi de servicii financiare din lume.

{8} Nimeni să nu doarmă! (Giacomo Puccini).

{9} Şi apoi Roma este oraşul meu preferat.

{10} Macuquinas - monedă spaniolă veche.

{11} Ora Meridianului Greenwich.

{12} Ora Europei Centrale.

{13} Boxing Day - a doua zi de Crăciun în țările anglofone.

{14} Consilierii reginei poartă robă de mătase.

Table of Contents

1 6
2 16
3 21
4 30
5 37
6 48
7 58
8 69
9 83
10 93
11 101
12 110
13 118
14 128
15 138
16 149
17 155
18 164
19 179
20 192
21 203
22 215
23 226
24 237
25 243
26 254
27 267

28	282
29	290
30	306
31	318
32	331
33	340
34	353